

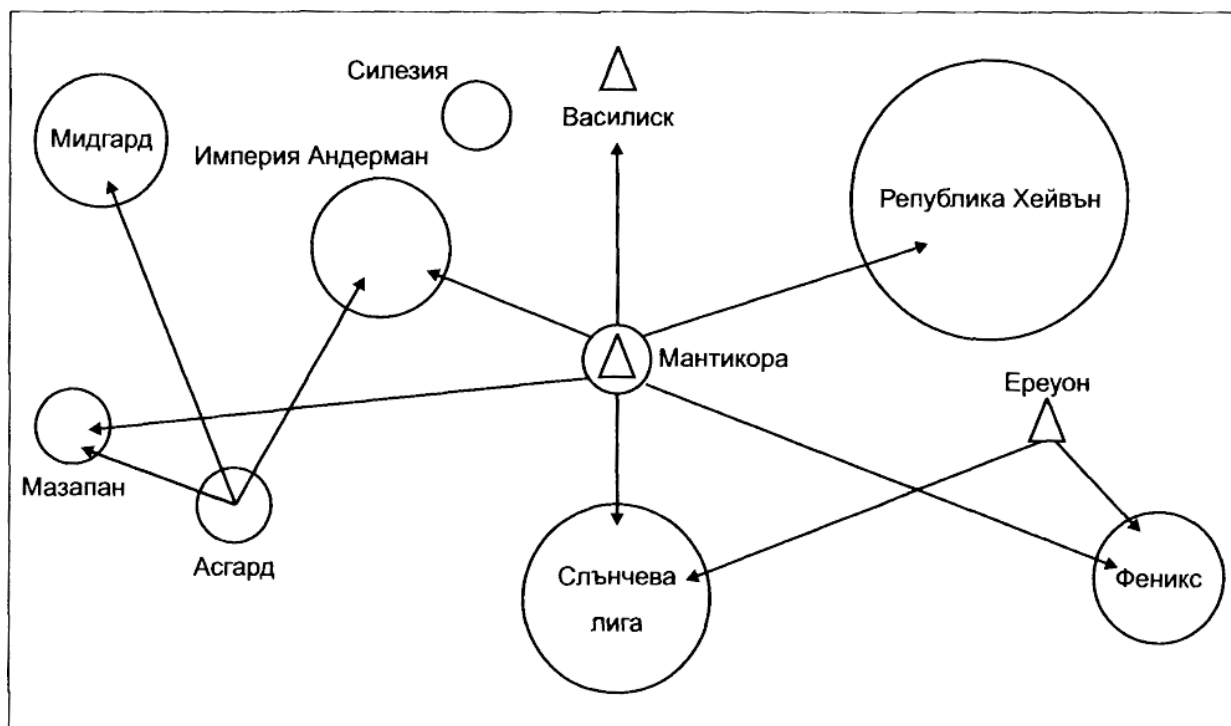
ДЕЙВИД УЕБЪР ГАРНИЗОН ВАСИЛИСК

Част 1 от „Хонър Харингтън“

Превод от английски: Любомир Николов, 2011

chitanka.info

На К. С. Форестър
С благодарност за часовете на радост, годините на
вдъхновение и цял живот възхищение.

ПРОЛОГ

Тиктакането на старинния часовник в заседателната зала отекваше оглушително, докато наследственият президент на Народна република Хейвън оглеждаше военния си кабинет. Секретарят по икономическите въпроси притеснено зяпаше настрани, но военният секретар и нейните униформени подчинени изглеждаха едва ли не готови за сблъсък.

— Сериозно ли говорите? — попита президентът Харис.

— Боя се, че да — неохотно отвърна секретар Франкел. Прегледа записките в чиповете си и се застави да срещне погледа на президента. — Последните три четвърти категорично потвърждават прожекцията, Сид. — Той хвърли яростен поглед към военната си колегка. — Става дума за бюджета на флота. Не можем и занапред да увеличаваме броя на корабите без...

— Ако *не го* увеличаваме — намеси се рязко Илейн Дъмарест, — всичко ще се разпадне. Яхнали сме неотигър, господин президент. Поне на една трета от окупираните планети все още има спонтанно възникнали „освободителни“ групировки, а дори и да ги нямаше, всички по границите ни се въоръжават до зъби. Въпрос на време е някой да ни нападне.

— Мисля, че преувеличаваш, Илейн — намеси се Роналд Бергрин, секретар по външните работи. Той потърка тънките си мустачки и я погледна навъсено. — Естествено, че се въоръжават — и аз бих го сторил на тяхно място, — но никой от тях не е толкова силен, че да се заяжда с нас.

— Засега може би — мрачно каза адмирал Парнел, — но ако влезем в конфликт другаде или избухне масов бунт, някои от тях ще се изкушат да грабнат каквото им падне подръка. Затова ни трябва повече кораби. И при цялото ми уважение към господин Франкел — добави командващият флота без особено уважение, — не нашият бюджет ни разорява. Бедата е в нарастването на Минималната стандартна издръжка. Трябва да кажем на долистите, че всяка

хранилка си има дъно и е време да спрат с мрънкането, поне докато си стъпим на краката. Ако можехме да се отървем от тия търтеи, макар и само за няколко години...

— Няма що, чудесна идея — озъби се Франкел. — Нарастването на МСИ е единственото, което укротява тълпите! Те подкрепяха войните заради жизнения си стандарт и ако ние не...

— Стига! — Президентът Харис стовари длан върху масата и свирепо огледа всички в настаналата тишина. Помълча, после се облегна назад и въздъхна. — Нищо няма да постигнем с обиди и обвинения — продължи той малко по-меко. — Дайте да погледнем истината в очите: оказа се, че планът „Дюкен“ не е решението, на което се надявахме.

— Не мога да се съглася, господин президент — каза Дъмарест. — Основният план си остава разумен, а и в момента едва ли имаме друг избор. Просто не успяхме да предвидим необходимите разходи.

— И очакваните приходи — мрачно добави Франкел. — Изстискването на планетните икономики е възможно до определена граница, но без повече приходи не можем да поддържаме разходите за МСИ *и същевременно* да създадем достатъчно мощна военна сила, за да опазим завоеванията си.

— С колко време разполагаме? — попита Харис.

— Не мога да кажа със сигурност. Мога да крепя положението известно време, дори да създавам впечатление за охолство, като прехвърлям от единия джоб в другия. Но ако тенденциите за разходите не се променят драстично или не открием солиден нов източник на приходи, дните ни са преброени и положението може само да се влошава. — Той се усмихна измъчено. — Жалко, че повечето завоювани системи не бяха в по-добро икономическо състояние от нас.

— И си сигурна, че не можем да съкратим разходите за флота, Илейн?

— Не и без да поемем много сериозни рискове, господин президент. Адмирал Парнел е свършено прав относно реакциите на нашите съседи при първия ни признак на слабост. — Тя също се усмихна мрачно. — Вероятно са усвоили уроците ни прекалено добре.

— Може би — каза Парнел, — но за това има решение. — Всички погледи се насочиха към него и той сви рамене.

— Да ги ударим сега. Ако унищожим военните сили по границите, след това вероятно ще можем да си позволим по-миролюбива политика.

— Божичко, адмирале! — изсумтя Бергрэн. — Първо ни казваш, че не можем да задържим каквото имаме, без да стигнем до просешка тояга, а сега искаш да почнем цяла поредица нови войни? Военният ум е голяма загадка!

— Чакай малко, Рон — прекъсна го Харис и приведе глава към адмирала. — Можеш ли да го направиш, Еймъс?

— Мисля, че да — отговори Парнел, вече по-предпазливо. — Проблемът ще е в координацията и избора на момента. — Той докосна един бутон и над масата оживя холографска карта. Издутата сфера на Народната република изпълни североизточния квадрант и Парнел посочи рояка кехлибарени и червени звездни системи на юг и запад. — Повечето системи са единични — изтъкна той.

— Най-близката многосистемна групировка е Андерманската империя. Почти всички отделни правителства са дребни риби; въпреки програмите им за въоръжаване можем да смажем всяка от тях с един удар. Опасността е, че могат да се обединят, ако им дадем време.

Харис кимна замислено, но се пресегна и докосна една от светещите перли, която блестеше със застрашително червено сияние.

— А Мантикора? — попита той.

— Да, тя е джокерът в колодата — съгласи се Парнел. — Те са достатъчно мощни, за да ни окажат съпротива, ако съберат смелост.

— Тогава защо да не ги избягваме, или пък да ги оставим за края? — попита Бергрэн. — Техните партии имат жестоки разногласия по въпроса за отношенията с нас... не може ли първо да се справим с дребните риби?

— Това само ще влоши положението ни — възрази Франкел. Той натисна друг бутон и две трети от кехлибарените светлини върху картата на Парнел добиха болнав сиво-зелен оттенък. — Всяка от тези системи е закъсала икономически почти колкото нас — обясни той. — С превземането им всъщност ще излезем на загуба, а от останалите едва ще покрием разходите си. Системите, от които наистина се нуждаем, са далече на юг, към Ереуонския съюз, или на запад в Силезийската конфедерация.

— Тогава защо не ги грабнем веднага? — попита Харис.

— Защото Ереуон формално се води член на Лигата, господин президент — отвърна Дъмарест, — а едно придвижване на юг може да убеди Лигата, че застрашаваме нейната територия. Това... въъ... не е добра идея.

Всички около масата кимнаха. Слънчевата лига притежаваше най-богатата и най-мощната икономика в познатата част от галактиката, но външната и военната ѝ политика бяха плод на толкова много компромиси, че на практика буквално не съществуваха и никой не искаше да дразни спящия гигант.

— Значи не можем да отидем на юг — продължи Дъмарест, — но движението на запад пак ни връща към Мантикора.

— Защо? — попита Франкел. — Можем да превземем Силезия, без да се доближим и на сто светлинни години от Мантикора — просто заобикаляме, без да ги закачаме.

— Нима? — възрази Парнел. — Ами тунелната връзка на Мантикора? Терминалът Василиск ще е право на пътя ни. Ще трябва да го завладеем просто за да защитим фланговете си, а дори и да не го сторим, Мантикорският кралски флот веднага ще усети накъде тръгват нещата, щом започнем експанзия по северната им граница. Няма да имат друг избор, освен да се опитат да ни спрат.

— Не можем ли да се споразумеем с тях? — обърна се Франкел към Бергрел.

Секретарят по външните работи сви рамене.

— Мантикорската либерална партия не разбира и бъкел от външна политика, а прогресистите вероятно биха се пазарили, но те не са на власт — на власт са центристите и престол-лоялистите. Те ни ненавиждат, а Елизабет III ни мрази повече и от тях. Дори ако либералите и прогресистите успеят да свалят правителството, кралицата никога няма да преговаря с нас.

— Хм... — Франкел подръпна устната си, после въздъхна. — Жалко, защото има и друг въпрос. С външната търговия сме зле и три четвърти от нея минават през Възела Мантикора. Ако го затворят за нас, това многократно ще удължи времетраенето... и стойността на търговските курсове.

— И още как — кисело допълни Парнел. — Освен това този проклет възел дава на техния флот прав път през републиката чрез терминала Звездата на Тревър.

— Но ако ги ударим, тогава *ние* ще държим Възела — промърмори Дъмарест. — Помислете как ще се отрази това на нашата икономика.

Франкел надигна глава и в очите му заблестя алчност, защото Възелът даваше на мантикорското кралство брутен системен продукт, равен на седемдесет и осем процента от този на Слънчевата система. Харис забеляза изражението му и се усмихна лукаво.

— Добре, дайте да видим. Загазили сме и всички го знаем. Трябва да продължим да се разширяваме. Мантикора е на пътя ни и нейното превземане ще даде мощен тласък на нашата икономика. Проблемът е как да го постигнем.

— С Мантикора или без нея — каза замислено Парнел, — трябва да изчистим тия проблемни точки на югозапад.

— Той посочи системите, които Франкел бе оцветил в сиво-зелено. — При всяко положение това ще е полезна подготовка за удар срещу Мантикора. Но ако има начин, най-умно ще е първо да се справим с Мантикора и *след това* с дребните риби.

— Съгласен съм — кимна Харис. — А имаш ли идея как да го сторим?

— Нека се свържа с екипа си, господин президент. Още не съм сигурен, но ако подходим, както трябва, Възелът може да се окаже нож с две остриета... — Гласът на адмирала затихна. След миг той се сепна и повтори:

— Нека се свържа с екипа си. По-специално с флотското разузнаване. Имам идея, но трябва да поработя. — Той наведе глава настрани. — Вероятно до един месец мога да ви изготвя доклад. Приемливо ли е?

— Напълно, адмирале — каза Харис и закри заседанието.

1.

Докато равномерното пулсиране на стартовите двигатели на совалката заглъхваше, пухкавата топка върху коленете на Хонър Харингтън се размърда и протегна кръгла глава с триъгълни уши. Изящната уста с остри като иглички зъби се прозя и дървесният котарак изви глава нагоре, за да погледне Хонър с широките си тревистозелени очи.

— Блийк?

Хонър тихичко се изкиска.

— Ти си блийк — каза тя и погали зверчето по муцуната.

Зелените очи примигаха и дървесният котарак протегна четири от шестте си крайника, за да стисне китката ѝ с пухени лапки. Хонър пак се изкиска, после нападна шеговито зверчето, а то се изпъна в цялата си шейсет и пет сантиметрова дължина (без опашката) и с глухо мъркане заби задни лапи в корема ѝ. Другите четири лапи се стегнаха още по-здраво, но убийствените нокти — цял сантиметър извита, остра като бръснач кост — останаха скрити. Веднъж Хонър бе виждала как подобни нокти раздират лицето на човек, проявил глупостта да нападне партньора на дървесна котка, но не се тревожеше. Нимиц би атакувал при самозащита (или за да защити нея), но иначе беше точно толкова способен да нападне човек, колкото и да стане вегетарианец — а в това отношение дървесните котки бяха непреклонни.

Тя се изтръгна от хватката на Нимиц и вдигна дългото, гъвкаво създание върху рамото си, което бе приветствано с още по-възторжено мъркане. Нимиц имаше богат опит в космическите пътувания и разбираше, че катеренето по раменете е забранено на борда на малки летателни апарати, но знаеше също така, че мястото на всяка уважаваща себе си дървесна котка е на рамото на нейния собственик. Тази традиция датираше отпреди пет земни века, когато първата дървесна котка бе приела човека за свой спътник, а Нимиц беше традиционалист.

Плоската пухкава челюст се отпусна върху главата на Хонър, докато Нимиц забиваше ноктите на четирите си задни лапи в специално тапицираното рамо на униформения ѝ кител. Въпреки дългото си и тънко тяло той тежеше доста — около девет килограма, дори при ускорение от едно g , — но Хонър бе свикнала, а Нимиц умело изместваше центъра на тежестта си, за да не я натоварва. Сега той спокойно запазваше равновесие, докато тя взимаше куфарчето си от празната съседна седалка. Хонър беше най-старшият пътник на борда на полупразната совалка, което ѝ осигуряваше почетното място до изходния люк. В тази традиция имаше известна доза практичност, тъй като старшият офицер винаги се качваше последен и слизаше пръв.

Совалката леко потръпна, когато притеглящият лъч се пресегна към седемдесеткилометровата грамада на кралската космическа станция „Хефест“ — главна корабостроителница на Мантикорския кралски космически флот, — и Нимиц въздъхна с облекчение в късо подстриганата тъмнокестенява коса на Хонър. Тя се усмихна отново, стана от седалката и приглади кителя си. Рамото беше леко провиснало от тежестта на Нимиц и трябваше доста да се постарее, за да върне на място червено-златистия флотски пагон с ревящата мантикора с лъвска глава, криле на прилеп и вдигната за удар остра опашка. После измъкна изпод левия си пагон специалната барета, купена, когато ѝ повериха командването на „Ястребово крило“. Внимателно избути настрани челюстта на Нимиц и намести баретата на главата си. Дървесният котарак я изчака да приключи и пак отпусна брадичка върху топлата, мека опора. Докато се обръщаше към люка, Хонър усети как лицето ѝ се разтяга в широка усмивка.

Усмивката нарушаваше обичайната строгост на нейното „професионално изражение“, но в момента можеше да си я позволи. Всъщност дори смяташе за удивителна съдържаност факта, че се задоволява само с усмивка, докато ѝ се искаше да разпери ръце и да се впусне в танц, демонстрирайки радостта си пред шокираните си спътници. Но тя вече бе почти на двайсет и четири — над четирийсет земни години, — а един командир от Мантикорския кралски флот никога не би си позволил тъй недостойно поведение, дори когато получава командването на своя пръв крайцер.

Хонър тихичко се изкиска от необичайното чувство на пълна и простишка радост, после притисна длан към предницата на китела си. Сгънатият лист архаична хартия тихичко изшумоля от докосването — удивително чувствен, вълнуващ звук — и тя затвори очи, за да му се наслади, както се наслаждаваше на момента, за който бе положила толкова много труд.

Петнайсет години — двайсет и пет земни години — от онзи вълнуващ и плашещ ден в базата „Саганими“. Две години и половина обучение в Академията и бягане до изнемога. Четири години упорито изкачване от школьник до лейтенант — без протекции или насърчаване от двореца. Единайсет месеца като началник-екипаж на фрегатата „Оспри“, после първото командирско назначение на малък вътрешносистемен кораб с маса едва десет хиляди тона и дори без име, но Господи, колко си го обичаше! После нов офицерски пост на един тежък супердреднаут. И най-сетне, след единайсет години мъки — мечтаният командирски пост. Когато ѝ повериха старичкия унищожител „Ястребово крило“, Хонър имаше чувството, че е умряла и попаднала в рая, защото за пръв път командваше кораб с възможност за хиперскокове. Изминалите оттогава трийсет и три месеца бяха чиста радост, увенчана с наградата за отлични тактически постижения в миналогодишните военни игри на флот „Е“. Но това...!

Палубата под краката ѝ потръпна и над люка примига жълтата лампичка, когато совалката се отпусна върху свързващите буфери на „Хефест“, после светна зелената — знак за изравняване на налягането в преходния тунел. Вратата се плъзна настрани и Хонър енергично прекрачи напред.

Дежурният техник в края на тунела зърна бялата барета на звезден капитан и трите златни нашивки на корабен командир върху черния ръкав и веднага се изпъна мирно, но уставният му поздрав бе леко помрачен от краткото колебание, когато видя Нимиц. Той се изчерви и извърна очи, но Хонър бе свикнала с подобни реакции. Дървесните котки от нейната родна планета Сфинкс подбираха човешките си спътници изключително придирчиво. Рядко се случваше да напуснат планетата, но отказваха да се разделят със своите хора дори когато те се насочваха към космическа кариера, и преди сто и

петдесет мантикорски години лордовете от Адмиралтейството бяха принудени да отстъпят в това отношение. По скалата за разумност котките достигаха ниво 0,83 — малко над гремлините от Беовулф и делфините от Старата Земя, освен това бяха емпати. Дори днес никой нямаше представа как действат емпатичните им връзки, но раздялата с избрания спътник им причиняваше остра болка и отдавна бе установено, че хората, избрани от котки, са далеч по-стабилни от другите. Освен това при едно държавно посещение на Сфинкс престолонаследницата, принцеса Адриен, се бе сдобила с дървесна котка. Когато дванайсет години по-късно кралица Адриен Мантикорска изрази недоволството си от опитите офицерите в нейния флот да бъдат лишени от спътниците си, Адмиралтейството нямаше друг избор, освен да обяви специално изключение от драконовската си политика за забрана на домашните любимци.

Хонър се радваше на това, макар че, когато постъпи в Академията, изпитваше страх, че няма да може да отделя време за Нимиц. Пристъпвайки към онези четирийсет и пет безкрайни месеца на остров Саганими, тя знаеше — програмата бе планирана така, че да не остави нито една свободна минута дори на курсантите без екзотични спътници. Но макар да цъкаха и мърмореха, виждайки новобранец с котка, инструкторите умееха да разпознават силата, пред която е по-добре да отстъпят. Освен това и най-„опитомените“ котки си оставаха независими (и неуязвими) като своите диви братовчеди, а Нимиц отлично разбираше на какво натоварване е подложена Хонър. Той се нуждаеше само от разресване, по някоя закачка от време на време и възможността да дреме на рамото или в скута ѝ, докато тя се рови из учебните чипове, а нощем да се сгушва в леглото до нея. Впрочем това не му пречеше да се преструва на скръбен и нажален, за да проси ласки и лакомства от всеки срещнат. Дори старши сержант Макдауъл, ужасът на всички първокурсници, се поддаде на чара му, мъкнеше в джоба си корени от целина (по които страшно си падаха иначе месоядните котки) и тайно черпеше Нимиц, когато си мислеше, че никой не гледа. А след това — припомни си кисело Хонър — скъсваше от тормоз курсант Харингтън, за да компенсира допуснатата слабост.

Унесена в мисли, тя бе минала през портала към чакалнята и след като се озърна, откри цветната линия, водеща към транспорта за

персонала. Отправи се натам с лека крачка, защото нямаше багаж. Оскъдните ѝ вещи бяха изпратени още тази сутрин от служителите в общежитието на висшата тактическа школа.

Тя леко се навъси на тази мисъл, докато набираше кода за повикване на тръбна капсула. Цялото това бързане да я докарат тук изглеждаше неестествено за флота, където всичко се вършеше бавно и методично. Когато ѝ повериха „Ястребово крило“, това се знаеше два месеца предварително; този път буквално я грабнаха от церемонията по завършването на ВТШ и преди да разбере какво става, вече стоеше в кабинета на адмирал Курвозие.

Капсулата пристигна и тя прекрачи вътре, като продължаваше да се мръщи и да потрива връхчето на носа си. Нимиц надигна глава от баретата и лекичко я захапа за ухото, както правеше в честите напоследък моменти, когато приятелката му се тревожеше. Хонър му цъкна с език и посегна да го почеше по гърдите, но продължи да се тревожи и той въздъхна раздражено.

Защо ли беше толкова сигурна, че Курвозие съвсем целенасочено я изстреля от кабинета си направо към новото назначение? Познаваше го от години — дребно, кротко човече с добродушна физиономия и способност да измисля чудовищно трудни тактически задачи. В Академията той преподаваше тактика на четвърто ниво; от самото начало забеляза вродения ѝ инстинкт и го усъвършенства до способност, която може да се управлява свободно, вместо да идва само в мигове на вдъхновение. Дълги часове работеше насаме с нея, докато другите инструктори се интересуваха само от оценките ѝ по математика, и буквално спаси кариерата ѝ още преди да е започнала, но този път изглеждаше по-потаен от когато и да било. Хонър знаеше, че поздравленията и гордостта му са искрени, но не можеше да се отърве от усещането, че има и още нещо. Официално бързането се обясняваше с необходимостта да пристигне на „Хефест“, за да наглежда преоборудването на новия си кораб за предстоящите флотски учения, но в крайна сметка „Безстрашен“ беше просто един обикновен лек крайцер. Едва ли отсъствието му би се отразило критично на баланса на силите, когато ставаше дума за маневри на целия флот!

Не, определено имаше нещо мътно и Хонър искрено съжаляваше, че не ѝ бяха оставили време да поразпита тук-там, преди да хване совалката. Но поне в бързината не ѝ остана време да се

тревожи, както преди назначението на „Ястребово крило“, а новият ѝ помощник, капитан Маккиън, бе служил на „Безстрашен“ почти две години — първо като тактически офицер, после като първи помощник. Той би трябвало да може да я осведоми относно това прословуто преоборудване, за което Курвозие говореше тъй уклончиво.

Тя сви рамене и набра на таблото координатите на целта си, после остави куфарчето и се отпусна, докато капсулата поемаше по антигравитационния тунел. Въпреки максималната скорост от над седемстотин километра в час пътуването щеше да трае петнайсет минути — и то ако нямаше много спирки по пътя.

Подът леко потръпваше. Малцина биха усетили едва доловимите тласъци, с които гравитационните генератори на „Хефест“ си прехвърляха малката капсула, но Хонър ги забелязваше. Може би не съзнателно, но леката тръпка представляваше част от един свят, който за нея бе станал по-реален от сините небеса и хладните ветрове на детството ѝ. Чувстваше го почти като ударите на сърцето си, като един от безбройните и неуловими стимули, които ѝ казваха — мигновено и изчерпателно — какво става около нея.

Прогонвайки мислите за уклончиви адмирали и прочее загадки, тя се загледа в примигващата светлинка върху картата на маршрута. Вдигна ръка да докосне отново през китела заповедта за назначение и застина от изненада, когато зърна отражението си в полираната стена на капсулата.

Лицето, което я гледаше от стената, трябваше да изглежда по-другояче, да отразява огромната промяна в служебното ѝ положение, но нямаше нищо подобно. Изглеждаше си все същото — костеливо, ъгловато, с дълъг аристократичен нос (според нея единственият смътен знак за аристократичност във външността ѝ) и напълно лишено от каквато и да било козметика. Веднъж някой бе споменал, че от лицето ѝ лъха „сурова елегантност“. Тя нямаше представа какво точно означава това, но във всеки случай звучеше по-добре от ужасното: „Вижте я само колко... хм... *здравословно* изглежда!“ Не че не беше вярно, но ѝ действаше ужасно потискащо да го чува. Черно-златистата униформа стоеше като излята върху стройното мускулесто тяло, изваяно от повишената гравитация на родната ѝ планета и неуморните физически упражнения. А това, помисли критично тя, комай беше най-доброто, което можеше да каже за себе си.

Напоследък повечето жени във военния флот се бяха поддали на най-новата планетна мода да носят дълги коси, често оформени в сложни, изящни прически, но Хонър отдавна бе решила, че няма смисъл да се представя за нещо, което не е. Предпочиташе практична прическа без претенции за изисканост — къса подстрижка, подходяща за скафандри и безтегловност. Косата ѝ не беше нито руса, нито рижава, нито дори черна — просто съвсем благоприлична тъмнокестенява коса с упорита склонност да се подвива, щом надхвърли два сантиметра на дължина. Още по-тъмните очи имаха леко бадемовидна форма, наследена от майка ѝ, и Хонър винаги бе смятала, че изглеждат някак не на място върху костеливото ѝ лице, сякаш някой ги бе добавил за компенсация. Контрастът с тях правеше бледото ѝ лице още по-бледо, а брадичката изглеждаше прекалено волева под тънките стегнати устни. Не, помисли си тя за хиляден път с познатата лека нотка на съжаление, лицето си го биваше, но нямаше смисъл да се зальгва, че някой ще зърне в него лъчезарна хубост... по дяволите.

Пак се усмихна, усещайки как радостта прогонва тревогите. Отражението отсреща отвърна на усмивката и заприлича на ухилено хлапе, отмъкнало пакетче шоколадови бонбони. Хонър тръсна глава и се съсредоточи върху новите си командирски задачи, като се опитваше да изглежда хладнокръвна и целенасочена, но това се оказа по-трудно, отколкото предполагаше. Беше истински подвиг да получи командирски пост толкова скоро. Вярно, флотът се разрастваше непрестанно, за да отвърне на заплахата от Хейвън, но този дългосрочен процес осигуряваше на повечето командири доживотна кариера. Въпреки разширението не се усещаше липса на старши офицери, а Хейвън бе от простичко потекло, без високопоставени роднини или приятели, които да я побутнат към по-горно стъпало. От самото начало знаеше и приемаше, че по-некадърните, но надарени с благороден произход ще я изпреварят стремително по кариерната стълбица. Така и стана, но ето че най-сетне бе постигнала своето. Командир на крайцер, мечтата на всеки млад офицер! Какво от това, че „Безстрашен“ беше двойно по-стар от нея и не по-голям от модерен разрушител? Все пак си оставаше крайцер, а крайцерите бяха очите и ушите на Мантикорския космически флот, негови охранители и

нападатели. Те предлагаха шанс за независимо командване и бързо издигане.

Но с всичко това вървеше и тежката отговорност. Тази мисъл най-сетне я накара да прогони усмивката, защото макар че всеки добър офицер мечтаеше за независимо командване, когато останеше сам в открития космос, един капитан нямаше на кого да разчита. Нямаше с кого да споделя славата или отговорността, защото *наистина* беше сам — пълноправен господар на съдбините на своя кораб, пряк представител на кралицата и кралството, а не оправдаеше ли това доверие, нямаше сила в галактиката, която да го спаси.

Капсулата спря с тиха въздишка, Хонър излезе в просторната зала на космическия док и най-сетне отправи жаден поглед към своя нов кораб. Във вакуума зад дебелия армопласт се рееше швартованият „Безстрашен“ — издължен и изящен въпреки плетеницата от работни платформи и преходни тунели. Служебният номер CL-56 изпъкваше ясно върху белия корпус, точно зад предните двигателни модули. Ремонтните автомати пълзяха по корпуса, надзиравани от хора в скафандри, но по-голямата част от работата изглеждаше съсредоточена върху страничните оръжейни камери.

Застинала неподвижно, Хонър гледаше през армопласта и усети как Нимиц се надигна върху рамото ѝ, за да се включи в нейния оглед. Тя неволно вдигна вежди. Адмирал Курвоние бе споменал, че „Безстрашен“ е в процес на основно преоборудване, но тази гледка надхвърляше всичките ѝ очаквания. Комбинирано с целенасоченото премълчаване на подробности, това подсказваше, че се готви нещо много особено, макар че Хонър все още не можеше да си представи какво би могло да е тъй важно, та да накара адмирала да се държи толкова тайнствено. Всъщност това почти не я вълнуваше, докато плъзгаше жаден поглед по своя — *своя!* — нов кораб.

Така и не разбра колко време е стояла, преди най-сетне да се опомни и да тръгне към преходния тунел. Двамата часови от космическата пехота застанаха мирно, а когато тя се приближи, взеха за почест.

Подаде им документите си и одобрително кимна, докато по-старшият, с нашивки на ефрейтор, ги оглеждаше най-внимателно. Естествено, знаеха коя е — безжичният телеграф на слуховете действаше безотказно. Но и да не знаеха, на всеки кораб само един от

екипажа имаше правото да носи бяла барета. Двамата обаче не показаха с нищо, че пред тях стои новият им командир — неподвластен никому освен на Бога. Ефрейторът ѝ подаде обратно документите и козирува, а тя отвърна на поздрава, после прекрачи напред в тунела.

Не погледна назад, но голямото огледало на стената на първия завой на тунела, предназначено да предупреждава за насрещно движение, ѝ даде възможност да види как ефрейторът се свързва с командната палуба, за да предупреди, че новият капитан идва на борда.

Алената ивица, предупреждаваща за навлизане в нулева гравитация, пресичаше пода на тунела пред нея и докато я прекрачваше, тя усети как Нимиц влива по-здрово нокти в подплънката на рамото ѝ. Напускайки изкуствената гравитация на „Хефест“, Хонър сръчно заплува напред в безтегловността и пулсът ѝ се ускори съвсем неуместно, докато лъкатушеше из коридора. Още две минути, каза си. Само още две минути.

Застанал до входния люк, капитан втори ранг Алистър Маккиън изпъна китела си и потисна досадата. Когато съобщението пристигна, той тъкмо се беше заровил из вътрешностите на таблото за контрол на огъня. Нямахме време да се изкъпе или да облече чиста униформа и чувстваше как тениската му лепне под набързо облечения кител, но обаждането на капрал Ливайн поне му бе дало възможността да събере почетен караул. Формалностите не бяха задължителни на кораб в ремонт, но Маккиън не искаше да рискува с новия капитан. Освен това трябваше да поддържа репутацията на „Безстрашен“ и...

Той изпъна гръб и усети как го пронизва почти болезнена тръпка, когато новият капитан се появи иззад последния завой на тунела. Бялата барета блестеше под яркото осветление и лицето на Маккиън застина, като видя кремаво-сивото зверче на рамото на Хонър. Не знаеше, че тя има дървесна котка, и го обзе нов пристъп на необяснимо раздразнение.

Капитан Харингтън преодоля с лекота последните няколко метра тунел и се хвана за алената скоба, отбелязваща границата на корабното гравитационно поле. Приземи се елегантно пред него като гимнастик след скок от халките и обидата на Маккиън стана още по-силна, когато

осъзна колко невярна представа си е съставил от снимките в личното ѝ досие. На тях триъгълното ѝ лице изглеждаше строго, студено и неприветливо, особено в тъмната рамка на късо подстриганата коса, но снимките лъжеха. Те не бяха уловили нейната жизненост и малко грубовата привлекателност. Маккиън си помисли, че никой никога не би нарекъл капитан Харингтън „хубава“, но в нея имаше нещо по-важно. Тези ясно изсечени, силни черти и огромните тъмнокафяви очи — екзотично скосени и блестящи с едва сдържана радост въпреки официалното изражение — надхвърляха преходните представи за „хубост“. Тя беше уникална, неповторима и това само още повече влошаваше нещата.

Маккиън срещна погледа ѝ с безстрастно изражение, опитвайки да потисне обърканото чувство на горчива обида. Козирува отсечено, придружителите му се изпънаха мирно и из преходната зала отекнаха командите на боцмана. Всички наоколо застинаха, докато капитан Харингтън козируваше на свой ред.

— Разрешете да се кача на борда — изрече тя със спокоен, ясен сопран, удивително звънък за жена с нейния ръст, надхвърлящ сто и осемдесетте сантиметра на Маккиън.

— Разрешавам — отвърна той.

Това бе само формалност, но много съществена. Докато не поемеше официално командването, Харингтън нямаше да е нищо повече от посетител на борда на *неговия* кораб.

— Благодаря — каза тя и прекрачи напред, докато той се отдръпваше да ѝ стори път.

Маккиън видя как тъмните ѝ шоколадови очи оглеждат преходната зала и почетния караул и се запита какво ли си мисли. Изящното ѝ лице отлично прикриваше чувствата (освен тия пламтящи очи, кисело си помисли той) и Маккиън се надяваше неговото лице да е също тъй непроницаемо. Всъщност не беше почтено от негова страна да ѝ се сърди. Един капитан втори ранг просто нямаше шанс да командва лек крайцер, но Харингтън беше с почти пет години — над осем земни години — по-млада от него. Нещо повече, освен капитанските пагони, тя носеше и бродирана златна звезда на гърдите на китела си — знак, че вече е командвала кораб с хипердвигател, — а изглеждаше тъй млада, че можеше да му бъде дъщеря. Добре де, не чак толкова, но спокойно можеше да му бъде *племенница*. Всъщност

нормално за дълголетница от трето поколение. Той бе открил тази подробност в разсекретената част от досието ѝ, а всички знаеха, че подмладяващата терапия действа по-ефективно върху пациенти от второ и трето поколение. Други подробности от досието — например нейната склонност към нестандартни тактически маневри, както и благодарностите на Короната и генералния щаб, които бе заслужила за предотвратени човешки жертви при експлозия в предния енергиен блок на кораба „Мантикора“ — донякъде смекчаваха раздразнението му. Но нито това, нито разбирането защо изглежда тъй млада можеха да облекчат емоционалното потресение пред факта, че постът, за който копнееше тъй безнадеждно, е зает от жена офицер, надарена с природно обаяние и изглеждаща тъй, сякаш е завършила Академията преди по-малко от година. Дразнеше го дори втренченият, немигащ поглед на дървесния котарак.

Харингтън мълчаливо приключи с огледа на почетния караул, после пак се обърна към Маккиън, който потисна раздразнението и пристъпи към следващата част от официалната церемония.

— Ще разрешите ли да ви придружа до мостика, госпожо? — попита той.

Харингтън кимна.

— Благодаря, капитане — тихо отвърна тя и той я поведе към вътрешността на кораба.

Хонър излезе от асансьорната кабина и огледа мостика, който щеше да се превърне в нейно лично царство. Признаците за трескаво преоборудване бяха очевидни и недоумението ѝ се засили, когато забеляза хаотично разхвърляните инструменти и части из тактическата секция. Всичко останало изглеждаше недокоснато. Дявол да го вземе, какво не ѝ беше казал адмирал Курвозиe за този кораб?

Но с това щеше да се заеме тепърва. Сега имаше други грижи. Тя се отправи към капитанското кресло в центъра на мостика, обкръжено от датчици и монитори. Повечето циферблати бяха прибрани на резервните си позиции и тя за момент отпусна ръка върху таблото за тактически маневри. Не седна. По стара традиция креслото бе забранено за всеки капитан, преди да е поел командването, но тя застана до него и премести Нимиц от рамото си върху отсрещния

подлакътник, извън обсега на микрофоните. После остави куфарчето си, натисна един бутон върху другия подлакътник и чу как мелодичният сигнал за внимание отекна из целия кораб.

Всяка дейност на борда спря незабавно. Дори неколцината командировани цивилни техници се измъкнаха изпод таблата, които преоборудваха, или изпълзяха от вътрешността на енергийните пунктове и свързочните централи. Екраните по стените светнаха, на тях изникна лицето на Хонър и тя усети как стотици хора виждат за пръв път бялата капитанска барета и напрягат очи, за да преценят на кого са поверили живота им лордовете от Адмиралтейството.

Тя бръкна под туниката си и докато разчупваше печата и разгъваше заповедта, шумоленето прозвуча от всички високоговорители в кораба.

— От адмирал сър Люсиен Кортес, пети космически лорд на Мантикорския кралски космически флот — зачете Хонър с ясен, спокоен глас, — до капитан Хонър Харингтън от Мантикорския кралски космически флот, трийсет и пети ден, четвърти месец, година двеста и осемдесета от Кацането. Госпожо, с настоящата заповед ви нареждам да се явите на борда на звездолета на Нейно Величество „Безстрашен“, CL-56, за да поемете задълженията и отговорностите на командир в името на Короната. По заповед на адмирал сър Едуард Яначек, първи лорд на Адмиралтейството на Мантикорския кралски космически флот, от името на Нейно Величество кралицата.

Тя замълча и сгъна заповедта, без дори да поглежда таблото. Вече почти пет земни века тези формални фрази ознаменуваха смяната на командването във всеки кораб от Мантикорския космически флот. Бяха кратки и недодялани, но със самото им прочитане тя поставяше екипажа под своя власт, задължаваше го да ѝ се подчинява под страх от смъртно наказание. В огромното си мнозинство тия хора не знаеха нищо за нея и тя не знаеше почти нищо за тях, ала това нямаше значение. Току-що те бяха станали *неин* екипаж, животът им зависеше от уменията ѝ да се справя със задълженията си и хладното осъзнаване на този факт звънна като струна из жилите ѝ, докато приключваше сгъването на документа и се обръщаше отново към Маккиън.

— Господин временно изпълняващ — изрече тя с официален тон, — поемам командването.

— Капитане — отвърна той също тъй официално, — корабът е на ваше разположение.

— Благодаря. — Хонър се озърна към дежурния навигатор в другия край на мостика и въпреки разстоянието разчете нагръдната табелка с името му. — Отбележете в дневника, ако обичате, старшина Браун — нареди тя и пак се обърна към камерата и екипажа. — Няма да ви губя времето с официални речи. В момента имаме твърде много работа и твърде малко време, за да я свършим. Действайте.

Хонър отново докосна бутона. Екраните изгаснаха и тя се отпусна в удобното меко кресло — вече *нейното* кресло. Докато Нимиц отново се наместваше на рамото ѝ с леко раздражено помръдване на опашката, тя кимна на Маккиън да се приближи.

Високият широкоплещест помощник-капитан тръгна през мостика към нея. Сивите му очи срещнаха нейните, може би с леко притеснение... или предизвикателство. Тази мисъл я изненада, но той протегна ръка за традиционен поздрав на новия капитан и когато заговори, басовият му глас звучеше спокойно.

— Добре дошли на борда, госпожо. Боя се, че в момента заварвате бъркотия, но почти не изоставаме от графика, а шефът на дока ми обеща да прати от следващата вахта два допълнителни работни екипа.

— Добре. — Хонър стисна ръката му, после стана и го поведе към изкормената секция за контрол на огъня. — Трябва да призная обаче, че донякъде съм озадачена, господин Маккиън. Адмирал Курвотие ме предупреди, че ни предстои мащабно преоборудване, но изобщо не спомена за това.

Тя махна с ръка към отворените панели и стърчащите снопове кабели.

— За жалост нямахме избор, госпожо. За енергийните торпеда можехме да минем само с програмни корекции, но гравитационното копие е преди всичко инженерна система. Свързването му с огневия контрол изисква изграждането на преки връзки с главната тактическа система.

— Гравитационно копие? — Хонър не повиши глас, но Маккиън долови нотки на изненада и на свой ред вдигна вежди.

— Да, госпожо. — Той помълча. — Никой ли не ви спомена за това?

— Не, никой. — Устните на Хонър се стегнаха в смътно подобие на усмивка и тя демонстративно събра ръце зад гърба си. — Колко от основното въоръжение трябваше да пожертваме заради него? — попита след малко.

— И четирите грейзърни лафети — отговори Маккиън и забеляза как раменете ѝ леко се стегнаха.

— Ясно. Ако не греша, споменахте и енергийни торпеда?

— Да, госпожо. В момента корабостроителницата заменя с тях всички ракетни установки освен две.

— Всички освен две?

Този път въпросът беше по-рязък и Маккиън присви очи, за да прикрие обзелото го леко злорадство. Нищо чудно, че новината я тревожеше, след като не си бяха направили труда да я предупредят! Той самият определено се разтревожи, когато узна какво ги чака.

— Да, госпожо.

— Ясно — повтори тя и въздъхна дълбоко. — Много добре. И какво ни остава при това положение?

— Все още разполагаме с трийсетсантиметровите лазерни лафети, по два от двете страни, плюс ракетните установки. След приключването на ремонта ще имаме гравитационното копие и четиринайсет торпедни генератора, а офанзивното въоръжение остава непроменено: две ракетни установки и горният шейсетсантиметров лазер.

Наблюдаваше я внимателно. Тя почти не трепна, което говореше за отлично самообладание. Енергийните торпеда бяха бързи за изстрелване, унищожителни, много трудни за спиране с прицелна стрелба... и напълно безполезни пред мощно защитно поле. Очевидно това бе причината за монтиране на гравитационното копие, но макар че можеше (най-често) да изкара от строя противниковите генератори на защитно поле, то имаше ниска скорострелност и *много* ограничен обсег на действие.

— Ясно — потрети Хонър и леко поклати глава. — Много добре, господин Маккиън. Сигурна съм, че ви откъсвам от нещо далеч по-важно от разговорите с мен. Доставен ли е личният ми багаж?

— Да, госпожо. Вашият стюард се погрижи за него.

— В такъв случай, ако ви потрябвам, ще преглеждам корабните документи в каютата си. Бих искала днес да поканя всички офицери на

обща вечеря... не виждам смисъл да ги откъсвам от работата, за да се представят. — Тя помълча, сякаш ѝ бе хрумнала нова мисъл, и пак го погледна. — Бих искала дотогава да обиколя кораба и да се запозная с хода на работата. Ще бъде ли удобно да ме придружите в четиринайсет часа?

— Разбира се, капитане.

— Благодаря. Ще се видим тогава.

Тя кимна и напусна мостика, без да поглежда назад.

2.

Хонър Харингтън въздъхна, облегна се назад и пощипна ръба на носа си. Нищо чудно, че адмирал Курвоние говореше толкова уклончиво за преоборудването. Старият ѝ наставник я познаваше твърде добре. Той знаеше как ще реагира тя, ако чуе истината, и не би ѝ позволил в пристъп на гняв да провали първото си назначение като командир на крайцер.

Тя хвърли поглед наоколо и стана да се разкърши, а Нимиц надигна глава и я погледна. Понечи да слезе от високото тапицирано гнездо, което стюардът бе монтирал по нейна заръка, но тя му махна да си стои на мястото и тихичко цъкна с език — сигнал, че иска да поразмисли. За миг той приведе глава настрани, после отвърна с едно кротко „блийк“ и пак си легна.

Хонър набързо огледа каютата си. Това бе едно от хубавите неща на „Безстрашен“ — макар и малък за съвременните стандарти, с маса под деветдесет хиляди тона, крайцерът предлагаше далеч по-просторна капитанска каюта в сравнение с онази на „Ястребово крило“. За някой планетен жител каютата навярно изглеждаше малка и тясна, но Хонър отдавна бе престанала да преценява жилищните си помещения според планетните стандарти. Имаше дори своя собствена столова, достатъчна, за да приеме по празнични поводи всичките си офицери, а на борда на военен кораб това бе истински лукс.

Не че просторното жилище облекчаваше чувствата ѝ относно чудовищното осакатяване, което „Хефест“ вършеше с нейния прекрасен кораб.

Тя спря за момент, за да намести златистата плочка, закачена на преградата до бюрото. Върху полираната сплав имаше отпечатък от пръст и тя се усмихна кисело, докато се пресягаше да го избърше с ръкав. Тази плочка я придружаваше вече дванайсет години от кораб на кораб и от планета на планета. Без нея би се чувствала изгубена. Плочката беше неин талисман. Неин тотем. Тя лекичко плъзна пръст по очертанията на дългото, изящно крило на планера, гравирани върху

златното покритие, и си припомни деня, когато след кацането узна, че е поставила нов рекорд на Академията — ненадминат и до днес — едновременно за височина, времетраене и въздушна акробатика. Споменът я накара да се усмихне.

Но усмивката ѝ посърна, когато погледна през отворената врата към столовата, и мислите ѝ се върнаха към проблемите на настоящето. Отново въздъхна. Идеята за предстоящата вечеря не я вдъхновяваше. Всъщност не я вдъхновяваше и цялото предстоящо командване на крайцера, след като бе видяла засекретените данни в компютъра си. Щастието, което изпитваше съвсем неотдавна, бе помръкнало, а един от най-приятните ритуали в приемането на кораба сега ѝ се струваше далеч не толкова привлекателен.

Беше казала на Маккиън, че възнамерява да проучи корабните документи и наистина се зае с тях, но основното ѝ внимание бе насочено към документацията по преоборудването и подробните инструкции, които откри в секретната капитанска база данни. Описанието на Маккиън за извършваните промени се оказа съвсем точно, но той бе пропуснал да спомене, че освен смъкването на две трети от ракетните установки на „Безстрашен“, корабостроителницата унищожаваше и складовите пространства. Съхранението на ракетите винаги представляваше проблем, особено за малки кораби, като леки крайцери и разрушители, защото една ракета с импулсен двигател просто не може да бъде малка. Нямаше как да натъпчат на борда повече от определен брой, а след като бяха решили да ограничат установките на „Безстрашен“, не виждаха причина да не намалят и оръжейните складове. В края на краищата така щяха да вмъкнат четири допълнителни енергийно-торпедни системи.

Тя усети как устните ѝ неволно се стягат в свирепа гримаса, но веднага ги застави да се отпуснат, защото Нимиц надигна глава и изцвърча въпросително. Гласовите струни на дървесните котки бяха крайно неподходящи за словесно общуване. Това не създаваше проблеми при общуването помежду им, тъй като разчитаха главно на телепатичните си способности, но караше мнозина от хората силно да подценяват тяхната интелигентност. Хонър не страдаше от подобна заблуда и знаеше много добре, че Нимиц винаги долавя нейните настроения. Подозираше дори, че той я познава по-добре от самата

нея. Затова пристъпи към него и го почеса под челюстта, преди да закрачи отново напред-назад.

Всичко е много просто, помисли си тя. Беше попаднала в лапите на Страшната Хемфил и нейното обкръжение и сега трябваше по някакъв начин да представи глупостта им за мъдрост.

Тя стисна зъби. В МКФ имаше две основни школи по тактическите въпроси: традиционалистите, предвождани от адмирал Хамиш Александър, и *младата школа* на Червената дама Соня Хемфил. Александър — а покрай него и Хонър — вярваше, че основните тактически истини си остават верни, независимо от оръжейните системи, че новите оръжия просто трябва да се вмъкват в съществуващите концептуални рамки, с някои необходими корекции относно предлаганите от тях възможности. *Младата школа* вярваше, че оръжията определят тактиката и че при правилна употреба технологията обезсмисля историческите анализи. За жалост точно в момента Страшната Хемфил и нейните любители на универсални решения бяха яхнали политическата вълна.

Хонър потисна нетипичното за нея желание да изругае на глас. Не изучаваше, не разбираше и *не харесваше* политиката, но все пак схващаше пред каква дилема е изправено правителството на Кромарти. Изправен пред категоричното настояване на либералите и прогресистите за ограничаване на военния бюджет и виждайки признаци, че така наречените „Нови“ са склонни да сключат временен съюз с тях, херцог Алън бе принуден да привлече на своя страна Консервативната асоциация. Консерваторите едва ли щяха да кротуват — със своя ксенофобски изолационизъм и протекционизъм те влизаха в твърде остро противоречие с идеята на центристите и лоялистите, че войната с Народна република Хейвън е неизбежна. Засега обаче помощта им бе наложителна и те я предлагаха на висока цена. Поискаха военното министерство и херцог Алън се видя принуден да назначи за министър сър Едуард Яначек, пръв лорд на Адмиралтейството.

Някога Яначек наистина бе служил като адмирал във флота и му се носеше славата на твърд и решителен командир, но днес едва ли можеше да се намери по-реакционен стар ксенофоб. Отгоре на всичко принадлежеше към групата, която възразяваше против присъединяването на гарнизон Василиск към Мантикорския възел под

претекст, че това „ще предизвика враждебност у съседите“ (с други думи, ще бъде първата стъпка към авантюри на чужда територия). Колкото и да странеше от политиката, Хонър знаеше на чия страна е. Центристите осъзнаваха, че завоевателните амбиции на Република Хейвън неминуемо ще доведат до сблъсък с кралството и се подготвяха да дадат отпор. Консерваторите предпочитаха да заровят глави в пясъка до по-добри времена, но поне подкрепяха идеята за мощен флот, който да опазва любимата им изолация.

Но в момента най-съдбоносно значение за „Безстрашен“ имаше фактът, че Хемфил беше втора братовчедка на Яначек, който пък изпитваше лична неприязън към адмирал Александър. Нещо повече, новият пръв лорд се боеше от настояванията на традиционалистите, че агресивната експанзия на Хейвън ще продължава, докато не бъде спряна със сила. И накрая, Хемфил бе сред най-високопоставените адмирали на червените. На всички командни нива висшите офицери от МКФ се делеяха на две групировки според възрастта им: младите адмирали от така наречената червена дивизия „Грифон“, и старите от зелената дивизия „Мантикора“. С годините всички офицери преминаваха от едната дивизия в другата, но можеха и да бъдат повишени преди връстниците си, а след като братовчед ѝ бе станал пръв лорд, лейди Соня имаше всички шансове да се изкачи при зелените — особено ако успееше да обоснове тактическите си теории. Всичко това бе тласнало Страшната Хемфил към безмилостното решение да накълца безпомощния кораб на Хонър.

Хонър изръмжа и с един ритник прати табуретката в другия край на каютата. Краткото задоволство отмина веднага и тя отново се тръшна на креслото пред монитора.

Доколкото можеше да прецени, назначението ѝ представляваше награда за завършения с отличие курс по авангардна тактика на адмирал Курвозие, тъй като „Безстрашен“ щеше да бъде тайното оръжие на Хемфил в предстоящите флотски маневри. Това обясняваше защо преоборудването е обгърнато в тайнственост и Хонър не се съмняваше, че Хемфил потрива ръце в очакване на бъдещата победа. Колкото до самата Хонър — ако знаеше какво я чака, тя охотно би загубила няколко стотни на изпитите, за да се отърве от назначението.

Отново потърка очи и се запита дали Маккиън вече знае каква роля им е отредена в маневрите. Едва ли. Не изглеждаше особено

разтревожен нито за промяната в огневата мощ, нито за репутацията на „Безстрашен“.

Лошото беше, че на хартия всичко изглеждаше логично. Гравитационните защитни полета бяха първата и главна отбранителна линия на всеки военен кораб. Импулсният двигател създаваше две ивици повишена гравитация над кораба и под него — клин, отворен от двете страни, но предният ръб беше много по-дълбок от задния — способен, поне на теория, мигновено да развие светлинна скорост. Разбира се, подобно ускорение би превърнало екипажа в пихтия; дори при наличието на модерните инерционни компенсатори нито един кораб с импулсен двигател не можеше да развие повече от шестстотин g , но все пак това бе огромна крачка напред. И то не само в областта на задвижването; досега нито едно известно оръжие не бе успяло да пробие клина на военен импулсен двигател, а това означаваше, че самото включване на двигателите предпазва кораба от вражески огън отгоре и отдолу.

Дълго време отворените страни на клина оставаха уязвими, но най-сетне бяха изобретени страничните гравитационни полета. Носът и кърмата все още не можеха да бъдат защитени, а дори и най-мощното странично поле беше далеч по-слабо от двигателната ивица. То *можеше* да бъде пробито, особено от ракета с проникващи приставки, но само най-мощните оръжия, изстреляни от сравнително малка дистанция, нанасяха сериозни поражения и това ограничаваше прицелната далекобойност на някакви си четиристотин хиляди километра.

Това означаваше също, че космическите сражения проявяваха неприятната склонност да завършват с тактическо реми, колкото и важни да изглеждаха от стратегическа гледна точка. Когато командирът на някой кораб усетеше, че е в опасност, просто подлагаше на удара импулсния клин и правеше всичко възможно да се оттегли от битката. За нападателя не оставаше друга възможност, освен да се впусне в преследване, но така собствената му незащитена предница ставаше уязвима при скъсяване на дистанцията. Крайцерите по-често довеждаха сраженията докрай, но сблъсъците между тежките кораби обикновено напомняха сложен танц, при който и двете страни отлично познават всяка стъпка.

Ситуацията оставаше неизменна повече от шест века, ако не се броят някои промени в дистанцията на боя, налагани от модернизиранието на защитните полета и лъчевите оръжия. Това бе непоносимо за Хемфил и нейните техничари. Те вярваха, че гравитационното копие може да сложи край на „статичната ситуация“, и твърдо възнамеряваха да го докажат.

На теория Хонър признаваше правотата им. На теория. Дълбоко в душата си дори желаше да се окажат прави, защото като тактик по призвание мразеше идеята за тромави, чисто формални битки. Истинската цел на сражението бе вражеският флот, а не територията. Ако бойните части оцелееха след първия сблъсък, командващият се виждаше принуден да прилага стратегия на блокиране и борба за пространство — а подобна тромава схватка водеше в крайна сметка до твърде високи загуби.

И все пак *младата школа* грешеше. Гравитационното копие беше ново оръжие и някой ден наистина можеше да развие потенциала, който му предсказваше Хемфил, но в момента със сигурност не го притежаваше. С малко късмет едно пряко попадение можеше да предизвика хармонични колебания и да унищожи генератора на странично поле, но ставаше дума за масивно и тежко оръжие с ниска скорострелност и обseg едва сто хиляди километра, дори при най-добри обстоятелства.

И това, мрачно помисли Хонър, бе критичният недостатък. За да използва гравитационното копие, корабът трябваше да стреля едва ли не от упор срещу врагове, които щяха да го обсипят с ракети от един милион километра и да добавят лъчев обстрел от разстояние, надхвърлящо четири пъти обсега на копието. Един тежък кораб с огромна маса и издръжливост би имал някакъв шанс да го стори, но само идиот (или Страшната Хемфил) би повярвал, че това е по силите на лек крайцер! „Безстрашен“ просто не разполагаше с необходимата защита, за да издържи на обстрел от близка дистанция, а заради гравитационното копие вече нямаше и огнева мощ да отговори на удара. О, разбира се, ако успееше някак да заеме позиция и гравитационното копие си свършеше работата, мощните енергийни торпеда можеха да разкъсат дори супердреднаут. Но *само* ако гравитационното копие си свършеше работата, защото срещу

непокътнато странично поле енергийното торпедо беше точно толкова ефективно, колкото и обикновено рохко яйце.

Планът бе истинска лудост, а Хонър трябваше да го доведе до успех.

Тя се вгледа свирепо в монитора, после го изключи и отиде да се просне на койката. Нимиц се протегна, слезе от гнездото и дойде да се сгуши върху корема ѝ. Този път тя го посрещна с радост и го погали по козината, докато той отпускате брадичка на ключицата ѝ, за да ѝ помогне да размишлява.

Помисли си да протестира. В края на краищата по традиция всеки капитан имаше правото да оспорва техническите проблеми на своя кораб, но решението бе взето, преди тя да поеме командването, а правото на оспорване не означаваше право на отказ. Хонър отлично знаеше как ще реагира Хемфил на всеки протест, а и вече бе твърде късно да се поправи стореното. Освен това имаше заповеди. Колкото и глупави да бяха, трябваше да изпълнява, и толкоз, както казваха в Академията. Така или иначе „Безстрашен“ бе неин кораб, за Бога! Каквото и да стореше Хемфил, Хонър нямаше да позволи никому да опетни репутацията на крайцера.

Усещайки мъркането на Нимиц, тя застави мускулите си да се отпуснат. Не знаеше как го прави, но онова негово тайнствено обаяние навярно си вършеше работата, защото усети как възмущението ѝ постепенно се превръща в решителност и това определено не се дължеше само на нея.

Умът ѝ започна да разчепква проблемите. Навярно имаше шанс да се справи поне веднъж, ако Агресорите не разгадаеха плановете на Хемфил. В края на краищата идеята бе тъй безумна, че никой нормален човек не би я очаквал.

Дали да не се включи в някой от заградителните батальони? Това беше логична позиция за един лек крайцер, а едрите риби щяха да пренебрегнат „Безстрашен“ и да се съсредоточат върху тежките кораби на неприятеля. Така би имала шанс да скъси дистанцията и да даде изстрел. Мисията щеше да е чисто самоубийство, но това едва ли би разтревожило приятелчетата на Хемфил. Те биха сметнали замяната на един лек крайцер (и неговия екипаж) срещу вражески дреднаут или супердреднаут за повече от изгодна. Хонър мразеше тяхната тъй наречена тактическа доктрина.

И все пак, ако някак успееше да атакува и да оцелее, никога не би имала шанс да повтори подобен трик — не и след като Агресорите узнаеха с какво е въоръжен „Безстрашен“. Просто щяха да изпепелят всеки лек крайцер по пътя си, защото Хемфил бе монтирала мощното си оръжие на жалка орехова черупка, неспособна да издържи тежък обстрел. От друга страна, дори един-единствен успех щеше да бъде огромна заслуга на Хонър — поне за онези, които разбираха с каква невъзможна задача е натоварена.

Тя въздъхна и затвори очи. Прекалено добре разбираше всичко. През целия си живот така и не се бе научила да отказва предизвикателство. Ако имаше начин да се разиграе гамбитът на Страшната Хемфил, Хонър щеше да го открие, колкото и да не ѝ се искаше.

3.

— Общ сигнал от флагманския кораб, госпожо. Подготвителна директива Бейкър-Голф-седем-девет.

Без да откъсва очи от таблото, Хонър кимна в знак, че е чула рапорта на лейтенант Уебстър. Очакваше този сигнал от момента, когато Агресорите на адмирал Д'Орвил навлязоха във вектора за финален подход, а директива 79 бе в пълния смисъл на думата нейно лично творение. Оперативният офицер на адмирал Хемфил навярно бе на друго мнение, но началник-щабът, генерал Грималди, бе осъзнал какво е замислила Хонър и с удивителна гъвкавост подкрепяше нейните намеци и почтителни предложения. Той дори ѝ се усмихна одобрително след последното командирско съвещание, което я накара напълно да промени преценката си за него въпреки позицията му в лагера на Страшната Хемфил. Всъщност дори за лайк беше ясно, че нито една стандартна маневра не би позволила на лек крайцер с каквото и да било въоръжение да оцелее при сближаване с вражеския космически флот.

За един командир нямаше голям избор при сражение в нормално пространство около звездна система. Беше сравнително лесно да се укрие дори тежък кораб чрез просто изключване на импулсния двигател, което го правеше неуловим за пасивните скенери на противника. Но това беше нож с две остриета. Дори при ускорение над 500 *g* трябваше време за генериране на съществени промени във вектора, тъй че укриването чрез изключване на двигателя си имаше своите недостатъци. В края на краищата каква полза да се укриваш, ако врагът продължи атаката покрай теб с петдесет или шейсет процента светлинна скорост, а щом тръгнеш да го преследваш, няма как да останеш незабелязан.

Което означаваше, че един адмирал просто не може да прикрие маневрите си от противника, без риск да загуби контакт. И тъй като укриването най-често беше безсмислено, оставаха само две реални възможности: да посрещнеш врага в груб челен сблъсък или да се

опиташ да го заблудиш, като му покажеш нещо, което не е точно такава, каквото изглежда. Поради пристрастието на адмирал Хемфил към военната техника Хонър трябваше да използва цялата си убедителност, за да вмъкне поне малко коварство в бойните планове, защото лейди Соня вярваше само в една простичка тактика — да струпа максимална огнева мощ и да обстрелва, докато отбраната на врага поддаде.

Без подкрепата на Грималди един обикновен командир — макар и избран да използва тайното оръжие на Хемфил — едва ли би имал шанс да убеди адмирала. Това обаче не притесняваше Хонър. Дори напротив. Адмирал Д'Орвил отлично познаваше Хемфил и коварството бе последното, което можеше да очаква от нея. Ако Бранителите успеяха да го подлъжат да изтълкува ситуацията погрешно — толкова по-добре; ако не успеяха, не губеха нищо важно. Само един лек крайцер.

И тъй, Хонър наблюдаваше как основните сили на Бранителите се движат към нея. След шестнайсет минути щяха да отминат и да продължат напред, оставяйки я сама право на пътя на Агресорите.

На борда на супердреднаута „Крал Роджър“ адмиралът на зелените, Себастиан д'Орвил, огледа навъсено собствените си бойни планове, после вдигна очи към мониторите. Визуалните данни не вършеха работа при сражения в дълбокия космос, но гледката определено си струваше. Корабите на Д'Орвил се носеха с почти сто и седемдесет хиляди километра в секунда — малко под 0,57 с — и звездната картина на предните монитори придобиваше забележим синкав оттенък. Но „Крал Роджър“ летеше между наклонените „таван“ и „под“ на импулсния клин, а ефектът на еднометровия слой, в който локалната гравитация скачаше мигновено от нула до сто и седемдесет хиляди километра в секунда на квадрат, грабваше фотоните като езеро от лепило и огъваше дори най-мощните енергийни оръжия като мека тел. Гледани през ивицата, звездите рязко почервеняваха и образите им се изместваха настрани, но разполагайки с данни за мощта на гравитационното поле, компютрите компенсираха и връщаха изображенията на точното място върху мониторите.

Но това, което можеше да постигне генерирацията военен кораб, бе невъзможно за неговите противници. Цивилните импулсни двигатели генерираха само една ивица; военният двигател създаваше две, и за по-сигурно запълваше пространството между тях със странични стени. Вражеските сензори можеха да анализират най-външните слоеве, но нямаше как да получат точни данни за вътрешните и да определят какво се крие зад тях.

— Адмирал Хемфил продължава да намалява скоростта, сър — прекъсна мислите му началник-щабът с поредния доклад от тактическия отдел. — След още двамайсет минути би трябвало да сме в ракетен обсег.

— Какви данни имаме за нейния допълнителен ескадрон?

— Преди около дванайсет минути успяхме да прихванем комуникациите им, сър. Адски са изостанали и навлизат в звездна система.

Капитан Луис говореше съвършено безстрастно, но хладният тон не успяваше да прикрие презрението му към противника. Д'Орвил едва сдържа усмивката си. Соня имаше да се гърчи, щом я подгонеха с ритници по задника чак до столицата — а точно това щеше да стане, ако се опиташе да влезе в челен сблъсък без подкрепата на дреднаутите от допълнителния отряд. Трябваше да продължи да бяга, докато се съедини с тях, а не да избързва със схватката, но отсъствието им поне обясняваше защо е избрала такъв курс. Насочваше се встрани от планетите, които би трябвало да отбранява, по простата причина, че това беше най-прекият път към корабите, които бе пропуснала да включи в играта. Д'Орвил силно се изкушаваше да я пренебрегне и да продължи право към целта. Би било извънредно приятно да подложи Мантикора на „ядрена бомбардировка“, без Соня да е дала и един изстрел в отбрана, но поставената му цел беше да *плен*и столичната планета, а не да я унищожи. Освен това никой здравомислещ тактик не би изпуснал възможността да смаже две трети от вражеските въоръжени сили. Особено в един от редките случаи, когато противникът не може да отстъпи, без да оголи целта, която е *длъжен* да защитава.

— Приключихме ли с разгръщането? — попита той.

— Да, сър. Разузнавачите вече отстъпват зад бойния строй.

— Добре.

Д'Орвил погледна огромния главен тактически пулт и по навик провери твърдението на Луис. Челните кораби се бяха разгърнали в класическа „бойна стена“ по надлъжната и вертикалната ос, сблизени доколкото им позволяваха импулсните клинове. Този боен строй не беше особено маневрен, но осигуряваше максимална огнева мощ в страничните направления; прилагането му изглеждаше най-практично, защото не можеха да стрелят през двигателните си ивици, както и противникът не можеше да ги улучи през тях.

Той отново провери показанията на хронометъра и прогнозите на тактическия отдел. Седемнайсет минути до максималния ракетен обсег.

Първите ракети излетяха веднага след навлизането в обсег. Не бяха много — шансовете за удар от подобна дистанция клоняха към нулата, а дори тежките кораби не разполагаха с неизчерпаем запас боеприпаси, — но все пак стигаха, за да вдъхнат страх на противника.

Един добър либерал или прогресист би изпаднал в ужас пред подобна гледка, помисли си Хонър, докато ги наблюдаваше. Всяка ракета имаше маса почти седемдесет и пет тона и струваше над милион мантикорски долара, дори без бойната глава и проникващите приставки. Естествено, никой не беше толкова луд, че да използва оръжия, способни да проникнат и разрушат целта, но флотът категорично отхвърляше политическия натиск да се откаже от ученията с реални стрелби. Компютърните симулации бяха безценни и всеки офицер или служител прекарваше безкрайни изтощителни часове в симулаторите, но стрелбата в реални условия бе единственият начин да се провери дали оръжията наистина действат. Освен това, разточителни или не, реалните стрелби учеха екипажите на неща, каквито никакъв симулатор не можеше да им даде.

Но сега Хонър си имаше други грижи, защото адмирал Д'Орвил се носеше право към нея, а тя определено не спадаше към най-добрите математици на МКФ. Въпреки редовните тестове, които сочеха, че *би трябвало* да е изключителен майстор на изчисленията, оценките ѝ в Академията упорито отказваха да потвърдят наличието на подобен потенциал. Всъщност в трети курс тя едва не се провали на изпита по многомерна математика и макар че завърши сред първите десет по

успех, трябваше да се примири с позорната слава да е двеста трийсет и седма по математика (от общо двеста четирийсет и един курсанти).

По онова време оценките по математика не я стряскаха кой знае колко, но хвърляха инструкторите ѝ в отчаяние. Преподавателите знаеха, че тя може да се справи. Така казваха тестовете, резултатите ѝ в тактическите симулатори надхвърляха всички рекорди — което едва ли беше по силите на математически инвалид, — а оценките ѝ по космическо маневриране се нареждаха сред най-високите. Тя имаше изключителен усет за движение, можеше да решава наум задачи за тримерно векторно прехващане (стига да не мислеше с какво точно се занимава), ала тия способности изобщо не проличаваха в оценките по приложна математика. Единственият човек, който сякаш не се тревожеше от това, бе адмирал Курвозиe — тогава все още капитан Курвозиe — и той я товареше немилосърдно, докато най-сетне тя започна да вярва в себе си, независимо от оценките. Беше ли изправена пред маневри в реално време и реално пространство, Хонър нямаше затруднения, но и до днес си оставаше слаб астронавигатор — а сетеше ли се за изпитите по математика, можеше да изпадне в паника. Знаеше, че точно това е причината за страха, който прикриваше тъй грижливо; бе имала твърде много време да се тревожи за днешните маневри.

И все пак не става дума за хиперпространствена навигация, напомни си тя. Само четири прости пространствени измерения — нещо, с което навярно би се справил и сър Исак Нютон. Едва ли щеше да се притеснява, ако задачата я бе връхлетяла изневиделица. Когато изпадеше в подобна ситуация, тя не се тревожеше — просто реагираше, както я бе обучил адмирал Курвозиe, вярвайки на способностите, които тя трудно можеше да открие у себе си, и на непрекъснатата поредица от оценки „отлично“ и „превъзходно“ по тактика, затварящи устата дори и на най-враждебните критици от Академията.

Но в случая бе имала предостатъчно време да се тревожи и да си казва — съвсем основателно, — че при огромната скорост на приближаващите Агресори всяка част от секундата може да бъде решаваща. Тактическият офицер, лейтенант Венизелос, бе изчислил маневрите пет пъти, а първият помощник Маккиън бе проверил *неговите* резултати. Усамотена в каютата си, самата Хонър бе

проверила данните на Маккиън поне десетина пъти. Сега гледаше как хронометърът отброява последните стремителни секунди и следеше техническите индикатори. Всички светеха в зелено.

— Знаете ли, сър — промърмори капитан Луис, — в цялата тая работа има нещо странно.

— Странно ли? От къде на къде? — попита разсеяно Д'Орвил, докато гледаше как ракетите се носят към бойния строй на Хемфил.

— Отбранителният им огън изглежда твърде слаб — поясни Луис и се приведе смръщен над собствените си монитори. — И е разсеян, а не концентриран.

— Какво?

Д'Орвил изви шия, за да погледне данните от тактическия отдел, и също се навъси. Луис имаше право. Соня фанатично вярваше в концентрирания обстрел — Д'Орвил смяташе това за едно от малкото й тактически достойнства — и при численото превъзходство на противника тя би трябвало да прибегне към бясна канонада с надеждата за щастливо изравняване на шансовете. Но не го правеше. Адмиралът се навъси озадачено.

— Сигурен ли сте за позициите на нейните подкрепления? — попита след малко той.

— И аз си мислех за това, сър. Сигурен съм, че разполагаме с достоверни данни, но ако от онази позиция подава сигнали само един кораб? Мислите ли, че се опитва да ни вкара в капан?

— Не знам. — Д'Орвил разтри брадичката си и се навъси още повече. — Не е в нейния стил, но Грималди може да ѝ е подхвърлил подобна идея. Все пак ми се вижда малко рисковано. За да успее, би трябвало всички да се движат с изключени двигатели по един и същ основен вектор, а дори и да събере целия си наличен състав, ние пак имаме превъзходство... — Той сбърчи чело, после въздъхна. — За всеки случай предайте на тактическия отдел да се подготвят за рязка промяна на курса.

— Слушам, сър.

Един кодов знак примигваше в пурпурно сред огромната бойна формация на Агресорите върху монитора на Хонър. Тя се усмихна широко. Не знаеше дали шпионите на адмирал Д'Орвил са успели да преодолеят завесата от секретност около „Безстрашен“ (разбира се, правилниците категорично забраняваха подобни действия), но шпионите на Хемфил бяха проникнали в тайните на Агресорите. Не много дълбоко, но все пак достатъчно, за да разкрият флагманския кораб. Това бе една от големите потенциални слабости при всяко флотско учение — всяка от страните разполагаше с пълни данни за електронната идентификация на противниковите кораби.

Хронометърът продължаваше стремително да отмерва секундите. Хонър вдигна очи към Маккиън и лейтенант Венизелос.

— Добре, господа — каза тя.

— Сър! Засичаме нова цел с координати...

Трескавото предупреждение на капитан Луис идваше твърде късно, а дистанцията бе прекалено малка, за да предприемат каквото и да било. Още преди адмирал Д'Орвил да се обърне към него, върху централното табло на „Крал Роджър“ лумна пурпурна светлина и из кораба отекна див вой на сирени, когато в страничното защитно поле на супердреднаута се вряза изстрел от гравитационно копие. Лъчът бе твърде слаб, за да причини реални щети, но компютрите го засякоха и усърдно подадоха сигнал за отказ на системите — точно в момента, когато потресаващ залп от енергийни торпеда (без бойни глави, разбира се) избухна пред теоретично унищожената защитна стена.

Д'Орвил рязко отметна глава, гледайки как всички датчици по командното табло трептят и играят от яркостта на експлозиите. После таблото изгасна и докато всички енергийни и оръжейни системи се изключваха една подир друга, из смълчаната зала прокънтя задавеното проклятие на адмирала.

— Пряко попадение, госпожо! — изкрещя Венизелос и Хонър си позволи мимолетна свирепа усмивка, докато флагманският кораб на Агресорите излизаше от строя.

Другите кораби разкъсаха формацията и бързаха да се раздалечат на безопасна дистанция, но „Крал Роджър“ бе „мъртъв“, блокиран от собствените си компютри, за да симулира пълно унищожение от някакъв жалък лек крайцер! Заради подобна гледка почти си струваше да изтърпи съдбата на жертвана пешка.

Но все още оставаше една дребна подробност — оцеляването на „Безстрашен“.

— Вдигнете клина веднага!

Сопраното на Хонър прозвуча малко по-остро от обичайното, ала и далеч по-спокойно от гласа на тактическият офицер. В двигателния отсек реагираха мигновено. Капитан втори ранг Сантос чакаше вече цял час в пълна готовност. Сега тя натисна последния бутон и двигателният клин на „Безстрашен“ оживя тутакси.

— Пилот, команда Сиера-пет!

— Слушам, Сиера-пет — отвърна пилотът и „Безстрашен“ бясно се завъртя около оста си, насочван от жироскопите и маневрените двигатели.

След миг корабът бе извърнал към бойния строй на Агресорите долната си двигателна ивица — точно навреме преди първите енергийни изстрели на Агресорите. Смаяните командири сипеха лазерен и грейзърен огън върху миниатюрната цел, която внезапно изникна на мониторите им, но вече бе твърде късно. Импулсните ивици изкривяваха и разпръскваха тяхната канонада и Хонър усети как широка усмивка преобразява строгото ѝ лице.

— Добре, старшина Килиън. — Тя си позволи да махне небрежно с ръка към предния визуален дисплей. — Давай натам... пълна военна тяга.

— Слушам, госпожо! — отвърна пилотът със също тъй широка усмивка и „Безстрашен“ се стрелна напред с мигновена реакция от петстотин и три стандартни гравитационни единици.

Петдесетте години строга военна дисциплина помогнаха на адмирал Д'Орвил да спре да ругае, когато компютрите му позволиха отново да включи личното си тактическо табло. Командните системи оставаха блокирани и не му позволяваха да предприеме каквото и да било, но поне можеше да вижда какво става. Не че от това му олекна.

Лекият крайцер, който бе „унищожил“ флагманския му кораб с един флангов изстрел, се отдалечаваше с нарастваща скорост от вектора на неговия флот. Разбира се, маневрата го подлагаше под максималния обстрел на цялата бойна стена, но импулсните ивици устояваха дори на най-мощните оръжия, а по-леките кораби вече нямаха никакъв шанс да догонят дръзкия противник. Адмиралът сякаш чуваше как капитанът на лекия крайцер се смее възторжено, докато бяга към спасението.

— Ти имаше право, Джордж — обърна се той към Луис, полагайки отчаяни усилия да овладее гласа си. — Соня *наистина* беше замислила нещо.

— Да, сър — тихо каза Луис. Стана от креслото си и пристъпи към Д'Орвил, за да наблюдава единствения действащ тактически монитор на мостика. — А ето го и останалото — въздъхна той и Д'Орвил болезнено примижа, когато неговият началник-щаб посочи основните сили на Хемфил.

Бойната стена на Бранителите променяше вектора. Тя премина от частично към максимално отрицателно ускорение и същевременно рязко промени курса към основните сили на Агресора. Дистанцията все още бе твърде голяма, за да постигне идеална позиция и да обсипе противника с огън, докато той може да разчита само на носовите оръжия, но предварително подготвената маневра, заедно с хаоса, предизвикан от „гибелта“ на „Крал Роджър“, бе достатъчна, за да обгради корабите на Д'Орвил. Страничният огън на Бранителите изведнъж разкъса бойната стена на врага и макар че сближаването все още ставаше под остър ъгъл, стотици ракети полетяха към отворените предни секции на импулсните клинове. Преградният огън спираше много от тях, но не всичките и край изображенията на водещите кораби започнаха да припламват ярки обозначения за понесени щети, докато лъчевият обстрел унищожаваше окончателно тия беззащитни мишени.

Адмирал Д'Орвил стисна юмруци, после въздъхна и с хладна усмивка се облегна назад. Соня щеше да вири нос месеци наред, и то с пълно право. Малко от неговите кораби щяха да бъдат „унищожени“, преди стената да се прегрупира, но нанесените поражения изравняваха силите... а кой знае кога щяха да изникнат и „допълнителните части“ на Бранителите?

Всичко беше безкрайно нетипично за Соня, но ефективно. Адмирал Д'Орвил си отбеляза мислено да провери кой точно е командвал онзи лек крайцер. Всеки офицер, способен на такава маневра, заслужаваше да бъде държан под око и адмиралът възнамеряваше да му го каже лично.

Разбира се, ако не хванеше коварното копеле за гърлото, преди да го поздрави.

4.

Всеобщият възторг след унищожаването на флагманския кораб на адмирал Д'Орвил бе забележимо спаднал, докато Хонър гледаше как стюардът налива кафе. Великолепният аромат на напитката изпълни малката заседателна зала, но чашата, която стюард първи клас Макгинес постави пред Хонър, съдържаше горещо какао. Тя открай време се чудеше как може нещо с тъй чудесен аромат като кафето да има толкова гнусен вкус, и сега отново се запита дали мантикорските кафеени храсти не са мутирвали в новата си среда. Ставаха подобни неща, но в случая едва ли беше така, ако се съдеше по удивителната наслада, с която повечето офицери се нахвърляха върху напитката.

Днес обаче личеше, че не са в настроение.

Тя въздъхна мислено и с безизразна физиономия отпи глътка какао. Във флотските маневри всичко мина далеч по-добре, отколкото смееше да се надява, но сякаш за компенсация последвалите катастрофални проблеми надхвърлиха и най-лошите й страхове. Както можеше да се очаква, Д'Орвил и неговите подчинени разбираха какво им е причинил „Безстрашен“ и щяха да се погрижат вече никога да не бъдат подложени на подобно публично унижение. Нещо повече, те изпитваха лична омраза към кораба на Хонър (въпреки всички приказки на Д'Орвил колко се възхищава от нея), особено след като дреднаутите от подкрепленията на Хемфил връхлетяха и подгониха оцелелите Агресори в позорно бягство с четирийсет и два процента загуби.

При следващите учения капитаните на Д'Орвил дебнеха Хонър. Всъщност тя подозираше, че държат повече да ударят „Безстрашен“, отколкото да спечелят ученията. От общо четиринайсет сблъсъка лекият крайцер беше „унищожен“ тринайсет пъти, а тя успя да повлече противник със себе си само два пъти (без да се брои „Крал Роджър“, разбира се).

Моралният ефект от това върху екипажа ѝ беше жесток. Подобен пердах би смачкал настроението на всекиго, но загубите изглеждаха

особено мъчителни след възторга от победата срещу флагманския кораб, а отношението на адмирал Хемфил влошаваше ситуацията още повече. Лейди Соня позеленя от яд, когато разбра колко лесно се противодейства на нейното тайно оръжие (а без съмнение и на надеждите ѝ за преждевременно повишение), след като врагът знае за него. Приветствените ѝ послания до капитана на „Безстрашен“ скоро станаха заядливи и гневни. Тя несъмнено знаеше, че вината не е на Хонър, но това, явно, не я радваше особено.

Екипажът на „Безстрашен“ също не се радваше на своя нов капитан. Уважението, породено от първоначалния успех на Хонър, бързо отслабна, а гордостта на хората от кораба (и от собствените им постижения) спадаше застрашително. Да бъдат „убити“ толкова пъти бе потискащо само по себе си, а екипажите на Агресора влошаваха положението с нескритите си подигравки в интервалите между ученията. Загубата на самочувствие би била критична за всеки кораб с нов капитан, а сега можеше да прерасне в катастрофа. След онзи пръв ден капитан Харингтън не изглеждаше чак толкова гениална. Ами ако големият удар бе резултат не на умение, а на обикновен късмет?

Хонър разбираше какво си мислят. На тяхно място и тя би мислила същото; но ако *те* се смятаха за нещастни, как ли биха се чувствали, ако можеха да седнат за малко в капитанското кресло?

— Добре, дами и господа — каза най-сетне тя, остави чашката и обърна поглед към събраните офицери. Всички побързаха да последват примера ѝ.

Хонър държеше да се среща всеки ден със старшите офицери. Уставът не го изискваше и мнозина капитани предпочитаха да оставят тази дейност на първия си помощник, тъй като беше негова работа всичко на кораба да върви гладко. Хонър обаче предпочиташе да получава пряко редовните рапорти. Това изискваше допълнителни усилия, за да не породи впечатлението, че подкопава авторитета на първия си помощник, но тя смяташе, че по принцип корабните офицери постигат по-добро взаимодействие, когато имат възможността да обсъдят с капитана проблемите, успехите и потребностите на своите сектори. Този подход ѝ послужи добре на борда на „Ястребово крило“, където възторженото сътрудничество на офицерите допринесе значително за успехите на разрушителя. Сега обаче методът не даваше резултат. Новите подчинени на Хонър се бояха, че ще бъдат скастриени

за неуспехите на кораба, и поради това не проявяваха желание за конструктивни разговори с командира.

Тя ги огледа и усети собствения си провал в техните вдървени пози и безизразни лица. Свързочният офицер, лейтенант Уебстър беше на вахта, но всички други присъстваха... не че от това щеше да има някаква полза.

Първият помощник Маккиън я наблюдаваше напрегнато от отсрещния край на масата. Зад спокойното му лице се криеше някаква лека враждебност, която едва ли се дължеше само на катастрофалните резултати от ученията. Помощник Сантос — главен механик и втори по ранг след Маккиън — седеше вдясно от нея и гледаше втренчено празния екран на електронния си бележник, сякаш за да не забелязва обстановката в заседателната зала. Астронавигаторът лейтенант Стромболи — едър, възпълен и тъмнокос — седеше прегърбен като обидено хлапе. Срещу него пъргавият и строен лейтенант Венизелос очакваше с примирение предстоящото обсъждане. Но в примирението му се долавяше и примес на дързост, сякаш тактическият офицер я предизвикваше да го обвини за слабото представяне на „Безстрашен“ — и същевременно се боеше, че това наистина може да стане.

Капитан Никос Пападопулос седеше до Стромболи, облечен с безупречно спретната зелено-черна униформа на космическата пехота. В сравнение с останалите, той изглеждаше удивително спокоен и безметежен. Но в това нямаше нищо чудно — космическата пехота живееше по свои закони и пехотинците винаги щяха да си останат чужденци на военните кораби. Те бяха армейски части във флотска рамка и отлично разбираха положението си. За разлика от останалия екипаж, пехотинците на Пападопулос нямаха за какво да се упрекват. Те се качваха на борда и изпълняваха каквото им се нареди; ако женчовците от флота се издънеха, корпусът нямаше нищо общо.

Главният лекар Лоис Съчън седеше срещу Пападопулос и Хонър се опита да потисне личната си неприязън към нея. Не беше лесно. Собствените ѝ родители бяха медици и баща ѝ бе стигнал до ранга на Съчън, преди да се пенсионира, поради което Хонър знаеше много добре колко полезен може да бъде един способен лекар. Съчън обаче се държеше по-отчуждено дори от Пападопулос. Лекарите бяха специалисти, които не се подчиняваха пряко на командира, а костеливата и сприхава Съчън сякаш не проявяваше интерес към нищо

извън лечебницата. Дори по-лошо, тя сякаш приемаше отговорността си за здравето на екипажа като някакво досадно неудобство, а за Хонър бе много трудно да прости на един лекар подобно отношение.

Погледът ѝ се плъзна покрай Съчън към офицерите от двете страни на Маккиън. Лейтенант Ариела Бландинг, отговорник по доставките и най-младша по чин сред присъстващите, изглеждаше готова всеки момент да поеме порой от упреци въпреки факта, че нейният отдел се справяше безупречно със задълженията си. Бландинг беше дребничка, с приятно овално лице и руса коса, но непрестанно шареше с поглед насам-натам като мишка, обкръжена от котки.

Лейтенант Мерседес Бригам седеше срещу Бландинг, сякаш сложена там специално за да подчертае контраста между двете. Бландинг беше млада и белолика; Бригам спокойно можеше да е майка на Хонър и имаше тъмна, загрубяла на вид кожа. Тя беше щурман на „Безстрашен“ — пост, който напоследък се срещаше все по-рядко във военния флот, но това сякаш изобщо не я вълнуваше. Така и не бе привлякла вниманието, за да се издигне по-високо, но нейното спокойно, уверено лице излъчваше усещане за компетентност, макар да знаеше, че след като толкова дълго е била лейтенант, никога няма да стане нещо повече. И тя се държеше отчуждено като останалите, но поне не личеше да се бои от капитана.

И това не е малко, помисли си Хонър, докато приключваше огледа на присъстващите и едва удържаше желанието да им кресне да се стегнат. Крясъкът нямаше да помогне, само щеше да затвърди убеждението, че страховете им са основателни. Освен това знаеше на какво се дължи отбранителното им поведение; самата тя бе виждала капитани, склонни да изливат безсилния си гняв върху подчинените. В края на краищата някой *трябваше* да е виновен за безнадеждната ситуация и страхът им, че Хонър ще търси виновника, бе тъй осезаем, че напоследък тя оставяше Нимиц в каютата си, преди да отиде на съвещание. Дървесният котарак беше прекалено чувствителен към емоциите, за да го подлага на подобно мъчение.

— Докъде стигна молбата ни за презареждане? — обърна се тя към Маккиън.

Първият помощник погледна към Бландинг, после се поизпъчи.

— Имаме разрешение да започнем презареждането в понеделник, дванайсет и трийсет, госпожо — съобщи той отсечено.

Прекалено отсечено. Маккиън свеждаше личните си контакти с нея до абсолютния минимум, издигайки около себе си непробиваема стена. Беше лаконичен, изпълнителен и очевидно способен — но между двамата нямаше и следа от реално общуване.

Тя прехапа език, за да устои на желанието да го скастри. Теоретично първият помощник трябваше да е главната връзка на капитана с офицерите и екипажа, негово второ „аз“ и втори по власт на борда. Но Маккиън не изпълняваше тази задача. Той беше прекалено добър офицер, за да насърчава сред подчинените си открити разговори за провала на „Безстрашен“ — или на новия капитан, — но мълчанието също може да бъде красноречиво. Мълчанието на Маккиън говореше по-изразително от всякакви думи и не само допринасяше за нейната изолация от офицерите, но се предаваше и на целия екипаж.

— Някаква вест за онези допълнителни снарядни контейнери, които поискахме? — попита тя, опитвайки отново да пробие бронята на ледената му учтивост.

— Не, госпожо. — Маккиън бързо натрака нещо в електронния си бележник. — Пак ще попитам снабдителите.

— Благодаря. — Хонър потисна напирещата въздишка, отказа се от по-нататъшни опити и погледна Доминика Сантос. — Докъде стигнахме с ъпгрейдването на гравикопието? — попита тя с хладен и безизразен глас, прикриващ отчаянието й.

— Мисля, че до края на вахтата ще приключим с монтирането на новите централизиращи схеми и можем да пристъпим към тестове на място — отговори Сантос, включвайки електронния си бележник. Вгледа се в екрана, без да вдига очи към Хонър. — След това ще трябва...

Алистър Маккиън слушаше доклада на Сантос, но вниманието му беше насочено другаде.

Гледаше профила на капитана и в гърлото му се надигаше тъпа, парлива обида. Харингтън изглеждаше спокойна и сдържана както винаги, слушаше и говореше с неизменна любезност, и това само засилваше раздражението му. Той самият беше тактически офицер. Знаеше колко невъзможна е задачата на Харингтън, но не можеше да се

отърве от упоритото подозрение, че би се справил по-добре от нея. Във всеки случай по-лошо нямаше как да стане, помисли си презрително и веднага се изчерви.

По дяволите, какво му ставаше? Та той беше професионален офицер от космическия флот, а не някакъв си ревнив гимназист! Работата му бе да помага на капитана си, да осъществява идеите ѝ, а не да злорадства, когато те се провалят. Неспособността да преодолее личните си чувства го караше да се срамува. Което, разбира се, само влошаваше положението.

Сантос приключи доклада и Харингтън се обърна със същата любезност към лейтенант Венизелос. Това също би трябвало да е работа на Маккиън. Той трябваше да поддържа ритъма на съвещанието, предлагайки на обсъждане най-важните точки и подкрепяйки тихомълком авторитета на капитана. Но вместо това Маккиън отбягваше тази задача и дълбоко в душата си знаеше, че сам се е притиснал до стената. След време навикът щеше да направи невъзможно завръщането към занемарените задължения, а щом Харингтън стигнеше до основателния извод, че не може да разчита на него, щеше да го лиши и от шанса да докаже обратното.

Алистър Маккиън знаеше накъде води това. Един от двамата трябваше да напусне и това нямаше да е капитанът. А и не би било редно, каза си той.

Отново огледа заседателната зала и усети как го обзема чувство, близко до паниката. Отдавна знаеше, че не може да се надява на командирския пост, но сега собствените му действия — и бездействия — можеха да го лишат дори от това. Разбираше го, но само разбирането не беше достатъчно. За пръв път в своята кариера знаеше какъв е дългът му и все пак не го изпълняваше. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да отхвърли обидата и породената от нея неприязън.

Внезапно усети ужасното изкушение да изповяда пред капитана чувствата и провалите си. Да я помоли да му посочи изхода. Нещо му подсказваше, че тия тъмнокафяви очи ще го изслушат без упрек и спокойният звучен глас ще отговори без високомерие.

И разбира се, точно това правеше идеята невъзможна. Подобен ход би бил безусловна капитулация — признание, че Харингтън

заслужава командването, за което той от самото начало знаеше, че никога няма да бъде негово.

Маккиън стисна зъби и мълчаливо докосна корицата на бележника си.

Прозвуча сигнал за внимание и Хонър натисна бутона за вътрешна връзка.

— Свързочният офицер, госпожо — рапортува отсечено часовият от космическата пехота и тя неволно вдигна вежди.

— Да влезе — нареди тя и люкът с тихо съскане се отвори пред лейтенант Самюъл Хюстън Уебстър.

Хонър посочи отсрещното кресло, а Нимиц се понадигна с приветствено „блейк“, докато върлинезият лейтенант прекосяваше каютата. Както винаги дървесният котарак отразяваше безпогрешно чувствата на Хонър. Тя презираше капитаните, които си подбират фаворити сред офицерите, но ако можеше да си позволи нещо подобно, би избрала най-напред Уебстър.

От всички офицери на „Безстрашен“ той беше най-веселият и проявяваше най-малко боязън от капитана. Или, помисли си кисело тя, просто не се плашеше, че ще бъде засегнат от нескрития гняв на адмирал Хемфил към въпросния капитан. Уебстър беше млад и червенокос дангалак с твърде малко месо по костите, но отлично владееше работата си... а освен това беше трети братовчед на херцога на Ню Тексас. Хонър често се притесняваше при общуване с подчинени от висшата аристокрация, но не изпитваше нищо подобно пред Уебстър и му се усмихна, докато седнаше.

За нейна изненада той не отвърна на усмивката. Нещо повече, върху симпатичното му лице (с типичната за рода Уебстър мощно издадена челюст) бе изписана дълбока печал, когато остави пред капитана инфоплочката, която носеше.

— Току-що получихме заповед от Адмиралтейството, госпожо — каза той. — Прехвърлят ни към нов гарнизон.

Нещо в тона му — и фактът, че носеше новината лично, вместо да я прати по куриер или по корабната връзка — изпълни Хонър с тревога. Тя с мъка запази изражение на спокоен интерес, взе плочката и прехапа устни, докато четеше кратката, строга директива.

Гарнизон Василиск. Господи, адмиралът явно бе много поразярен, отколкото бе предполагала!

— Разбрах — каза спокойно тя. Остави инфоплочката и се облегна назад. Нимиц пъргаво скочи върху рамото ѝ, грижовно обгърна с опашка гърлото ѝ и Хонър вдигна ръка да го погали.

Уебстър мълчеше. Всъщност *нямаше* какво да каже.

— Е, поне вече знаем. — Хонър въздъхна дълбоко и притисна палец към плочката, потвърждавайки приемането на заповедта, после я върна на Уебстър. — Предайте това на командир Маккиън, ако обичате. И го уведомете любезно, че бих искала да обсъдя с него, лейтенант Стромболи и лейтенант Бригам данните за Василиск.

— Да, госпожо — тихо каза свързочният офицер.

Той стана, козирува и излезе. Люкът се затвори зад него и Хонър болезнено примижа.

Системата Василиск не беше гарнизон, а изгнание. Пълна забрава.

Тя стана и закрачи напред-назад. Държеше Нимиц на ръце и усещаше мъркането му до гърдите си, но този път дори неговите усилия не можеха да прогонят мрачното униние. Офицерите се бояха от нея, първият помощник бе по-недостъпен от леден сфинкс, екипажът я обвиняваше за провала, а сега и това.

Хонър прехапа устна, докато очите ѝ се насълзиха от болка, и си спомни колко щастлива и горда беше в деня, когато пое командването. Сега това радостно нетърпение бе станало нереално и недосегаемо дори в спомена.

Тя рязко спря, пое си дълбоко дъх, погали Нимиц за последен път и го сложи на рамото си. Добре. Значи замитаха „Безстрашен“ — и неговия капитан — под килима, отърваваха се от тях, защото напомняха за позора на адмирал Хемфил. Нямаше какво да направи, освен да преглътне горчивия, макар и незаслужен хап, и да изпълнява по най-добрия възможен начин възложените ѝ задължения. А освен това, каза си тя, фактът, че гарнизон Василиск се бе превърнал в чистилище на военния флот, не означаваше, че позицията е маловажна.

Като опитваше да не мисли как ще реагира екипажът, когато узнае за новата заповед, тя се върна на бюрото и изтегли от информационния терминал данните за Василиск. Не че ѝ трябваша за

момента, просто се надяваше да открие нещо, което поне малко да намали огорчението.

Изпращането на Василиск *не би трябвало* да е позор. Системата имаше голямо и все по-нарастващо икономическо значение за кралството, както и военностратегическа стойност. Тя беше единственото външно териториално владение на Мантикора и това само по себе си правеше назначението престижно.

Мантикора беше далечна система от две звезди клас G0/G2, уникална за цялата изследвана галактика с факта, че притежава три планети от земен тип: Мантикора, Сфинкс — родното място на Хонър — и Грифон. При наличието на толкова жизнено пространство кралството дълго време не бе изпитвало необходимост от експанзия към други системи. Вероятно нямаше да я изпитва и днес, ако не трябваше да се справи с напрежението около Мантикорския хиперпространствен възел и заплахата от страна на Хейвън.

Хонър сви устни и лекичко разклати креслото наляво-надясно, слушайки мъркането на Нимиц.

Мантикорският възел беше уникален като самата система, с цели шест допълнителни направления. Тоест с едно повече от всички други известни възли и астрофизиците твърдяха, че трябва да има поне още едно неоткрито направление, макар че тепърва трябваше да се направят необходимите изчисления.

Именно на Възела се дължеше до голяма степен богатството на Мантикора. Скоростта на най-добрите търговски кораби в хиперпространството надхвърляше светлинната само хиляда и двеста пъти. При подобна скорост пътуването от Мантикора до Старата Земя би отнело над пет месеца; но направление Беовулф на Възела отвеждаше за неизмеримо кратък миг всеки кораб до Сигма Драконис, на малко повече от четирийсет светлинни години от Слънцето.

Търговските предимства бяха очевидни и далечните направления на Възела се превърнаха в магнит за търговците, които трябваше да преминават през централната точка (и мантикорското пространство), за да ги използват. Пътните такси на Мантикора бяха сред най-ниските в галактиката, но носеха огромни приходи и кралството постепенно пое функциите на търговски и складов център за стотици други светове.

Но успехът на Възела криеше и заплахата. През него можеха да минават както мегатонни товарни кораби, така и супердреднаути, а

икономическата му стойност привличаше алчните погледи на съседите. Мантикорците знаеха това от векове, но не се тревожеха прекалено, докато Народна република Хейвън не се превърна в заплаха.

Заплахата обаче бе налице. След като почти два века бе трупал дефицит, за да изгражда една все по-несъстоятелна държава на всеобщото благоденствие, Хейвън реши, че няма друг избор, освен да завладее необходимите ресурси, за да поддържа досегашния жизнен стандарт на своите граждани — и през последните пет десетилетия Народният космически флот доказва, че е напълно способен да изпълни тази задача. Хейвън вече контролираше едно от направленията на Възела — Звездата на Тревър, завладяна преди двайсет земни години — и Хонър не се съмняваше, че „републиката“ жадува да се докопа и до останалите. А най-вече, помисли си тя с лека тръпка, до централното ядро, защото без самата Мантикора направленията ставаха почти безполезни.

Ето защо кралството бе анексирано Василиск след откриването му преди двайсетина мантикорски години. Единствената обитаема планета на тази звезда от клас 05 усложни решението, защото можеше да се похвали с местен разумен вид и либералите изпаднаха в ужас при мисълта Мантикора да „пороби“ туземното население. Прогресистите пък възразяваха срещу анексирането, защото вече предвиждаха, че някой ден Хейвън ще хвърли око на Силезийската конфедерация, а пътят натам минаваше точно покрай Василиск. Бояха се, че мантикорската власт над тази система ще бъде сметната от Хейвън за пряка заплаха — и дори провокация, — а според техните идеи за външна политика Хейвън трябваше да бъде подкупван, но не и провокиран. Колкото до Консервативната асоциация, тя заклеймяваше всичко, което застрашаваше да замеси Мантикора в галактическите дела извън уютните предели на системата.

Всичко това обясняваше защо Василиск се превърна в камък на раздора между основните политически партии. Центристите и престол-лоялистите едва успяха да прокарат анексирането в Камарата на лордовете въпреки явните признаци, че Камарата на представителите (включително и мнозина от най-верните съюзници на либералите) енергично подкрепя това решение. Но за да преодолее съпротивата на лордовете, правителството бе принудено да приеме

всевъзможни ограничения — включително извънредно глупавото (според Хонър) условие в системата да не се изграждат постоянни бази и укрепления, и дори подвижните флотски части да се сведат до минимум.

При тези ограничения би могло да се очаква, че там ще бъдат изпращани най-добрите кораби, тъй като търговията по новооткритото направление нарастваше скокообразно. Но на практика ставаше точно обратното, особено откакто сър Едуард Яначек стана пръв лорд на Адмиралтейството.

За жалост Яначек не бе първият държавник, пренебрегващ значението на Василиск, но неговите предшественици поне основаваха отношението си на нещо повече от личната политика. Доколкото знаеше Хонър, преди Яначек теорията гласеше, че след като не могат да разположат военна сила, способна да удържи системата, няма смисъл да си правят труда. Дори мнозина от привържениците на анексирането виждаха заградителните части само като далечна сигнализация, като челни разузнавачи, чието унищожаване ще бъде сигнал за пряка реакция на космическия флот от Мантикора. Накратко, те твърдяха, че ако някога се стигне до сериозна атака, няма смисъл да бъдат жертвани ценни кораби заради честта на флага.

Разбира се, Яначек имаше много по-сериозни възражения. Откакто пое контрола над Адмиралтейството, той съкрати загражденията на Василиск далеч под разрешената численост, защото ги смяташе не за преимущество, а за заплаха. Ако зависеше само от него, би загърбил изцяло системата, но тъй като не можеше да го стори (напълно), поне имаше грижата да не прахосва корабите си там. И тъй Василиск се превърна в наказателен гарнизон на Мантикорския кралски флот. Там пращаха най-некадърните или нещастниците, привлекли гнева на Адмиралтейството.

Тоест хора като Хонър Харингтън и екипажа на „Безстрашен“.

5.

„Безстрашен“ плавно намали скоростта, прекоси вътрешния периметър на отбраната на Възела и спря. Намираше се само на един ден полет от орбитата на Мантикора. Основната звезда G0 и нейната спътничка G2 се виждаха като бледи светлини сред милионите други звезди, защото Възелът беше на почти седем светлинни часа от тях.

Дежурната смяна изпълняваше безупречно задълженията си и външен човек едва ли би усетил унието, изпълващо мостика на „Безстрашен“. Но един външен човек, помисли си Хонър, докато галеше разсеяно челюстта на Нимиц, не би познавал тия хора от седмици насам. Не би забелязал нито тяхното унижение, че са заточени в гарнизон Василиск, нито как постепенно се затварят в черупките си, докато служебните им задължения останат единствената реална връзка с капитана.

Прикривайки зад привидно спокойствие изкушението да въздъхне печално, тя се облегна назад и погледна тактическия монитор. Векторът на „Безстрашен“ го прекосяваше и спираше точно на половин светлинна секунда от Възела, където минаваше вътрешната охранителна граница. Зелената точкица на лекия крайцер плавно пълзеше по тънката линия през колосалните защитни системи и дори в сегашното си потиснато състояние Хонър усети позната тръпка при мисълта за огневата мощ, ограждаща невидимата врата между звездите.

Най-малката от тия крепости имаше маса почти шестнайсет милиона тона — двойно повече от супердреднаут — и далеч по-добро съотношение маса-въоръжение. Фортовете не можеха да се движат в хиперпространството, защото вместо хипергенератори и платна на Варшавски притежаваха допълнителни оръжейни системи, но в никакъв случай не бяха неподвижни стрелкови платформи. И не биваше да бъдат.

Всяка от тези крепости поддържаше денонощна бойна готовност и пълна кръгова защита, но никой не можеше да предвиди кога врагът

ще изскочи от Възела... и никой не е в състояние да остава вечно нащрек. Затова една коварна атака — например от Звездата на Тревър — би имала предимството на изненадата: нападателят щеше да дойде в пълна бойна готовност, търсейки цели за оръжията си, докато бранителите все още се мъчат да реагират на неговата поява.

Затова нито един стратег не разполагаше постоянните защитни системи на по-малко от половин милион километра от хиперпространствен възел. Ако вражески части изскочеха в обсега на лъчевите оръжия, бранителите щяха да бъдат унищожени, преди да отвърнат на удара, но при минаването през хипервъзел корабите пристигаха със скорост едва няколко десетки километра в секунда — твърде бавно за внезапна атака. Но ако и най-близките крепости бяха далече от него и не разполагаше с време за набиране на скорост, нападателят трябваше да разчита на ракетните си системи, а дори най-усъвършенствените ракети се нуждаеха поне от трийсет и пет секунди, за да достигнат целта. Така дежурната смяна във фортовете — поне на теория — разполагаше с време да премине към пълна бойна готовност, докато вражеските оръжия се носят насреща. Хонър подозираше, че повечето от тях още ще се мъчат да задействат системите, докато ракетите ги унищожават, и именно затова основното отбранително въоръжение (за разлика от нападателното) беше проектирано за аварийна намеса на компютъра дори в мирно време.

По време на война фортовете щяха да бъдат подкрепени от огромен брой автоматични лазерни платформи — старомодни лазерни спътници, използващи ядрен взрив, — разположени много по-близо и програмирани да атакуват всеки обект, който не е идентифициран като приятелски, но подобни мерки не се прилагаха в мирно време. Винаги можеха да се случат грешки, а едно неволно унищожаване на неразпознат пътнически лайнер би било, меко казано, неприятно. Нападателят пак щеше да разполага с предимството на изненадата, за да унищожи с батареите си голям брой спътници, но и при това положение щяха да оцелеят достатъчно лазери, за да му окажат много горещо посрещане.

И все пак, дори в най-добрия случай се очакваха тежки загуби за вътрешния укрепен кръг, затова фортовете от външните пръстени трябваше да могат да се придвижват и да запълват пробивите в отбраната. Максималното им ускорение беше ниско, доста под сто g ,

но първоначалните им позиции бяха планирани много грижливо. Дори с това ускорение можеха да пресрещнат насочените към системата вражески части, а мощните им двигатели осигуряваха защитни клинове и странични стени.

Заплахата за нападение през хипервъзела не беше единствената причина за съществуване на укрепленията. Двайсет и трите часа, необходими на „Безстрашен“, за да стигне до Възела, подчертаваха още един проблем на отбраната. Възлите и звездите създаваха зони, където нито един кораб не можеше да влезе или излезе от хиперпространството. За хиперкръстовищата ограничението беше по-малко от един милион километра; за звезда от клас С0 — около дваайсет и две светлинни минути. Но всеки възлов терминал и свързаната с него звезда създаваше конично пространство на взаимно въздействие, смъртоносно за всеки кораб, минаващ през него в ниските хиперпространствени слоеве. Формата на този конус не беше идеална и всеки възел генерираше своя уникална рискова зона, която най-често имаше и отклонения. Тъй като системата Мантикора имаше две звезди, всяка с отделно забранено пространство, навигацията около Възела беше особено сложна, но по външния периметър винаги се намираха чисти зони, където да се излезе от хиперпространството. А това означаваше, че докато военният флот, разположен на орбита около Мантикора или Грифон, би трябвало да пътува цял ден през нормалното пространство, за да достигне Възела, един външен нападател можеше (поне на теория) да изскочи от хиперпространството съвсем близо и да открие огън.

Всъщност нещата далеч не бяха толкова прости. Прекъсването на хиперпространствен полет толкова близо до границата беше буквално невъзможно, тъй че нападателите почти със сигурност щяха да маневрират в нормалното пространство, за да достигнат на разстояние за обстрел, а това би дало на фортовете време да ги засекаат и да заемат нови отбранителни позиции.

Ала въпреки цялата си численост, огнева мощ и подвижност крепостите бяха твърде слаби, за да отразят атака с множествен преход на един тъй могъщ враг като военния флот на Хейвън. И това, каза си мрачно Хонър, докато „Безстрашен“ погасяваше скоростта и спираше, беше истинската причина Мантикора да анексира Василиск.

Централното ядро беше ключът към всеки възел. Корабите можеха да се придвижват от ядрото към всяко вторично направление и от всяко вторично направление към ядрото, но *не можеха* да се прехвърлят от едно вторично направление към друго. В икономическо отношение това даваше на Мантикора огромно предимство, дори срещу сили, способни да контролират два или три терминала на нейния възел; във военно отношение беше точно обратното.

Всеки възел имаше непреодолим максимум на пропускателния капацитет. За Мантикора ограничението възлизаше на около двеста милиона тона и това определяше горната граница на възможностите на Мантикорския кралски флот да атакува някой от терминалите. Но всяко използване на определен маршрут от терминал до терминал създаваше „транзитен прозорец“ — временно дестабилизиране на този маршрут за период, пропорционален на квадрата на преминаващата маса. За търговски кораб с маса четири милиона тона транзитният прозорец беше едва двамайт и пет секунди, но атакуващ флот от двеста милиона тона би затворил маршрута за над седемнайсет часа, през които нападателят не можеше нито да получи подкрепления, нито да се оттегли по същия път. Режисирането на подобна атака изискваше педантично планиране и пълен синхрон — тежка задача за военни флотилии, разпръснати на стотици светлинни години, дори и при отлична дейност на щаба, — но ако все пак можеше да се осъществи, щеше да донесе тъй мощен удар, че никакви укрепления на света нямаше да го спрат.

Дори укрепленията на Мантикора, помисли си Хонър, докато „Безстрашен“ застиваше неподвижно спрямо Възела. Макар че тукашните крепости поглъщаха почти трийсет процента от бюджета на военния флот, сигурността — или поне неутралитетът — на другите терминали просто трябваше да се поддържа *на всяка цена*.

— Имаме разрешение за готовност от централата на Възела, госпожо — обяви лейтенант Уебстър. — Транзит номер осем.

— Благодаря. — Тя погледна към маневреното табло, където до курсора на „Безстрашен“ се появи алена цифра 8, после насочи очи към дежурния пилот. Маккиън седеше мълчаливо до лейтенант Вензелос в тактическия сектор, но погледът ѝ не се спря на него. — Поемете курса, старшина Килиън.

— Слушам, госпожо. Поемам курса. — Килиън помълча, после добави: — Движим се в изходящата колона, госпожо.

Хонър кимна доволно и вдигна очи към визуалния монитор точно когато от Възела изскачаше колосален товарен кораб. Гледката беше невероятна и никога нямаше да ѝ омръзне, а оптичното увеличение я приближаваше на една ръка разстояние. Корабът имаше маса над пет милиона тона, но изникна от нищото като някакъв безплътен призрак, като сапунен мехур, който само за миг придоби плътността на мегатонове сплав. Огромните му нематериални платна на Варшавски бяха като кръгли лазурни огледала, проблясващи ярко за част от секундата, докато лъчистата енергия на прехода бързо спадаше до нула. После невидимите платна се сгънаха и преобразуваха в импулсни ивици, товарният кораб бавно набра скорост и се отдалечи от ядрото, за да поиска разрешение от централата за пренасочване към крайната дестинация.

„Безстрашен“ се движеше бавно напред заедно с другите кораби. В мирно време военните машини нямаха предимство пред колосалните цивилни грамади и Хонър се облегна удобно назад, за да се наслади на оживената гледка около Възела.

При нормални обстоятелства Възелът обслужваше средно по един пристигащ или заминаващ кораб на всеки три минути — ден след ден, година след година. Товарни, изследователски, пътнически, колониални, частни и пощенски куриери, съюзнически военни машини — обемът на трафика беше невероятен и изискваше непрестанното внимание на контрольорите, за да не се допуснат сблъсъци в нормалното пространство. Целият възел представляваше сфера с диаметър едва половин светлинна секунда и макар че пространството изглеждаше предостатъчно, всеки терминал имаше свой входящ и изходящ вектор. Преминаването към търсеното направление изискваше тези вектори да се спазват извънредно прецизно (особено когато дори централата не можеше да знае с точност във всеки момент кой пристига от външните дестинации), а това означаваше, че движението се ограничава до много малка част от обема на Възела.

Старшина Килиън поддържаше мястото на „Безстрашен“ в изходящата колона и когато приближиха маяка за потегляне, Хонър се свърза с инженерния сектор. На малкия свързочен екран изникна лицето на капитан втори ранг Сантос.

— Сантос, имайте готовност да разгърнете платно на Варшавски по моя заповед.

— Слушам, госпожо. Готовност за разгръщане.

Хонър кимна, гледайки как товарният кораб пред тях бавно се носи в пространството, после трепва за миг и изчезва. На маневреното табло се появи цифрата 1, Хонър се обърна с вдигнати вежди към Уебстър и изчака няколко секунди, докато той най-сетне кимна.

— Имаме разрешение за транзит, госпожо.

— Много добре. Предайте на централата моята благодарност — каза тя и отново погледна старшина Килиън. — Пилот, насочете кораба.

— Слушам, госпожо.

„Безстрашен“ плавно се носеше напред само с двайсет *g* ускорение, следвайки невидимите релси на Възела. Хонър следеше напрегнато таблото пред себе си. Слава Богу, че имаше компютри. Ако трябваше сама да прави изчисленията за подобни маневри, сигурно би си прерязала гърлото преди години, но компютрите не се интересуваха дали пред тях стои математически гений или идиот. Нуждаеха се само от точни данни и за разлика от някои нейни инструктори в Академията, не чакаха с демонстративно търпение да ги получат.

Светлинният код на „Безстрашен“ проблесна в яркозелено — знак, че крайцерът е заел точна позиция — и Хонър кимна на Сантос.

— Разгърнете предното платно за преход.

— Слушам, госпожо. Разгръщам предното платно... сега.

Никой не би забелязал видима промяна в крайцера, но инструментите на Хонър показваха, че мощността на импулсия клин рязко е спаднала наполовина. Предните възли вече не генерираха своята част от ивици изкривено пространство; вместо това се бяха преобразували в кръгъл диск от фокусирана гравитация, разпрострян на повече от триста километра около корпуса на кораба. Платното на Варшавски, безполезно в нормалното пространство, беше ключът към хиперпространственото пътуване, а Възелът представляваше просто фокусиран въртоп от хиперпространство, нещо като окото на ураган, застинало завинаги спрямо нормалното пространство.

— Готовност за разгръщане на задното платно по мой сигнал — прошепна Хонър, докато „Безстрашен“ продължаваше да пълзи напред, тласкан само от кърмовите импулсни двигатели. Светна нов

индикатор и числата на него започнаха да растат равномерно, докато предното платно навлизаше все по-дълбоко във Възела. Имаше безопасна граница от плюс-минус петнайсет секунди, но никой капитан не искаше да изглежда немарлив при подобна маневра и...

Потрепващите числа надхвърлиха границата. Предното платно вече извличаше достатъчно енергия за движение от деформираните гравитационни вълни, които прелитаха безконечно през Възела. Хонър рязко кимна на Сантос и отсечено нареди:

— Разгърнете задното платно.

— Разгръщам задното платно — отвърна механикът и „Безстрашен“ се разтресе, когато импулсният клин изчезна напълно и около другия край на корпуса се разтвори второ платно на Варшавски.

Хонър гледаше втренчено старшина Килиън, защото преходът от импулсни двигатели към платна беше една от най-сложните маневри, но дребничкият пилот дори не трепна. Пръстите му уверено се движеха по пулта, водейки крайцера съвсем плавно през прехода. Хонър кимна доволно, после пак насочи вниманието си към маневреното табло, докато „Безстрашен“ продължаваше напред.

Килиън водеше кораба безпогрешно и Хонър примижа, когато я връхлетя познатото замайване. Малцина успяваха да привикнат с неопикуемото усещане при прекосяването на стената между нормалното пространство и хиперпространството, а то бе още по-лошо при възлов преход, защото нарастваше далеч по-бързо. Затова пък и приключва по-скоро, напомни си тя и положи усилие да изглежда невъзмутима, макар че стомахът ѝ се бунтуваше.

Маневреното табло примига отново, после за миг, който нито хронометър, нито човешко сетиво можеше да измери, военният кораб „Безстрашен“ престана да съществува. В един миг беше тук, в пространството на Мантикора, в следващия се озова там — на шестстотин светлинни минути от звездата, наречена Василиск, и на двеста и десет светлинни години от предишната си позиция в Айнщайновото пространство. Хонър въздъхна от облекчение, усещайки как призляването отслабва и отминава заедно с енергията на прехода, излъчвана от платната на „Безстрашен“.

— Преходът приключен — рапортува старшина Килиън.

— Благодаря, пилот. Добро изпълнение — отговори Хонър, но вниманието ѝ отново беше насочено към датчиците за платното,

където показателите падаха още по-стремително, отколкото бяха нараснали. — Инженерен сектор, преминете на импулс.

— Слушам, госпожо. Преминаваме на импулс.

Платната на „Безстрашен“ пак се преобразуваха в импулсни клинове, корабът се понесе с нарастващо ускорение по маршрута към Василиск и Хонър кимна доволно. Пилотирането бе една от малкото области, в които се смяташе за отлично подготвена, и според нея рутинната маневра беше минала превъзходно. Надяваше се това да е добър знак за в бъдеще.

Забеляза, че светлинните кодове на тактическото табло са много по-малко, отколкото в пространството на Мантикора. Нямаше никакви укрепления, само няколко навигационни маяка и (относително) неголемият масив на диспечерския център, почти изгубен сред гъмжилото от търговски кораби, изчакващи преход.

— Свързочен офицер, уведомете център Василиск за пристигането ни и помолете за инструкции.

— Слушам, госпожо — отговори Уебстър.

Хонър се облегна назад и отпусна ръце върху подлакътниците на креслото. Ето че пристигнаха. Бяха ударили дъното, защото във флота не съществуваше по-малко престижно назначение — но може би имаше начин да превърне това в предимство. Със сигурност вече нямаха друг път, освен нагоре! И въпреки всичките унижения гарнизон Василиск щеше да им даде време да оставят провала зад гърба си и да заживеят като задружен екипаж, както ѝ се искаше от самото начало.

Тя усети около шията си опашката на Нимиц и се запита дали не се самозалъгва.

— Съобщение от център Василиск, капитане.

Хонър се сепна и кимна на Уебстър да продължи.

— Имаме разпореждане да влезем в орбита около Медуза за среща с командващия кордона на борда на „Магесник“, госпожо.

— Благодаря.

Хонър се постара да не допусне в гласа си нотки на презрение, но „Безстрашен“ чакаше вече четирийсет минути на първоначалната си позиция, на две светлинни секунди от станцията. Намираха се в пространството на Василиск от цели четирийсет и три минути, което говореше за доста калпава свързочна организация в центъра. Инструкциите за маршрута на „Безстрашен“ трябваше да са получени

в център Василиск много преди пристигането му, като се имаха предвид десетте часа закъснение на сигнала между станцията и Медуза, единствената обитаема планета на Василиск. Фактът, че от центъра бяха загубили почти цял час, за да се свържат с тях, не подсказваше нищо добро за неговата ефективност.

— Благодарете им за информацията — добави след малко тя и завъртя креслото си към лейтенант Стромболи. — Имате ли подготвен курс към Медуза, лейтенант?

— Тъъ... не, госпожо. — Пълничкият Стромболи се изчерви под строгия ѝ поглед, после усърдно се зае да въвежда данни на таблото пред себе си.

Тя търпеливо изчака, макар че той трябваше да е подготвил курса към Медуза почти автоматично, тъй като това бе най-вероятната им цел. Усетил накъде вървят нещата, астронавигаторът побърза да се хване за работа и се изчерви също като Стромболи. Прехапал устни, той се приведе над таблото, без да смее да я погледне, сякаш очакваше всеки момент да му откъсне главата.

Тя обаче мълчеше. Ако някой от нейните офицери се нуждаеше от порицание, щеше да го получи задължително насаме — също както похвалите се получаваха задължително на всеослушание. Това поне би трябвало вече да са го разбрали! Потисна поредната въздишка и издържа на изкушението да потропва с крак по палубата.

— Курсът е нула-осем-седем на нула-едно-едно с четиристотин *g* и завой в петнайсет-нула-седем часа, госпожо — съобщи най-сетне Стромболи.

— Благодаря, лейтенант — рече сериозно Хонър и той се изчерви още повече.

Няма нужда от порицание, реши тя. Стромболи едва ли щеше да се изложи повторно. Погледна към Килиън.

— Действайте.

— Слушам, госпожо. Курс нула-осем-седем на нула-едно-едно. Ускорение четиристотин — рапортува звънко Килиън и „Безстрашен“ се устреми към целта с нарастващо ускорение. Над мостика надвисна тревожна тишина, също като в класна стая преди внезапно препитване от нов учител.

— Тактически отдел, дайте данни за „Магесник“. Да разберем кой е старшият офицер — каза Хонър по-скоро за да разсее тревожната

тишина... макар че, помисли си тя, център Василиск вече трябваше да е подал информацията. Пак небрежност. Може да беше страничен ефект от приемането на тукашната служба като заточение, и тя твърдо възнамеряваше да не допусне подобна зараза на своя кораб.

Тъкмо посягаше към термочашата с какао, когато Венизелос докладва:

— Ето, госпожо. Военен кораб „Магесник“, СА-277, триста килотона, клас „Звезден рицар“. Капитан лорд Павел Йънг.

Ръката на Хонър застина на три сантиметра от чашата, после продължи напред. Колебанието ѝ трая не повече от секунда, но Маккиън рязко вдигна глава и присви очи, като видя изражението ѝ.

Промяната бе почти незабележима — съвсем леко стягане на устните. Високите ѝ скули за миг се очертаха още по-ясно, ноздрите ѝ потрепнаха. Това бе всичко... но дървесният котарак върху облегалката на креслото изведнъж се надигна в цял ръст и изви устни, разкривайки два реда остри зъби, а от предните му лапи изникнаха дълги закривени нокти.

— Благодаря, лейтенант — гласът на Харингтън бе любезен и съдържан както винаги, но имаше и някаква студена горчивина, тъй нетипична за нея.

Маккиън я гледаше как отпива от чашата и внимателно я оставя на място, а умът му трескаво се мъчеше да си припомни какво е чувал за лорд Павел Йънг. Не си спомни нищо и разочаровано прехапа устна.

Дали не е имало нещо между нея и Йънг? Нещо, което да засегне „Безстрашен“? Нейното секундно вцепенение и яростната реакция на дървесния котарак подсказваха подобна възможност. С всеки друг капитан Маккиън би потърсил начин да поразпита насаме. Не от празно любопитство, а защото работата му бе да знае тия неща, да предпазва кораба и командира от всичко, което би засегнало ефективната им работа.

Но преградата между него и Харингтън бе станала твърде дебела. Той я усещаше как се издига и го удържа в креслото. После Харингтън стана от мястото си — привидно без да бърза, но Маккиън долови в резките ѝ движения някаква скрита припряност.

— Капитан Маккиън, поемете вахтата. Аз ще бъда в каютата си.

— Слушам, госпожо. Поемам вахтата — отвърна машинално той.

Тя кимна и го прониза с тъмен, странно заплашителен поглед, после взе дървесния котарак и тръгна към асансьора на мостика. Вратата се затвори зад нея.

Маккиън стана, настани се в командирското кресло и усети топлината, оставена от тялото ѝ. Застави се да отмести поглед от вратата на асансьора, облегна се назад и се запита какво ли ново нещастие предстои на „Безстрашен“.

6.

Планетата Медуза мътно лъщеше далече долу, докато „Безстрашен“ навлизаше в орбитата за среща с „Магесник“. Не е кой знае каква планета, помисли си Хонър, гледайки монитора. Отлично разбираше, че се е съсредоточила върху Медуза, за да не мисли за предстоящата среща със старшия офицер, но настроението ѝ нямаше нищо общо с извода, че не е виждала по-скупчен свят.

Планетата имаше сиво-зеленикав цвят, разнообразен само от шарките на облачните слоеве и двете големи, блестящо бели полярни шапки. Дори дълбоките и тесни морета бяха бледосиви — лепкава супа от планктон и по-едри растителни форми, процъфтяващи в една течна смес, която би подлудила природозащитниците от Сфинкс. Извънредно силно наклонената ос на Медуза — над четирийсет градуса — в комбинация със слабото излъчване на звездата създаваше по-суров климат дори от този на втората планета на Мантикора, Грифон. Местната флора бе отлично пригодена към тези жестоки условия, но проявяваше удивителна липса на разнообразие — Медуза беше покрита предимно с мъх. На места по-висок мъх заместваше храстите. Другаде ниският, пухкав мъх играеше ролята на трева. И дори — мили Боже! — се срещаха грамадни могили от мъх, напомнящи дървета. Хонър бе чувала за това, дори бе виждала холограми, но за пръв път виждаше планетата със собствените си очи, а това беше съвсем различно.

Тя се намръщи с погнуса и решително насочи очи към гледката, която отбягваше досега. „Магесник“ се носеше по същата орбита, само на сто километра разстояние, и докато наблюдаваше кораба, Хонър преглътна горчивата смес от завист и стара омраза.

Тежките крайцери от клас „Звезден рицар“ бяха най-новите бойни машини на Мантикорския кралски флот, три и половина пъти по-масивни от „Безстрашен“ и с почти шест пъти по-мощно въоръжение. Грамадният и строен кораб висеше сред пустотата и самото му присъствие изглеждаше като подигравка с капитанската

власт на Хонър, а мисълта кой командва този прекрасен кораб правеше истината още по-горчива. Когато я пратиха на Василиск, тя си помисли, че е стигнала дъното; сега знаеше, че наистина е така.

Вахтеният пилот сведе до нула относителната скорост на „Безстрашен“ спрямо „Магесник“. Хонър въздъхна дълбоко и се запита дали някой от екипажа се досеща защо е оставила Нимиц в каютата си. Не че възнамеряваше да им каже.

— Приведете в готовност катера ми — нареди тя. — Господин Вензелос, поемете дежурството.

— Слушам, госпожо — отвърна Вензелос и загледа с любопитство как капитанът влиза в асансьора и се отправя към корабния хангар.

Хонър мълчаливо седеше със скръстени ръце, докато катерът пълпеше през пустотата между „Безстрашен“ и „Магесник“. Беше устояла на изкушението да използва един от бойните катери, защото знаеше, че ще е проява на излишна суетност. Затова предпочете командирския катер, макар той да се движеше по-бавно от бойните. Дори най-ефективните ракетни двигатели даваха далеч по-слабо ускорение от импулсните, а и транспортният катер бе твърде малък, за да се монтира в него импулсен двигател. Твърде малък беше и за инерционен компенсатор, който да предпазва от чудовищната мощ на импулсора, но гравитационният му генератор неутрализираше ефекта от по-ниското ускорение на ракетната тяга. Все пак, въпреки нетърпението и желанието ѝ да приключи час по-скоро, пътуването бе кратко дори при сравнително неголямата скорост на катера. Твърде кратко. През последните трийсет и един часа бе очаквала с ужас този момент.

Пилотът направи маневрата за финален заход и катерът потръпна, когато буксирният лъч на „Магесник“ го прихвана. Продължи напред по жироскопи и се изравни с вътрешната гравитация на тежкия крайцер, докато навлизаше в ярко осветения огромен хангар и се отпусна на определеното му място. Тихо изтракаха сглобките на съединенията и индикаторът за въздушно налягане светна в зелено.

Хонър беше сама и си позволи да въздъхне, докато ставаше и наместваше баретата под еполета си. Приглади мундира и изпъна

рамене, после енергично прекоси люка, мина по тунела и излезе пред строения почетен караул.

Видя, че Йънг не е дошъл да я посрещне лично. Вероятно това беше пресметнатото оскърбление — един от дребнавите жестове, които му се удаваха така добре, — но отсъствието му я облекчи. То ѝ даваше шанса да се стегне и да подготви отбраната си преди неизбежния сблъсък.

Тя спря пред niskия, набит помощник-капитан, който водеше караула, и козирува.

— Разрешете да се кача на борда.

— Имате разрешение, капитан Харингтън. — Офицерът козирува, после протегна ръка. — Пол Танкърсли, пръв помощник на „Магесник“.

Имаше звучен, плътен глас и здраво ръкостискане, а в пронизателния му поглед се долавяше любопитство. Хонър се запита дали не е чувал слухове за нея и Йънг.

— Последвайте ме, ако обичате — продължи Танкърсли след кратко мълчание. — Капитанът ви чака в заседателната зала.

— Водете ме.

Тя му направи знак да мине напред и двамата тръгнаха през строените редици на караула към чакащия асансьор.

По пътя не разговаряха, което според Хонър подсказваше, че Танкърсли е чувал поне нещо за нея. В края на краищата едва ли вървеше да започне разговора с въпрос: „Още ли се мразите с нашия капитан?“. Нито пък можеше да попита за нейната версия, без да наруши лоялността към собствения си командир. При дадените обстоятелства предпазливото мълчание несъмнено бе най-мъдрата тактика и докато асансьорът спираше, тя усети как на устните ѝ потрепва кисела усмивка.

— Насам, капитан Харингтън — каза Танкърсли и тя го последва по късия коридор към люка на заседателната зала. Той спря, натисна бутона за допуск и се отдръпна настрани. Докато минаваше край него, ѝ се стори, че забелязва леко съчувствие в изражението му.

Седнал зад заседателната маса, лорд Йънг разглеждаше купчина документи. При влизането ѝ не вдигна глава и тя стисна зъби, изумена, че тъй банално оскърбление може да я разгневи толкова силно.

Мълчаливо се приближи до масата и спря, твърдо решена да изчака следващия му ход.

Забеляза, че той е все тъй блестящо красив. Може би леко напълнял, но късата брада прикриваше зачатъците на двойна гуша, а мундирът му беше скроен великолепно. Винаги носеше мундир по поръчка — дори в Академията, където всички трябваше да обличат еднакви флотски униформи. Но правилата не се отнасяха за него. Павел Йънг беше първороден син и наследник на графа на Северните низини — нещо, което никой не биваше да забравя.

Хонър нямаше представа какво е направил, за да го заточат в гарнизон Василиск. Навярно, помисли горчиво тя, просто се е държал както винаги. Връзките можеха да подпомогнат офицерската кариера, което доказваше фактът, че завършилият само един курс преди нея Йънг беше във флагманския списък вече от пет години. Щом един офицер попаднеше в списъка, висшият чин му бе гарантиран. Ако не стореше нещо тъй драстично, че да го изхвърлят от флота, трябваше само да чака, докато му дойде времето.

Но както бяха открили мнозина мантикорски офицери, чинът не гарантираше реално командване. Некадърниците обикновено оставаха на половин заплата, продължавайки да се водят на действителна служба, но без собствен кораб. На теория това трябваше да осигури резерв от опитни офицери за евентуална бъдеща криза и да ги поддържа на необходимото ниво; на практика процедурата се използваше, за да държи настрани най-некадърните идиоти с връзки, които нямаше как да бъдат уволнени от флота. Очевидно Йънг не беше попаднал в тази категория — засега, — но фактът, че е старши офицер на Василиск от почти една земна година ясно подсказваше, че някой в Адмиралтейството не е твърде доволен от постиженията му.

Което със сигурност го бе озлобило още повече.

Той приключи демонстративното четене на поредния документ, бавно го остави на масата и вдигна очи.

— Капитан Харингтън.

Мелодичният тенор обгръщаше скритата му враждебност както кадифена ножница — остър кинжал.

— Капитан Йънг — отвърна тя със същия официален тон и за миг на устните ѝ трепна горчива усмивка.

Той не я покани да седне.

— Радвам се да видя вашия кораб. Откакто „Непреклонен“ напусна, бойната ни готовност е по-ниска от когато и да било.

Хонър кимна мълчаливо. Йънг се облегна назад и продължи:

— Както знаете, гарнизон Василиск страда от хроничен недостиг на персонал и военна техника, а за жалост „Магесник“ отдавна се нуждае от преоборудване. Всъщност това — той почука с пръст по документа — е списък на най-неотложните ремонти. — Усмихна се. — Ето защо се радвам да ви видя, капитан Харингтън. Вашето присъствие ще ми позволи да върна „Магесник“ на Мантикора за основния ремонт, от който отчаяно се нуждае.

Той я гледаше право в лицето и Хонър прехапа устна отвътре, за да не разкрие какво изпитва. Щом отпращаше собствения си кораб на Мантикора, Йънг несъмнено възнамеряваше да се прехвърли на „Безстрашен“. От самата мисъл да дели мостика с него й приляваше, но тя намери сили да стои неподвижно и мълчаливо, без да издава мислите си.

— При дадените обстоятелства — продължи Йънг след малко — и с оглед потребността от основен ремонт, смятам за неуместно да натоваря с тази задача капитан Танкърсли. — Той протегна към нея инфочип и тя го пое, без да докосва ръката му. — Затова, капитан Харингтън, аз ще се върна на Мантикора с „Магесник“, за да надзиравам лично ремонта и преоборудването.

Този път изненадата й бе прекалено голяма, за да я прикрие напълно. Той беше старши офицер на гарнизона! Нима искаше да каже, че възнамерява да пренебрегне своята отговорност за системата?

— Разбира се, ще се върна колкото е възможно по-скоро — продължи Йънг. — Осъзнавам, че отсъствието ми ще създаде известни... неудобства за вас и ще се постарая то да бъде максимално кратко, но по моя преценка за ремонта ще бъдат необходими поне два месеца. Най-вероятно — той пак се усмихна — три. През това време вие ще бъдете старши офицер тук, на Василиск. Заповедите ви са в чипа.

Той изправи облегалката на креслото си и отново се зае с документите.

— Това е всичко, капитан Харингтън. Свободна сте.

Без сама да знае как, Хонър се озова в коридора пред заседателната зала. Чипът се връзваше в дланта й и тя се застави да

отпусне юмрук.

— Капитан Харингтън?

Тя вдигна глава и помощник Танкърсли неволно отстъпи назад. Тъмните ѝ очи пламтяха като нажежена стомана, ъгълчето на стиснатите ѝ устни леко потрепваше и за миг изражението ѝ го изпълни със страх. Но тя бързо се овладя и дори намери сили да се усмихне, като видя тревогата, изписана на лицето му. Танкърсли понечи да каже нещо, но вдигнатата ѝ ръка го спря и той отново се оттегли в безопасната роля на неутрален свидетел.

Хонър пое дълбоко дъх, после бавно изтегли бялата барета изпод еполета. Грижливо я намести на главата си, без да поглежда помощника, но усети напрегнатия му поглед. Неписаните правила забраняваха на гостуващия капитан да носи бялата барета, когато е на чужд кораб, и това превръщаше жеста в съзнателна обида към човека, с когото се бе разделила току-що.

С баретата на главата тя отново се обърна към своя водач и тъмните ѝ очи го предизвикаха да реагира. Танкърсли обаче не прие предизвикателството и я поведе мълчаливо към асансьора.

Хонър се радваше на мълчанието, защото мозъкът ѝ опитваше да се пребори с твърде много мисли наведнъж. На първо място сред тях бяха спомените от Академията, и по-специално споменът за ужасната сцена в кабинета на коменданта, когато мичман лорд Йънг, със счупени ребра, пукната ключица, размазани устни и подпухнало посиняло око, бе заставен да се извини на мичман Харингтън за „непристойни думи и действия“, преди мъмренето за „недостойно поведение“ да бъде вписано в досието му.

Трябваше още тогава да каже цялата истина, но той беше син на влиятелен благородник, а тя — дъщеря на пенсиониран военен лекар. Кой би повярвал, че синът на графа на Северните низини се е опитал да изнасили тая кокалеста върлина, която дори не е красива? Освен това имаше ли доказателства? Двамата бяха сами — Йънг се бе погрижил за това! — и нападението така я потресе, че тя избяга в спалното, вместо да докладва веднага. Докато се разчуе за произшествието, приятелите на Йънг вече го бяха отмъкнали в лазарета със смехотворното обяснение, че бил „паднал по стълбите“, докато отивал към гимнастическия салон.

Затова тя избра по-малкото обвинение за предишния инцидент, станал пред свидетели, когато отхвърли неговото нагло, самонадеяно ухажване. Може би ако не беше толкова изненадана и стъписана от внезапния му интерес и демонстративната му самоувереност, щеше да откаже по-деликатно. Но никога не се бе сблъсквала с подобен проблем. Не бе усвоила начините да откаже, без да засегне прекомерното му самочувствие, и това го раздразни още по-силно. Без съмнение точно „засегнатата“ му гордост доведе до последвалите събития, но и непосредствената му реакция беше достатъчно грозна, а в Академията гледаха с лошо око на сексуалния тормоз, особено когато се проявяваше под формата на оскърбителен език и недостойно поведение на старши мичман към младши. Комендант Хартли побесня заради това, но кой би повярвал, ако чуеше цялата истина?

Хартли би повярвал, помисли си тя. Беше го разбрала преди години и се мразеше, задето не сподели с него тогава. Поглеждайки назад, разпознаваше намеците и почти откритата му молба да каже всичко. Ако не подозираше нещо, той едва ли би заставил Йънг да се извини, след като тя го премаза от бой. Йънг не бе очаквал да се сблъска със силата и бързата реакция, създадени от повишената гравитация на Сфинкс, нито пък бе подозирал, че Хонър взима допълнителни курсове по ръкопашен бой при старшина Макдауъл. А след като го повали, тя благоразумно не му позволи да се изправи повече. Всъщност той имаше голям късмет, че я нападна под душовете, когато Нимиц не беше наблизо. Иначе днес нямаше да е толкова красив.

И по-добре, че Нимиц *не беше* там, помисли си тя, а и бе изпитала дива радост да нарани Йънг заради онова, което си бе позволил. Но реакцията ѝ многократно надхвърляше официалната версия за оскърблението и никой не повярва в историята за „падането“ по стълбите. Макар да не разполагаше с доказателства, Хартли никога не би се нахвърлил тъй строго върху Йънг, ако не подозираше какво точно е станало.

По онова време обаче Хонър не осъзнаваше това и си мислеше, че вече е уредила въпроса. Че не иска да раздухва скандал, който само би навредил на Академията. Че е най-добре всичко да се потули, защото така или иначе никой няма да ѝ повярва. Беше достатъчно неприятно да бъде замесена в тъй унижителна история и не си

струваше да се подлага и *на това!* Представяше си подигравателното шушукане за фантазиите на грозната курсантка. А и дали не беше попрекарила? Нямаше нужда да го пребива почти до припадък. Самозащитата беше прераснала в нещо повече от побой.

Затова тя замълча и така си навлече най-големите неприятности. Опитът за изнасилване бе едно от най-тежките престъпления във флота; ако бяха разобличили Йънг, той никога нямаше да носи униформа, независимо от благородния си произход. Но това не стана. Тя не го изхвърли от флота и си спечели враг за цял живот, защото Йънг никога нямаше да ѝ прости кървавия побой. Нямаше да ѝ прости и унижението да бъде принуден да се извини пред коменданта Хартли и курсовия си офицер, а той имаше могъщи приятели както във флота, така и извън него. Тя неведнъж бе усещала тяхното влияние върху кариерата си, а днешното му злорадство да стовари на плещите ѝ пълната отговорност за цялата система Василиск — да я остави с един-единствен остарял лек крайцер да върши работата на цяла флотилия — я изгаряше като отрова. Беше дребнаво, злобно... и съвсем типично за него.

Когато асансьорът спря в хангара и вратата се отвори отново, тя въздъхна дълбоко. Беше се овладяла достатъчно, за да стисне ръката на Танкърсли и да се сбогува почти нормално, преди пак да се качи на катера.

Докато катерът се отделяше от „Магесник“ и поемаше към „Безстрашен“, тя се отпусна в креслото, опитвайки да си представи реакцията на екипажа пред този нов развой на събитията. Без съмнение хората щяха да видят в напускането на „Магесник“ поредния знак, че са пратени на най-безполезния пост, който може да се намери във флота, и са изоставени там. А и скоро щяха да разберат с колко тежка задача ги е натоварил Йънг. Техният кораб трябваше да патрулира цялата система и да следи целия трафик по направление Василиск. Нямаше начин да се справят. Не можеха да бъдат на сто места едновременно и всеки опит да изпълнят задачата щеше да ги натовари до смазване както телесно, така и психически.

Точно това искаше Йънг. Оставяше я с неизпълнима задача, доволен от мисълта, че неуспехът ще бъде вписан в досието ѝ. За разлика от него, Хонър тепърва трябваше да влезе във флагманския

списък и това никога нямаше да стане, ако се провалеше още при първото си самостоятелно назначение, независимо от обстоятелствата.

Но още не се бе провалила. Тя гневно тръсна глава. Дори разбирането, че Йънг ѝ е заложил капан, за да се провали, беше по-добро, отколкото да служи под негово командване. Нека заминава за Мантикора. Колкото по-скоро напусне системата, толкова по-добре! И в едно поне беше сигурна: нямаше начин да свърши работата по-зле *от него*.

Веднъж бе допуснала грешка с Йънг. Нямаше да му позволи да я тласне към втора. Каквото и да ѝ струваше, щеше да изпълни дълга си. Не само заради кариерата си, но и за да не позволи на една аристократична отрепка като Павел Йънг да я победи.

Тя вдигна глава, вгледа се в инфочипа със заповедта и тъмнокафявите ѝ очи станаха свирепи.

7.

Когато Хонър влезе в капитанската заседателна зала на „Безстрашен“, офицерите станаха на крака. Тя им направи знак да седнат и с бърза крачка тръгна към креслото си. Лицето ѝ беше безизразно.

— Дами и господа — започна направо тя, — след един час „Магесник“ потегля към Мантикора за основен ремонт. — Маккиън трепна от изненада, но Хонър продължи да говори отмерено и спокойно: — Капитан Йънг заминава заедно с кораба си, тъй че „Безстрашен“ ще бъде единственият военен кораб в системата... а аз поемам поста на старши офицер.

Тя си позволи леко да се усмихне на сдържаната всеобща въздишка, но очите ѝ си останаха студени като лед. Беше се опитала да ги мотивира с гордост и възможност за успех, а срещаше мълчалив отпор. Много добре. Щом не приемаха поканата ѝ да изпълнят дълга си от чувство за чест, щеше да изпробва други методи.

— Излишно е да казвам, че това ни натоварва с огромен брой задължения, нерядко противоречиви. Но „Безстрашен“ е кралски военен кораб. Ние ще изпълним дълга си на всяка цена. Ясно ли е?

Студените кафяви очи сякаш ги пронизаха един по един и Маккиън смутено се размърда в креслото, когато погледът се задържа върху него. Той вирна брадичка, но не каза нищо и Хонър кимна.

— Добре. В такъв случай да изясним какви точно са задълженията и отговорностите ни.

Тя натисна няколко бутона на терминала пред себе си и над масата се появи холографски модел на системата Василиск. Още един бутон — и в модела започна да мига яркочервен курсор.

— Имаме само един кораб, дами и господа, и проблемът ни, най-просто казано, е там, че един кораб не може да бъде на две места едновременно. Флотът има задачата да подпомага център Василиск в контрола на движението през Възела, както и при необходимите митнически проверки. Освен това отговаряме за надзора на

транспортните връзки с Медуза и орбиталните станции, за подкрепата на местния комисар и полицейските сили за закрила на местното население, за охрана на всички външни посетители на планетата и *най-вече* за осигуряване на безопасност от външни заплахи. За да изпълним това, трябва да бъдем тук... — курсорът примига близо до Медуза — тук... — курсорът се премести над бавно пъплещите светлинки на трафика около Възела — и всъщност *навсякъде* тук.

Курсорът очерта с широк кръг хиперпространствената граница от двайсет светлинни минути около звездата от клас G5. Хонър го остави да кръжи още няколко секунди около модела, после кръстоса ръце на масата пред себе си.

— Очевидно, дами и господа, един лек крайцер *не може* да бъде на всички тия места едновременно. Аз обаче имам заповеди от капитан Йънг и ще ги изпълня.

Маккиън мълчеше и я гледаше смаяно. Едва ли говореше сериозно! Както сама бе доказала току-що, един кораб *не можеше* да изпълни подобна задача.

Но тя явно възнамеряваше да опита и бузите му пламнаха, когато осъзна какво е правила в каютата си през трите часа след завръщането от „Магесник“. Беше се борила с невъзможната задача, без дори да се опита да потърси помощ от своите офицери, защото те бяха доказали, че не може да разчита на тях. *Той* бе доказал, че не може да разчита на него.

Маккиън преплете пръсти под ръба на масата. При всяко положение Харингтън носеше крайната отговорност, но всеки капитан имаше помощници — и най-вече *първи* помощник — точно за да му съдействат в подобни ситуации. Беше подозирал, че между нея и Йънг има вражда; сега го знаеше със сигурност. Напускайки своя пост, Йънг поемаше тежък риск за собствената си кариера, но навярно имаше влиятелни покровители, които да го предпазят в най-лошия случай. Но ако Харингтън не изпълнеше невъзможната задача...

Той неволно потръпна и се съсредоточи върху думите ѝ.

— Лейтенант Венизелос.

— Да, госпожо.

— Подберете трийсет и пет души от екипажа и един младши офицер за извънкорабна служба. „Безстрашен“ ще ескортира „Магесник“ до Възела. Щом „Магесник“ замине, ще ви оставя там

заедно с избраните хора и двата бойни катера. Ще се прехвърлите в център Василиск и ще поемете митническия контрол и охраната на движението през терминала. За тази цел ви зачислявам към центъра до второ нареждане. Разбрахте ли?

Венизелос зяпна и дори Маккиън примига от изненада. Това бе нечувано! Но имаше шанс да успее, призна неохотно той. За разлика от транспортните катери, бойните бяха достатъчно големи, за да разполагат с импулсни двигатели, инерционни компенсатори и въоръжение. Оръжията им бяха нищожни в сравнение с тия на бойните кораби, но щяха да свършат работа за полицейски надзор на невъоръжените търговски машини.

Но Венизелос беше обикновен лейтенант, а щеше да се намира на десет часа свързочно време от командира. Трябваше да разчита изцяло на себе си и едно погрешно решение можеше да съсипе не само неговата кариера, но и тази на Харингтън — това обясняваше защо лицето му изведнъж се изопна и пребледня.

Харингтън гледаше втренчено Венизелос и устните ѝ се стегнаха заплашително. Тя леко почука с пръст по масата и свързочният офицер се опомни.

— Да, госпожо! Разбрано.

— Добре.

Хонър го погледа още малко, усещайки неговата тревога и неувереност, но се застави да прогони съчувствието. Вярно, хвърляше го в дълбока вода, но тя беше три години по-млада от него, когато пое командването на безименното корабче 113. А ако се провалеше, помисли язвително тя, Павел Йънг и неговите приятели щяха да се погрижат цялата отговорност да падне върху *нея*, а не върху лейтенант Венизелос. Не че имаше намерение да му го каже.

— Ще ви оставя подробни инструкции — добави тя с малко по-мек тон и той въздъхна от нескрито облекчение. После отново настръхна, когато добави: — Но ще очаквам да действате според собствената си преценка в зависимост от обстоятелствата.

Венизелос кимна печално и тя насочи пронизващия си поглед към Доминика Сантос.

— Помощник Сантос.

— Да, капитане.

Сантос изглеждаше много по-спокойна от Венизелос, може би защото знаеше, че няма начин Хонър да прати главния си механик на извънкорабна служба.

— Искам преди напускането на Венизелос да проведете съвещание с него. Поканете и първия помощник. Искам пълен списък на наличните разузнавателни работи.

Сантос кимна и натрака нещо в електронния си бележник.

— Да, госпожо. Мога ли да попитам с каква цел ще съставя списъка?

— Можете. След като съставите списъка, искам заедно с вашите хора да свалите сензорните глави и да ги снабдите с прости астронавигационни системи и двигатели за поддържане на постоянна позиция. — Този път Сантос бързо вдигна глава и спокойствието ѝ се пропука. — Предполагам, че това може да стане, като заменим сензорните глави със стандартни навигационни маяци. Ако не, искам до тринайсет часа на бюрото си *действаща* схема, разработена лично от вас.

Тя срещна погледа на главния механик и Сантос изтръпна. Колкото и добре да прикриваше тревогата си, личеше как трескаво обмисля предстоящата непосилна задача. Дори при най-добри условия работата щеше да изисква огромен ресурс от хора и време, а ако трябваше проектът да се започне от нулата...

— Щом оставим в центъра лейтенант Венизелос и хората му — продължи Хонър все тъй спокойно, — „Безстрашен“ ще започне сферична патрулна обиколка на десет светлинни минути от Василиск. Лейтенант Стромболи... — астронавигаторът едва не подскочи в креслото си, когато погледът ѝ спря върху него — ще изчисли най-краткия курс и ще разположим по него роботите като стационарни сензорни платформи. Разбирам, че нямаме достатъчно работи за пълно покритие, но ще се съсредоточим върху еклиптиката. Не можем да патрулираме по устав само с един кораб, но можем да следим най-вероятните вектори за приближаване.

— Искате да покрием *всички* вектори с неподвижни детектори, госпожо? — попита след малко Сантос.

— Точно това казах.

— Но... — Сантос зърна ледения поглед на Хонър и преглътна онова, което се канеше да каже. — Навярно сте права за заменянето на

сензорните глави със стандартни маяци, госпожо, но при това положение бързо ще изчерпим запасите си. Ще трябва да сглобим страшно много двигатели и астронавигационни системи. Това няма да е евтино, а и не знам дали разполагаме с достатъчно резервни части.

— Каквото нямаме, ще изработим сами. Каквото не можем да изработим, ще реквизираме от центъра. Каквото не можем да реквизираме, ще откраднем. — Хонър оголи зъби в мрачна усмивка. — Ясно ли е, помощник Сантос?

— Да, госпожо.

— Един момент, капитане — чу Маккиън собствения си глас и погледът на Харингтън го шибна през лицето. Очите ѝ бяха още поледени, ала в тях се долавяше напрежение... а може би дори и лека изненада.

— Да, Маккиън?

— Не съм сигурен колко работи имаме на склад, но вие несъмнено разбирате, че няма начин да осигурим пълно покритие дори ако... искам да кажа дори след като преоборудваме всичките.

Говореше малко троснато и го усещаше, но все пак за пръв път, откакто Харингтън стъпи на борда, се опитваше да ѝ помогне. Чувстваше се някак... странно. Неестествено.

— И какво? — подкани го капитанът.

— Възниква и проблемът за тяхната трайност, госпожо. Те не са проектирани за постоянно действие. Но можем да увеличим времетраенето на работата им, като ги пригодим за периодично включване. Радиусът им за пасивно засичане на действащ импулсен двигател е малко над двайсет светлинни минути. Ако са разположени на десет светлинни минути от звездата, това прави общо трийсет светлинни минути — над четирийсет минути полетно време.

Хонър кимна. Дори и най-доброто екраниране на излъчването преставаше да действа при скорост над 80 на сто от светлинната.

— Ако ги програмираме да се включват например за трийсет секунди на всеки половин час, би трябвало да засекаат всеки приближаващ кораб в нормалното пространство поне на двайсет светлинни минути разстояние. Това ще ни даде достатъчно време за реагиране и същевременно ще удължи срока на експлоатация около шейсет пъти.

— Отлично предложение, капитан Маккиън.

Хонър му се усмихна с искрена благодарност, че най-сетне е излязъл от черупката си, и лицето му леко трепна, сякаш искаше да отвърне на усмивката. Но той отново се навъси, като че съжаляваше за временната проява на слабост.

— Лейтенант Венизелос.

Тактическият офицер изглеждаше примрял от страх и Хонър не съдържа усмивката си, като видя стреснатата му физиономия.

— Да, госпожо?

— Във ваше отсъствие лейтенант Кардонес ще поеме задълженията ви. Освен всичко друго, искам преди заминаването да разработите с него оптималното разположение на детекторите въз основа на бройката, която съм сигурна, че ще получите до един час от помощник Сантос и капитан Маккиън.

— Да, госпожо.

— Много добре. След като отпратим катерите и разположим детекторите, смятам да разположа „Безстрашен“ в орбита около Медуза. Наложително е да се срещна колкото се може по-скоро с местния комисар, което, разбира се, означава кацане на планетата. Освен това ще трябва да разчитаме само на транспортните катери за инспекция на всички излитащи, кацащи и орбитални транспортни средства. Тъй като те не разполагат с импулсни двигатели, ще се наложи да ги прехвърляме с кораба на различни орбити, за да покрием всички обекти. И още нещо. Орбитата на планетата е само на три светлинни минути от разположението на нашите детектори, а корабните сензори имат далеч по-широк обхват от роботите. Оставайки в орбита около Медуза, ще можем да сканираме най-критичния космически сектор и ще освободим работи за уплътняване на другите сектори. Искам обаче поне един робот да покрива планетата, когато напускаме орбита, защото възнамерявам да правя периодични обиколки из външната част на системата. Но се боя, че ще бъдем твърди заети, за да ги правим често. Това е всичко.

Тя се облегна назад и огледа офицерите. Повечето от тях кимнаха.

— Чудесно. В такъв случай...

— Капитане...

— Да, лейтенант Венизелос.

— Хрумна ми нещо, госпожо. Помощник Маккиън е прав за трайността на детекторите, а дори и да бяха по-трайни, с малкото бройки на борда ще е много трудно да осигурим покритие, за каквото говорите. Бихме постигнали по-добър резултат, ако помолим „Магесник“ да ни остави разузнавателните си работи. Едва ли ще им трябват на Мантикора.

— Оценявам предложението — каза Хонър с абсолютно безизразен глас, — но се боя, че е неприложимо. Ще трябва да се справим със собствени сили.

— Но, капитане...

— Казах, че е неприложимо, лейтенант.

Гласът ѝ беше още по-монотонен и това го правеше тъй заплашителен, че Венизелос веднага затвори уста. Той хвърли безпомощен поглед към Маккиън, но първият помощник дори не мигна. Вече бе забелязал, че Харингтън планира да отпрати катерите след отпътуването на тежкия крайцер... и Йънг. Сега реакцията ѝ към предложението на Венизелос потвърждаваше преценката му за ситуацията. Каквато и да бе причината за враждата, Йънг съзнателно я тласкаше към катастрофа и тя много добре знаеше това. Затова щеше да вземе предпазни мерки едва когато той вече не е в състояние да ги провали.

Всичко това звучеше като зловещо предсказание, че „Безстрашен“ и неговите офицери ще се озоват между два огъня.

Хонър гледаше безизразната маска на своя първи помощник и се досещаше какво става зад нея. Той беше прав, разбира се — както и Венизелос. Дълбоко съжеляваше, че скастри тактическия офицер, особено след като бе проявил инициативата, която тя очакваше от офицерите си, но нямаше как да им обясни враждата си с Йънг. Дори да не беше недопустимо един капитан да споделя подобни неща с подчинените си, щеше да прозвучи като безпомощно хленчене.

— Има ли други коментари или предложения? — попита след малко Хонър. Никой не се обади и тя кимна. — В четиринайсет часа ще съобщя на екипажа новите заповеди. Лейтенант Венизелос, до тринайсет-нула-нула искам списък на персонала, който ще ви придружи. Помощник Маккиън ще прегледа списъка, преди да стигне до мен, но държа да го одобря окончателно, преди да се обърна към екипажа.

— Да, госпожо.

— Много добре, дами и господа. Имате инструкции. Да действате.

Тя кимна и офицерите забързано напуснаха залата. Не изглеждаха особено доволни, но поне за пръв път от много време насам проявяваха загриженост за работата си. Надяваше се това да е добър знак.

Люкът се затвори зад последния от групата. Хонър подпря лакти на масата, отпусна лице върху дланите си и разтри слепоочията си с пръсти. Господи, *наистина* се надяваше да е добър знак. Беше сторила всичко по силите си, за да им вдъхне увереност, но ужасно много неща можеха да се объркат. Търговските пилоти често проявяваха самонадеяност и Венизелос можеше да предизвика междузвезден конфликт, ако притиснеше когото не трябва. Дори и с предложението на Маккиън издръжливостта на импровизираните детектори щеше да бъде ужасно ограничена. С малко повече късмет можеше да изтраят трите месеца до завръщането на „Магесник“ — ако Йънг не намереше претекст да удължи ремонта. И най-лошото бе, че всичките й планове се градяха върху надеждата да няма сериозни инциденти. Ако нахлуеше враг, имаше голяма вероятност тя да узнае това, но... още по-голяма вероятност да е на такова място, че да не бъде в състояние *да го спре*.

Тя въздъхна, надигна глава и се втренчи в китките си.

В крайна сметка всичко зависеше от екипажа, а не й се мислеше на какво натоварване ще подложи хората. Космическите пехотинци нямаше да са от особена полза за Венизелос и той със сигурност щеше да избере само корабен персонал. Това означаваше, че ще вземе със себе си почти десет процента от екипажа — и би било много трудно да му откаже *най-добрите* десет процента, с най-голям опит в пилотирането на малки машини. Собствените й екипи за орбитален митнически контрол щяха да бъдат съставени от остатъка, а тя вече бе забелязала удивително голям брой търговски кораби в орбита около Медуза. Нямаше представа каква търговия въртят с местните, но явно превозваха много стока, а тя имаше задължението да проверява всеки от тези кораби.

Знаеше, че ще е изкусително да се ограничи само с преглед на списъка на товарите, но не това се очакваше от нея. Подобна

процедура бе подходяща за кораби, навлизащи в системата само за да преминат през Възела; но когато корабите търгуваха с Мантикора или доставяха стоки, тя трябваше да инспектира товарните совалки и самите кораби за контрабанда. Това означаваше дълга и тежка работа за нейните хора, а всяка група трябваше да бъде ръководена от офицер.

Дори ако не възникнеха други задачи, „Безстрашен“ оставаше с хроничен недостиг на екипаж и Хонър виждаше как се развихря ефектът на доминото. Недостигът на екипаж означаваше по-дълги смени, по-малко свободно време и повече негодувание сред екипажа, който и без това беше враждебно настроен към нея, а точно сега трябваше всички на борда да положат максимални усилия.

Тя въздъхна отново, стана и огледа празната зала. Тъй да бъде. Обучението и собственият ѝ характер я призоваваха да *поведе* хората, но ако не успееше по този начин, щеше да увещава, да притиска или да сплашва. Трябваше да постигне своето.

Можеха да я мразят колкото си искат, стига да изпълняват дълга си.

8.

Капитан Мишел Рейно от Астроконтролната служба на Мантикора стоеше до комендант Арлес и гледаше със смесени чувства как „Безстрашен“ заема позиция до център Василиск, а „Магесник“ бавно пълзи към ядрото на Възела. Платната на Варшавски припламнаха за миг, после тежкия крайцер изчезна и Рейно не изпита и капка съжаление. Лорд Павел Йънг навярно заемаше първото място сред всички тъпи, префърцунени и арогантни кретени, които Мантикорският флот бе пращал някога да надзирават местната територия. Йънг не криеше презрението си към Астроконтролната служба, а Рейно и неговите хора му отвърщаха със същите чувства.

Но въпреки всичко Йънг беше познатото зло, с което бяха свикнали да работят. Сега ги чакаха нови тревоги.

Въпреки униформите и военните звания Астроконтролната служба беше цивилна организация и Рейно искрено се радваше на това, докато гледаше светлинния код на лекия крайцер. Той отговаряше за гладкия ход на движението през Възела. Всичко друго в системата Василиск беше грижа на флота и Рейно потръпна при мисълта с какво ще се сблъска капитанът на единствения останал кораб. Не че тъпото копеле заслужава съжаление, помисли си кисело той. Ако заслужаваше, нямаше да го изритат насам. Това беше факт номер едно в гарнизон Василиск и персоналът на центъра се отнасяше с презрение към тия отрепки.

Той понечи да се обърне, но гласът на Арлес го спря.

— Един момент, Майк. Два обекта се задават откъм крайцера.

— Какво? — Рейно рязко се завъртя към монитора и се намръщи.

Към просторните владения на центъра наистина приближаваха два енергийни източника. Бяха доста дребни за кораби, но фактът, че разполагат с импулсни двигатели, подсказваше, че не са от най-малките. А това на свой ред подсказваше, че трябва да са бойни катери, но какво търсеха около неговата станция?

— Според теб какво са замислили? — попита той.

— Де да знам. — Арлес сви рамене, облегна се назад и започна да пука с кокалчетата на дългите си пръсти.

— Искаш да кажеш, че не са ни подали полетен план?

— Точно така. Те... чакай малко.

Контрольорът се приведе напред и превключи свързочната честота към слушалката на Рейно.

— ... контрол, тук военен полет ФА-1. Моля, дайте инструкции за финален заход.

Арлес отвори уста да отговори, но Рейно размаха пръст и включи своя микрофон.

— Военен полет ФА-1, тук контролен център Василиск. Моля, съобщете намеренията си.

— Център Василиск, изпълняваме военно-свързочна мисия. Нося на борда писмени заповеди и обяснение за коменданта на станцията.

Рейно и Арлес се спогледаха с вдигнати вежди. Това определено излизаше от обичайния ред на нещата. Що за „свързочна“ мисия? И защо действаха толкова тайнствено? Защо не бяха подали полетен план? Комендантът сви рамене.

— Много добре, военен полет ФА-1. Насочете се към... — той протегна шия, за да погледне пулта на Арлес — маяк девет-четири. Ще ви посрещне водач. Тук контролен център Василиск, край.

Той прекъсна връзката и хвърли многозначителен поглед към Арлес.

— Е, Стю, какво беше това, по дяволите?

— Да пукна, ако знам, шефе — отговори контрольорът. — Но я виж това.

Той посочи монитора си и Рейно се навъси. Веднага след като катерите се отделиха, лекият крайцер се насочи към центъра на звездната система, и то не с осемдесет на сто мощност, както правеха обикновено военните кораби. Носеше се с ускорение от петстотин g и вече се намираше на петдесет хиляди километра от станцията.

Комендантът разроши прошарената си коса и въздъхна. Тъкмо бе успял да убеди поредния униформен некадърник да не му се бърка в работата, а ето че пак се започваше. Беше загубил месеци, за да обясни на Йънг, че снизходителните му опити да усъвършенства старите и изпробвани транспортни маршрути с нови и по-ефективни — планирани тъй калпаво, че можеха само да застрашат сигурността и да

натоварят още повече измъчените контрольори на Рейно — не са нито желани, нито необходими. Ръководството на хиперпространствен възел бе работа за добре обучени и опитни професионалисти, а не за умници, изпратени на заточение заради несправяне с работата. Имаше много начини флотът да облекчи дейността на центъра, стига онзи надут пуюк да бе проявил интерес към нещо, изискващо поне малко усилие от негова страна. Той не го прояви и така само доказа собствената си некадърност. Според Рейно този тип просто не можеше да гледа как някой си върши работата, без да се намеси с особено ценни указания. Притисна Рейно от самото начало, а главният контрольор трябваше да зареже работата си, за да отбива атаките — което се отрази зле на цялостната транспортна дейност.

Но изглежда заместникът на Йънг имаше друга нагласа. Лошото беше, че Рейно нямаше представа каква точно е тя. Ако се съдеше по бързината на действията, новодошлият явно бе по-енергичен от своя предшественик, но това можеше да е както за добро, така и за зло. Ако наистина възнамеряваше да помага на центъра, щеше да е добре, но дългият и горчив опит на Рейно не му позволяваше да си представи флотски офицер, от когото да има полза.

Той сви рамене. Каквото и да си бе наумил капитанът на „Безстрашен“, отпътуването му подсказваше, че смята да им натрапи задълго тази „свързочна мисия“, а пълната липса на предупреждения за намеренията му изглеждаше, меко казано, странна.

Той пак се навъси, но в очите му проблясваше интерес, докато гледаше отдалечаващия се лек крайцер. Във всеки случай едно изглеждаше ясно — този нов капитан *нямаше* да е като лорд Павел Йънг.

— Астронавигатор, изчислихте ли курса за патрулиране?

— Да, госпожо. — Лейтенант Стромболи надигна глава. Кръглото му лице бе посърнало от умора, защото Сантос и Маккиън непрекъснато променяха броя на наличните детектори и всеки път се налагаше да започва изчисленията почти от нулата. Но уморен или не, той вече *никога* нямаше да каже на капитан Харингтън, че не разполага с необходимия курс. — Предстои ни промяна на вектора след... —

погледна таблото си — двайсет и три минути. След още осем часа и четирийсет и две минути залагаме първия детектор.

— Добре. Предайте промяната на курса в сектор „Маневри“.

Нимиц се обади с едно тихичко „блийк“ до ухото ѝ. Хонър вдигна ръка да го погали. Дървесният котарак винаги знаеше кога трябва да си мълчи, но изглеждаше много по-жизнерадостен, откакто „Магесник“ напусна сцената. Хонър разбираше каква е причината и си позволи да се усмихне, преди да набере номера на инженерния сектор.

Свърза се с един от помощниците на Сантос и търпеливо изчака да повикат главния механик. Когато най-сетне се появи, Сантос изглеждаше ужасно. Черната ѝ коса беше стегната на плитка, лицето ѝ бе изопнато от умора и имаше петно от смазка на скулата.

— Започваме залагането на детектори след около девет часа, помощник Сантос. Как е положението при вас?

— Първата схема е почти готова, госпожо — отговори уморено Сантос, — и мисля, че втората също ще бъде наред, но за третата не гарантирам.

— Проблеми? — кротко попита Хонър и видя как в очите на Сантос проблесна гняв.

Добре, ако офицерите се ядосаха както трябва, може би поне веднъж щяха да почнат да разсъждават, вместо да седят и да се самосъжالياват. Но главният механик преглътна напиралците думи и въздъхна дълбоко.

— Тревожа се за персонала, капитане — каза тя с безизразен глас. — Сигналните спътници вече привършват, а те не са проектирани за работа с тъй мощни и чувствителни сензори. Приспособяването им изисква промени, надхвърлящи нормалните параметри за ремонт и поддръжка, а това ограничава възможностите на ремонтните автомати. Налага се да вършим голяма част от работата на ръка, а персоналет е ограничен и с намаляването на резервните части ще става все по-зле.

— Разбрано, помощник Сантос, но разполагането на спътниците не може да чака. Съветвам ви да побързате.

Хонър изключи връзката и с лека усмивка се облегна назад, а Нимиц замърка и потри глава в шията ѝ.

— Какво? — възкликна капитан Рейно.

Лейтенант Андреас Венизелос озадачено сбърчи чело.

— Казах, че ще бъда ваш офицер по охраната и митническия контрол. Сигурен съм, че посланието на капитан Харингтън обяснява всичко.

Рейно пое с недоверие инфочипа и объркването на Венизелос нарасна. Не можеше да разбере защо човекът от Астроконтрола е тъй учуден. Беше му обяснил положението с най-прости думи.

— Дайте да се изясним — каза след малко Рейно. — Вашият капитан Харингтън очаква хората ви да бъдат настанени тук, в станцията? Искате да ви остави при нас, за да ни помагате в работата?

— Да, сър, *тя* иска точно това. — Симпатичният тъмнокос лейтенант натърти на думата „*тя*“ и Рейно кимна, но все още изглеждаше тъй потресен, че Венизелос добави: — Защо сте толкова изненадан, сър?

— Изненадан? — Рейно се опомни и на устните му трепна странна усмивка. — Да, „изненадан“ е подходяща дума, лейтенант. Нека го кажа така. От двайсет месеца съм главен контролор на Василиск. Преди това бях първи заместник почти две години и през цялото това време вие сте първият... как го казахте... офицер по охраната и митническия контрол, който някой си е направил труда да ми изпрати. Всъщност може би това е първият такъв случай в цялата история на Астроконтролната служба.

— Какво? — ахна Венизелос, после се изчерви, като осъзна, че е повторил смайването на Рейно. Двамата се спогледаха, после комендантът се усмихна.

— Всъщност май съм чел някъде в инструкциите, че флотът отговаря за инспекциите и охраната на станцията. Разбира се, беше тъй отдавна, че вече не съм сигурен. — Той се озърна към отговорника по жилищния сектор. — Джайн, ако обичаш, потърси къде да настаним хората на лейтенанта и ги зачисли към персонала по извънредната процедура. Ще трябва да поровя из правилника, за да реша какво ще правим с тях.

— Разбира се, Майк.

Техникът махна на редник Улвършам, когото Венизелос бе избрал за свой помощник, а Рейно, все тъй усмихнат, се обърна към лейтенанта.

— Междувременно, лейтенант, ще ми помогнете ли в търсенето на данни? — Венизелос кимна и Рейно се усмихна още по-широко. — А може би и ще ми разкажете малко повече за капитана си. Но без да бързате, моля. Вече не съм млад и не знам дали съм готов да приема идеята за *кадърен* офицер в гарнизон Василиск.

Лейтенант Венизелос също се усмихна и за пръв път от седмици усмивката му беше съвсем естествена.

Капитан втори ранг Доминика Сантос едва се сдържа да не изругае, когато лейтенант Манинг ѝ подаде списъка с последните данни.

Бяха успели да спазят срока за залагането на първите три робота, но вече отиваха към четвъртата позиция и Сантос отчаяно се озърташе към хронометъра. Оставаха по-малко от шест часа, а бяха преоборудвали едва шейсет процента от спътниците. Изоставаха прогресивно; трябваше да зложат още пет робота; хората ѝ падаха от умора; и най-лошото — вече нямаша фабрични маяци. Тепърва трябваше да сглобяват безумни схеми, преди да монтират в тях сензорните глави.

Тя изруга тихичко. Какво си въобразяваше Харингтън, по дяволите? Ако беше дала на инженерите два-три дни, можеха да разработят проект, който ремонтните автомати да произвеждат серийно. А сега настройката и корекцията на автоматите отнемаше едва ли не повече време, отколкото да изработват всичко на ръка. Капитанът не биваше да ги претоварва така... и не беше честно да си изкарва на тях яда срещу Йънг.

Тя спря да ругае и се озърна малко виновно. От тяхна страна също не беше честно да си изкарват върху капитана яда заради флотските маневри. Колкото и да не ѝ се искаше, трябваше да признае, че не се държа по-добре от останалите — особено след като узна за прехвърлянето на Василиск. И все пак...

Тя се отпусна в креслото и въздъхна дълбоко. Добре. В момента нямаше значение кое е честно или нечестно. Имаше проблем. Можеше или да се обади на капитана, че няма да се справи в срок (което *никак* не я привличаше), или да приеме, че все пак е главен механик на тази браква, и да намери начин да се справи.

Тя завъртя креслото към терминала и затрака по клавиатурата. Добре. Нямахте как да се справят, ако трябваше да изграждат схемата част по част, а не разполагаха с време да проектират нова, но... ами ако използваха прицелна система от бойна ракета? Ако махнеха бойната глава и екраниращото покритие, можеха да монтират на празното място сензорите и астронавигационните схеми...

Не, чакай! Ако махнеха екраниращото покритие, можеха да превърнат насочващите устройства в астронавигационни системи. Така щяха да спестят резервни части, а насочващите устройства и бездруго биха отишли да събират прах в склада. Ракетните двигатели не бяха предвидени за дълга употреба, но пък имаха мощност, а така или иначе детекторите трябваше да издържат само два-три месеца. А и нямахте да се придвижват от място на място, нали? Ако използваха стандартни резервни части, ремонтните механизми щяха да свършат две трети от работата за нула време без допълнително програмиране!

Да видим сега... Ако разрежем корпуса оттук, за да извадим пасивните приемници, после махнем тази преграда и свържем усилвателя с антената, тогава...

Пръстите на Сантос танцуваха по клавиатурата все по-бързо и на екрана започна да се оформя новата сензорна платформа.

— Капитан Харингтън?

Хонър вдигна очи от инфоплочката в скута си. Младши лейтенант Рафаел Кардонес, помощникът на Венизелос, временно изпълняващ длъжността тактически офицер, стоеше до нея и по момчешкото му лице бе изписана дълбока тревога.

— Да, лейтенант?

— Мисля, че имаме проблем, госпожо — каза смутено Кардонес. Хонър вдигна вежда и той трепна. — Става дума за... роботите, госпожо.

— Какво има, лейтенант?

— Ами, разбирате ли... тоест... — Младият офицер млъкна и направи усилие да се овладее. — Боя се, че програмирах погрешно сензорните параметри, госпожо — призна задъхано той. — Зададох програма за насочено наблюдение вместо кръгово... а мисля, че

допуснах малка грешка и в телеметричните схеми. Сега... изглежда, че не мога да се свържа с тях за дистанционно препрограмиране.

— Ясно.

Хонър се облегна назад и отпусна ръце върху подлакътниците на креслото. Лейтенантът приличаше на кутре, очакващо да го сритат. Дори по-зле — приличаше на кутре, което вярва, че е *заслужило* да го сритат. Изглеждаше тъй засрамен, че й се прииска да го погали по главата и да му каже, че всичко ще бъде наред, но потисна съчувствието.

— Добре, лейтенант — каза след малко тя. — Какво предлагате да предприемем?

— Аз ли, госпожо? — заекна Кардонес. — Аз не... — Той замълча и дълбоко си пое дъх. — Предполагам, че ще трябва да ги приберем за препрограмиране, госпожо.

— Неприемливо — отсече Хонър.

Младежът я гледаше тъй отчаяно, че тя стисна зъби, за да не проговори. Един по-опитен тактически офицер вече би открил решението. Сензорните глави на разузнавателните работи бяха проектирани за пряка връзка с тактическата база данни на корабамайка по твърдо установен канал. Никакви грешки в телеметричното програмиране не можеха да засегнат това, защото връзката бе заложена предварително в схемите именно за избягване на подобни инциденти. Влизането в програмата чрез тактическия канал би било трудоемко, но не и сложно, и щеше да позволи на Кардонес да се свързва със стандартната телеметрия и дори да я препрограмира от собственото си свързочно табло.

Хонър знаеше това, но нямаше намерение да му го каже. Младокът би трябвало най-напред да потърси Маккиън, преди да се изправи пред капитанския гняв — а Маккиън, от своя страна, би трябвало да го наглежда по-внимателно. Хонър възнамеряваше да обясни това — и на двамата — по такъв начин, че да го запомнят завинаги.

— Е, лейтенант — каза накрая тя. Кардонес примига. — Как смятате да отстраните проблема?

— Аз не... — Той пак млъкна и се озърна, после я погледна отново. — Вие... Бихте ли предложили нещо, госпожо?

— Не бих. — Младежът посърна и Хонър положи усилие да не допусне съчувствие в погледа си. — Вие сте тактическият офицер на този кораб, господин Кардонес — продължи тя с все тъй хладен и безстрастен глас. — Програмирането на роботите е ваша отговорност. Както и отстраняването на проблема. Действайте, лейтенант.

Той я изгледа умолително, после преглътна и кимна.

— Слушам, госпожо.

„Безстрашен“ извърши последната промяна на курса и започна да намалява скоростта за плавно влизане в орбита. Хонър отново беше на мостика, гледаше как Медуза расте на екрана и усещаше промяната на настроението наоколо. Предишната апатия бе изчезнала и макар че все още липсваше очакваният екипен дух, екипажът вече изглеждаше мотивиран.

Последните шест дни подложиха всички на тежко изпитание... а за някои бяха истински ад. Помощник Сантос остана без сили. Когато Хонър ясно показа, че няма да промени графика за разгръщане на детекторите, тя притисна хората си до краен предел, но най-жестоко товареше себе си и за свое огромно учудване спази сроковете. Онази нейна импровизация в последния момент се оказа почти гениална и сега всички работи бяха на място. В системата зееха опасни пропуски, но поне Хонър разполагаше с разузнавателна мрежа, покриваща седемдесет градуса от двете страни на еклиптиката, а Сантос се чудеше кое е по-силно — гордостта ѝ от подвига на инженерния сектор или яростта от прекомерните изисквания на капитана.

Не само тя се колебаеше между гордостта и омразата. За своя собствена изненада, лейтенант Кардонес бе успял да поправи грешките в програмирането на роботите. Както бе очаквала Хонър, наложи му се да помоли Маккиън за помощ с дистанционното препрограмиране и да посвети на тази задача безброй часове тежък труд, но се справи. И честно казано, Хонър остана доволна от поведението на Маккиън. Доколкото разбра, той изобщо не бе мъмрил Кардонес и дори с тънък намек го бе насочил да използва тактическия канал.

Когато Уебстър успя да изгради информационната мрежа според високите изисквания на капитана, а Стромболи изчисли два варианта

за разместване на роботите при евентуални повреди на част от детекторите, всички офицери на Хонър бяха грохнали, разярени... и най-сетне работеха като екип. Не би предпочела този начин, ако имаше избор, но щом само така можеше да ги накара да си размърдат задниците, щеше някак да преживее нещастните им физиономии.

Тя завъртя глава, когато Маккиън излезе от асансьора и тръгна към креслото си. Той се държеше официално и сдържано както винаги, но през последната седмица на няколко пъти бе пробила отбраната му — особено в случая с Кардонес. Личеше, че нещо го гризе отвътре, но тя се надяваше поне той ясно да разбира какво става. И чудо на чудесата — Маккиън не оказваше съпротива. Подозираше, че не е доволен от начина ѝ да разтърси екипажа, и виждаше, че не полага големи усилия да помогне; все още не разбираше защо я посрещна с такава враждебност от самото начало, но професионализмът му явно надделяваше над предишната неприязън. В отношенията им нямаше спонтанност и обмен на идеи, ситуацията оставаше далеч от идеалната, но поне и двамата изглеждаха готови да признаят тихомълком, че имат проблем. Това беше голяма крачка напред и тя се надяваше да проявят достатъчно професионализъм, за да надмогнат привидната си несъвместимост.

Хонър прогони мисълта, погледна отново тактическото табло и навъсено проследи как „Безстрашен“ пресича външните орбити, където блестеше в червено един-единствен мъничък кораб.

Това беше куриерски скутер — чифт платна на Варшавски и инерционен компенсатор, монтирани върху най-малкия възможен корпус, но присъствието му я изпълваше с дълбока тревога, защото машината имаше дипломатически имунитет и регистрация от Народна република Хейвън.

Тя прехапа устна и се запита какво толкова я смущава. Знаеше, че Хейвън има консулство и търговска мисия на Медуза, но едва когато прочете инструкциите на Йънг разбра, че поддържат дипломатически куриерски кораб в постоянна готовност. Формално нищо не им забраняваше да го правят, но, логично погледнато, единствената причина да поддържат консулска мисия на Медуза бе някаква тайна операция. Една обикновена търговска мисия можеше спокойно да представлява законните интереси на Хейвън във връзка с трафика през възел Василиск, а жителите на Медуза просто нямаха какво да

предложат за износ въпреки докладите на „почтените търговци от Хейвън“. Точно тия доклади тревожеха Хонър. В разрасналата се чрез агресия Народна република вече нямаше частни търговци, а всеки по-сериозен търговски обмен с Медуза *задължително* щеше да е на загуба. Което според нея бе сигурен знак, че имат някаква друга цел. Но каква?

Изглеждаше логично да събират данни за присъствието на военния флот и транспорта през възел Василиск. Медуза беше на ужасно неудобно разстояние от станцията за тази цел, но нямаше по-близки удобни планети. Логично изглеждаше и че поддържат присъствие в системата като противодействие на мантикорската хегемония, особено като се имаха предвид периодичните парламентарни опити на либералите да накарат Мантикора да се оттегли от системата. Кой знае, може би консулството на Хейвън беше щаб на шпионажа им в цялото кралство, макар че Звездата на Тревър изглеждаше по-подходящо място.

Каквото и да вършеха, то никак не й допадаше, а присъствието на куриерския кораб — още по-малко. Консулската поща имаше дипломатически имунитет независимо от вида на транспорта, а през системата преминаваха предостатъчно търговски кораби от Хейвън за тази цел. Единственото предимство от постоянното присъствие на куриерски скутер бе бързината — и фактът, че цялата машина имаше дипломатически имунитет и не подлежеше на контрол или обиск, каквото и *друго* да вършеше. За Хонър това подсказваше някакъв дълбоко прикрит и важен мотив, но трябваше да се съобразява и със собствената си подозрителност спрямо всяко действие на Хейвън. Не беше изключено присъствието на куриерския кораб наистина да е тъй невинно, както твърдеше републиката, а всичко останало да е плод на нейната параноя.

Е, да, напълно възможно. Колкото беше възможно Павел Йънг да не я е вкарал нарочно в капан.

Тя изсумтя, докато Килиън извеждаше „Безстрашен“ на орбита с обичайната си безупречна точност и подаваше сигнал „Двигателите изключени“, после насочи поглед към Уебстър.

— Ако обичате, свържете се с кабинета на местния комисар. Уведомете мадам Естел, че ще й бъде благодарна, ако намери време да се срещне с мен колкото е възможно по-скоро.

— Слушам, госпожо.

— Благодаря.

Тя отново се облегна назад и се вслуша в рапортите по корабната уредба. Импулсорът и инерционният компенсатор бяха изключени, а автоматичните маневрени двигатели поеха грижата за поддържане на позицията. Дежурните минаваха от сектор в сектор, въвеждайки данни в електронните си бележници. В картографския отдел Бригам и Стромболи сверяваха сведенията за информационната мрежа, а Хонър се наслаждаваше на деловата рутина. Макар и с цената на жестоко натоварване през последната седмица, корабът беше отново жив.

Сега зависеше само от нея да насочи тази жизненост към чувство за общо дело, в което тя да е капитан, а не надзирател.

9.

Мадам Естел Мацуко, кавалер на ордена „Крал Роджър“ и местен комисар по планетните дела на Медуза от името на Нейно Величество Елизабет Трета, кралица на Мантикора и закрилница на кралството, стана иззад бюрото си, когато вратата се отвори. Висока жена с капитанска униформа прекрачи прага с грациозна походка, издаваща, че мускулите ѝ са привикнали към по-висока гравитация от местните 0,85 *g*. Дървесният котарак на рамото ѝ се озърна наоколо с любопитни зелени очи. Мадам Естел ги огледа с не по-малко, макар и добре прикрито, любопитство и протегна ръка.

— Капитан Харингтън.

— Госпожо комисар.

Резкият, отсечен акцент на капитана, походката и дървесният котарак ясно подсказваха от кой свят е родом, а ръкостискането ѝ беше енергично, но грижливо премерено. Мадам Естел неведнъж бе срещала хора от Сфинкс и много добре помнеше какво става, когато забравят да съдържат силата си при ръкуване.

— Седнете, ако обичате — предложи мадам Естел, когато капитан Харингтън пусна ръката ѝ. Мислено вече оценяваше посетителката си.

Харингтън се държеше уверено и мадам Естел повиши с пет години първоначалната си преценка за възрастта ѝ. Беше впечатляваща жена с бледо волево лице и големи изразителни очи, почти толкова тъмни, колкото нейните собствени. Косата ѝ под бялата барета бе подстригана по-късо, отколкото на повечето мъже, и цялостното ѝ поведение излъчваше компетентност и професионализъм. Нямаше нищо общо с неудачниците, които флотът изпращаше тук, особено откакто Яначек пое Адмиралтейството. Но зад привидно съдържаната външност се долавяше безпокойство. Тревога. Отначало мадам Естел сметна това за плод на въображението си, но едно по-внимателно вглеждане в спътника на капитана потвърди първоначалното ѝ усещане. Да, дървесният котарак се оглеждаше любопитно, но

стройното му тяло си оставаше напрегнато, а мадам Естел бе виждала достатъчно от тези създания, за да разпознае готовността за закрила, с която обвиняваше опашка около шията на Харингтън.

— Трябва да ви призная, капитане, че внезапното отпътуване на лорд Йънг малко ме изненада — каза мадам Естел и едва се сдържа да не трепне от реакцията на посетителката.

Беше подхвърлила репликата просто за да завърже разговор, но ефектът се оказа много сериозен. Всъщност Харингтън дори не трепна, но и не беше необходимо. Очите ѝ казаха всичко — присвиха се заплашително, а дървесният котарак реагира още по-остро. Не изсъска — макар че явно искаше да го стори, — но присвитите му уши и леко оголените зъби издаваха тъй ясно чувствата му, че мадам Естел се запита какво толкова е казала.

После Харингтън се овладя. Вдигна ръка да погали котарака и любезно ѝ кимна.

— И аз бях малко изненадана, госпожо комисар. — Сопраното ѝ звучеше хладно и подчертано безстрастно, което засили още повече подозренията на мадам Естел. — Разбирам обаче, че потребността от основен ремонт е станала особено неотложна след пристигането на моя кораб.

— Несъмнено. — Мадам Естел не успя да прикрие иронията в гласа си и Харингтън леко приведе глава настрани. После пак се успокои и напрежението на дървесния котарак отслабна. Значи проблемът не беше в това какво говори мадам Естел, а за кого. Е, щом мразеше лорд Павел Йънг, трябваше да е сваятна жена.

— Освен това бях изненадана — приятно — от желанието ви да посетите моята служба — продължи комисар Естел. — Боя се, че никога не сме имали близко сътрудничество с военния флот, особено през последните три години.

Хонър седеше неподвижно, но замислено кимна, когато мадам Естел замълча, сякаш очакваше коментар. По една случайност „последните три години“ съвпаднаха с времето, откакто Яначек пое задълженията на пръв лорд и дребната тъмнокожа жена зад бюрото очевидно искаше да узнае как Хонър оценява значението на Василиск за кралството. Правото на офицерите да критикуват началството беше ограничено, но отношенията ѝ с мадам Естел можеха да се окажат решаващи за успеха или провала на мисията.

— Съжалявам за това положение, мадам Естел — каза тя, подбирайки грижливо думите, — и се надявам да го подобрим. Това е и целта на посещението ми. Разбира се, преди всичко идвам да поднеса почитанията си, но според първоначалните ми заповеди лорд Йънг трябваше да е старши офицер на гарнизон Василиск и се боя, че познанията ми за текущата ситуация са твърде ограничени. Надявах се да ме осведомите и да ми разкажете за конкретните си изисквания.

Мадам Естел въздъхна дълбоко и с явно облекчение се облегна назад — Хонър забеляза, че е искрено изненадана. Това едновременно я зарадва и притесни. Не можеше да не оправдае реакцията на комисаря, но всъщност бе сторила минималното, за да изпълни своите задължения, а намекът, че досега флотът е пренебрегвал дълга си, я караше да се срамува.

— Много се радвам да чуя това, капитане — каза след малко мадам Естел. Тя отпусна назад облегалката на креслото, праметна крак върху крак, кръстоса ръце на коляното си и гласът ѝ стана по-доверчив. — С удоволствие ще споделя каквото ми е известно, но кажете първо какво знаете вие. Така ще мога да попълня пропуските, без да ви отегчавам.

Хонър кимна и примами Нимиц в скута си. Напрежението бе изчезнало от жилавото му тяло — явен знак, че харесва Мацуко. Той се сви на кълбо и доволно замърка, когато Хонър го погали.

— Мисля, че съм сравнително добре осведомена за дейността на Възела, госпожо, а така или иначе тя не е ваша пряка задача. Много повече ме вълнуват задачите ми по поддръжката и охраната тук, на Медуза. Данните ми, изглежда, са малко стари, ако съдя по броя на товарните кораби в орбита. Не знаех, че има тъй оживена търговия с планетата.

— Да, така е доста отскоро. — Мадам Естел се намръщи замислено. — Знаете ли за анклавите?

— В най-общи линии. По принцип това са търговски бази, нали?

— И да, и не. Според условията на Акта за анексиране кралството утвърждава властта си над цялата система и обявява Медуза за протекторат, но изрично се отказва от суверенитет над планетата. Всъщност цялата планета представлява един огромен резерват за местните жители, с изключение на конкретни обекти, предвидени за космическите търговци. Това не е нормалната

процедура за налагане на териториални права, но навремето повече ни вълнуваше Възелът, отколкото самата планета, а Актът се опитваше изрично да подчертае разликата. На практика той задължава кралството да даде на Медуза пълна автономия при първия удобен момент, за да подчертае липсата на имперски амбиции.

Изражението на мадам Естел показваше съвсем ясно какво мисли за въпросния акт.

— Като пряк резултат от благородните ни мотиви — продължи тя — правната ситуация е доста мъглява. Една-две нации — като Хейвън например — твърдят, че протекторат без суверенитет представлява правна безсмислица. При подобно тълкуване на междузвездното право — което за жалост може да бъде подкрепено с някои доста убедителни прецеденти — Медуза е ничия територия и аз нямам власт да давам каквито и да било заповеди на пришълците от други планети. Между другото, такава е официалната позиция на хейвънския консул. Правителството на Нейно Величество е на друго мнение — че реалното владение покрива деветдесет на сто от закона, но Актът за анексиране силно ограничава властта ми. Според условията на назначението ми аз имам право да предприема всички необходими действия „за да предотвратя експлоатацията на местното население“, но нямам правото да разрешавам или забранявам създаването на чужди анклави. Помолих за пълномощия и мисля, че правителството би искало да ми ги даде, но няма как да прокара необходимите поправки на Акта през парламента. Затова мога да ограничавам *местоположението* на чуждите анклави, да регулирам търговията им с местните жители и да си играя на полицай, но не мога да им откажа достъп.

Хонър кимна. Либералите тъй усърдно се бореха да не допуснат Мантикора да експлоатира „клетите туземци“, че оставяха вратата широко отворена за по-безпринципни пришълци.

— Добре. — Мадам Естел лекичко завъртя креслото си и отпрати навъсен поглед към тавана. — Първоначално анклавите на Медуза бяха съвсем малко. Както навярно знаете, местните жители са достигнали еквивалента на късната бронзова епоха и освен някои много красиви художествени изделия нямат почти нищо ценно за междузвездната търговия. Поради това почти нямаше натиск за отваряне на пазара и Агенцията за закрила на местното население

владееше ситуацията. По време на моя мандат обаче положението се промени — не толкова заради търговията с местните, колкото поради нарасналия трафик през Възела. Вероятно бе неизбежно да възникнат орбитални складове и разпространителски мрежи, особено след като товарите могат да се прехвърлят тук, без да бъдат плащани повишените митнически такси на Мантикора. Разбира се, има и други причини — сухо добави тя и устните на Хонър неволно трепнаха. — Така или иначе много търговски фирми започнаха да създават местни клонове, за да контролират участието си в разрастващата се мрежа. Така възникнаха повечето анклави, а те докарваха необходимите за целта материали от други планети, което пък наложи разрастване на местния орбитален транспорт. Същевременно търговците, както винаги, почнаха да оказват натиск за откриване на търговски връзки с Медуза, за да финансират основната си дейност с тия допълнителни приходи. Търговията е на дребно — скъпоценни камъни, местни произведения на изкуството, мъх тилик, използван като подправка, понякога кожи и зъби от бехнор, — но местните жители имат толкова скромни потребности, че продават стоките на твърде ниска цена. Те все още се учат как да коват желязо и долнопробна стомана, тъй че можете да си представите колко се радват на ножове и брадви от дурасплав, или на модерен текстил. Всъщност повечето търговци ги обират най-безсрамно; клетниците нямат представа колко евтини стоки им се пробутват. Нито пък усещат как могат да станат напълно зависими от тези стоки и техните доставчици. Опитвахме се да ограничим синдрома на зависимост, като наложихме строг контрол върху допустимите нива на технология, но и местните жители, и пришълците са недоволни от нашата намеса.

Тя помълча и Хонър кимна отново.

— Истински неприятното — продължи мадам Естел с по-рязък глас — е, че специално решение на парламента забранява на *мантикорските* търговци да продават на местните жители каквато и да било техника, използваща нещо повече от мускулна сила, за да не ги направим зависими от нас. Разберете ме правилно, приемам, че в решението има известна мъдрост, но това означава, че дразним собствените си хора също толкова, колкото пришълците, може би дори повече, защото нашата власт би трябвало да им дава известно предимство. Така става извънредно трудно да преценим мащабите на

процеса. Дори мантикорските търговци не горят от желание да си сътрудничат с нас и на практика ние от Агенцията сме се превърнали в аутсайдери на планетата, която уж защитаваме. Нещо повече, сигурна съм, че „местната търговия“ се използва като прикритие за нелегална обмяна на забранени стоки между пришълците — а и нашите търговци, — но не мога да го докажа и нямам властта да сторя каквото и да било.

Тя млъкна и отпусна пръсти, които бе стегнала около коляното си, после тихичко се разсмя.

— Извинявайте, капитане, мисля, че започнах да се самонавивам.

— Не се извинявайте, госпожо комисар. Явно сте по-натоварена, отколкото предполагам.

— О, всъщност понякога не е толкова зле, колкото ми се струва — каза замислено мадам Естел. — Ограничаването на анклавите до една обща централна позиция тук в Делтата, както и правото ми да контролирам използването на модерен транспорт извън тях, спъва разширяването на търговската мрежа. Не спира контрабандата между пришълците, ако има такава, и няма как да пресече напълно притока на другопланетни стоки към местното население, но го забавя и принуждава повечето потоци да минават през местни търговци, преди да достигнат по-далечни обекти. А откровено казано, колкото и да съм загрижена за ефекта върху местното население, много повече се тревожа — като представител на Короната — за другото, което става под повърхността.

— О! — Хонър трепна и Нимиц надигна глава, когато ръката ѝ спря да го гали.

— Докладвах на графиня Ню Киев за подозренията си — или по-скоро би трябвало да кажа „предчувствия“, — че става дума за нещо повече от местна търговия и дори контрабанда, но на Мантикора никой не прояви интерес.

Мацуко я изгледа втренчено, но лицето на Хонър остана все тъй безизразно. Мариса Ню Киев беше министър по медузанските въпроси и същевременно лидер на Либералната партия.

Мадам Естел тихичко изпръхтя, сякаш липсата на реакция потвърждаваше нейното мнение за началството ѝ, после въздъхна.

— Може и да ме е хванала параноята, капитане, но просто не мога да се отърва от извода, че... някои групи се вълнуват повече за

търговските си права, отколкото от самите приходи от търговията — била тя законна или незаконна.

— А дали случайно тези „някои групи“ нямат нещо общо с Република Хейвън? — тихо попита Хонър и мадам Естел кимна.

— Именно. Консулството им има ужасно раздут щат и *твърдо* не вярвам да се нуждаят от толкова много „търговски аташета“. Вярно, голяма част от трафика им минава през Възела — все пак западната част на републиката е по-близо до Василиск, отколкото до Звездата на Тревър, — но те продължават да настояват за повече свободи в търговията с медузанците. Всъщност консулството им е официално акредитирано към един от местните градове държави, а не към правителството на Нейно Величество. И ние, и Хейвън знаем, че при дадените обстоятелства това си е чиста измислица, и засега успявам да отбивам претенциите им, но, изглежда, всъщност искат повече контакти с местните жители и по-активна роля в цялостните отношения на медузанците с пришълците.

— Като противодействие на присъствието ни?

— Именно! — възкликна Мацуко. Тя се усмихна искрено за пръв път от началото срещата и кимна. — *Мисля*, че те се надяват нашите противници на анексията да постигнат целта си. Ако това стане, Хейвън е в най-изгодна позиция да се намеси и да наложи суверенитета си, особено ако вече е замесен в местните дела. Господ ми е свидетел, че не им трябва друг мотив, освен да контролират Възела, но искат и „морално оправдание“, което тяхната пропагандна машина да разтръби пред собственото им население и пред Слънчевата лига. Ето защо тъй упорито твърдят, че Актът за анексиране на практика представлява едностранен отказ от каквито и да било права над Медуза. Оттеглим ли се, искат планетата да падне в скута им като зрял яблослив.

— И смятате, че това е всичко? — настоя Хонър.

— Не знам — бавно отвърна мадам Естел. — Не виждам други ползи за тях, но не мога да прогоня усещането, че има и още нещо. Държа под око консулството и търговците им, доколкото е възможно, и определено няма нищо конкретно, което да докладвам на графиня Ню Киев, но някак не ми допада тяхното... нека го наречем поведение. — Тя тръсна глава и се усмихна кисело. — Разбира се, аз не ги харесвам и това може да се отразява на преценката ми.

Хонър бавно кимна, облегна се назад и замислено сви устни. Каквито и предразсъдъци да имаше, мадам Естел не приличаше на жена, която прибързва с изводите.

— Така или иначе — каза Мацуко малко по-рязко — това е в общи линии положението с пришълците тук, на Медуза. Що се отнася до местните жители, моите хора от АЗМН са твърде малко и твърде претоварени, за да обхванат всичко, което бих искала, но отношенията ни с медузанците са удивително добри, откакто пристигнахме — далеч по-добри, отколкото е нормално при среща на две съвсем различни култури. Някои от племенните вождове искат да отменим забраната за внос на високотехнологични стоки, което поражда известни търкания, но като цяло се погаждаме великолепно, особено с градовете държави тук, в Делтата. Имаме известни проблеми в по-далечните области на Покрайнините, но в момента най-много ме тревожат слуховете за рязък скок в употребата на мекоха през последната година.

Хонър вдигна вежда и мадам Естел сви рамене.

— Мекоха е местен наркотик. Трудно се рафинира при тукашните условия и не ми харесва ефектът му върху потребителите, но не е нищо ново. Навярно ме притеснява, защото един от първите признаци за самоунищожение на местна култура е нарасналата употреба на наркотици и опияняващи средства, а не бих искала медузанците да тръгнат по този път. Аз и моят предшественик барон Хайтауър сме на мнение, че оригиналната медузанска култура е неизбежно обречена от самото ни присъствие и технологичните изкушения, които предлагаме, но ми се иска да вярвам, че ще успеем да я заменим със сплав от оригиналните им стойности и по-напреднали технологии — да го направим, без да изчезне тяхната самоличност, ако ме разбирате. Ето защо с барон Хайтауър посветихме усилията си на контрола над *темното* на обмяна, доколкото ни е възможно. Боя се, че затова не ми е приятно да се отклонявам от тази цел, за да държа под око пришълците, но това е неотменна част от задачата да попреча да унищожат единството на местната култура.

— Значи основното ви изискване към мен ще е да подпомагам контрола над връзките между анклавите и орбиталния трафик?

— Да, изразихте се доста точно — потвърди мадам Естел. — Бих искала да разчитам на космическите ви пехотинци при извънредни ситуации, но както казах, засега тук е доста тихо. Ако поемете

контрола над совалките и цялостното орбитално движение, това ще освободи мнозина от персонала ми.

— Искате да кажете, че Йънг дори не е... — Хонър побърза да затвори уста, преди да е казала още нещо, а мадам Естел се изкашля, за да прикрие смеха си. — Много добре, госпожо комисар, мисля, че ще се справим. Дайте ми ден-два за уточняване на подробностите и ще разположа два катера на постоянно дежурство за инспекция на совалките. Ако можете да отделите хората, които се занимават със ситуацията от ваша страна, бих искала да изслушам мненията им, преди да започнем.

— Дадено — бързо каза мадам Естел.

— Бих искала също така да имаме постоянен офицер за свързка — продължи замислено Хонър. — Трябваше да отделя почти десет процента от екипажа си за митнически контрол и охрана на център Василиск — тя се престори, че не забелязва вдигнатите вежди на комисаря — и това ме оставя с по-малко хора, отколкото бих искала. Навярно ще стане още по-зле, когато поемем инспекциите на совалките. Имате ли кого да назначите за връзка с вашия кабинет?

— Не само мога да ви дам служител за свързка, капитане, но и ще го сторя *на драго сърце*. И мисля, че знам кой ще е най-подходящ. Майор Барни Исварян е моят старши инспектор в Агенцията. Бил е сержант в космическата пехота, преди да се пенсионира и да премине на служба при нас. Не бих искала да отсъства задълго от планетата, но със сигурност мога да ви го дам за няколко дни. Той е добър служител, познава Медуза и взема участие в усилията ни да контролираме совалките. Как ви звучи?

— Чудесно, госпожо комисар — каза с усмивка Хонър. Тя стана и протегна ръка, а Нимиц сръчно се изкатери на рамото ѝ. — Благодаря ви за разбирането и за споделената информация. Няма да ви отнемам повече време, но моля, обаждайте се, ако мога някак да ви помогна или ако смятате, че трябва да обърна внимание на нещо.

— Непременно, капитан Харингтън. — Мадам Естел се изправи да стисне ръката ѝ. — Аз ви благодаря.

Тя не каза за какво точно благодари и Хонър едва сдържа усмивката си.

Комисарят заобиколи бюрото, за да я придружи до вратата, и там спря за още едно ръкостискане, преди да се разделят. Вратата се

затвори и мадам Естел се върна до креслото си с развеселено лице. Седна и натисна един бутон върху командното табло.

— Джордж, намери Барни Исварян, ако обичаш. Имам нова задача за него.

— Веднага — отвърна лаконично нейният асистент, после помълча и след малко попита: — Как мина, шефе?

— Добре мина, Джордж. Дори *много* добре, струва ми се — каза с усмивка мадам Естел и отпусна бутона.

10.

— ... никаква помощ. И тъй като не можехме да разчитаме на флота, сторихме каквото ни беше по силите.

Майор Барни Исварян от медузанската Агенция за закрила на местното население беше нисък, набит мъж. Седеше почти неестествено изпънат в удобното кресло и миналото му на космически пехотинец си личеше по притеснението да седи в присъствието на флотски капитан, но по гласа и изражението му не личеше да се чувства виновен.

— Разбирам, майоре.

Хонър подкани със знак стюарда Макгинес да налее на Исварян още кафе и отпи от какаото си, като прикри с чашата един страничен поглед към Алистър Маккиън. Първият помощник не бе казал почти нищо, докато Исварян изброяваше колко много неща не е сторил флотът за Медуза, но Хонър усещаше притеснението зад привидното му спокойствие и се питаше дали е засрамен колкото нея.

— Добре. — Тя остави чашата и кимна. — Доколкото разбрах от мадам Естел и от вас, майор Исварян, в момента най-много се нуждаете от помощ за инспекция на орбиталния трафик. Права ли съм?

— Да, госпожо. — Исварян сви рамене. — Както казах, правим каквото ни е по силите, но повечето от нас всъщност не знаят какво да търсят... или къде да го намерят, ако е скрито. Мнозина сътрудници имат военен опит, но не в подходящата област.

Хонър кимна отново. Хората от АЗМН бяха предимно бивши служители на армията, космическата пехота и полицията. Подобна работа не привличаше пенсионери от флота, а и те не биха били потребни тук, ако флотът си изпълняваше задълженията.

— Знаем адски добре — прощавайте, госпожо, — че превозват контрабанда, но не познаваме товарните совалки дотолкова, че да я открием, а с корабите е още по-зле.

— Разбирам. Мисля, че ще можем да се погрижим за това, но страдаме от недостиг на персонал. Ако мога да отделя инспекторски групи, смятате ли, че АЗМН ще ни помогне с екипажи за катерите?

— Дори нещо повече, госпожо — каза Исварян. — Преди около година мадам Естел успя... въз... да намери три флотски катера, а официално разполагаме и с две инспекторски совалки. Сигурен съм, че можем да ви предоставим и петте машини с достатъчно наш персонал за попълване на екипажите.

— Това вече е добра новина, майоре — каза сърдечно Хонър и се запита как ли мадам Естел е успяла да „намери“ военни машини. При това въоръжени. Но нямаше намерение да разпитва за тия дарове на съдбата. Досега се боеше, че „Безстрашен“ ще бъде принуден да прехвърля бавните катери от орбита на орбита.

Тя се замисли напрегнато, потърка носа си с пръст, после кимна.

— Мисля, че можем да осигурим пилоти, бордови офицери и инспекторски групи за всички машини, майоре. От вас ще ни трябват свързочници, механици и наземен персонал по поддръжката. Ще можете ли?

— Винаги можем, госпожо! — отвърна Исварян с девиза на Мантикорската кралска космическа пехота и се усмихна широко.

— Добре. В такъв случай мисля, че остава само въпросът за контрола на общия трафик. Как се справяте с него?

— Не много добре, госпожо. Имаме полетен център в комплекса на комисаря, но той всъщност е предвиден само за атмосферни полети. Проектантите просто не са предвидили огромния брой пришълци, които щъкат насам-натам напоследък. Не ни достигат контрольори и радари, а отклоняването на персонал за космически контрол оставя без надзор огромни въздушни пространства над Покрайнините.

— Ясно. — Хонър се озърна към Маккиън. — Можем ли да препрограмираме десетина наблюдателни спътника и да свържем техните метеорологични радари към мрежата за контрол на въздушния транспорт?

— Можем. — Този път бе ред на Маккиън да се почеше по носа и да се замисли. — Ще оставим много големи дупки в запасите от оборудване, госпожо — предупреди той.

— Знам, но не виждам друг вариант... а каквото имаме, трябва да се използва, капитан Маккиън.

Маккиън кимна и замислено затвори очи, а Хонър се запита дали е усетил, че каза „ще оставим“ вместо „ще оставите“.

— В такъв случай смятам, че можем да го направим, но радарните им системи няма да дават толкова добри изображения на летателните апарати, както наземните комплекси, освен това не са предвидени за доплерово наблюдение на въздушен транспорт. Предназначени са главно за радарно картографиране и метеорологични наблюдения, а въздушните маси се движат сравнително бавно. — Той пак се навъси. — Ако ми дадете ден-два със Сантос и Кардонес, мисля, че ще открием начин да подобрим разделителната им способност, а също и засичането на скорост и разстояние, особено ако ги пуснем по двойки. Ще е доста грубо, но би трябвало да свърши работа.

— Добре — каза Хонър.

Наблюдателните спътници бяха стандартен модел и почти не се използваха, защото военните кораби рядко изпълняваха наблюдателски мисии. Освен това имаха малък обхват и ограничена програма, но възможностите им трябваше да са достатъчни за целта. Разбира се, Маккиън имаше право, че накарняват сериозно запасите от оборудване. Само разузнавателната мрежа бе струвала на кралския флот някъде около двеста милиона долара, дори ако се предположеше, че ще приберат всички работи обратно, а Хонър бе подписала документи за всеки цент. Но нямаше друг начин да изпълни задачата, а ако онези от Адмиралтейството останеха недоволни от цената, трябваше или да пратят повече кораби, или да ограничат параметрите на мисията. Освен това наблюдателните спътници щяха да увеличат сметката „само“ с около половин милион долара бройката.

— В такъв случай — обърна се Хонър към Исварян — бих искала да оставя въздушния транспорт в ръцете на АЗМН и да организирам център за контрол на космическия транспорт, обслужван от наши хора. — Тя се замисли, въртейки в ръка чашата с какао. — Мисля, че наземна станция е за предпочитане, ако случайно възникне проблем и бъдем повикани извън системата. Всъщност можем да я построим в съседство с вашия въздушен контрол, за да има по-добра координация. Как мислите, капитан Маккиън?

— Мисля, че ще извадим късмет, ако накрая останем боеспособни поне наполовина — отговори Маккиън, пресмятайки нещо в електронния си бележник. — За да обслужваме тези совалки и

катери, ще трябва да пратим още четирийсет души от екипажа, госпожо. За инспекторските екипи вероятно можем да използваме космически пехотинци, но ако отделим и хора за контролния център...

Той сви рамене.

— Разбирам, но мисля, че е необходимо — тихо каза Хонър.

Продължаваше да гледа Маккиън право в лицето, но за миг се озърна към Исварян, напомняйки, че не са сами. Маккиън кимна. Неохотно и не твърде доволно, но все пак кимна.

— Все още разполагаме с разузнавателния спътник, който трябваше да наблюдава Медуза в наше отсъствие — продължи Хонър. — Ограниченият срок на годност няма да представлява проблем, ако го включим в постоянна експлоатация. Можем да го поставим на геоцентрична орбита от другата страна на планетата, а от тази страна да подаваме информация на наземния център чрез корабната апаратура. Ако се наложи да напуснем, сателитната мрежа за наблюдение на въздушното пространство може да бъде пренасочена към космическия транспорт в нашия сектор.

— Кого смятате да изпратите в наземния център, госпожо? — попита Маккиън.

— Мммм...

Хонър потропа с пръсти по масата, доволна да го види най-сетне ангажиран с проблемите. Искаше ѝ се обаче да бе поел отговорността да предложи някого. Той познаваше офицерите от месеци, дори от години. Но засега реши да се задоволи с онова, което *вършеше* първият помощник след тъй трудното начало на отношенията им. Тя сбърчи чело, замисли се и накрая каза:

— Мисля да е Уебстър или Стромболи. — Усети как Маккиън понечи да възрази, но се въздържа, явно обмисляйки други възможни кандидати. — Бих предпочела да пратя Уебстър — добави тя, сякаш разсъждаваше на глас. — Той е по-млад, но мисля, че е по-агресивен и самоуверен. За жалост ни трябва човек с познания по астронавигация и контрол на транспорта, значи Стромболи.

— Какво ще кажете за редник Тремейн? — попита Маккиън.

Тремейн отговаряше за хангара на „Безстрашен“ и вършеше истински чудеса в поддръжката на поверената му техника, но Хонър поклати глава.

— Не и за контролния център. Трябва ни някой с повече авторитет, който да поеме общия контрол, ако се наложи „Безстрашен“ да напусне планетата. Предпочитам да ударя с един куршум два заека и да натоваря с тази задача някого от офицерите. Освен това мисля, че Тремейн ще ни бъде необходим за поддръжка на инспекторските полети.

— Значи Пановски поема функциите на астронавигатор — каза замислено Маккиън, почуквайки с пръст по електронния си бележник. После изненадващо се усмихна. — Всъщност би му се отразило добре, госпожо. Той е склонен да се отпуска, ако не го наглеждат, а Макс се държи твърде меко с него.

— В такъв случай избираме Стромболи — каза Хонър — и Тремейн за негов помощник. Трябват ни няколко добри офицери за командири на малките машини и по възможност бих искала да имат известен опит в митническата работа.

Маккиън се завъртя към един от терминалите на заседателната маса и влезе в базата данни. След малко поклати глава.

— Съжалявам, госпожо. Старшина Килиън е бил пилот на инспекторски катер, но нямаме друг като него.

— А аз няма да се лиша от Килиън. — Хонър се намръщи, после се усмихна. — Мисля обаче, че имам идея.

Тя натисна бутона за свръзка и от таблото долетя гласът на лейтенант Стромболи:

— Дежурният офицер слуша.

— Говори капитанът. Помолете боцмана да дойде в заседателната зала.

— Слушам, госпожо.

Хонър отпусна бутона и се облегна назад, прикривайки задоволството си зад безизразна физиономия, докато Исварян и Маккиън се споглеждаха озадачено. После тихо затананика и ги остави да се чудят. След малко люкът се отвори с тихо съскане.

Старши сержант Сали Макбрайд влезе и козирува. На левия ѝ ръкав блестяха пет златни нашивки, всяка от тях за три мантикорски години служба (над пет земни години), а скоро щеше да получи и шеста. Тя беше едра, спокойна жена и с най-старши чин сред подофицерите на „Безстрашен“.

— Викали сте ме, госпожо.

— Да, благодаря, боцман. Свободно. Трябват ми хора с особени качества и мисля, че можете да ми помогнете.

— Както наредите, госпожо.

Макбрайд беше родом от Грифон, както и изненадващо голям процент от редниците и подофицерите на „Безстрашен“, като се има предвид сравнително малкото население на планетата. Единствената обитаема планета на Мантикора-В беше най-негостоприемната и най-слабо населената от трите планети от земен тип в системата Мантикора. Злите езици твърдяха, че родените там смятат за своя божествена мисия да поддържат във форма слабаците от Мантикора-А. Понякога разногласията по този въпрос водеха до „дискусии“ с нестандартни средства, но Хонър се радваше, че може да разчита на Макбрайд. Боцманът осъществяваше необходимата връзка между офицерите и редниците на всеки военен кораб, а Макбрайд притежаваше увереност и богат опит от дългогодишната си служба.

— Не искам да издавате нечий тайни, боцман — каза Хонър, — но търся хора, които... нека да кажем... от личен опит познават отблизо най-добрите начини за укриване на контрабанда в совалка или звездолет. — Тук Макбрайд леко повдигна вежда; но изражението ѝ не се промени. — Трябват ми, за да оформя ядрото на екипа за митническа инспекция, който изпращам на Медуза, тъй че освен... хм... опитни, трябва да бъдат инициативни и дискретни.

— За колко души става дума, госпожо?

— Да речем петнайсетина — каза Хонър, без да обръща внимание на изненадващото веселие в сивите очи на Маккиън. — Ще използваме три катера и две совалки, и бих искала във всяка смяна да има поне по един от тези хора.

— Разбрано. — Макбрайд се замисли и кимна. — Да, госпожо. Мога да ги намеря. Ще желаете ли още нещо?

— Не, боцман. Предайте списък на първия помощник до края на вахтата.

— Слушам, госпожо.

Макбрайд козирува, завъртя се и излезе. Люкът се затвори зад нея.

— Извинявайте, капитане — обади се предпазливо майор Исварян, — но правилно ли разбрах, че току-що поръчахте на боцмана да ви намери петнайсет *контрабандисти* за инспекторските полети?

— Не, разбира се. Това е кораб на Нейно Величество. Какво ще търсят контрабандисти на борда? От друга страна обаче, съм сигурна, че през годините някои хора от екипажа са наблюдавали как други хора се опитват да вкарат забранени стоки. Колкото и да е тъжно, може би дори са познавали личности, опитващи да въртят черен пазар на борда. Просто помолих боцмана да ми намери неколцина от тези наблюдатели.

— Разбирам — промърмори Исварян. Той отпи дълга глътка кафе и остави чашата. — Наистина разбирам.

— Капитане.

Хонър вдигна глава. Военен медик Съчън надничаше през открития люк на заседателната зала. Лекарката на „Безстрашен“ изглеждаше по-кисела от обикновено и носеше инфочип в дясната си ръка. Държеше го като умряло животинче и Хонър почувства остър пристъп на неприязън.

— Да, докторе?

— Може ли да поговорим? — попита Съчън. Всъщност изхленчи, помисли си Хонър.

— Заповядайте, докторе.

Хонър се постара да не въздъхне и натисна бутона за затваряне на люка. Съчън пристъпи към масата и седна — без покана. Това раздразни още повече Хонър и тя решително стисна зъби, за да овладее гнева си.

Съчън седеше мълчаливо и по гримасата ѝ личеше, че се чуди как да започне. Хонър изчака, после вдигна вежди.

— Какво има, докторе?

— Ами... става дума за тия заповеди, капитане.

Съчън вдигна инфочипа и Хонър кимна.

— Какво по-точно?

— Капитане, не мисля, че е добра идея... разбирате ли, вие изпращате в инспекторските екипи лейтенант Монтоя и четиримата ми най-добри санитарии, а те са потребни тук, на „Безстрашен“. Не гарантирам, че без тях ще мога да изпълнявам лекарските си задължения.

След края на изречението Съчън се облегна назад. Изглеждаше леко самодоволна, като човек, който е поставил ултиматум на началника си. Хонър спокойно се вгледа в нея за няколко секунди.

— За жалост ще трябва да се справите без тях, докторе — каза накрая тя и Съчън едва не подскочи.

— Не мога! Ако ги вземете, работата в лечебницата ще стане невъзможна, а Монтоя е единственият ми асистент.

— Знам това. — Хонър продължаваше да говори с умерен тон, но кафявите ѝ очи бяха станали недружелюбни. — Знам също, че флотът е длъжен да осигури медицински персонал за проверка на здравето и имунизационните документи на всички посетители на Медуза. Всички други отдели на кораба дадоха своя принос за инспекторските екипи, докторе. Боя се, че и медицинският сектор ще трябва да поеме част от товара.

— Но не мога да го направя, казвам ви! — кресна Съчън. — Може би не разбирате каква отговорност носим, госпожо. Ние не сме като дру...

— Достатъчно, докторе.

Хонър не повиши глас, но в тона ѝ звучеше тъй хладно и отровно спокойствие, че Съчън отметна глава. Студените кафяви очи я гледаха с убийствена безучастност и тъмното ѝ лице преbledня.

— Всъщност, докторе — продължи след миг Хонър все тъй хладно, — вие искате да кажете, че ако командирам ваши сътрудници — особено Монтоя, който върши две трети от вашата работа, откакто дойдох на борда, — ще се наложи *вие* да станете от удобното си кресло и сама да изпълнявате задълженията си.

Преbledнялото лице на Съчън изведнъж потъмня от нахлулата кръв. Тя отвори уста, но Хонър вдигна ръка и се усмихна язвително.

— Преди да ми обясните, че не разбирам тънкостите на вашата професия — тихо каза тя, — може би трябва да спомена, че родителите ми бяха лекари. — Съчън пак преbledня. — Всъщност баща ми беше главен военен лекар, преди да се пенсионира. Доктор Алфред Харингтън... може би сте чували за него?

Усмивката ѝ стана още по-язвителна, когато Съчън разпозна името. Алфред Харингтън бе ръководил неврохирургията в медицински център „Бейсингфорд“ — главната военна болница на Мантикора.

— Затова, докторе, мисля, че имам сравнително ясна представа какви са вашите задължения на борда. И като стана дума, бих добавила, че не съм твърде доволна от начина, по който ги изпълнявате, откакто поех командването.

Усмивката ѝ изчезна и Съчън преглътна с усилие.

— Ако обаче петимата, които споменахте, наистина са крайно необходими за медицинския сектор на „Безстрашен“ — продължи Хонър след кратка, мъчителна пауза, — сигурно има начин да ги задържа на борда. Разбира се, в такъв случай ще се наложи да намеря човек с достатъчно медицински опит, за да замени и петимата в инспекторската група. Например вас, доктор Съчън.

Тя се вгледа в очите ѝ и Съчън наведе глава.

— Има ли друго, докторе? — тихо попита Хонър.

Съчън с усилие поклати глава и Хонър кимна.

— В такъв случай няма да ви задържа.

Тя насочи вниманието си към терминала, а доктор Съчън стана и мълчаливо напусна залата.

Лейтенант Андреас Венизелос стоеше с инфоплочка под мишницата и любезно се усмихваше на изчервения търговски капитан от Хейвън.

— ... и да вървиш по дяволите с целия си скапан „митничарски екип“!

Капитанът приключи многословната си реч и огледа свирепо слабичкия офицер.

— Боя се, че е невъзможно, капитан Меркер — отговори лейтенантът с безупречна учтивост. — Според център Василиск вие сте натоварили стока от... — той погледна инфоплочката — орбитален склад ВТ-14. Както несъмнено знаете, сър, това представлява стокообмен в мантикорско пространство. При това положение според параграф десет, раздел три на Търговския правилник, одобрен от парламента през 278 година, старшият митнически служител е длъжен да инспектира товара, преди да ви допусне за транзит през Възела. Боя се, че трябва да настоя да изпълня задълженията си. Разбира се, искрено съжалявам за причинените неудобства.

Капитан Меркер бе придобил застрашително морав цвят и бълваше нечленоразделни звуци. Венизелос наведе глава настрани и все тъй любезно го изчака да си възвърне дар слово.

— По дяволите! — изрева капитанът. — От пет земни години пътувам по този маршрут, но за пръв път някакъв униформен педал се качва на моя кораб и заповядва *на мен* да спра за проверка. Да пукна, ако се съглася!

— Може би, сър — каза Венизелос и усмивката му изчезна, — но ако не разрешите проверката, ще ви бъде отказано правото на транзит.

— И как си въобразяваш, че ще ме спреш, момченце? — ухили се Меркер.

— С обстрел на кораба ви, ако се опитате да преминете — каза Венизелос и леденият му глас не оставяше място за съмнения.

Лицето на търговския капитан замръзна и той се вгледа смаяно в дребния лейтенант.

— Това ще бъде военна агресия!

— Напротив, сър, ще бъде местна полицейска акция в мантикорско пространство, в пълно съответствие с общопризнатите междузвездни закони.

— Няма да посмееш — изрече колебливо Меркер. — Блъфираш.

— Аз съм офицер от Мантикорския кралски космически флот, сър — Венизелос усети как из тялото му плъзва вълна адреналин, — а кралският флот не блъфира.

Той гледаше хейвънския капитан право в очите и онзи явно омекна. За момент сведе поглед към палубата, после гневно сви рамене.

— Добре де, прави каквото искаш!

— Капитан Меркер — обади се ковчежникът на товарния кораб, който бе проследил целия разговор мълчаливо и много тревожно.

— Какво? — изръмжа Меркер.

— Ами, сър, мисля си... тоест боя се, че може да има някои дребни... тъъ... неточности в товарителницата. — По челото на ковчежника бликна пот, когато озверелият капитан насочи поглед към него. — Сигурен съм, че става дума за... тъъ... недоглеждане. Мога... тоест аз и хората ми можем да коригираме грешките и ще бъдем готови за инспекция след... два или три часа. Сър?

Той изгледа умолително капитана и лицето на Меркер отново се изкриви от ярост. Вензелос сдържано се изкашля и заговори:

— Извинявайте, капитан Меркер. — Капитанът се завъртя към него със стиснати юмруци и лейтенантът съчувствено сви рамене. — Разбирам, че се случват грешки, сър, и охотно ще дам на ковчежника ви време да коригира документацията. За жалост това означава, че корабът ви ще загуби мястото си в транзитния списък и вероятно ще можем да ви включим отново едва утре сутрин.

— *Утре сутрин!* — избухна Меркер. — Искаш да кажеш, че трябва да кисна в тая затънтена дупка... — Той не довърши и изгледа кръвнишки нещастния ковчежник, после се озъби на Вензелос. — Добре! Щом трябва, така да бъде, но посолството ни на Мантикора ще узнае какви ги вършите тук, лейтенант!

— Разбира се, сър.

Вензелос козирува, кимна любезно и се върна по преходния тунел към катера. Люкът изтрака, тунелът се отдели и пилотът включи ракетната тяга, за да се отдалечи на безопасна дистанция, преди да задейства импулсора.

Вензелос остави инфоплочката, отпусна се в креслото и започна да си подсвирква, когато катерът пое към следващата точка от списъка — грамаден и стар товарен кораб от Силезия. Вторият катер висеше на почтително разстояние от хейвънския търговец, докато Меркер включваше двигателите и напускаше зоната за транзит.

— Божичко, Андреас! — Хейн Дювалие, свързката на Рейно с митническата група, гледаше смаяно лейтенанта. — Всъщност нямаше да стреляш по него... нали?

— Щях — отсече Вензелос.

— Но...

— Просто си върша работата, Хейн.

— Знам, но за Бога, Андреас! Тук не сме прилагали сила от... по дяволите, не знам дали *изобщо* се е случвало някога! Нямаме нито достатъчно хора, нито въоръжение.

— Знам. — Вензелос завъртя креслото към него. — Всъщност, откакто попаднах тук, взех да разбирам колко много неща не се вършат както трябва. Не обвинявам капитан Рейно и хората му. Това не е ваша работа — наша е и ние не си я вършим. Е, положението се промени.

— Не ми се вярва вашият капитан да ти благодари за цялата шумотевица — каза със съмнение Дювалие.

— Може би, но тя ми даде заповед, а поне едно нещо знам със сигурност за капитан Харингтън — даде ли заповед, очаква да бъде изпълнена. Точка.

— Май е голям звяр — промърмори Дювалие.

— О, такава е — отвърна с усмивка Вензелос. — Честно казано, едва сега почвам да разбирам какъв звяр е. И знаеш ли, Хейн? Харесвам я.

11.

Лейтенант Макс Стромболи се надигна с тежка въздишка и грижливо подреди инструментите си. Други от оскъдния му екип монтираха излъчвателните антени върху покрива на кулата, но бяха твърде малко, за да може шефът им да стои със скръстени ръце. Освен това все още си го биваше в свързочните схеми, помисли си той, гледайки с гордост таблото.

Не че бе изпитал особена гордост, когато кацна за пръв път на Медуза. Чувстваше се повторно пратен на заточение — този път дори без кораба!

Той се отпусна на тапицираното кресло и започна да настройва таблото, съчетаващо данните от сензорите на „Безстрашен“ и спътниковата мрежа за космически контрол. Над таблото изникна холографска картина и Стромболи се усмихна. Образът изглеждаше идеален, но той за всеки случай включи пълна проверка на системите и зачака компютъра да я извърши.

Капитанът не върши нищо наполовина, помисли си Стромболи. Не понасяше и другите да си вършат работата през пръсти. Като някой си старши лейтенант Максвел Артоа Стромболи, който се туткаше и самосъжаляваше след голямото флотско учение. Макс Стромболи не се смяташе за най-гениалния офицер, раждан някога на планетата Мантикора, но и не беше от най-некадърните. Напоследък просто клинчеше от работа като капризно хлапе и когато капитан Харингтън му поиска онзи курс към Медуза...

Той потръпна от спомена. Господи, в онзи момент очакваше тя да му отхапе главата и да я издрис... тоест изплюе. И знаеше, че си го е заслужил. Но тя не го стори. Само седеше и чакаше търпеливо, а той се чувстваше като пигмей, докато пресмяташе курса — най-вече защото *тя не го скастри* пред цялата смяна.

Сегашната задача също не се оказа унизителна, както си мислеше отначало. Атмосферата на Медуза можеше да вони като химическа рафинерия със скапани филтри, местните жители можеха да

приличат на циркови изроди, но задачата беше много по-важна, отколкото предполагаше. Осъзна го веднага щом видя с какви раздрънкани вехтории АЗМН се опитва да следи високите орбити. Посрещнаха него и хората му с неопишуема радост и говореха само добри неща за капитана, но дори и хвалбите им го караха да се срамува, че флотът ги е изоставил за толкова дълго време.

Стромболи въздъхна и завъртя креслото, за да види първите пробни разпечатки. Изглеждаха добри и той остави листовете да се подреждат в подноса на принтера, после се загледа през прозореца.

Господи, ама че мизерна планета! Новосъздаденият контролен център заемаше най-горния етаж на една от ъгловите кули на правителствения комплекс и от високото се разкриваше удивително добра гледка към необятна равнина, покрита със сиво-зелен мъх. Равнината стигаше до бреговете на нещо, което местните жители наричаха река. Всъщност това бе един от мътните, тинести и мазни на вид канали, които пресичаха блатистата делта, а отвъд него се извисяваха стените на кокиларския град.

Той взе от лавицата електронен бинокъл и погледна през него към далечната стена отгатък реката. Бинокълът я приближаваше на една ръка разстояние и Стромболи отново се изуми от размера на камъните. Блоковете бяха изсечени далече оттук и докарани по реката, а най-малкият от тях имаше страна около метър. Адски впечатляваща архитектура за цивилизация, разчитаща само на мускулната сила, дори при слабата тукашна гравитация. Особено пък за тъй издължени и грозни същества като кокиларите.

Той насочи бинокъла към един от местните жители. Все още не можеше истински да повярва, че тия същества са способни да изградят подобна огромна стена. Също както на Сфинкс, местните аналози на млекопитаещите (птици нямаше) имаха по шест крака, но приликите свършваха дотук. Заради високата гравитация зверовете на Сфинкс бяха едри, яки и тромави, с изключение на някои по-дребни зверчета, като дървесните котки. Медузанците бяха високи, стройни и отгоре на всичко имаха тристранна симетрия. Бяха топлокръвни и живораждащи, но според Стромболи най-много приличаха на едно насекомо от Старата Земя, наречено богомолка. Само че, разбира се, нито едно земно насекомо нямаше крайници, разположени равномерно от трите страни на тялото.

Също като човека, преобладаващият местен вид бе освободил горните си крайници за труд, заставайки на долните крайници, но краката бяха невъобразимо дълги и тънки. Естествено, този своеобразен триножник им осигуряваше изключителна стабилност, когато блокираха шестте си стави; тия колене обаче също озадачаваха Стромболи. И те, и бедрените стави над тях не се прегъваха, а се *въртяха* и като гледаше някой кокилар да върви, Стромболи имаше чувството, че ще му призлее. Кой знае как изглеждаха, когато тичаха.

Компютърът тихо сигнализира, че проверката на системата е приключила. Стромболи остави бинокъла и се завъртя към пулта. Да, мизерна планета, но орбиталният трафик беше изцяло на негово разположение и изведнъж го обзе нетърпение да се хване на работа.

Огромната антигравитационна товарна совалка изглеждаше като насекомо, докато се плъзгаше покрай кораба-майка с мантикорска регистрация. Митническият катер, свързан с него, приличаше на микроб. Двама души от екипажа на совалката стояха от двете страни на преходния тунел като часови по неволя. Мичман Скот Тремейн още не бе навършил тринайсет мантикорски години и изпълняваше първата си мисия след завършването на военната школа, но нещо в онези двамата го притесняваше. Знаеше, че нещо не е наред, а те изглеждаха много нещастни, когато се появи на борда, затова той се обърна и с прикрит интерес огледа подофицер Харкнес.

Подозираше, че подофицер Харкнес е костелив орех. Беше надникнал в досието му, преди да напусне кораба (инструкторите от Академията твърдяха, че това е задължително, когато поемаш командване) и съжаляваше, че не е имал повече време за това увлекателно четиво. Харкнес служеше във флота вече над двайсет години (почти трийсет и пет земни години) и доколкото Тремейн успя да преброи, беше предлаган за повишение общо дванайсет пъти. В крайна сметка последният път се бе оказал успешен. Но подофицер Харкнес имаше една слабост — всъщност две. Страдаше от физическа неспособност да мине покрай космически пехотинец в цивилен бар, без да налети на бой, освен това твърдо вярваше, че човешкият му дълг е да осигурява на екипажа всички дребни блага, липсващи в корабните складове.

Освен това беше един от най-добрите специалисти по ракетни снаряди, което навярно обясняваше защо още не е изхвърлен от флота.

Но в момента Тремейн най-много се интересуваше от онова, което му каза боцман Макбрайд, преди да напусне кораба. Тремейн харесваше боцмана. Макар да се отнасяше към него като към глуповато кутре, тя даваше да се разбере, че под грижливия надзор на боцманите — чието основно задължение е да бършат носовете и задниците на мичманите и да не им позволяват да се препъват в собствените си крака — някой ден от него може да излезе достоен офицер. А междувременно нейните безкрайно почтителни намеци често успяваха да го спрат само на крачка от поредната издънка.

— Не би било зле да слушате подофицер Харкнес, сър — каза му тихо Макбрайд на сбогуване. — Ако някой на този кораб може да открие контрабанден товар, това е той. И... — тя се усмихна многозначително — вече обсъдих с него колко е важна задачата.

Затова сега Тремейн леко отстъпи встрани и се подпря на товарния конвейер, за да наблюдава Харкнес и същевременно да вижда с крайчеца на окоото си двамата от екипажа.

С копие от товарителницата в ръка Харкнес обикаляше грижливо подредените антиграв контейнери и проверяваше етикетите. В набедрения джоб на гащеризона му тежеше магнитен четец, но капакът на джоба оставаше закопчан. Той забави крачка, приведе се към един контейнер и Тремейн забеляза, че единият от двамата до тунела се напрегна.

— Господин Тремейн — подвикна Харкнес, без да се обръща.

— Да, подофицер?

— Това може да ви се стори интересно, сър.

Удивително бе колко бащински глас можеше да прозвучи от тази обезобразена боксьорска физиономия. Харкнес говореше като учител, поканил любимия си ученик да демонстрира пред класа интересен експеримент. Тремейн прекоси товарния отсек и застана до него.

— Какво има, подофицер?

— Това, сър.

Дебелият пръст с ожулени кокалчета посочи лъскавата митническа лента, опасваща контейнера, и по-специално печата на митническата служба с кралския герб — звезда, коронована мантикора, сфинкс и грифон. За Тремейн всичко изглеждаше идеално.

— Какво не е наред?

— Ами, сър — каза замислено Харкнес, — не мога да бъда сигурен, но...

Загрубелият пръст побутна лентата и Тремейн трепна, когато печатът се откъсна от нея и падна на пода. Приведе се и видя лепенката на мястото, откъдето беше изстърган оригиналният печат.

— Знаете ли, сър — продължи Харкнес все тъй замислено — обзалагам се, че онези шибани симпатяги... да ме прощавате, сър... — гласът му не звучеше твърде виновно, но Тремейн реши да премълчи; имаше си по-важни грижи — ... от АЗМН толкова дълго са се мъчили да си вършат работата без сваятна апаратура, че тия тук съвсем са се разхайтили. — Той печално поклати глава като изкусен майстор, гледащ калпава изработка. — Никога не биха минали през истинска митница.

— Разбирам...

Тремейн се озърна през рамо към силно притеснените мъже от екипажа. Единият опитваше да се изниже към пилотската кабина и Тремейн кимна на редник Кол. Пехотинецът се завъртя и сложи ръка върху кобура на шок-пистолета. Човекът застина на място.

— Какво мислите, че има вътре, подофицер? — попита развеселено мичманът.

— Ами, сър, според товарителницата — Харкнес потупа контейнера — тук има пратка плугове от дуросплав за търговски картел „Хауптман“ на Медуза.

— Хайде да ги погледнем — каза Тремейн.

— Слушам, сър.

Широката усмивка на Харкнес разкри два реда зъби, твърде гладки и правилни, за да са истински. Той извади от джоба си силов нож, щракна бутона и се намръщи от тънкия пронизителен писък, който според мантикорските закони трябваше да издават всички подобни устройства. После плъзна невидимото острие по фалшивата митническа лента и в трюма се разнесе свистенето на изравнено налягане.

Харкнес вдигна капака... и застина от изненада.

— Я гледай ти, я гледай ти — промърмори той и добави разсеяно „сър“, като се сети за мичмана до себе си. Отметна капака докрай. — Много странни ми се виждат тия плугове, господин Тремейн.

— И на мен — каза след малко Тремейн и се наведе да плъзне длан по лъскавата кафяво-златиста кожа. Контейнерът беше два метра дълъг, един метър широк и един метър дълбок, и изглеждаше пълен догоре. — Дали е това, което си мисля, подофицер?

— Да, ако си мислите, че са кожи от грифонски кодиак. — Харкнес тръсна глава и Тремейн буквално усети как прищраква касовият апарат в мозъка му. — Трябва да струват поне двеста-триста хиляди долара — промърмори подофицерът и бързо добави: — Само в този контейнер.

— Направо от списъка на защитените видове. — Гласът на Тремейн бе тъй мрачен, че подофицерът се надигна и го погледна с изненада. Младокът до него съвсем не изглеждаше млад, докато се взираше в контейнера. — Мислите ли, че долу са възнамерявали да ги прехвърлят на друг кораб, подофицер?

— Или там, или в орбиталния склад. Не виждам какво друго биха могли да ги правят, сър. На кокиларите не им трябва такива неща.

— И аз така предположих. — Мичманът тръсна глава и се озърна из мрачния трюм. — Подофицер Харкнес, мисля, че ще е най-добре да проверите останалите митнически печати. — Подофицерът кимна, а Тремейн се усмихна хладно на двамата от екипажа. — Междувременно с тези господата ще отидем да посетим капитана им. Мисля, че бих искал да посетя и кораба-майка.

— Слушам, сър.

Едрият подофицер козирува — нещо, с което рядко удостояваше мичманите — и кимна на двамата си помощници, докато Тремейн и редник Кол извеждаха от трюма двама крайно нещастни членове на екипажа.

Хонър дочете рапорта на мичман Тремейн и тръсна глава. После изключи терминала и мислено си отбеляза, че мичманът приписва изцяло на подофицера заслугата за откритата контрабанда. Това беше необичайно за един младши офицер, но потвърждаваше доброто й мнение за младежа.

Когато включи Тремейн в екипа, тя очакваше нещо подобно. Не бе очаквала обаче хипотезата на мадам Естел за контрабандистите да

се потвърди толкова скоро. Трябваше да признае, че не бе очаквала и да е замесен мантикорски кораб — при това свързан с картела „Хауптман“.

Тя завъртя креслото и хвърли поглед към Маккиън. Първият помощник изглеждаше тъй, сякаш бе захапал нещо кисело, и Нимиц надигна глава от възглавничката на рамото ѝ, за да го огледа внимателно.

— Не знам дали Трмейн е доволен от себе си, или се тревожи какво да прави сега — каза тя и напрегнатите рамене на Маккиън трепнаха. — Вероятно ще последват интересни събития на Мантикора.

— Да, госпожо. — Маккиън размърда беззвучно устни, после вдигна глава и я погледна в очите. — Знаете, че от „Хауптман“ ще отрекат да имат нещо общо с това.

— Контрабандни кожи за четирийсет и три милиона? Естествено, че ще отрекат... също както капитанът на „Мондрагон“ се кълне, че сигурно са ги донесли космическите феи — иронично подхвърли Хонър. — Чудя се какво ли ще открие Трмейн, когато разрови главния трюм.

— Неприятности, капитане. — Маккиън говореше тихо, сякаш против волята си, и Хонър вдигна вежди. Първият помощник се размърда смутено в креслото и сякаш загуби част от досегашната си официална сдържаност. — Каквото и да намери Трмейн, от „Хауптман“ ще настояват, че нямат нищо общо, и можете да се обзаложите, че разполагат с писмени доказателства. В най-добрия случай ще пострада капитанът на „Мондрагон“ и евентуално ковчежникът.

— И това е начало, капитан Маккиън. А доказателствата може да не са чак толкова неоспорими, колкото си мислите.

— Вижте, госпожо, знам, че невинаги сме... — Той замълча и прехапа устни. — Искам да кажа, че картелът ще е много недоволен от вас, а тия хора имат високопоставени приятели. Заловихте пратка контрабандни кожи, но струва ли си? Наистина ли си струва? — Погледът на Хонър стана заплашителен и Маккиън побърза да продължи: — Не казвам, че не е незаконно — Бога ми, тук сте права! И разбирам какво се опитвате да постигнете. Но щом напуснем гарнизон Василиск, всичко тутакси ще се върне на старите релси. За тях това е дреболия, дори няма да усетят загубата, но ще запомнят вас.

— Искрено се надявам да ме запомнят, капитан Маккиън — хладно отвърна Хонър и Маккиън тревожно се вгледа в нея. За пръв път от много време насам се тревожеше за капитана си, защото тя *наистина* бе негов капитан, но тъмните ѝ очи бяха твърди и неотстъпчиви като броня.

— Но вие рискувате цялата си кариера за една дреболия, която няма да промени нищо! — възрази той. — Капитане, тия неща...

— Трябва да бъдат спрени и това е наш дълг.

Гласът ѝ пресече неговия и той болезнено примижа, като забеляза под гнева в очите ѝ някаква скрита болка. Болка и още нещо. Презрение, може би, а това нараняваше дълбоко, много дълбоко.

Ноздрите на Хонър трепнаха гневно.

— Капитан Маккиън — каза тя със същия хладен глас, — *моят* дълг не зависи от онова, което другите правят или не правят, за да пренебрегнат своя. И не обичам да гледам престъпна дейност, докато съм на пост. Ще окажем на мичман Тремейн максимална подкрепа. Освен това искам допълнително внимание към другите кораби — *всички* други кораби — на картел „Хауптман“. Разбрахте ли ме?

— Разбрано, госпожо — мрачно отвърна той. — Аз само...

— Оценявам загрижеността ви — прекъсна го тя, — но „Безстрашен“ ще изпълни задълженията си. Докрай.

— Слушам, госпожо.

— Благодаря. Свободен сте.

Той стана и напусна каютата ѝ объркан, разтревожен и леко прегърбен от товара на някакъв странен, дълбоко вкоренен срам.

12.

Церемониалмайсторът отвори с поклон вратата на кабинета пред високия тъмнокос адмирал и я затвори зад него. Адмиралът на зелените, лорд Хамиш Александър, пристъпи към огромния прозорец и се загледа в блестящите кули на град Ландинг, столица на звездното кралство Мантикора.

Тъмносините води на залива Джейсън — същинско вътрешно море, дълго стотици километри — се простираха до южния хоризонт и искряха под лъчите на Мантикора-А. Въпреки прохладата в кабинета Александър усещаше топлината на тия лъчи дори през изолиращия пластик на прозореца. Навън времето беше приятно, макар и малко горещо за него, защото идваше от родовото си имение в херцогство Хай Слиго, а в северното полукълбо на Мантикора бе зима. Но Ландинг се намираше едва на хиляда и петстотин километра от екватора и пищната зеленина в парковете му се полюшваше под соления бриз откъм залива.

Александър обърна гръб на прозореца и огледа кабинета на първия космически лорд. Стените бяха облицовани с местна дървесина в светли тонове, без излишна екстравагантност, каквато се срещаше по външните светове, а в единия ъгъл имаше камина. Личеше, че камината не е само за украшение, а редовно се пали и Александър си помисли, че това вече е екстравагантно. Сградата на Адмиралтейството беше на сто и петдесет мантикорски години и имаше само стотина етажа — скромна структура за цивилизация, владееща антигравитацията, но коминът на това огнище си пробиваше път нагоре през вентилационните шахти на поне трийсет етажа. Незнайният проектант на сградата бе проявил удивително упорство, особено като се има предвид, че местният климат изискваше по-скоро охлаждане, отколкото отопление.

Александър се разсмя тихичко и погледна часовника. Първият космически лорд закъсняваше — нормално за човек с неговото натоварване. Той бавно zakрачи из познатия кабинет, оглеждайки

макетите на звездолети и старинните маслени портрети, забелязвайки сред тях стари познати и съвсем нови лица.

Тъкмо се възхищаваше на еднометровия макет на крайцера „Мантикора“, гордост на кралския космически флот, когато вратата зад него се отвори. Той се завъртя и на грубоватото му лице грейна усмивка, докато адмирал сър Джеймс Боуи Уебстър влизаше в кабинета. Първият космически лорд имаше характерната мощна челюст на рода Уебстър. Широко усмихнат, той сграбчи с две ръце десницата на Александър и я разтърси.

— Хамиш! Добре изглеждаш. Извинявай, че те повиках точно преди рождения ден на Емили, но трябва да си поговорим.

— Така и предполагам — каза сухо Александър, когато Уебстър пусна ръката му и се тръшна в креслото.

Без да обръща внимание на предложеното кресло, посетителят седна на ръба на бюрото, напомнящо по размери писта за кацане на совалки.

— Как е Емили? А баща ти? — попита Уебстър и усмивката му поизбледня.

Александър сви рамене.

— Сравнително добре са и двамата. Доктор Гагарян предлага на Емили да изпробва нова терапия, а на татко зимата му се отразява зле, но...

Той пак сви рамене като човек, който докосва стара рана и открива, че е все тъй болезнена. Уебстър кимна мълчаливо. Бащата на Александър, дванайсетият граф на Белите заливи, беше почти на шейсет и четири години — над сто и десет земни — и спадаше към последното поколение преди откриването на животоудължаващата терапия. Не му оставаха много зими, а лейди Емили Александър беше една от големите трагедии на Мантикора и Уебстър — както всички нейни познати и хиляди непознати хора — я чувстваше като своя лична трагедия. Всепризната за най-добра актриса в холодрамите, тя постепенно се нареди и сред най-обичаните автори и продуценти на жанра, но една катастрофа с въздушен автомобил я превърна в пълен инвалид и сложи край на блестящата ѝ кариера. Увредените ѝ нерви не се поддаваха нито на трансплантация, нито на регенерация, а дори и съвременната медицина не можеше да възстанови унищожените двигателни центрове.

Уебстър потисна безполезното съчувствие, което само щеше да притесни Александър, и се вгледа внимателно в офицера пред себе си. Хамиш Александър беше на четирийсет и седем години — малко над осемдесет стандартни, — но изглеждаше три пъти по-млад от баща си. Сега обаче около очите му имаше нови тревожни бръчки и нови бели кичури на слепоочията.

— А брат ти?

— Почитаемият Уили? — В очите на Хамиш изведнъж грейна веселие. — Нашият благороден лорд на финансите е в *отлична* форма. И, между нас казано, наскоро ми три сол на главата заради най-новия бюджет на флота.

— Сигурно мисли, че е завишен?

— Не, мисли, че ще е адски трудно да го прокара през парламента. Но вече би трябвало да е свикнал с тия неща.

— Дано, защото догодина сигурно ще е още по-зле — въздъхна Уебстър.

— Предполагам. Но не вярвам да си ме извикал само за да чуеш мнението на Уили за бюджета. Какво има?

— Всъщност в известен смисъл *наистина* исках да сондирам — чрез теб — мнението на Уили за нещо, което изникна наскоро. Поточно не толкова на Уили, колкото на цялото правителство.

— Това ми звучи зловещо — каза Александър.

— Може би не зловещо, но със сигурност неприятно. — Уебстър плъзна длан по косата си с необичайно тревожен жест. — Става дума за гарнизон Василиск, Хамиш.

— Охо!

Александър праметна крак върху крак и се вгледа в излъскания до блясък връх на ботуша си. Василиск открай време беше горещ картоф в политиката, а при възгледите на сегашния пръв лорд по въпроса нямаше нищо учудващо, че Уебстър иска дискретно — и неофициално — да узнае мнението на правителството, без да замесва цивилното си началство.

— Охо — кисело потвърди Уебстър. — Знаеш ли какво става там?

— Чух, че имало леки вълнения. — Александър сви рамене. — Нищо конкретно, само някакви нелепи слухове.

— В случая може и да не са нелепи. — Усещайки промяната в тона на Уебстър, Александър вдигна вежди, а първият космически лорд се намръщи. Той бръкна в чекмеджето си и извади солидна купчинка инфочипове. — Това, Хамиш, са четиринайсет официални протеста от посланика на Хейвън, шест от техния консул на Василиск, *шестнайсет* от разни мантикорски и другопланетни търговски картели и девет клетвени декларации от капитани на хейвънски търговски кораби за тормоз и незаконно претърсване.

Докато Александър слушаше този списък, веждите му плавно пълзяха нагоре. Накрая примига.

— Май е станало *доста* вълнуващо — промърмори той.

— И още как.

— Добре де, каква е причината за всички тия протести и декларации?

— Някоя си капитан Хонър Харингтън.

— Какво? — Александър се изкиска. — Имаш предвид онази, дето опушка Себастиан с един изстрел?

— Същата — потвърди Уебстър и не сдържа усмивката си. После отново стана сериозен. — В момента капитан Харингтън временно изпълнява длъжността старши офицер на гарнизон Василиск.

— *Какво?* За Бога, кой е пратил на Василиск един офицер с тъй блестящи способности?

— Не беше моя идея — оправда се Уебстър. — Дойде отгоре, след като галеното дете на Соня се оказа малко невъзпитано.

— О, значи е решила да замете всичко под килима, каквото и да струва на офицера, който ѝ е помогнал?

Презрението звучеше съвсем ясно в гласа на Александър и Уебстър сви рамене.

— Знам, че не харесваш Соня, Хамиш. Между нас казано, и аз не си падам по нея, но не вярвам идеята да е била нейна. Мисля, че беше на Яначек. Знаеш как този дърт реакционер... — Уебстър не довърши. — Искам да кажа, знаеш как бди над семейните интереси.

— Аха — кимна Александър и Уебстър пак сви рамене.

— Така или иначе той ми даде да разбере желанието му, а аз тъкмо се пазарях с него за новите инженерни войски на остров Саганами и нямаше как да откажа.

— Добре, но как един обикновен капитан изпълнява ролята на старши офицер? Трябва поне да е в адмиралтейския списък.

— Вярно. — Уебстър приведе назад облегалката на креслото си. — Какво знаеш за Павел Йънг?

— За кого? — изненада се Александър от привидното отклонение на темата. — Имаш предвид наследника на Северните низини?

— Същият.

— Малко знам... и каквото съм чул, никак не ми допада. Защо?

— Защото капитан лорд Павел Йънг *трябваше* да е старши офицер на Василиск. За жалост корабът му се нуждаел от спешен ремонт и той решил, че поправките ще са твърде сложни, за да ги повери на помощника си. Затова сам повел кораба... и оставил Харингтън в гарнизона с един-единствен лек крайцер.

Александър го изгледа смаяно и Уебстър се изчерви.

— Джим, познаваме се от години — каза най-сетне Александър. — Хайде, кажи ми защо още не си го изхвърлил от флота?

— Заради политиката. — Уебстър въздъхна. — Би трябвало да го знаеш. Точно затова искам да разбере как би реагирало правителството. Господи, Хамиш! Проклетите хейвънвити жадуват за кръв, половин дузина картели — начело с „Хауптман“ — са побеснели, графиня Ню Киев ще се бори с нокти и зъби против флотския бюджет, проклетите „Нови хора“ са в джоба й, а ти знаеш каква политическа тежест имат Северните низини. Правя какво ли не, за да държа Йънг на резервната скамейка. Мислиш ли, че херцогът ще ми благодари, ако точно сега ядосам Консервативната асоциация, като подгоня галеното синче на втория човек в Хай Ридж?

— Едва ли — потвърди Александър, но думите оставиха в устата му неприятен вкус. Повечето мантикорски аристократи уважаваха старата традиция за служба на обществото, изразявана с поговорката „благородството задължава“; онези, които не споделяха този възглед, спадаха към най-деспотичните и егоистични особи в цялата позната вселена и се чувстваха превъзходно в Консервативната асоциация на барона на Хай Ридж. Асоциацията се бореше за „възстановяване на историческия баланс на властта, към който са се стремили нашите Основатели“ между благородниците и горните слоеве на

простолюдието — баланс, какъвто всъщност никога не бе имало, освен в техните фантазии.

Той се позамисли над това, после се намръщи.

— Какво представлява Йънг?

— Високомерен, похотлив, некадърен и двуличен младок — отговори Уебстър тъй бързо, че устните на посетителя неволно трепнаха. — Типично доказателство, че крушата не пада далече от дървото.

— Мога да го повярвам, щом е пробутал задълженията си на един млад командир, за да духне назад към цивилизацията.

— Нещата са по-грозни, Хамиш. Много по-грозни. — Александър пак вдигна вежди и Уебстър отчаяно махна с ръка. — Ако не греша, той нарочно е заложил капан на Харингтън.

— Защо смяташ така?

— Между тях има вражда още от Академията. Не знам подробности — по онова време комендант беше Хартли, а знаеш колко е трудно да се изкопчи нещо от него, — но Йънг получи официално мъмрене за недостойно поведение. Той налита на жените като мечок кодиак на беовулфски бизон, също като баща му и братята му, и не приема отказ. Доколкото чух, стигнало се до насилие.

— Искаш да кажеш, че той...

Свирепо навъсен, Александър се надигна от бюрото, но Уебстър се усмихна и размаха ръка.

— Сигурно е опитал, но Харингтън е от Сфинкс. — Очите на Александър заблестяха и Уебстър кимна. — Освен това е била номер две в демонстрационния екип по бойни изкуства. Доколкото знам, вероятно той е започнал, но краят със сигурност е бил неин. — Усмивката му посърна. — Затова й е тръснал на гърба целия гарнизон Василиск и много се боя, че може най-сетне да я погуби.

— Как така? За какво са тия протести?

— Изглежда, никой не е казал на капитан Харингтън, че гарнизон Василиск е мястото, където пращаме глупавите и некадърните. Макар да разполага само с един кораб, тя налага там изпълнение на търговските правилници. И не само това. През последните три седмици е разположила разузнавателни работи за стотици милиони долари, за да следи цялата планетна система; установила е военен контрол на движението около Медуза и е поела

митническите функции от АЗМН. Всъщност забъркала е такава каша, че както чух от адмирал Уорнър, Йънг вече не се радва на цивилизацията, а гледа да ускори ремонта, за да се върне там и да я спре. Сигурно се бои, че е създал чудовище, което може да го завлече подир себе си в гроба въпреки всичките му връзки. За жалост в момента юнаците на Уорнър от „Хефест“ са разпорили кораба му като вехта консервна кутия. Не съм сигурен, но имам чувството, че Уорнър се мотае нарочно, за да гледа как Йънг подскача, а няма начин лордът да напусне, без да признае, че се е скатавал от служба.

— Мили Боже! — тихо въздъхна Александър. — Нима искаш да кажеш, че най-сетне имаме на Василиск офицер, който си върши работата? Невероятно!

— Да, тя си върши работата, и то адски добре, доколкото мога да преценя, но точно оттам идват всички неприятности. — Уорнър потупа инфочиповете. — Пуснала е патрули из цялата система, а човекът, когото е натоварила с инспекциите, изглежда свирепо псе. Затапва *всекиго* с параграфи и алинеи от търговския правилник и не вярвам да го прави без категоричната подкрепа на Харингтън. Разбира се, хейвънните пицят на умряло, но той притиска по същия начин и нашите кораби. Само това стига, за да вбеси всяка търговска къща в кралството след досегашната слободия по онези места, но нещата не спират дотам. Помниш ли слуховете за контрабандни канали през Медуза? — Александър кимна и Уебстър се усмихна кисело. — Е, орбиталните инспектори на Харингтън заловиха контрабанда за над деветстотин *милиона* долара — засега — и я пратиха за оценка и конфискация. И покрай другото спипаха „Хауптман“ да прекарва през Медуза кожи от кодиак. Задържали са чартърен кораб на „Хауптман“ с маса четири и половина милиона тона — „Мондрагон“ — и го върнали под стража, за Бога!

— Олеле!

Александър се хвана за ребрата в напразен опит да удържи смеха, като си представи какви поражения е нанесъл тайфунът на име Харингтън.

— Може да ти се струва смешно — изръмжа Уебстър, — но Клаус Хауптман лично дойде тук да се къдне, че неговите хора са чисти като сълза, всичко бил сторил капитанът на „Мондрагон“, а онази Харингтън им съсипвала законната търговия. Иска главата ѝ на

тепсия, а хейвънните му пригласят с протестите си! Сама по себе си тази история с техните пратки през Възела е достатъчно неприятна за тях, но нали знаеш официалната им позиция по претенциите ни за власт над Медуза? Консултът им направо се е разпенил заради нейните „нагли и незаконни претърсвания на превозни средства при техните почтени търговски отношения с независима планета“. Случаят има всички признаци на дипломатически инцидент от първа величина и не се очертава да спре дотук.

— Майната им на хейвънните — отсече Александър, вече без да се смее. — И на Хауптман също. Струва ми се, че тя върши точно това, което ние *трябваше* да направим преди години, Джим!

— О? И мислиш ли, че сър Едуард Яначек ще е на същото мнение?

— Не, но това не е причина да я наказваме, задето си върши работата. По дяволите, ако правилно те разбирам, Йънг е сторил всичко възможно да ѝ забие нож в гърба. Нима искаш да го завъртиш в раната?

— Знаеш, че не искам. — Уебстър пак зарови пръсти в косата си. — Дявол да го вземе, Хамиш, братовият ми внук е на „Безстрашен“. Ако сваля Харингтън от длъжност, ще му дам абсолютно погрешен урок за офицерския дълг. И не само той — всеки офицер от флота ще си направи съответните изводи!

— Именно.

Уебстър въздъхна.

— Дявол да го вземе. Аз съм пръв космически лорд, не ми е работата да решавам какво да се прави с някакъв си второстепенен капитан.

Александър навъсено се вторачи в ботуша си, а Уебстър избута облегалката още по-назад. Познаваше това изражение.

— Виж, Джим — каза накрая Александър. — Знам, че стоиш по-горе от мен, но мисля, че дължим на онази Харингтън публична благодарност, а не юмрук в зъбите. За пръв път имаме на Василиск офицер, готов да срита нечии задници, за да си свърши работата. Това ми харесва. И още повече ми харесва резултатът от нейните действия. Вярно, тя смущава спокойствието и ядосва някои хора. Чудесно. Нека ги ядосва. Дори и Яначек не може да промени мисията на флота — и слава Богу, иначе отдавна да сме се пръждосали от Василиск. Но щом

сме ѝ наредили какво да прави, не можем да ѝ дръпнем килимчето изпод краката, когато започне да изпълнява. — Той помълча. — Ти вече ми каза кой се оплаква от нея, но какво мислят хората от Василиск?

— Мишел Рейно и хората от АЗМН са във възторг — призна Уебстър. — Имам два-три блестящи доклада от Рейно за онзи лейтенант Венизелос, когото му е изпратила. Имай предвид, Венизелос трябва да е някакъв луд, ако приемем и половината жалби на хейвънните, но Рейно го харесва. Колкото до Естел Мацуко, тя май вярва, че Харингтън е способна да пресече залива Джейсън, без да си намокри краката. Дотолкова беше отвлечена от предишните старши офицери, че дори спря да се оплаква; сега получавам благодарствени писма за нашето „великолепно сътрудничество“!

— Е, това трябва да ти подсказва нещо, нали?

— Значи смяташ, че трябва да стоя настрана — каза Уебстър. Не питаше, а констатираше.

— Адски си прав, точно така смятам. Василиск е позор още от деня, когато стъпихме там. Крайно време е някой да го изтъкне. Тогава може би ще преосмислим цялата си политика.

— Време ли е?

Гласът на Уебстър звучеше тревожно и Александър сви рамене.

— Ако искаш, ще поразпитам Уили и ще ти се обадя, но мисля, че Кромарти би одобрил. От години само въртим и сучем, а проблемът се задълбочава. Не се съмнявам, че консерваторите ще нададат вой до небесата, както и либералите, но не може да искат и така, и така. Консерваторите няма как да получат мечтаната изолация, ако не стискаме с две ръце онзи възел, а либералите няма как да опазят медузанците от другопланетни влияния, ако не контролираме орбиталния трафик. За пръв път в гарнизон Василиск имаме офицер, на когото му стиска да им докаже това, и ако се опитат да пречат, Камарата на представителите ще ги отреже. Аз казвам: действай, и мисля, че Уили ще каже същото.

— Дано да си прав. — Уебстър стана и върна чиповете в чекмеджето, после потупа Александър по рамото. — Искрено се надявам да е така, Хамиш, защото в политическо отношение може и да грешиш, но от гледна точка на флота си абсолютно прав. — Той погледна стенния часовник и се усмихна. — Виждам, че приближава

време за обяд. Ще дойдеш ли в адмиралската столова? Мисля, че две-три питиета ще прогонят от устата ми вкуса на политика.

13.

— Насочвам се към последната цел. Готовност за стрелба.

Младши лейтенант Рафаел Кардонес говореше тихо и гледаше с присвити очи прицелния монитор. Дясната му ръка се плъзна напред и показалецът леко докосна големия квадратен бутон в средата на стрелковия пулт, а лявата увисна над резервното табло.

— Откривам огън... *сега*.

Пръстът рязко натисна бутона и на монитора лумна ярка светлина. След секунда се появи оценка на попаденията.

Лейтенантът се облегна назад и избърса потта от челото си. Раменете го боляха от напрежението на последните четирийсет и пет минути тактическо учение. Не смееше да провери резултатите, но събра воля, застави се да погледне... и зяпна от изненада. Божичко, осемдесет и три процента за лъчевите оръжия! И почти същият резултат за ракетите — три попадения от пет изстрела!

— Добра работа, господин Кардонес — изрече мек женски глас.

Кардонес се завъртя в креслото и откри, че капитанът стои зад него. Все още не бе свикнал с тихата ѝ походка и дори не подозираше за присъствието ѝ. Но тя беше тук и кафявите ѝ очи блестяха замислено, когато натисна бутона на оценъчната система. Сложните спирални вектори на курса към целите се очертаха стремително върху екрана и капитанът кимна.

— Наистина много добре, стрелецо — каза тя и Кардонес едва се удържа да не вирне глава от гордост. За пръв път капитанът го наричаше с неформалното почетно звание и това си струваше всяка минута напрежение, както и дългите часове тренировки. Със сигурност беше голяма крачка напред от онзи злощастен ден, когато трябваше да признае, че е объркал програмите на сензорните роботи.

— Но какво ще кажете за тази маневра? — продължи капитанът, връщайки записа назад. Тя спря изображението, почука с пръст по екрана и дървесният котарак изпъна шия, сякаш за да проучи преплетените светещи линии, после любопитно се вгледа в Кардонес.

— Госпожо? — предпазливо отвърна лейтенантът.

— Тук правите с ускорение триста *g* рязка промяна на курса — каза тя. Кардонес се поотпусна. В гласа ѝ нямаше агресивност; говореше по-скоро като инструктор от Академията. — Така стигнахте до целта, но погледнете тук. — Пръстът ѝ се насочи към символите в горната част на монитора. — Виждате ли накъде е насочена главната батарея?

Кардонес погледна, после преглътна и се изчерви.

— Точно срещу моя клин, госпожо — призна той.

— Именно. Трябваше да се завъртите по надлъжната ос и да смените плоскостта, за да се прикриете, нали?

— Да, госпожо — каза той и част от възторга му се изпари. Но капитан Харингтън докосна рамото му и се усмихна.

— Не се измъчвайте. Вместо това ми кажете защо компютърът не ви засече.

— Госпожо? — Кардонес погледна дисплея и се намръщи. — Не знам, госпожо. Имал е широко поле за лъчев обстрел.

— Може би да, може би не. — Капитанът отново почука с пръст по данните. — Човешкият фактор, лейтенант. Никога не забравяйте човешкия фактор. Тактическият компютър е програмиран да включва време за реакция на въображаемия противник и този път — *този* път, стрелецо — извадихте късмет. Разстоянието беше доста голямо, противникът имаше по-малко от три секунди, за да види възможността, да я осъзнае и да стреля. Компютърът реши, че не е реагирал достатъчно бързо. Смятам, че беше прав, но не разчитайте на това в истинска битка. Разбрано?

— Разбрано, кептън!

Кардонес пак се усмихна широко и Хонър лекичко го потупа по рамото, преди да се върне в командирското кресло.

Не му бе казала, че преди малко тя разиграваше едновременно с него същата задача на своя монитор, само че в ролята на противника... и успя да го простреля. През последните седмици младокът имаше страхотен напредък и заслужаваше да се порадва. Освен това съвсем не беше сигурна, че в истинска бойна обстановка би реагирала толкова бързо.

Тя се настани удобно и остави Нимиц да се плъзне на любимото си място в скута ѝ. В астронавигаторския сектор лейтенант Пановски

също се бореше с компютъра и по навъсената физиономия на лейтенант Бригам личеше, че не се справя твърде добре. Тя се усмихна. Маккиън беше прав за навика на помощник-навигатора да се скатава. Младежът прие едва ли не като личен удар нареждането на Хонър „Безстрашен“ да продължи редовните тренировъчни занятия, макар и на постоянна орбита и с намален екипаж. Трудно ѝ беше да се отнася към Пановски с цялата нужна строгост, защото осъзнаваше собствените си слабости в математиката. Знаеше, че е калпав астронавигатор, но Маккиън и Бригам умело компенсираха тази нейна слабост.

Тя обърна очи към главния маневрен монитор и замислено огледа корабите в орбита около Медуза. „Безстрашен“ беше на пост вече почти цял мантикорски месец и корабите бяха много по-малко, отколкото при пристигането им преди пет седмици — Хонър подозираше, че това е пряк резултат от кампанията на мичман Трмейн срещу контрабандата. Медуза вече не беше удобно място за размяна на забранени стоки и новината се разчуваше бързо. Не бе подозирала какъв ужас ще вдъхва Трмейн — той сякаш притежаваше шесто чувство за контрабандата, — а орловият поглед на Стромболи върху орбиталните маневри бе насочил мичмана към три прехвърляния на стоки направо в космоса, на стойност над половин милиард долара. Беше се погрижила и двамата да получат официална похвала, а лейтенант Вензелос също бе поощрен многократно за дейността си около Възела. Ако се съдеше по тона и количеството на протестите, те и хората им нанасяха болезнени удари по нечий интереси, и Хонър се постара да го научат.

Надяваше се екипажът да е научил за похвалите, които получаваха не само от нея, но и от мадам Естел, от АЗМН и от Астроконтролната служба. Вече не се налагаше да притиска хората, за да си вършат работата. Сплотяваше ги идеята, че за разлика от всичките си предшественици в гарнизон Василиск, те наистина променят нещо. Бяха претоварени, уморени до смърт и отлично разбираха, че с успехите си всъщност играят против системата, но това само ги караше още повече да се гордеят.

Заслужаваха го. Тя самата се гордееше с тях, а чрез чувството за успех започваше да печели уважението им. Разбира се, допринасяха и премиите за разкритата контрабанда. Традиционното възнаграждение

от половин процент за всяка конфискувана стока не изглеждаше кой знае колко голямо, но досега бяха хванали пратки за над милиард и половина. Ако санкциите бяха потвърдени от Адмиралтейския съд, както очакваше Хонър, екипажът щеше да си поделат седем и половина милиона долара — и то при условие, че собствениците на „Мондрагон“ успеяха да се отърват с глоба. Ако корабът им бидеше конфискуван, стойността му щеше да се добави към общата сума. На капитана се полагаха шест процента от печалбата, тоест някъде към половин милион (Хонър бе открила, че дори и тя лесно може да направи подобна сметка), което се равняваше на заплатата ѝ за осем години, а седемдесет процента се поделяха между подофицерите и редниците. Тоест дори и последният от тях щеше да получи поне дванайсет хиляди долара, а по древна традиция и въпреки редовните възражения на финансовия министър този тип премии бяха необлагаеми.

Излишно е да се казва, че мичман Трмейн и лейтенант Венизелос бяха станали любимци на екипажа, но те заслужаваха всеки цент от премиите си и Хонър знаеше, че ценят честта си далеч по-високо. Всъщност те смятаха премиите по-скоро за признание за усилията им и доказателство за тяхната ефективност, отколкото за обикновена парична награда, и това им личеше. Помощник Сантос първа я нарече „кептън“ — неофициалната почетна титла, която никой не желал да изрече след катастрофалните флотски маневри, но сега все повече офицери започваха да я използват.

Да, все повече, но не всички, помисли си тя и леко се намръщи. Лоис Съчън все още излъчваше неприязън и Хонър бе стигнала до извода, че това никога няма да се промени. Докторът просто спаднаше към онези за щастие редки личности, които по рождение не притежават таланта да действат в екип.

Отделно стоеше въпросът с Маккиън. Той си вършеше работата. Нещо повече, заслужаваше най-висока похвала заради времето, което отделяше за обучение на Кардонес и Пановски, както и заради умелото жонглиране с намаления екипаж, за да покрие изискванията на службата. Но въпреки всичко преградата помежду им не паднаше. Тя виждаше колко мощна опора може да бъде помощникът. Самият факт, че постига толкова много, без да се сближи с капитана си, подчертаваше неговите способности. Но сякаш не можеше да направи

последната крачка към *сътрудничество* с Хонър и гледайки каменното му лице, тя подозираше, че това го дразни не по-малко, отколкото нея. Той като че изгаряше от желание да превъзмогне това положение, а не можеше, и тя напразно се питаше какъв е проблемът. Едно беше сигурно — имаше нещо далеч по-дълбоко от смътната неприязън, която обхвана целия екипаж, когато ги пратиха тук и...

Тих звън прекъсна мислите ѝ. Хонър обърна глава към Уебстър, който потвърждаваше приетото съобщение. Лейтенантът каза нещо, после кимна и завъртя креслото си към нея.

— Търсят ви от планетата, госпожо. От кабинета на местния комисар.

— Прехвърлете сигнала към моя екран — каза Хонър, но свързочният офицер поклати глава.

— Мадам Естел моли да разговаряте насаме, госпожо.

Хонър усети как веждата ѝ се надига неволно и я застави да се отпусне, после взе Нимиц от облегалката на креслото и стана.

— Ще приема разговора в заседателната зала, Самюъл.

— Да, госпожо.

Хонър кимна, мина през люка и го затвори зад себе си. Отпусна се в капитанското кресло, включи терминала и се усмихна, когато на вградения екран изникна мадам Естел.

— Здравейте, капитане — каза комисарят.

— Приятно съм изненадана, мадам Естел. Какво мога да сторя за вас?

— Боя се, че май ще ти плача на рамото, Хонър — отвърна кисело Мацуко.

— Точно затова са ме пратили тук, госпожо — каза Хонър и комисарят изпръхтя.

Хонър премълча, но не пропусна да забележи, че мадам Естел сякаш не я приема като представител на военния флот. Личеше си по обръщението на „ти“, като че комисарят искаше да я отдели от *истинските* флотски офицери, тоест тъпите некадърници, с които си бе имала работа досега.

— Много добре — каза след малко Мацуко. — Откровено казано, започвам да си мисля, че имаме по-сериозен проблем, отколкото предполагах.

— Как така?

— Откакто изпрати лейтенант Стромболи и хората му да поемат космическия контрол, моите хора от въздушния контрол намериха време да се насочат към някои местни задачи. Благодарение на твоите наблюдателни спътници успяха да запушат доста пробойни в обзора на въздушното пространство над Покрайнините — не всички; все още остават няколко — и засякоха малък брой неидентифицирани полети в забранени зони.

— О? — Хонър надигна глава и се намръщи. — Какви полети?

— Не можем да кажем. — Мадам Естел изглеждаше възмутена. — Когато опитваме да се свържем с тях, транспондерите им не отговарят, а като добавим и факта, че не са подали полетни планове, явно вършат нещо, което няма да ни хареса. Опитвахме да ги прехванем, но нашият антиграв е конструиран за надеждност и издръжливост, а не за бързина, и те просто ни се изплъзват. Ако не знаех как здраво държиш космическия транспорт, бих предположила, че са контрабандисти.

— Може и така да е — промърмори замислено Хонър. — Работим едва от месец. Може да преразпределят каквото е дошло по-рано.

— Помислих за това, но дори стоката да е тук, нали ще трябва повторно да мине през теб. Освен това не ми се вижда вероятно да търгуват толкова надалече из пуцинака.

— Хм. — Хонър потърка върха на носа си и се намръщи. Повечето летателни апарати на АЗМН не се отдалечаваха от анклавите. — Може ли да се срещат толкова далече само за да избегнат вашите хора?

— Съмнявам се. О, резултатът е точно такъв, но доколкото можем да преценим, те действат поединично и трябва да пренасят много малки пратки, освен ако имат таен склад някъде там. И дори товарите да са малки и леки, те изчезват от радарите ни в Бесозверските планини и над Мъхови хълмове. Ако само се срещат с други машини, защо изобщо напускат планините, където не ги виждаме? Могат да се срещат в някоя долина и няма как да ги засечем, ако не прелетим право отгоре. Освен това започват да ме мъчат много неприятни подозрения.

— Какви, госпожо?

— Помниш ли как при първата ни среща ти споменах за мекоха?
— Хонър кимна и мадам Естел сви рамене. — Е, както казах тогава, изработката на мекоха е твърде сложна за местните технологии. Медузанците са удивително добри алхимици импровизатори, но това е много сложен — и мощен — аналог на алкалоидите със съставка, подобна на ендорфина. *Не е* ендорфин, или поне така си мислим, но ние едва започваме да опознаваме медузанската биохимия, тъй че може и да грешим. Така или иначе — тя се нацупи и поклати глава — важното е, че производството представлява дълъг, сложен и опасен процес за местните алхимици, особено при финалните етапи на изсушаване и смилане, при които рискуват да вдишат отровен прах. Затова систематичната му употреба е достъпна само за местните богаташи — просто поради цената.

Тя помълча и изчака Хонър да кимне.

— Добре. Другата важна подробност за мекоха е, че тя има много *грозни* странични ефекти. Много бързо води до привикване, а смъртоносната доза силно се различава за отделните индивиди, особено при ниското качество, което могат да осигурят алхимиците, тъй че обикновено пушачът на мекоха сам си докарва смъртта. Наркотикът предизвиква краткотрайна еуфория, веселие и леки — понякога не тъй леки — халюцинации, но в дългосрочен план води до тежки увреждания на дихателните и двигателните центрове, постепенна загуба на нервните функции и видим спад на вниманието и интелекта. Отгоре на всичко, ако е достатъчно чист, наркотикът предизвиква реакция, напомняща прилив на адреналин, и буквално блокира рецепторите за болка, а еуфорията може абсолютно ненадейно да се превърне в психоза, вероятно заради халюциногенните свойства. Медузанците обикновено не се увличат от насилието. О, агресивни са като всяка друга слабо развита култура, а някои от номадите са грабители по рождение, но произволното или истерично групово насилие, което виждаме в упадъчните общества, не е характерно за тях. Освен когато се появи мекоха. Намеси ли се мекоха, никой не знае какво ще стане.

— Опитвали ли сме се да я ограничим или контролираме?

— И да, и не. Тя и бездруго е незаконна в повечето градове държави на Делтата — макар и не във всички — и силно ограничена на останалите места. От друга страна, точно градовете произвеждат

традиционно наркотика, който се консумира извън Делтата, и дори местните съвети не смеят да се закачат с търговците на мекоха. Тя носи много пари, а търговците не подбират средства, за да си защитят занаята. Освен това дрогата е намерила място в няколко медузански религии.

— О, Господи! — въздъхна Хонър, а мадам Естел направи гримаса.

— Именно. АЗМН не може да се меси в религиозните практики, както защото уставът ни го забранява изрично, така и защото, колкото и да ми е неприятно да го призная, по този начин гарантирано ще унищожим добрите взаимоотношения, постигнати досега. Някои от жреците в Делтата — и мнозина шамани в Покрайнините — вярват, че пришълците от космоса носят зло и поквара. Опитахме ли се да им отнемем свещената дрога, окончателно ще ги убедим в това. Принудени сме да водим разяснителна работа, която не е най-прекият път към умовете на същества от бронзовата епоха, и задкулисно притискаме производителите.

Мадам Естел замълча. Хонър кимна, но умът ѝ работеше трескаво. Комисарят едва ли щеше да се впусне в тази лекция, ако това нямаше връзка с неидентифицираните полети, но...

— Мадам Естел, да не би да намекувате, че някой от пришълците доставя мекоха на медузанците?

Мацуко мрачно кимна.

— Точно това намекувам, Хонър. Знаем, че употребата се засилва в контролираните от нас области. Откакто ти се зае с контрола на орбиталния транспорт, аз използвах освободените хора, за да изпратя патрули по-надалече из Покрайнините, и изглежда, че там е още по-зле. Нещо повече, получих образци мекоха от Мъхови хълмове и те не са същите като тукашното производство. Пропорциите леко се различават и съдържанието е по-чисто. Което, според моите хора, означава, че новият вариант вероятно има и по-силно действие.

— И смятате, че се произвежда на друга планета — спокойно довърши Хонър.

— От това се боя. Не можем да го докажем, но както казах, търговията носи големи печалби. И колкото и да е трудно да се произвежда мекоха при местни условия, всяка що-годе прилична

другопланетна лаборатория може да бълва промишлени количества, стига да има достъп до суровината — мъх, наречен „мек“.

— Но първо трябва да си доставят мъх от Медуза — каза Хонър. — А след като произведат наркотика, трябва да го доставят обратно на планетата.

— И едното, и другото не беше проблем, докато не се появи „Безстрашен“ — вметна Мацуко.

Хонър поклати глава.

— Не знам... звучи ми твърде сложно, за да бъде изгодно, освен ако продажната цена не е по-висока, отколкото предполагате. Колко от този мъх... „мек“ ли го нарекохте... трябва за производството, да речем, на един грам рафинирана дрога?

— Много. Един момент. — Мацуко заграка по клавиатурата пред себе си, после кимна. — Необходими са около четирийсет килограма мъх за производството на един килограм суров концентрат и около десет килограма концентрат за един килограм краен продукт. Значи съотношение четиристотин към едно.

— А най-често прилаганата дозировка?

— Господи, знам ли... — Мацуко въздъхна. — Може би трийсет грама за начинаещ, но за привикнали дозата се увеличава. Разбира се, при повишената чистота на този нов продукт началната доза може да е по-ниска, но предполагам, че медузанците просто поддържат нормалните количества и се радват на по-силно опиянение.

— Значи за всяка продадена доза трябва да изнесат от планетата... колко? — Хонър пресметна наум и се намръщи. — Над дванайсет килограма мъх или килограм и двеста грама концентрат. Права ли съм?

Мадам Естел бързо направи същата сметка. Когато тя кимна, Хонър пак тръсна глава.

— Твърде трудоемко, за да е практично, мадам Естел. Освен това, ако е имало значителна контрабанда, по каналите би трябвало да има достатъчно дрога, за да я открием при първоначалните проверки, дори ако Исварян и хората му са я пропуснали. Ако не самата дрога, то мъхът и концентратът са трудни за укриване, а мичман Тремейн държи под око както излитащите, така и кацащите совалки, уверявам ви.

— Значи не вярваш да са замесени пришълци?

— Не казах това. Казах, че суровините са твърде обемисти, за да бъдат пренасяни тайно. Барни Исварян и хората му може да не са обучени митничари, но съм сигурна, че щяха да забележат износа на толкова много мъх и да ви докладват. Но... — Хонър присви очи — това не означава, че някой не е докарал лаборатория, за да организира производство на място. Достатъчен е само един пробив в охраната на Исварян — или нашата, — а доколкото разбирам, не е необходима чак толкова сложна апаратура.

— Да — каза замислено мадам Естел. — Да, права си. И в такъв случай онзи въздушен транспорт не разпределя вносна мекоха, а местно производство и пресичането на контрабандата изобщо не може да им попречи.

— Точно от това се боях — отговори Хонър. — Не бягам от отговорност, мадам Естел, но ми се струва, че наркотикът не идва от космоса.

— В такъв случай това е отговорност на АЗМН — съгласи се Мацуко и въздъхна дълбоко. — Искане ми се да грешиш, но не вярвам.

— Може би. Може да е отговорност на АЗМН. Но моята отговорност е да подпомагам Агенцията по всички възможни начини. — Хонър пак потърка носа си. — От колко енергия се нуждае една лаборатория за мекоха?

— Не знам. — Мацуко се позамисли. — Вероятно зависи от количеството продукция, но процесът е доста сложен. Предполагам, че е и доста енергоемък. Но не прекалено, защото при местното производство медузанците използват водна енергия, мускулна сила и сушене на слънце. Те обаче произвеждат много малки количества в малките си „лаборатории“. Не вярвам пришълците — ако сме прави в предположенията си — да разчитат на такава технология, особено ако произвеждат тъй големи количества, както предполагат моите хора. Защо?

— Обадете се на Барни Исварян — посъветва я Хонър. — Ако пресметнете колко енергия е необходима, можем да проучим централното разпределение и да видим дали някой не прекалява с енергийните разходи. Знаем, че много анклавни имат собствени генератори и орбитални слънчеви колектори, но така поне ще можете да стесните кръга на заподозрените.

— Добра идея — съгласи се мадам Естел и бързо натрака бележка на терминала си.

— И... вижте дали вашите техници могат да дадат някаква обща преценка за нормалните енергийни разходи в анклавите, които не са свързани с общата мрежа. За генераторите не можем да направим нищо, но аз мога незабелязано да сложа датчици на орбиталните колектори.

— Дори да откриеш високо енергопотребление, това няма да е доказателство — изтъкна Мацуко.

Хонър кимна.

— Да, няма да е доказателство. Но, както казах, поне ще елиминираме част от невинните и евентуално ще знаем къде да търсим. — Тя кимна замислено. Междувременно ще поръчам на мичман Тремейн да направи орбитални измервания за енергийни източници *извън* анклавите. — Изведнъж тя се усмихна. — Не бихме искали да скучае, след като контрабандата намаля, нали?

— Ти си ужасна личност, капитан Харингтън — усмихна се на свой ред мадам Естел.

— Нямате представа *колко* ужасна, мадам Естел — отвърна весело Хонър. После усмивката ѝ изчезна. — Не е много, но само толкова мога да предложа. Ако ви хрумне някакъв друг начин да помогнем, веднага се обадете.

— Благодаря — каза искрено мадам Естел. — Приятно е да видя нещо по-различно от...

Без да довършва, тя сви рамене. Хонър кимна отново.

— Винаги на ваше разположение, госпожо — каза тя и изключи връзката.

14.

Когато вратата на кабинета се отвори, Денвър Съмървейл вдигна навъсено глава от информационния терминал и жената на прага неволно преглътна. Съмървейл беше суров и опасен човек, с много трупове зад гърба си, и не обичаше да го прекъсват, но жената просто нямаше избор. Освен това в момента той работеше по счетоводството и студената му гримаса навярно се дължеше не толкова на прекъсването, колкото на омразата му към канцеларската работа.

— Какво? — попита той с леден, аристократичен тон.

— Търсят ви — каза жената. Съмървейл се навъси още повече и тя бързо добави: — Шефът.

Лицето на Съмървейл мигом се превърна в спокойна маска. Той кимна отривисто и стана. Жената се отдръпна, за да му стори път, и той мина край нея, като се извини с изненадваща любезност.

Тя го гледаше как се отдалечава по коридора към свързочния център с обичайната си котешка походка и усети познатата хладна тръпка, оставаща подир него. В този човек имаше нещо студено и змийско, съчетано с изискания акцент и вродената учтивост, която проявяваше към всички наоколо. Той беше като стар родов меч, красив и спокоен, но същевременно остър, студен и смъртоносен. Бе срещала мнозина опасни и диви мъже, но нито един не я плашеше като него. Не искаше да си го признае, но така беше.

Вратата на свързочния център се затвори зад него. Жената потръпна отново, сложи си праховата маска и мина в лабораторията да продължи работата си.

Съмървейл хвърли поглед към лицето на екрана, после рязко кимна на дежурния свързочник. Човекът безмълвно излезе и Съмървейл зае мястото му. Преди да заговори, по стар навик погледна таблото, за да види дали връзката е кодирана.

— Какво? — попита безцеремонно той.

— Може би имаме проблем — отговори предпазливо човекът отсреща.

Говореше с подчертан акцент от Сфинкс — може би прекалено подчертан, помисли си отново Съмървейл. Изглеждаше почти театрален, сякаш прикриваше нещо друго, но Съмървейл нямаше нищо против. Човекът плащаше добре за услугите; ако искаше да взема допълнителни предпазни мерки, това си беше негова работа.

— Какъв проблем?

— АЗМН е засякла новата мекоха — каза събеседникът му и Съмървейл стисна устни.

— Как?

— Не сме сигурни — нашият информатор не можа да ни каже, — но предполагам, че е страничен ефект от действията на Харингтън. Тя освободи много хора на АЗМН и те разширяват патрулите.

При името „Харингтън“ в очите на Съмървейл заиграха искри и устните му се изкривиха. Не познаваше капитана на „Безстрашен“, но това не му пречеше да я мрази. Тя символизираше твърде много неща от собственото му минало и той усети как по нервите му плъзна позната горещина. Но Съмървейл беше професионалист. Знаеше колко опасна може да бъде първосигналната реакция, макар и приятна.

— Какво знаят? — попита той.

— И в това не сме сигурни, но анализират пробите, които донесоха. Най-вероятно ще разберат, че не са производство на кокиларите. Може вече да са разбрали. Един от моите информатори казва, че Харингтън е оттеглила единия катер от митническите патрули.

— За орбитални наблюдения — изрече безизразно Съмървейл.

— Вероятно — съгласи се събеседникът му.

— Не вероятно, а сигурно. Казах ти, че е риск да произвеждаме толкова чиста дрога.

— Кокиларите я харесват така.

— По дяволите кокиларите. — Съмървейл говореше кротко, но очите му бяха безмилостни. — Ти плащаш, тъй че решението е твое, но когато някой от тия диваци изпуши лула от новата дрога, става като атомна бомба с включен брояч.

— Нас изобщо не ни засяга — каза цинично работодателят му.

— Може би. Но се обзалагам, че точно това е привлякло вниманието на АЗМН. А същите елементи, които подсилват дрогата, доказват, че не е правена от кокиларите. Тоест, че или идва от космоса, или е произведена на по-особено място. Като това тук. — Човекът на екрана понечи да каже нещо, но Съмървейл вдигна ръка. И този жест беше странно любезен. — Няма значение. Станалото — станало, а операцията си е твоя. Какво искаш от мен?

— Да внимаваш, особено с въздушния транспорт. Ако започнат да наблюдават от орбита, не можем да си позволим да привлечем вниманието им.

— Мога да задържа товарните полети. Мога дори да огранича движението из комплекса — изтъкна Съмървейл. — *Не мога* обаче да се укрива от армейски сензори. Енергийният ни приемник ще бие на очи като гноясал палец, а привлечем ли вниманието им, ще ни засекат по остатъчното излъчване въпреки екранирането. Знаеш го.

Предпочете да не добави, че от самото начало бе възразил срещу безжичното подаване на енергия. Допълнителните разходи на време и труд за прокарване на подземен захранващ кабел биха били пренебрежимо малки в сравнение с вече направените инвестиции, а операцията щеше да бъде далеч по-незабележима. Но отхвърлиха мнението му от самото начало. И макар че нямаше намерение да остави събеседника си да му прехвърли цялата отговорност за нарушеното прикритие, засега не виждаше смисъл да му натрива носа в предишните грешки.

— Знаем това — каза човекът от екрана. — Не очаквахме да се сблъскаме с военни сензори. — Съмървейл знаеше, че това е единственото извинение, което ще получи. — Но щом стана така, не очакваме от теб чудеса. От друга страна, едва ли ще ти се наложи. Не забравяй, имаме вътрешни хора. Може би не чак толкова нависоко, че да подслушват кабинета и комуникациите на Мацуко, но достатъчно вътрешни, за да ни уведомят, ако АЗМН започне да подготвя мащабна акция срещу теб. Ще се опитаме да проникнем в информационните канали на Харингтън и да държим под око разузнавателните й доклади, но дори да не успеем, ще можем да те предупредим поне шест-седем часа, преди местни сили да се насочат към теб.

Съмървейл бавно кимна, обмисляйки трескаво алтернативите. Шест часа бяха предостатъчни, за да измъкне хората си, но дори и цял

ден не стигаше, за да отнесе поне част от оборудването. И съвсем отделно главоболие щеше да е да създаде подробната документация, за която настояваше неговият работодател. Не можеше да го упрекне, че иска да държи сметка за всеки грам мекоха, произведен в лабораторията — нищо не би вбесило Естел Мацуко по-силно от новината, че пришълци продават контрабандна дрога на кокиларите, а ако някой от неговите хора започнеше да върти търговия на черно, шансовете за провал нарастваха астрономически, — но поддържането на книжен архив беше глупост. Повишената уязвимост надхвърляше многократно предимствата, но и по този въпрос не го послушаха.

Той мислено сви рамене. Архивите бяха грижа на неговия работодател, а той бе положил големи усилия името му да не се мярка никъде в тях.

— Какво да правя с техниката? — попита след малко той.

— Ако имаш време, вземи я със себе си. Ако не... — Човекът отсреща сви рамене. — Винаги можем да я заменим.

— Разбрано. — Съмървейл потропа с пръсти по ръба на таблото, после сви рамене, този път наистина. — Нещо друго?

— Засега не. Ако научим още нещо, ще ти се обадя.

— Разбрано — повтори Съмървейл и прекъсна връзката.

Няколко минути седя замислен пред изгасналия екран, после стана и закрачи напред-назад из малкото помещение. В цялата операция имаше неща, които никак не му допадаха, а готовността на работодателя му да пожертва целия лабораторен комплекс засилваше недоумението му. О, инсталациите не бяха чак толкова скъпи — производството на мекоха не беше особено сложно, — но незабелязаното им монтиране изискваше дълга и трудна операция. Ако ги загубеха, губеха и производствената си база, поне докато успееш да изградят нова, а това пак щеше да ги подложи на риск от разкриване.

Дали?

Той спря да крачи и веждите му подскочиха. Ами ако това тук беше резервната инсталация? Напълно възможно, особено ако се вземеха предвид някои други въпроси без отговор. Например защо изобщо Организацията си даваше толкова труд да продава дрога, и то такава като мекоха, на шепя диваци. Не можеше да повярва, че Медуза крие някакви незначителни безценни богатства, които кокиларите заменят за наркотици, а всички други местни стоки можеха да се закупят с

далеч по-малко разходи (и риск) по нормален търговски път. Разбира се, Съмървейл не знаеше какво става в края на търговската верига. Той и хората му раздаваха част от продукцията на местни вождове срещу услуги в охраната и разузнаването, но огромната част от стоката се изнасяше за разпределение другаде.

И щом са решили да продават дрога, защо точно мекоха? Организацията можеше да избере поне още пет-шест местни упойващи средства. Може би не чак толкова скъпи, но производството им щеше да излиза далеч по-евтино. И с по-малък риск да привлекат вниманието на АЗМН. Жестоките странични ефекти на мекоха със сигурност щяха да разярят Мацуко, и то не само защото тя искрено вярваше в мисията си да закриля кокиларите от другопланетна експлоатация. Само луд човек не би се тревожил от масовото разпространение на наркотик, способен да превърне и най-кроткия туземец в маниакален убиец.

Но както бе казал преди малко на събеседника си, това беше грижа на Организацията, не негова. Освен това (той злобно сви устни) всичко, което ядосваше местния комисар, АЗМН и Мантикорския кралски флот, заслужаваше най-висока похвала от негова страна.

Той закрачи отново и очите му станаха мрачни от разбудените спомени. Някога капитан Денвър Съмървейл от Мантикорската кралска космическа пехота би бил от другата страна на барикадата. Но днес той беше в стихията си, където трябваше да е от самото начало, защото някога космическата пехота реши, че е сбъркала да приеме клетвата му за вярност. И поправи тази грешка чрез публична церемония на военния съд.

При спомена за онзи момент той оголи зъби в хищна гримаса. Звънтящата тишина над зрителите, кортикът му върху масата пред старшите офицери, насочен с острието към него, гласът на главния съдия, който четеше присъдата. Тътенът на барабаните, когато го изведоха в парадна униформа пред полка — великолепен офицер на Нейно Величество в зелено и черно, изпънат с безстрастно лице, докато най-младият редник от неговия батальон откъсваше от мундира му ордените и копчетата под бавния, строг ритъм на барабаните. Изражението на полковника, който смъкна еполетите и нагръдните му знаци, за да ги смачка с ботуша си. Сухият метален пукот на старинния кортик, пречупен в ръцете на полковника.

О, да, спомняше си. И въпреки омразата знаеше, че бяха прави. Те бяха овце, но Денвър Съмървейл беше вълк и дори тогава си проправяше път, както умее само вълкът — със зъби.

Той пак се отпусна в креслото пред терминала и се усмихна свирепо на празния екран. Тогава присъстваше и баща му. Неговият благочестив, благороден баща, вкопчен в остатъците от някогашната слава на рода Съмървейл, въпреки бедността. Какво им бе дал могъщият и високопоставен род, та да имитират неговите маниери и да тачат името му? *Техният* клон не притежаваше нито богатството, нито властта на преките потомци на херцозите Кромарти!

Съмървейл стисна юмруци и затвори очи. Собствената му плът и кръв седеше в креслото на министър-председателя. Дори по онова време прехваленият херцог Кромарти беше лорд на финансите, втори човек в правителството на Нейно Величество, но вдигна ли ръка да помогне на далечния братовчед? Не и той! Не и онова благородно, благопристойно, двулично копеле.

Но и това беше правилно. Той се застави да отпусне юмруци, мислейки с наслада колко клюки и високомерни погледи е донесъл на херцога неговият позор; спомни си с удоволствие и лицето на баща си, когато кортикът изпращя. Баща му цял живот проповядваше за дълг и отговорност, за славната роля, изиграна от техния род в историята на кралството. Но дългът и отговорността не плащаха борчове. Родовата история не му донесе страха и уважението, които спечели, когато тръгна по „истинския“ път.

Не, той си спечели всичко това сам, спечели го на „полето на честта“, присмивайки се на техните претенции.

Съмървейл отвори очи, вгледа се в отражението си върху екрана и си припомни утринната тишина и тежестта на пистолета. Припомни си секундите, строгото лице на секунданта и трийсетте метра равна трева, които го делеха от преbledнелия противник. Казваше се... Булард? Не, първия път беше Скот. Съмървейл изтръпна, когато дланта му отново усети отката, а бялата риза на Скот разцъфна в червено и той падна.

Опомни се. Беше просто сделка, нищо повече, каза си той, но знаеше, че лъже. О, *наистина* беше сделка и парите от тайния спонсор покриха дълговете му... за известно време. Но онзи чувствен трепет да гледа как Скот се сгърчва и да знае, че куршумът е пръснал

аристократичното сърце на противника — *това* беше истинската награда. И затова бе толкова лесно да приеме следващата поръчка, и по-следващата.

Ала в крайна сметка спечелиха хората, които мразеше от дън душа. Наречекоха го „професионален дуелист“, а всъщност имаха предвид „наемен убиец“. И бяха прави. Можеше да си го признае тук, в тихата празна стая. Но той започна да прекалява с убийствата — дори когато спонсорите бяха готови да се задоволят само с рана. Вкусът на кръв се оказа твърде сладък, ореолът на страха — твърде опияняващ, и накрая космическата пехота се намеси.

Беше убил „събрат по оръжие“ — като че имаше значение каква униформа носи един труп! Това не се случваше за пръв път в офицерските кръгове, но зад него имаше твърде много трупове, твърде много задлъжнели семейства. Не можеха да го съдят за убийство, защото дуелите бяха законни. Той заставаше срещу дулата на противниците, а те не можеха да докажат, че е взел пари. Но знаеха истината и можеха да извадят наяве цялото му досие: хазарта, жените, прелюбодееанията, чрез които подмамваше жертвите си, високомерието към старшите офицери, докато нарастваше ужасът пред репутацията му. И това се оказа достатъчно, за да го обявят за „недостоеен да носи униформата на Нейно Величество“, сетне дойде онова ясно, горещо утро и бавният, унизителен тропот на барабаните.

Така стигна *дотук*. Тук, където печелеше добри пари, но и сега те не бяха най-важни. Просто служеха на целта му да се присмива на самозваните благородни люде и да им отмъщава отново и отново, без те да знаят това.

Ноздрите му потръпнаха гневно и той скочи от креслото.

Добре. Предупреди го, че операцията е в опасност, а сигурността бе негово задължение. Тъй да бъде. В тази база имаше твърде много документация, твърде много доказателства, а работодателят каза, че апаратурата няма значение.

Има евакуация и евакуация, каза си той с хищна усмивка. Щом трябваше да изостави оборудването, можеше поне да го изостави така, че да си достави удоволствие.

Отвори вратата на свързочния център и бързо тръгна по коридора. Чакаше го работа.

15.

Добре облеченият мъж изглеждаше някак не на място в луксозното кабинетно кресло и в цивилните дрехи въпреки явно скъпата им кройка. Лицето му беше мургаво и костеливо — лице, обучено да казва само каквото желае неговият притежател, а погледът му беше пронизващ, докато поемаше охладената чаша и отпиваше. Когато остави чашата, ледът звънна като тиха музика, а домакинът седна отсреща, като се мъчеше да прикрие тревогата си.

— Съжалявам за вашите... непредвидени проблеми, господин Канинг. — Гласът на посетителя беше дълбок и звучен, почти ласкав, но домакинът притеснено се размърда в креслото. — Надявам се да не са от такъв характер, че да попречат на графика ни.

Уолас Канинг, консул на Народна република Хейвън на планетата Медуза, усети как по челото му избива пот. Гостът му можеше да е с цивилни дрехи, но всеки път, щом го погледнеше, Канинг виждаше вместо тях униформа — сиво-зелената униформа на контраадмирал от Народния космически флот, с пясъчния часовник и меча на флотското разузнаване.

— Не съм сигурен — каза той, грижливо подбирайки думите. — Всичко е твърде объркано и неясно. Докато не разберем какво ще прави тепърва Харингтън, можем само да предполагаме и да проверяваме слабите си места.

— Разбирам.

Адмиралът в цивилен костюм се облегна назад, разклати леда в чашата си и сви устни. Канинг се помъчи да не трепне под втренчения му поглед.

— Струва ми се — продължи адмиралът след малко, — че някой тук е действал небрежно, господин консул. Получихме уверения, че ситуацията е под контрол. Всъщност очаквах това да е рутинно посещение, за да получа рапорта ви за пълна готовност, а сега чувам, че можете само „да предполагате“ как ще постъпи противникът. — Той поклати глава. — Всяка секретна операция крие известен риск, но в

тази вложихме твърде много сили и време, а операция „Одисей“ е прекалено важна, за да разчита на догадки или на полева дейност, която може да бъде напълно блокирана от един-единствен нов фактор.

— Нищо не може да се направи и никой не е виновен, нито тук, нито на място — каза Канинг, избирайки ролята на началник, който защитава преди всичко хората си. — А „единственият фактор“, за който говорите, беше абсолютна изненада, непредвидена както тук, така и на Хейвън. Нямаше начин да го предвидим, адм... господине, защото никой не би предположил, че след толкова много години ще пратят в гарнизон Василиск човек като онази побъркана.

— Разбирам това. Всъщност, господин Канинг, точно аз избрах операция „Одисей“ да започне, когато изпратиха тук Павел Йънг.

— Да. И всичко се движеше строго по план, докато не изникна тя. Оттогава...

Канинг сви рамене и леко разпери ръце.

— Разбирам промяната в обстоятелствата, господин Канинг. — Адмиралът говореше търпеливо, като на малко дете, и го гледаше с привидно благи очи. Консултът се гърчеше вътрешно, но беше достатъчно благоразумен, за да не възразява. — Нещо повече, за разлика от вас, аз имам досие за капитан Харингтън. За жалост не е тъй подробно, както бих искал. Както може би знаете, флотското разузнаване рядко обръща сериозно внимание на офицери извън адмиралтейския списък, освен ако са от много влиятелни родове. Разполагаме само с официалната информация и няколко оскъдни подробности, но дори и те са достатъчни, за да разберем, че няма нищо общо с онзи надут кретен Йънг. Като цяло съм склонен да се съглася, че Харингтън изобщо не е офицер, какъвто тъпакът Яначек би пратил тук, в своя мъничък частен ад.

Канинг се поотпусна, но веднага се стегна отново, като видя хладната усмивка на госта.

— Все пак, господин Канинг, не мога да не стигна до извода, че сте се отнесли твърде лекомислено към сигурността. Изглежда, от самото начало сте разчитали не на предпазни мерки, а единствено на некадърността на МКФ. — Адмиралът махна с ръка. — Признавам, тази некадърност бе част от оригиналния план, но вие не биваше да *разчитате*, че ще продължава. Със сигурност още щом Харингтън се

развихри, трябваше да разберете, че се налага коренно преосмисляне на плановете ви.

— Аз... — Канинг стана и рязко пристъпи към барчето. Наля си мартини с леко трепереци ръце, отпи глътка и се обърна към адмирала. — Каквото и да си мислите, господине, аз взех предпазни мерки. Вярно, бяха дългосрочни рутинни мерки, признавам също, че бавно осъзнах какво става и не се приспособих навреме към действията на Харингтън. Но аз съм тук от шест местни години и през цялото това време никой офицер не си е направил труда да провери етикетите на контейнерите.

— Ако Харингтън вършеше само това, или дори ако просто арестуваше контрабандисти, щях да се вълнувам далеч по-малко — отвърна гостът. — Но тя не върши само това, нали? Активно подкрепя Мацуко и АЗМН. След като тя пое митническия и космическия контрол, освободеният местен персонал ще представлява сериозна заплаха за оперативната ни сигурност. А като добавим и разузнавателните полети, за които съобщават вашите информатори...

Той печално поклати глава и Канинг отпи голяма глътка от питието си.

— Не сме съвсем беззащитни, господине — каза той. — Знам, че е само въпрос на време разузнавателните полети да открият нещо, но, както казах, тъкмо за подобни случаи сме предвидили многослойно прикритие. И въпреки нейните дейности в космоса, тя нито веднъж не е закачила капитан Коглин. Колкото до останалите й действия — добави отбранително той, — сторих всичко възможно, за да я отзоват. Подадох над двайсет отделни протеста и използвам контактите си с търговци от други планети, за да предизвикам още възражения. Мантикорското адмиралтейство трябва да усеща накъде вървят нещата, особено в политическо отношение.

— Знам за протестите, господин Канинг. Но макар несъмнено да имате право, че така оказвате натиск върху Адмиралтейството, не ви ли хрумна, че по този начин доказвате на началството й, че тя върши нещо, което никак не ни харесва?

Канинг се изчерви и бавният прилив на гняв измести страха му. Лесно му беше на адмирала да дотърчи тук след свършен факт и да критикува, но какво друго можеше да се направи? По дяволите, протестите бяха единственото му нападателно оръжие. А ако не ги

беше подал, помисли си гневно той, адмиралът щеше да му дърпа ушите за бездействие.

— Е, когато се преобърне каруцата... — Адмиралът въздъхна, остави чашата и се изправи. — Защо не ми кажете за разнообразие какви са успехите ни?

Той пристъпи към бюрото на Канинг и се наведе над разгънатата карта. Хартиената карта беше не тъй подробна и по-трудна за употреба от холографската, но не се налагаше да влиза в консулската база данни. А за разлика от индивидуалния холографски четец, тя можеше да бъде навита и прибрана в каса със система за самоунищожение. При подобни съображения дребните неудобства можеха да се пренебрегнат.

Адмиралът се смръщи над картата и плъзна пръст по линиите на терена. За разлика от повечето си връстници във флота, той отлично познаваше както звездните, така и планетните карти, но неговият безименен отдел от разузнаването се занимаваше не толкова с военните действия, колкото с подривните операции. Той потупа картата и вдигна очи към Канинг.

— Лабораторията е тук, на платото. Има ли пряка връзка с нашия орбитален колектор?

— Не, господине. — Канинг се приближи до бюрото и се усмихна за пръв път от началото на разговора. — Свързва се чрез наземни станции тук и тук... — той посочи два планински върха в Покрайнините, — а първичната наземна станция изобщо няма връзка с нашия колектор. — Той срещна недоумяващия поглед на адмирала и усмивката му се разшири. — Черпим от личния резервен колектор на мадам Естел.

— Искате да кажете, че черпите енергия от *мантикорската* мрежа?

— Не, господине, енергията изобщо не влиза в мрежата. Това е техният вторичен колектор, предвиден за ползване само ако главният бъде спрял за ремонт или профилактика. Освен редовните тестове за изправност, ние сме единствените потребители. Дори ако открият връзката, няма да разберат чие дело е, а опитите да изяснят как е монтирана ще отклонят вниманието им в някои... много интересни насоки.

— Разбирам. — Адмиралът кимна и за пръв път даде някакъв признак на одобрение. — Но естествено, ако открият връзката, ще

открит и наземната станция, която захранва.

— Да, господине, но точно там ще се задейства прикритието, за което ви споменах. Полковник Уестърфелд носи оперативната отговорност за полевите дейности и той свърши великолепна работа по прикриване на следите и подхвърляне на фалшиви следи. Всъщност ние *искаме* да открият наземните станции — стига само да се постараят.

Адмиралът вдигна вежди и Канинг се усмихна почти естествено, докато продължаваше:

— Изградили сме резервна лаборатория, която разполага със собствени хидрогенератори, а ако открият тази, тя няма да им подсказе кой знае какво — разбира се, ако не хванат някого от персонала. Дори и така да стане, нито един прибор не е произведен в републиката. Всъщност повечето апаратура е производство на... нека просто да кажем на един мантикорски търговски картел. — Той помълча и този път адмиралът му се усмихна. — Още по-важно, местният шеф на охраната и лабораторните техници също са мантикорци и нямат представа, че работят за нас. Вярват, че работят за местен престъпен синдикат. Ако се наложи да ползваме резервната лаборатория, ще трябва да доведем наши хора, но и там почти цялото оборудване е произведено на Мантикора. И като последна мярка наредихме на нашите мантикорски изкупителни жертви да поддържат строга отчетност за фиктивните си работодатели. Ако АЗМН залови лабораторията, ще открият данни, в които работещите там твърдо вярват и които сочат в съвсем погрешна посока.

— Разбирам — повтори адмиралът. Пръстът му разсеяно шареше по картата. След малко усмивката му избледня и той посочи една точка далече на юг от обширното плато. — А главният обект?

— Напълно обезопасен, господине — уверено заяви Канинг. — Всичко е под земята и никога не сме имали пряк контакт с лабораториите, дори и по въздуха. Всяка пратка минава през тази зона — той посочи точка далече на изток — и оттам се пренася по земя с кокиларски кервани. Освен това тамошните хора на полковник Уестърфелд са много грижливо подбрани и няма да имат нищо общо с нас, ако случайно попаднат в ръцете на АЗМН. За разлика от техниците в резервната лаборатория, всички са мантикорци с дълги

криминални досиета и никой от тях няма представа за кого работи полковникът.

— Така е. — Адмиралът наведе глава настрани и си позволи да се усмихне много по-широко. — Може би съм проявил прекален песимизъм, господин Канинг. Вие явно сте взели повече предпазни мерки, отколкото предполагах.

— Заслугата не е само моя — отговори Канинг. — Както казах, полковник Уестърфелд върши работата на място, а вашите хора избраха великолепно прикритие за присъствието на Коглин. И разбира се, посланик Гоуан координираше от Мантикора голяма част от операцията.

Адмиралът кимна и Канинг едва сдържа усмивката си. Гоуан беше много едра риба с могъщи приятели на Хейвън. Никога не е зле да прехвърлиш част от заслугата (и от отговорността) на по-широки рамене, а дори флотското разузнаване не би посмяло да се заяде с Гоуан.

— Тъй — каза след малко адмиралът и отиде до масичката да вземе питието си. Отпи замислено, гледайки към нощта зад прозореца и ярко осветения двор на консулството. — Наземните мерки за безопасност са по-добри, отколкото предполагах, но орбиталната част на операцията остава висяща, а там Харингтън може да ни навреди най-много.

— И да, и не, господине. — Канинг застана до адмирала и също погледна към двора. — Вече е твърде късно, за да залови най-важните пратки. Всичко необходимо вече е на място освен мекохата, която все още произвеждаме, а аз самостоятелно взех решение да отменя последните две другопланетни доставки, когато разбрах какво става. Бих предпочел да са тук, но ще се справим и без тях, а разкриването им би било твърде опасно. Колкото до Коглин, той ще е в пълна безопасност, докато не мърда от кораба. Ако не контактува с планетата, Харингтън няма да има нито повод, нито оправдание да се намеси.

— Добре. — Гласът на адмирала вече не звучеше толкова враждебно и Канинг си позволи да се поотпусне още малко. Но адмиралът пак сви устни. — И все пак, дори всичко друго да мине перфектно, самото присъствие на „Безстрашен“ в орбита около Медуза може да провали цялата операция. Не ми допада тясната интеграция на

Харингтън с АЗМН. Тя има почти цяла рота мантикорски космически пехотинци с достатъчно въоръжение, за да преобърнат ситуацията.

— При цялото ми уважение, господине, смятам това за невероятно. За да застрашат операцията, те би трябвало да знаят предварително какво се задава и да подготвят план за действие. О, не отричам, че вероятно ще ограничат пораженията, но не виждам как биха могли да ги ограничат дотолкова, че да има значение. Щом не могат да ги предотвратят напълно, нашата работа е свършена, а дори цяла рота пехотинци в анклавите няма как да постигне това.

— Може би. — Адмиралът се полюшна от пети на пръсти, плъзгайки пръст по ръба на чашата си. — Но може и да се справят. Какво казват за Йънг вашите източници на Мантикора?

— Корабът му е на „Хефест“, където информаторската ни мрежа трудно достига, но по всичко личи, че е разбрал провала на замисъла си. Предполагам — но това е само предположение, — че прави всичко възможно, за да се върне, преди Харингтън да го е направила за посмешище.

— Трудно би било — отбеляза адмиралът с цинична усмивка — да се направи от Павел Йънг по-голямо посмешище, отколкото е в действителност. — Той помълча няколко секунди, после кимна. — Разберете докога ще остане там, господин Канинг. Не се съмнявам, че щом се върне, първата му работа ще е да отпрати Харингтън в най-далечната точка на гарнизон Василиск, а аз предпочитам *той* да е в орбита около Медуза, когато започне веселбата. Ако има надежда да си дойде след по-малко от... да речем един мантикорски месец... искам операцията да се отложи до неговото завръщане.

— Това може да се окаже трудно — каза предпазливо Канинг. — Почти всичко е на място и нашият шаман е подготвен. Не съм сигурен, че ще може да ги удържа толкова дълго. Както знаете, часът не е твърдо определен. Освен това Коглин не може безкрайно да остава на място, без някой като Харингтън да заподозре нещо.

— Може би. Но както казах, не искам Харингтън близо до планетата, когато се почне. Искам я поне на няколко часа път, за да тръгнем с летящ старт. Колкото до Коглин, мисля, че прикритието му ще издържи още малко, а ако се наложи, мога да задържа другите ни обекти на място още три-четири мантикорски месеца.

— Ще видя какво мога да направя, господине.

В гласа на Канинг все още звучеше съмнение и адмиралът се усмихна.

— Сигурен съм, че ще видите, господин Канин. А междувременно аз ще видя какво можем да сторим, за да... пренасочим енергията на капитан Харингтън.

— Почти изчерпах дипломатическите възможности, господине — изтъкна Канинг.

— Не, господин консул. Изчерпахте дипломатическите възможности на Хейвън.

Адмиралът се обърна към него с широка усмивка и Канинг вдигна вежди.

— Не съм сигурен, че разбирам какво намеквате, господине.

— Я стига! Нали току-що ми казахте колко сте се постарали да осигурите на мантикорците по-близък виновник. Е, каква полза от клещи, ако не ги използваш?

— Искате да кажете...

— Разбира се, господин Канинг. — Адмиралът си позволи да се изкиска. — Уверен съм, че капитан Харингтън е раздразнила мантикорските търговски картели не по-малко от нас. Според вашите сведения за нейните операции тя вече здраво им е бръкнала в джоба, да не говорим за унижението да ги спипа с ръце в кацата с мед. Подозирам, че повечето от тях жадуват съвсем като нас да ѝ изтръгнат зъбите.

— Да — потвърди Канинг с усмивка. — Да, предполагам, че е така. Но не смятате ли, господине, че те вече са оказали целия възможен натиск върху правителството и Адмиралтейството?

— Може би. Но аз си мислех за нещо по-пряко. Още откакто научих за тукашната ситуация, проучвам досието на капитан Харингтън. Както казах, не е много подробно, но предлага полезни сведения. Например знаехте ли, че родителите ѝ са лекари? — Канинг поклати глава. — Е, така е. Всъщност и двамата са старши партньори в медицинската асоциация „Дювалие“ на Сфинкс. Великолепно заведение с висока репутация в неврохирургията и генетичната хирургия... и по една случайност седемдесет процента от „Дювалие“ са собственост на „Кристи и синове“, които, от своя страна, са клон на картела „Хауптман“. — Адмиралът се усмихна мечтателно. — Знаех

си, че ще е полезно да държим „Хауптман“ под око — още преди да възникне сегашната операция.

— Но картелът знае ли за това, господине?

— Може би не, но съм сигурен, че ще можем да привлечем вниманието им — дискретно, разбира се. Впрочем вече им напомнихме това-онова, нали?

— Да, господине. — Канинг сбърчи чело, обмисляйки вариантите. — Редовният ми куриерски полет до посланик Гоуан потегля утре — добави замислено той.

— Чудесна идея, господин Канинг. — Адмиралът кимна и вдигна чашата за на здравица. — Дано капитан Харингтън си има други грижи в най-скоро време.

16.

Скоти Тремейн натисна бутона и се протегна, докато креслото му с тихо бръмчене се отдръпваше от командния пулт на катера. Той направи гримаса и разкърши рамене, после стана.

— След няколко минути се връщам, Рут — каза Тремейн на пилота.

— Няма проблеми, господин Тремейн — усмихна се старшина Рут Клайнмюлер. — Планетата няма да избяга, докато се върнете, сър.

— Сигурно — кимна той и отвори люка на пилотската кабина. Тръгна по тесния коридор (катерите бяха не по-големи от древните пътнически боинги) към каютата на механика и надникна вътре. — Как върви?

— Нищо, сър. — Униформената жена пред сензорната апаратура сбърчи нос. — Ако вярваме на това чудо, летим над пълен пуцинак.

— Ясно.

Тремейн удържа усмивката си. Отговорът беше почтителен и сравнително оптимистичен, но в тона се криеше раздражение. Когато ги пратиха на митническа служба, хората му не бяха доволни, но отношението им бързо се промени след първите трескави седмици. Бяха открили радостта от големите удари и отражението им върху техните банкови сметки. Сега протестираха срещу всяко откъсване от оредяващия поток на орбиталната контрабанда.

— Знаете ли, сър — изрече глас зад гърба му, — без още катери ще се мотаем до второ пришествие.

Тремейн се обърна към подофицер Харкнес.

— Да, подофицер, знам. Но ако случайно нямате в шкафчето си още пет-шест катера, не виждам откъде ще потърсим помощ. А вие?

— И аз, сър — призна Харкнес.

Мичманът бе направил голяма крачка напред след първата открита контрабанда, помисли си Харкнес. Той харесваше Тремейн — младежът не беше нито надут пуяк като мнозина мичмани, които не смееха да си признаят липсата на опит, нито пък бягаше от

отговорност, — но все още го проверяваше. Има много начини да се разбере какво представлява всъщност един офицер, а дълбоко в младия господин Тремейн се криеха неподозирани качества.

— Просто си мислех, сър — добави след малко подофицерът.

— За какво?

— Ами, сър, хрумна ми, че напълно изтеглихме нашия катер от митничарската работа, нали така? — Тремейн кимна. — С тия полети на ниска орбита задачата ще ни отнеме много дни, но какво ще речете за другите катери и совалки? — продължи Харкнес. Тремейн приведе глава настрана и му направи знак да продължава. — Мислех си, сър, че всяка от тези машини прави по шест излитания и кацания на ден — за смяна на екипите, — и взех да се чудя. Не можем ли леко да изменим маршрутите им за кацане и излитане? Искам да кажа, те имат същите сензори като нас, нали така?

— Хм... — Тремейн се почеса по брадата. — Така си е. Можем да изменим траекториите така, че да покрием цялото полукълбо, нали? *А на нас* ще ни остане време да проучим другата страна на планетата.

Той бавно кимна и замислено присви очи. Харкнес отвърна на кимването.

— Подофицер — каза тържествено мичманът, — това си струва да се обмисли. Благодаря.

— Моля, сър — отвърна Харкнес и Тремейн се отправи към свързочното табло в кабината.

Лейтенант Сантос влезе в заседателната зала и спря зад капитанското кресло. Хонър беше заета да преглежда данните за планетното енергопотребление и не я чу да влиза, но вдигна глава от звука на внезапно и сочно хрупане.

Мощното мъркане на Нимиц потвърди нейните подозрения и тя хвърли остър поглед към Сантос, когато видя целината в предната лапа на дървесния котарак. Макар и роден на дърво, Нимиц нямаше подходящи зъби за растителна храна. Дървесните котки от Сфинкс се хранеха с по-дребни животински видове, обитаващи тяхното царство. Сега острите зъбки на Нимиц раздираха целината на дълги... и лигави зелени влакна.

Сантос се усмихна виновно, гледайки блажения котарак, а Хонър поклати глава.

— Знаеш, че не му се отразява добре, Доминика — сгълча я тя.

— Но толкова му харесва, кептън — оправда се Сантос.

— Знам, че му харесва, но не може да я усвои... не напълно, искам да кажа. Липсват му нужните ензими. Просто си тъпче корема и после не иска да яде.

Нимиц спря да дъвче. Гласните му струни бяха абсолютно неподходящи за имитация на човешка реч, но той разбираше удивително голям брой думи, а точно тези реплики бе чувал неведнъж през годините. Сега хвърли на Хонър презрителен поглед, вирна опашка, изправи се на задни лапи и потри глава в ръката на Сантос, за да демонстрира недвусмислено мнението си по въпроса. Главният механик бе негова любимка сред офицерите на „Безстрашен“ — навярно защото напоследък винаги му носеше стрък целина, мрачно помисли Хонър и въздъхна.

— Е, би трябвало да съм свикнала. Този хитрец *винаги* намира кой да угажда на пороците му.

— Много е мил, нали? — съгласи се Сантос.

Тя почеса Нимиц по брадичката, после седна и Хонър се усмихна. Трябваше да признае, че не може да устои на хора, които имат слабост към дървесните котараци.

— Искали сте да ме видите — каза Сантос след малко.

— Да. — Хонър посочи информационния дисплей. — Преглеждах данните на Барни за предполагаемото енергопотребление. Струват ми се ужасно неясни.

— Не е лесно да се обобщят, кептън. — Сантос плъзна пръсти през косата си и се намръщи замислено. — Той не разполага с достоверни данни за какво се използва енергията, тъй че хората му разчитат най-много на ИСП. — Хонър вдигна вежда и Сантос поясни с широка усмивка: — Това е от нашия инженерски жаргон, тоест „изсмукано от средния пръст“. Могат да подават някои точни данни — например комуникации, външно осветление, топлинно излъчване, — но без цялостни сведения за техниката в анклава всичко е стрелба напосоки. Дори такава дребна подробност като дали хората се сещат да изключат осветлението, преди да излязат, може значително да промени оценката.

— Хм... — Хонър потърка носа си и се облегна назад, слушайки как Нимиц хруска и мляска с целината. — Как върви монтирането на датчици към колекторите? — попита тя изведнъж.

— Остават ни още три... не, четири — отговори Сантос. — Съжалявам, но само с транспортните катери...

Хонър вдигна ръка и се усмихна.

— Не се извинявай. Справяш се добре, особено като се има предвид, че не искаме никой да забележи. — Тя леко разклати креслото, продължавайки да гледа данните на монитора, после сви рамене. — Добре, да видим дали можем да подходим по друг начин, Доминика — промърмори след малко и натисна бутона за свръзка.

— Дежурният офицер слуша — раздаде се гласът на лейтенант Уебстър.

— Свързочник, тук капитанът. На мостика ли е първият помощник?

— Не, госпожо. Мисля, че слезе във втори ракетен отсек. Тактическият офицер има някакви проблеми със зареждането.

— Ясно. Обадете му се, моля. Ако е свободен, бих искала да го видя в заседателната зала. Помолете да дойде и лейтенант Кардонес.

— Слушам, госпожо. — Настана кратко мълчание, после Уебстър пак се обади: — Идват към вас, госпожо.

— Благодаря, Самюъл. — Хонър изключи връзката и погледна Сантос. — Ако Барни не може да ни даде точни данни, може пък ние да му помогнем с ИСП.

— Как?

— Е, хрумна ми, че...

Хонър не довърши, защото люкът се отвори пред Кардонес. Лейтенантът кимна малко плахо на Сантос, после се обърна към капитана.

— Търсили сте ме, госпожо?

— Да. Седнете, оръжейник. Имам проблем и искам да ми помогнете заедно с първия помощник.

— Проблем ли, госпожо? — Кардонес изглеждаше леко стреснат и Хонър се усмихна.

— Не е свързано с вашия отдел. Просто...

Люкът пак се отвори. Маккиън бе облякъл над униформата си омазнен работен гащеризон. Това бе едно от нещата, които Хонър

категорично одобряваше у своя заместник — не се боеше да си изцапа ръцете.

— Викали сте ме, госпожо — изрече той с далеч по-официален тон от Кардонес.

Хонър кимна, усещайки как лицето ѝ машинално се стяга в официална маска, и посочи креслото срещу Сантос.

— Да. Какъв е проблемът с ракетите? — попита тя, опитвайки за пореден път да изтръгне помощника от неговото отчуждение.

— Нищо сериозно, капитане. Мисля, че вече почти е разрешен — рапортува отсечено той и Хонър въздъхна. Зад нея Нимиц спря да хрупа за миг, после продължи малко по-сдържано.

— Е, както казах на Раф, имаме проблем. Опитваме се да засечем необичайно потребление на енергия, но ни липсват базови данни.

Маккиън кимна. Сивите му очи бяха замислени, но хладни.

— От вас и Раф — продължи Хонър — искам да вземете цялата мощност на слънчевите колектори и да я сравните с грубата оценка на майор Исварян. Искам данни за общото енергопотребление на всички анклави в течение на няколко дни, които да сравним с нашата оценка на пропорционална основа.

Тя замълча и Кардонес се озърна към първия помощник, сякаш очакваше да зададе въпрос. Когато Маккиън само кимна, той се изкашля.

— Извинявайте, госпожо, но каква полза ще имаме от това?

— Може да не ни помогне особено, но искам да видя доколко е точна началната оценка на Барни. Ако е сравнително точна, или ако има еднакво отклонение във всички случаи, значи имаме не само потвърждение на метода му, но и известна представа как *трябва* да изглеждат енергийните потребности на анклава. Ако в повечето случаи е близко до истината, но в един или два от тях има голямо отклонение, това ще ни подсказва да им обърнем по-сериозно внимание.

Кардонес кимна. Маккиън седеше мълчаливо и чакаше.

— Освен това — продължи Хонър — искам промените в енергопотреблението по часове. За да усетя общата схема. Искам да знам дали някъде използват големи количества енергия след местния залез — особено късно нощем. Сравнете промените в енергопотреблението на всички анклави по часове. Ако на едно-две места спадането е по-слабо, искам да знам това. Според твърденията

на майор Исварян и неговите хора от АЗМН лабораторията за производство на мекоха не може да спре по средата на процеса, затова ако някъде енергопотреблението остава високо, докато при съседите спада, може би сме се натъкнали на лаборатория.

Кардонес пак кимна с грейнали очи. За разлика от Маккиън.

— Веднага се заемам, госпожо — каза след малко помощникът.
— Има ли нещо друго?

— Не — тихо каза Хонър.

Маккиън стана, кимна на Кардонес и двамата излязоха. Хонър изчака люкът да се затвори зад тях и въздъхна.

— Кептън? — обади се тихо Сантос.

Хонър се изчерви. Беше забравила за присъствието на главния механик и мислено се упрекна, че разкрива пред друг офицер тревогата си за Маккиън. Застави се да прикрие огорчението и се обърна към Сантос.

— Да, Доминика?

— Аз... — Сантос помълча, сведе очи към ръцете си върху масата, после изпъна рамене. — За първия помощник, госпожо. Аз не...

— Капитан Маккиън не е твоя грижа — каза спокойно Хонър.

— Знам, госпожо, но... — Сантос си пое дълбоко дъх и пренебрегна ясния намек да смени темата. — Кептън, знам, че се тревожите за него. Всъщност знам, че се тревожите за *всички нас*. Ние... не бяхме в най-добра форма, когато пристигнахме тук, нали?

— Нима съм се оплаквала? — попита Хонър и я погледна право в очите.

— Не, госпожо. Но и не бихте го сторили, нали? Гласът на Сантос беше също тъй спокоен и Хонър смутено махна с ръка. Влачейки остатъка от целината, Нимиц пролази в скута ѝ, вдигна глава над масата и огледа внимателно двете жени.

— Работата е там, кептън, че познавам Алистър Маккиън отдавна — продължи тихо Сантос. — Той е приятел... а аз съм следващият ви офицер по старшинство.

Хонър въздъхна и се облегна назад. Помисли си, че трябва да прекрати този разговор. Най-много мразеше да обсъжда офицер зад гърба му, особено ако е неин подчинен. Но вече не издържаше отношенията с Маккиън. Беше използвала всички възможни средства

да стигне до него — да го накара да бъде истински първи помощник, от какъвто се нуждаеше, а не ефикасен и безучастен автомат, — но не успя. В гласа на Сантос нямаше злорадство или високомерие, а само загриженост. Освен това Доминика казваше истината; тя беше вторият по старшинство офицер на Хонър — третият човек в командната верига на кораба и имаше не просто право, а задължение да говори, когато види проблем.

Когато видя реакцията на капитана, лицето на главния механик се поотпусна. Тя посегна да погали Нимиц зад ушите.

— Обикновено Алистър е добър офицер, кептън. Нещо повече, той е добър човек. Но да ме прощавате, личи си, че не сте на една вълна, и не вярвам, че не сте се опитвали да го преодолеете. Никога не съм го виждала такъв и се тревожа за него.

Хонър се вгледа замислено в Сантос. Не долавяше и следа от егоизъм. Доминика не се опитваше да спечели благоразположението ѝ или да забие нож в гърба на прекия си началник.

— И какво? — попита тя лаконично, защото не можеше — и не искаше — да критикува Маккиън, като се съгласи със Сантос и изрази собствената си тревога.

— Аз просто... — Сантос помълча и се вгледа в пръстите си върху главата на котарака. — Просто искам да знаете, че каквото и да не е наред, той също страда, кептън — каза накрая тя. — Мъчи се да не го показва, но според мен смята, че е изневерил на дълга си... на вас, *на кораба*. И в известен смисъл наистина е така. Не знам защо, но просто не е така ангажиран, както беше при капитан Рат, а той обича този кораб до последния болт. — Тя вдигна глава, огледа залата с леко замъглени очи и се усмихна. — Аз също. Старичък е и го нараниха зле, когато изкормиха въоръжението, но е разкошен стар негодник. Няма да ни изостави в беда... — тя отново погледна Хонър в очите, — Алистър също. Какъвто и да му е проблемът, няма да ви изостави, когато стане напечено, кептън. Това е... — тя пак помълча, после махна с ръка. — Това е каквото имах да кажа.

— Разбирам, Доминика — меко отвърна Хонър.

— Да, госпожо. — Сантос стана, въздъхна дълбоко, погали Нимиц за последно и изпъна рамене. — Е, аз по-добре да се захващам с онези датчици, госпожо — каза тя малко по-рязко и се отправи подир Маккиън и Кардонес.

Нимиц се настани в скута на Хонър да си дояде целината, а тя се облегна назад и бавно плъзна длан по хълбока му, докато обмисляше казаното от Сантос. Трябваше кураж — и искрена загриженост, — за да поеме такъв риск пред капитана си. (На Хонър дори не й хрумна да се запита дали собственият ѝ пример не е причината за тази откровеност на Сантос.) Повечето офицери биха се постарали да стоят настрана от помощник, за когото подозират, че е в лоши отношения с капитана, за да не се разпростре височайшият гняв и върху тях. А важното бе не само в казаното от Доминика, но и в начина, по който го каза. Личеше загрижеността ѝ, първо за кораба и след това за първия помощник, но нямаше съмнение, че много държи на Маккиън.

И това е важно, реши Хонър. Винаги беше добър знак за един офицер, когато подчинените му се застъпват за него, особено ако биха имали интерес от неговото отстраняване. Нещо повече, думите на Сантос потвърждаваха мнението ѝ, че Маккиън се бори с нещо в себе си — нещо, което и главният механик не можеше да разбере напълно.

Доминика Сантос не би се застъпила за офицер, когото не смяташе за достоен, дори и да го харесваше. Хонър бе сигурна в това и като си припомни своите срещи с Маккиън, тя осъзна, че Сантос е права. Каквото и да беше проблемът, колкото и да му бе трудно да протегне ръка към нея, той си изпълняваше задълженията. Не тъй добре, както можеше, не без видимо отчуждение и формализъм, и определено не така, както би искала Хонър, но ги *изпълняваше*. *Заставяше* се да го прави, макар да личеше, че нещо го гризе отвътре.

Тя въздъхна, стана и прехвърли Нимиц на рамото си да дояжда последната огризка от целината. Дъвчейки радостно, той притисна брадичка в късата ѝ коса, а тя събра ръце зад гърба си и тръгна към люка.

Не беше честно. Не трябваше да прави отстъпки на първия помощник, не трябваше да се тревожи за неговата подкрепа и проблемите, които го мъчеха. Но никой не бе казал, че животът е честен, а в МКФ имаше един твърд принцип: няма лоши екипажи, а лоши капитани. Това се отнасяше и до офицерите. Колкото и да ѝ се искаше Маккиън да свали преградата, тя трябваше да работи с него — или да го замени. А не можеше да го замени. Не и само защото не са на една вълна.

И особено ако Сантос е права, помисли си тя, докато отваряше люка. Знаеше, че каквото и да измъчва Алистър Маккиън, той няма да я подведе в тежък час.

17.

— А сега, господин Тремейн, ще погледнете ли това?

Техник първи клас Ямата посочи дисплея си и Скоти Тремейн се приведе към него. За необучено око бледото светло петно в центъра на екрана би могло да бъде какво ли не; но като знаеше какво търсят, той разбра, че може да бъде само едно.

— Колко е голямо? — попита той.

— Ами... — Ямата коригира настройката и се намръщи замислено. — Предполагам, че са екранирани, сър... определено не мога да получа ясни данни откъм потребителя... но изглежда захранващият лъч има върхова мощност около двеста киловата. — Той вдигна спокоен поглед към мичмана. — Доста ток за една шепа кокилари.

— Така си е, Хиро — промърмори Тремейн. — Така си е. — Той тръсна глава. — Каква е позицията?

— Шейсет и три километра запад-югозапад от Тинестата долина, сър — докладва Ямата. Той посочи друго светло петно, по-малко, но много по-ярко. — Това е захранващата им станция, но трябва да е междинен пункт. Намира се на склона на хребет, доста под билото, и не виждам никаква връзка.

— Хм... — Тремейн погледа дисплея още малко, докато катерът продължаваше по ниската си орбита към хоризонта. После кимна и потупа техника по рамото. — Добра работа, Хиро, ще се погрижа кептънът да узнае чия е заслугата.

— Благодаря, сър — усмихна се Ямата, а Тремейн се обърна към свързочника от АЗМН.

— Свържи ме с кораба, Крис. Мисля, че шефката ще иска да чуе това.

— Изглежда, че си била права, Хонър. — Върху екрана лицето на мадам Естел Мацуко изглеждаше мрачно и недоволно. — Там има

нещо и със сигурност не е законно. Цялата верига Мъхови хълмове е забранена зона, както и платото Мъхов гръб.

— От това не следва, че там има нелегална лаборатория — изтъкна Хонър и мадам Естел изпръхтя.

— Вярно, не следва — и ако успееш да го повториш три пъти със сериозна физиономия, ще те черпя една вечеря в „Космо“.

Хонър се изкиска при споменаването на най-скъпия и изискан ресторант в Ландинг, но веднага пак стана сериозна.

— Права сте, разбира се — призна тя. — Дори да не е лабораторията, обектът си остава незаконен. Въпросът е какво смятате да предприемете, госпожо.

— А ти какво очакваш? — Мадам Естел се навъси свирепо. — В момента Барни Исварян събира ударна група.

— Трябват ли ви хора? Мога да пратя част от пехотинците на капитан Пападопулос...

— Мисля, че имаме достатъчно хора, но благодаря. Ще питам Барни. Ако той смята, че му трябва помощ, непременно ще ти се обадя — отвърна с благодарност мадам Естел.

Майор Барни Исварян от Агенцията за закрила на местното население се промъкваше през високите туфи мъх шемак и се мъчеше да не забелязва острия химически мирис на сока им. Петнистият му гащеризон и бронираната жилетка не бяха чак толкова добри като универсалния камуфлаж на космическата пехота, но добре се сливаха с монотонния пейзаж. Грамадните насекоми, изпълняващи функцията на местни „птици“, се стрелкаха над мъха насам-натам и той се застави да пълзи още по-бавно, за да не ги стресне. Едва ли някой щеше да гледа точно насам и да забележи как подплашени бръмбари литват от туфите, но все пак беше възможно, а той нямаше желание да провали цялата операция точно сега.

Той стигна до билото и спря да си почине, докато сержант Данфорт го догонваше. Също като Исварян, Данфорт беше бивш космически пехотинец и владееше плазмената си пушка до съвършенство. Той монтира предната подпора на сто и петдесет сантиметровото оръжие, вкара в гнездото тежкия енергиен зарядник и намести електронния прицел. Включи проверката за готовност, после

кимна, опря рамо в приклада и се вгледа през прицела към сградите долу.

Исварян също провери оръжието си, после вдигна електронния бинокъл и устните му се извиха от неволно възхищение. Нищо чудно, че въздушното наблюдение не даде резултат. Дори и космическата пехота не би постигнала по-добър камуфлаж.

Сградите очевидно не бяха местни — ниски и здрави стандартни бараки, каквито се произвеждаха навсякъде, — но заровени почти до покривите и покрити отгоре с чимове. По тях растяха туфи шемак и Исварян беше готов да се обзаложи, че отвътре има дебел слой изолация, за да прикрие топлинното излъчване. Разумно решение, особено като се имаха предвид горещите извори на два километра източно от мястото. Остатъчната топлина можеше да се отведе дотам и да изчезне сред естествения топлинен фон.

Той се смръщи при мисълта, че цялата тая проклета база е построена под носа на АЗМН. Вярно, бяха претоварени с други задачи, но това тук не беше работа за една нощ. Хората му бяха пропуснали да забележат какво става.

Е, сега ще си платят за хитрините, мрачно помисли той.

Остави бинокъла, натисна два пъти бутона за свръзка, без да говори, и зачака. Никой не отговори със същото двукратно натискане, което означаваше, че някой екип още не е на място, и Барни пак вдигна бинокъла.

Никакъв признак на живот. Само безмълвни стени и покриви, обрасли с мъх. Това говореше за самоувереност — или глупост, — каквато лично той не би си позволил. Въпреки отличната маскировка трябваше да има поне един наблюдател. Но Исварян знаеше, че на харизан кон зъбите не се гледат; щом противникът му предлагаше предимството на изненадата, той нямаше да протестира.

Без да откъсва поглед от сцената долу, Исварян вдигна ръка към устата си.

— Тръгвайте — рече тихо той в микрофона на китката си.

На петдесет километра южно от него изреваха двигатели. Шест въоръжени глайдера на АЗМН включиха антигравите, насочиха носове на север и полетяха напред с пълна мощност.

Исварян продължаваше да гледа през бинокъла. Воят на турбини в далечината отначало бе слаб, но бързо нарасна, докато глайдерите се

приближаваха с деветстотин километра в час. Ревът им избухна над него като гръмотевица, облъхна го с горещ вятър и връхлетя към базата на престъпниците. Две машини заковаха на място и увиснаха точно над сградите, останалите четири обкръжиха базата, преди да кацнат и да отворят десантните люкове.

От всеки кацнал глайдер изскочиха по осем въоръжени полицаи на АЗМН и се втурнаха напред под прикритието на машините. Разпръснаха се във верига и продължиха по-предпазливо, приведени и готови за стрелба. Но откъм сградите все още нямаше реакция и Исварян се намръщи. Заровени или не, хората вътре трябваше да са глухи, за да не чуят гръмотевичната атака. Поне един от тях трябваше да надникне, за да види какво става.

Тъкмо вдигаше микрофона, за да нареди на водача да задържи позициите, когато отляво долетя трясък. Докато се обръщаше натам, в слушалката му се раздаде ужасяващ задавен вик и над хълмистия терен отекна втори остър гърмеж. Този път видя пушек — облак сивобял дим, извиращ изпод мъха, — после ехото на двата гърмежа бе заглушено от автоматична стрелба на пулсорни пушки.

Ослепително бели проблясъци разкъсаха мъха около извора на дима и Исварян се изтръгна от вцепенението.

— Спрете огъня! — изкрещя той. — *Спрете огъня*, по дяволите!

Пулсорните пушки млъкнаха почти мигновено и той пак стрелна поглед към базата. Все още нямаше никакъв признак на живот и ударната група — която бе спряла по време на стрелбата, — отново тръгна напред. Сега хората бързаха да стигнат до сградите, преди някой пак да е открил огън. Барни се завъртя настрани. Откъм опърлените туфи долиташе остър мирис на горящ шемак и той се закашля.

— Тук Лидер-едно — кресна Исварян в микрофона. — Какво става, по дяволите, Фланг-две?

— Лидер-едно, тук Фланг-три — отговори задавен, прекалено спокоен глас. Не беше на Фланг-две. — Мат е мъртъв, Барни. Не знам какво беше. Някакво огнестрелно оръжие, но не пулсор. Направи му дупка колкото юмрук, но не експлодира.

Исварян изстена и изруга. Не и Мат Хауард! Оставаха му само две години до пенсия.

— Добре, Фланг-три — каза след малко той. — Претърсете района и разберете какво стана. И внимавайте, не искаме повече изне...

Чудовищен удар го просна по гръб и над цялата база изригна червено-бялото огнено кълбо на мощна химическа експлозия.

— Мили Боже!

Мичман Тремейн онемя, когато над базата изригна гейзер от пушек и прах. Един глайдер се запремята като в забавен кадър и избухна на свой ред. Друг, който висеше над базата, рухна право в огнения ад, когато отломки улучиха антиграва му. Над хаоса прогърмя нова експлозия и последният от шестте глайдера се залюшка като пиян из небето, после полетя стръмно надолу и единият му двигател се откъсна при удара в земята. Пилотът бе загубил управление — мъртъв, зашеметен или просто неспособен да овладее осакатената си машина, — но този път поне нямаше взрив.

— Там, кептън! — изкрещя Хиро Ямата. — Нула-шест-пет!

Тремейн откъсна поглед от смъртоносния хаос и в кротките му очи лумна свирепа ярост, когато зърна издължените очертания на скоростен въздушен автомобил, напускащ прикритието си. Машината полетя с бясно ускорение, използвайки един остър хребет, за да се прикрие от обстрела на зашеметената ударна група.

— Рут! Дай ми вектор за преследване на копелето! — изръмжа Тремейн.

Тежкия катер полетя като камък надолу, когато Клайнмюлер превключи антиграва на нула. Нещо повече, тя отпусна носа почти отвесно, право към бягащата цел, и натисна докрай дроселите на въздушните турбини.

Катерът с вой проряза небето и Тремейн натисна бутона за зареждане. Никога през живота си не бе стрелял по човешко същество, но не изпита и капка колебание, когато екранът на прицела светна. Не си и помисли да нареди на беглеца да спре; той не беше полицай или съдия, а бягството след експлозията се равняваше на самопризнание.

Пилотът беглец навярно дори не разбра за идването на катера — не че можеше нещо да промени. Машината му беше по-бърза от

всичко, с което разполагаше АЗМН, но нито един летателен апарат не бе в състояние да избяга от флотски катер.

Кръстът на прицела съвпадна с целта, прозвуча тих сигнал. Тремейн натисна спусъка и лазерният лъч пръсна бягащата машина на съвсем ситни парченца, които се разпиляха над безкрайния мъх като огнени сълзи.

Мадам Естел беше мъртвешки бледа и Хонър знаеше, че собственото ѝ лице отразява същото потресение. Триумфът от откриването на лабораторията се превърна в отровна горчилка, докато комисарят изброяваше жертвите. Трябваше да настоя да отидат пехотинците, скръбно помисли тя. Те поне щяха да бъдат с бронижилетки.

Но не бе настояла. Петдесет и петима мъртви, шестима ранени. Бяха загинали над деветдесет процента от ударната група, а всички останали бяха ранени, двама в критично състояние. Шейсет и една жертви само за две минути. Ударът бе убийствен за малката и сплотена група на АЗМН и Хонър усети, че ѝ призлява заради неволния ѝ принос в тази трагедия.

— Мадам Естел — каза накрая тя. — Съжалявам. Изобщо не си помислих, че...

— Вината не е твоя, Хонър — отвърна уморено Мацуко. — Нито на Барни Исварян, макар че навярно ще мине много време, докато си прости. Имало е изтичане на информация. Трябва да са знаели, че идваме.

Хонър кимна безмълвно. Капанът беше нарочно подготвен така, че да убие колкото се може повече хора от групата на Исварян. Наркотърговците бяха избягали много преди нападението и биха могли да взривят лабораторията по всяко време. Но бяха изчакали групата да пристигне, за да извършат хладнокръвно и добре пресметнато убийство.

— Е, поне мичман Тремейн успя да очисти онзи, който го направи — продължи мадам Естел. — И това не е малко. Бих предпочела да заловим пленници, но да не си посмяла да му го кажеш. На негово място щях да постъпя точно по този начин.

— Да, госпожо. — Хонър намери сили да се усмихне. — Ще му предам думите ви и няма да го мъмря за абсолютно правилното бойно решение.

— Добре. — Мадам Естел разтърка лицето си и с видимо усилие изпъна рамене. — Всъщност боя се, че станалото с Мат Хауард ме тревожи повече, отколкото загубата на целия екип — каза тя и Хонър примига от изненада.

Виждайки изражението ѝ, мадам Естел изкриви устни, стана от бюрото и насочи камерата към масичката за кафе. Странното оръжие върху нея приличаше на много груб модел пулсорна пушка, но нямаше нито зарядник, нито истински приклад. На мястото на приклада имаше хоризонтална дъга от извит метал, перпендикулярна на цевта.

— Виждаш ли? — попита гласът на мадам Естел иззад кадър.

— Да, госпожо. Какво е това?

— То уби Мат. Моите хора казват, че е еднозарядна пушка кремъклийка, изработена за медузанците.

— Какво? — смаяно възкликна Хонър.

Ръцете на мадам Естел се появиха на екрана и вдигнаха примитивното оръжие.

— Точно така реагирах и аз — мрачно каза тя. — Това — тя докосна металната дъга — е прикладът. Направен е от метал, защото на тая планета не се намира свястно дърво, а формата е такава, защото медузанците нямат рамене. Опира се в гърдите на стрелеца, за да поеме отката, но не това е най-интересното. Погледни.

Тя завъртя оръжието и хвана една малка ръчка върху предпазителя на спусъка, после завъртя целия предпазител на деветдесет градуса. От цевта изпадна метална запушалка и комисарят показа зейналия отвор.

— Това е много старинна форма на затвор за оръжия, използващи азотен барут. Доколкото разбрах, обикновено се монтира успоредно на цевта, а не перпендикулярно. — Гласът на мадам Естел звучеше унесено и сухо, сякаш се мъчеше да издигне преграда срещу болката. — Наричат го прекъснат винт. Просто обикновен винт с изпилена резба от двете страни, тъй че трябва само едно завъртане, за да се завинти или отвинти. Една от сътрудничките ми се увлича от древни оръжия и казва, че това е единственият практичен начин да се осигури плътно затваряне на подобно оръжие. Зареждат оловен

куршум с диаметър около осемнайсет милиметра, натъпкват барута зад него и слагат затвора.

Тя демонстрира как става и завъртя оръжието.

— После издърпват ударника над тази малка подложка и я посипват с барут. Когато дръпнат спусъка...

Извитият ударник щракна напред, кремъкът закачи ръба на подложката и проблесна ярка искра.

Мадам Естел пусна оръжието на масичката, върна се отново зад бюрото и завъртя камерата. Лицето ѝ беше сурово.

— Един медузанец може да презареди подобно оръжие по-бързо от нас — продължи тя. — Ако подпре приклада с една ръка, с другите две може да презарежда, без да губи прицел. А оръжието има много по-висока далекобойност и точност, отколкото предполагаш. Цевта е набраздена, а експлозията на барута — старинен черен барут, дори не нитроцелулозен, както ми казаха — разширява кухата основа на куршума, изтласква го по винтовите нарезки и въртенето осигурява стабилност на полета. Не е пулсорна пушка, Хонър, но според преценката на моята сътрудничка вероятно дава отлична точност до двеста или дори триста метра... а нямаме представа колко такива има наоколо.

— Господи! — промърмори Хонър при мисълта за хиляди медузанци, въоръжени с тия примитивни, но смъртоносни оръжия.

— Точно така — рязко потвърди комисарят. — Грубо оръжие, много грубо, но само защото някой се е постарал да изглежда така. Всъщност изработката е много добра и при сегашното ниво на местната технология моделът е идеален: издръжлив и в пределите на техните производствени възможности. Но няма начин — *няма начин* — толкова много технологични скокове да се случат едновременно. Моята сътрудничка казва, че на Старата Земя са били необходими векове за прехода от груби оръдия с фитилно запалване до оръжия от подобен тип. Всъщност тя настоява, че на Старата Земя никога не е имало оръжие, съчетаващо всички тия характеристики, освен някаква си „винтовка на Фъргюсън“, която не е пускана в серийно производство. Тъй че...

— Тъй че поне проектът трябва да е донесен отвън — гласът на Хонър беше също тъй рязък и мадам Естел кимна.

— Точно така смятам и аз. Някой алчен идиот е изпреварил възможността на медузанците да се избиват помежду си — или да избиват нас — с около хиляда и петстотин земни години. — Мадам Естел изглеждаше грохнала и състарена, а ръката ѝ леко потрепери, докато отмяташе кичур коса от челото си. — Пренесъл е тази гадост през моята охрана и я е дал не на градовете държави в Делтата, а на номадите от Покрайнините. Дори да го хванем, вече няма начин да върнем духа в бутилката, ако е научил медузанците как да изработват оръжието. Всъщност те със сигурност ще измислят сами как да правят по-тежки оръжия — истинска артилерия, Бога ми, — тъй че ако не искаме да се превърнем във въоръжена охрана на Делтата, ще трябва да насърчим градовете държави сами да произвеждат подобни пушки, за да се отбраняват. И най-лошото — нашите криминолози смятат, че медузанците, които убиха Мат, са били пушачи на мекоха — същата извънземна мекоха, която напоследък откриваме отсам Мъхови хълмове.

— Но... защо? — бавно попита Хонър.

— Не знам. — Мадам Естел въздъхна. — Просто не знам. Не се сещам за никаква ценност на тази планета, която да заслужава подобно капиталовложение, Хонър. Никаква. И това — тихо довърши тя — ме плаши повече от всичко останало.

Тихото бръмчене на сигнала се засили, после прерасна в серия оглушителни звуци, способни да вдигнат мъртвец от гроба. Андреас Венизелос се сепна, изруга и разтривайки очи, закуцука през мрачната каюта. Палецът на босия му крак срещна някакво твърдо препятствие и той едва се добра с подскоци до креслото пред терминала. Сигналят продължаваше да пици и лейтенантът яростно погледна часовника. Два и петнайсет след полунощ. Беше спал по-малко от три часа.

Дано да не е заради някаква глупост, каза си яростно той.

Приглади разчорлената си коса и натисна само звуковия бутон, за да не се показва в такъв вид.

— Да? — почти изръмжа той.

— Анди? — изрече тъмният екран. — Обажда се Майк Рейно.

Венизелос подскочи в креслото и дрямката мигом се изпари.

— Капитан Рейно?

— Извинявай, че те безпокоя — бързо продължи Рейно. — Знам, че напусна поста само преди няколко часа. Но тук имаме трафик, за който би трябвало да знаеш.

Капитанът от Астроконтролната служба изглеждаше разтревожен, дори малко уплашен и Венизелос се намръщи.

— Какъв трафик, капитане? — попита той.

— Преди около час кралски куриерски кораб пристигна от Мантикора и се насочи навътре в системата — отговори Рейно. — Разбира се, не спря за проверка... — Венизелос кимна. Кралските куриери имаха абсолютно предимство и пълна свобода на движение навсякъде из мантикорското пространство. — ... но току-що погледнах пасажерския списък.

Нещо в тона му накара Венизелос да настръхне, но той прехапа устни и мълчаливо изчака.

— Клаус Хауптман, Анди — тихо каза Рейно. — Не знам какво търси на борда на кралски куриерски кораб, но е там. И пътува към Медуза. След случката с „Мондрагон“ си мислех...

Той не довърши и Венизелос пак кимна към тъмния екран.

— Разбирам, капитан Рейно. И ви благодаря. — Той разтърка очи, после въздъхна дълбоко. — Трябват ми няколко минути, за да се облека, сър. Ще предупредите ли свързочния център, че идвам и искам кодиран канал за връзка с „Безстрашен“?

— Разбира се, Анди — отвърна Рейно с явно облекчение и изключи връзката.

Венизелос остана на мястото си още няколко безкрайни секунди, а умът му работеше трескаво.

Дори и най-високопоставените цивилни нямаха работа на борда на кралски куриерски кораб. Но Клаус Хауптман не бе кой да е. Би било трудно да му откажат. Всъщност едва ли някой бе посмял да му каже „не“ от десетилетия насам. Но не беше важно как се е качил на борда, а защо. Венизелос се сещаше само за една причина дойде — и то тайно, с официален правителствен куриер вместо с цивилен полет.

Той стана и посегна към панталоните си.

18.

— Божичко, Уестърфелд! Какво си мислиш, че вършиш?

Уолас Канинг се бе подпрял с две ръце на бюрото, сякаш се готвеше да го прескочи и да нападне човека отпред. Лицето му се кривеше от ярост и очите му пламтяха, но полковник Уестърфелд не трепна.

— Нищо не съм направил — отговори той с тих, но леко изтънял глас, което подсказваше, че не е толкова спокоен, колкото изглежда.

— Е, някой го е направил, по дяволите! — изсъска Канинг. — Ти тъпо ко...

Той рязко затвори уста, овладя се и с усилие седна в креслото. Уестърфелд понечи да заговори, но Канинг удари с длан по масата и затвори очи. Дълбоко пое дъх и се застави да мисли.

Слава Богу, че адмиралът бе отпътувал, преди да избухне това фиаско. При мисълта за избухване той едва се удържа от истеричен кикот и отвори очи. Цялата им грижлива работа, прикритието на лабораторията, фалшивата документация — *всичко* това — отиваше на вятъра. И дори по-зле. Ония от АЗМН нямаше да намерят покой, след като „престъпници“ бяха убили почти шейсет от агентите им. А ако не попаднеше на фалшивата следа, която трябваше да открият, тогава...

— Добре — изрече той с дрезгав, но малко по-спокоен глас. — Чакам. Какво стана и как?

— Подадох предупреждението на Съмървейл точно както се бяхме уговорили — обясни много предпазливо Уестърфелд. — Както знаете, трябваше да го предупредим, тъй като той вече знаеше, че получаваме сведения от АЗМН. Ако не беше получил предупреждение, Исварян и Мацуко можеха да заловят хората му, да ги разпитат и да надушат нещо нередно, след като разберат, че Организацията дори не се е опитала да спаси лабораторията си...

— Знам защо взехме това решение — хладно го прекъсна Канинг. — Но знам също, че не биваше да му казваш точно кога ще

дойде атаката. По дяволите, полковник — те трябваше да бъдат заловени!

— Точно това се опитвам да ви кажа, сър — рече отчаяно Уестърфелд. — Аз не съм ги предупредил за хайката. И дума не казах за нея!

— Какво? — Канинг свирепо се втренчи в своя подчинен. — Тогава как са разбрали?

— Мога само да предполагам, сър, но Съмървейл смяташе, че отговаря за сигурността. Според мен той е имал свои осведомители, които му подават допълнителна информация. Те трябва да са го предупредили за идването на Исварян, защото определено не бях аз.

— Но защо, по дяволите, е взривил лабораторията? — попита почти жално Канинг. — Не сме му казвали да го прави!

— Това... може все пак да е моя грешка, сър — призна неохотно Уестърфелд. — Той ме попита какво да прави с оборудването и аз не му дадох конкретно нареждане. — Канинг го изгледа свирепо и Уестърфелд не издържа. — По дяволите, сър... мислех, че просто ще си плюе на петите! Какво друго да предположа? Нямах представа, че е толкова смахнат. Хората на посланик Гоуан го вербуваха на Мантикора; ако знаеха с каква откачалка си имат работа, нямаше да припарят до него!

— Добре! Добре! — Канинг махна с ръка и прехапа устна. — Било каквото било. Поне гадните мантикорци го претрепаха вместо нас. Но ти трябваше да знаеш, че там има пушки, полковник.

— Кълна се в Бога, не знаех, сър. — Лицето на Уестърфелд се обтегна. — Доколкото знам, всички пушки, които доставихме, се съхраняват в пещерите на шамана. Всъщност веднага след произшествието наредих да направят проверка в Първи обект. Още не е приключена, но дотук всичко съвпада. Не мисля, че пушките са били наши, сър.

— Мамка му! — изруга Канинг и се хвана за главата.

— Трябва да са ги произвели кокиларите, сър — каза Уестърфелд малко по-спокойно. — Шаманът трябваше да раздава пушките само за обучение. После ги събираме, но вероятно някой проклет туземец е схванал идеята. Щом им раздаваме оръжия, които да приличат на местно производство, значи наистина могат да се произведат тук. Просто не ни е хрумвало, че могат да си направят и барут.

— О, направо великолепно — изстена Канинг. Той болезнено примижа, но веднага отвори очи и прониза Уестърфелд с гневен поглед. — Дори и да не си дал заповед за взривяване на лабораторията, полковник, полевите операции са твоя отговорност. Кашата си е твоя — разчиствай я сам!

— Но как? — попита Уестърфелд почти умолително и пристъпи към бюрото.

— Не знам. — Канинг леко потупа с юмрук по бюрото, после въздъхна дълбоко. — Добре. АЗМН знае, че това е външна операция, но все още не подозират нас. А онзи луд не взриви ретранслаторите, тъй че когато ги проследят, всичко ще говори за мантикорска операция, нали така?

Уестърфелд кимна и Канинг замислено размърда челюст. Трябваше да докладва. Знаеше, че няма избор. Но ако докладваше, отгоре щяха да отменят цялата операция и ако не успееше да прехвърли всичко върху Уестърфелд, адмиралът и флотското разузнаване щяха да го разпънат на кръст. От друга страна, както изтъкна Уестърфелд, нямаше преки доказателства за връзка между Хейвън и онази касапница.

Добре. Щом Харингтън и Мацуко не знаеха за участието на Хейвън, какво друго знаеха? Пушките. Знаеха за проклетите пушки и щяха да разберат каква опасност представляват. Следователно щяха да разработят някакъв план за ограничаване на оръжията, но не можеха да подозират целта на операцията, тъй че действията им нямаше да я спрат.

Той стисна зъби. Знаеше, че се хваща за сламка. Но не му оставаше друго. Ако докладваше и операцията бъдеше отменена, това означаваше край на кариерата му. Щяха да го изтеглят обратно на Хейвън и да го заселят в някой пролетарски комплекс с елементарна издръжка за назидание на останалите, а той произхождаше от аристократичен законодателски род. Всичките му приятели, всички търтеи, издържани от държавата заедно с него — *всички*, — щяха да знаят за позора му. Щяха да го осмиват, да му се подиграват, а той не би издържал това.

Но какъв избор имаше? Освен...

Той застави челюстта си да се отпусне и разкърши рамене. Ако предупредеше разузнаването и операцията бъдеше отменена, с него бе

свършено. Ако не ги предупредеше и операцията се провалеше, резултатът щеше да бъде същият. Но ако операцията *успееше*, той щеше да оцелее. Родът му имаше солидни връзки сред другите законодатели. Те можеха да го подкрепят, дори да го похвалят за желязната решителност да доведе операцията до успех въпреки трудностите.

Имаше само един шанс от три, но трийсет и три процента шанс беше безкрайно повече от нула, а само така можеше да оцелее.

— Добре, полковник — каза студено той. — Ето какво ще направиш. Първо, свържи се с контактите си от АЗМН. Ако Харингтън не открие сама отклонението от колектора на Мацуко, постарай се някой да я насочи. Нещо повече, искам да държиш под око действията им. Ако започнат да се укрепяват в анклавите или ако някой от космическите пехотинци на Харингтън слезе на планетата, искам да знам. После отивай на главния обект. Не знам как ще го направиш, но искам да държиш здраво шамана още три седмици. Три седмици, полковник! Ако Йънг не се върне дотогава, започваме операцията без него. Разбрано?

Уестърфелд приведе глава настрани и замислено присви очи. Канинг отвърна с безизразен поглед. Сякаш чуваше как се въртят колелцата в главата на полковника, следвайки своя собствена логика. После Уестърфелд бавно кимна. Беше проумял: ако оцелееше Канинг, и той щеше да оцелее; потънеше ли, Канинг щеше да повлече и него.

— Да, сър — каза глухо полковникът. — Разбирам. Напълно разбирам, господин Канинг.

Той рязко кимна и излезе от кабинета.

— Билетът ви, сър.

Силезийският търговски агент подаде с усмивка малкия чип. Собствениците на неговата търговска линия предлагаха и ограничен брой пътнически кабинета на своите кораби, но за пръв път му се случваше да вземе пътник от Медуза.

— Благодаря — отговори човекът, който изобщо не приличаше на Денвър Съмървейл и можеше да го докаже с документи.

Той пхна чипа в джоба си, кимна любезно и напусна кантората. Навън спря за момент, загледа се към консулството на Хейвън отсреща

и по устните му трепна усмивка. Парчетата от пъзела бяха почнали да се подреждат в главата му веднага след като един от неговите местни осведомители дойде в скривалището да съобщи, че е видял „шефа“ да изскача от хейвънския анклав и да тръгва към Покрайнините. Не му трябваше повече, за да осъзнае, че той и всички в лабораторията са жертвани от истинските работодатели — и защо.

Изкушаваше се да предприеме нещо, но хладният разум надделя. В края на краищата беше успял да се измъкне невредим, защото пусна пилота да избяга сам. Нещо повече, беше възможно, дори вероятно, начинанието на Хейвън да се окаже още по-неприятно за АЗМН и флота, отколкото самата лаборатория. Ако „шефът“ успееше, Съмървейл щеше да му прости, макар и не твърде охотно. Ако се провалеше, щяха да го накажат точно хората, които Съмървейл ненавиждаше.

Той пак се усмихна и енергично тръгна към чакащата совалка.

— Съжалявам, капитан Маккиън — каза Рафаел Кардонес, — но действаме с цялата възможна бързина. Сега в ретранслатора няма заряд, а последната степен е многопосочен приемник. Проверяваме възможните направления, но без енергиен поток трябва да действаме на око. Боя се, че ще отнеме време, сър.

— Разбрано. — Алистър Маккиън кимна и разсеяно потупа по рамото младия офицер. — Знам, че правиш всичко възможно, Раф. Обади ми се веднага щом откриеш нещо.

— Слушам, сър.

Кардонес се върна на поста си, а Маккиън тръгна към командирското кресло. Седна и мрачно погледна затворения люк на капитанската заседателна зала. Катастрофалните последици от нападението срещу нарколабораторията го бяха потресли до дън душа и из целия кораб витаеше дух на униение. Знаеше, че капитанът се обвинява за катастрофата. Грешеше. Вината не беше нейна, нито на когото и да било от „Безстрашен“, но сякаш целият екипаж се чувстваше отговорен за трагедията и чувството бе още по-болезнено на фона на досегашните им успехи.

Но под вината и униението се криеше още нещо. Гняв. Тлееща омраза към убиеца, заложил експлозивите. Маккиън усещаше как тази

омраза тръпне в него, озъбена и грозна. За пръв път, откакто Харингтън пое командването, той се чувстваше едно цяло с екипажа, без да се крие зад стената от неприязън и лично разочарование, и в кръвта му кипеше жаждата да мачка и унищожава.

Той кръстоса ръце в скута си, после вдигна глава, защото откъм свързочния сектор долетя сигнал. Завъртя глава и очите му се присвиха, когато видя как Уебстър настръхна и бързо започна да натиска бутони. Беше се преместил към дясната част на таблото, където бяха секретните канали, и нещо в трескавото движение на ръцете му накара Маккиън неволно да се напругне.

Той стана от креслото и с мека стъпка се приближи зад свързочния офицер точно когато Уебстър включи инфоплочка към терминала и записа на нея разшифрованото съобщение. После завъртя креслото и понечи да стане, но замръзна, като видя първия помощник.

— Какво има, Уебстър? — попита Маккиън, разтревожен от пребледнялото лице на лейтенанта.

— Спешно съобщение, сър. От лейтенант Венизелос. Той казва...

Лейтенантът не довърши, подаде му инфоплочката и лицето на Маккиън се вкамени, докато четеше краткото известие. Той вдигна глава и погледна лейтенанта право в очите.

— До второ нареждане от мен или от капитана никой друг не бива да знае, Уебстър — каза той съвсем тихо. — Разбрано?

— Да, сър — отговори Уебстър също тъй тихо.

Първият помощник кимна, обърна се и с бърза крачка прекоси мостика.

— Поемете вахтата, господин Уебстър — подхвърли той през рамо и рязко натисна бутона на таблото до люка на заседателната зала.

Люкът се отвори със съскане и Маккиън мина през него.

Хонър дочете съобщението и внимателно остави инфоплочката на масата. Лицето ѝ беше бледо, но спокойно. Когато погледна Маккиън, само очите издаваха истинската дълбочина на напрежението ѝ и той смутено пристъпи от крак на крак.

— Тъй — каза най-сетне тя и погледна часовника. Съобщението бе пътувало десет часа до тях. Куриерският кораб на Хауптман щеше

да пристигне след още два́сет.

— Да, госпожо — тихо каза Маккиън. — Идва да се види лично с вас.

— Защо сте толкова сигурен, помощник?

— Госпожо, *не може* да е по друга причина — не и с кралски куриер. Това е демонстрация на политическа сила. Ако идваше просто да провери търговските си агенти, щеше да пътува с някой от своите кораби. А не идва да се види с мадам Естел. Вече трябва да е използвал всичките си връзки на Мантикора и щом не е накарал графиня Ню Киев да се намеси, няма да успее и с мадам Естел. Оставате само вие, госпожо.

Хонър бавно кимна. Логиката на Маккиън явно накуцваше, но той беше прав. Тя усещаше, че е прав, а в очите и гласа му имаше искрена загриженост — и то не за самия него. Загриженост за кораба и може би — може би — за капитана.

— Добре, помощник — каза тя. — Може да грешите, макар да не ми се вярва. Но независимо дали сте прав, или не, това не променя задълженията и приоритетите ни, нали?

— Да, госпожо — спокойно отвърна Маккиън.

— Много добре. — Тя плъзна замъглен поглед из залата, опитвайки да разсъждава. — Искам да се заемете с наземните проучвания заедно с Раф и мичман Тремейн. Открийте откъде е получавал енергия онзи ретранслатор. Междувременно аз ще се обадя на мадам Естел да й кажа кой ни идва на гости.

— Слушам, госпожо.

— Добре. — Хонър разтри слепоочието си и усети как Нимиц се напрегна върху облегалката на креслото. Помисли си, че успява да говори хладнокръвно и уверено. Като съвестен капитан, който се вълнува единствено от дълга си, докато всъщност стомахът ѝ се свиваше от нещо, напомнящо страх, а в ума ѝ царуваше неувереност. Но нямаше избор. Единственото, което умееше, бе да изпълнява дълга си. И все пак за пръв път в кариерата си, когато потърси опора в успокояващата тежест на отговорността, това не помогна. Никак.

— Добре — повтори тя и отпусна ръка.

За секунда се вгледа в пръстите си, после пак вдигна очи към Маккиън и на първия помощник му се стори, че лицето ѝ изглежда помладо — и по-уязвимо — от всеки друг път. В гърдите му почти

неволно се надигна познатото раздражение, но заедно с него идваше и друго, по-силно чувство.

— Ще се погрижим, госпожо — чу той собствения си глас и зърна изненада в дъното на очите ѝ. Искаше да каже нещо, но дори и малкото, което каза, беше свръх силите му.

— Благодаря, помощник. — Тя въздъхна дълбоко и той видя как изражението ѝ се променя. Отново се завръщаше предишният капитан, скрит зад безстрастното костеливо лице като зад щит. — Междувременно — добави тя малко по-рязко — ще попитам мадам Естел дали може да прати тук Барни Исварян. Искам да обсъдя с него и Пападопулос тия нови медузански оръжия.

— Да, госпожо.

Макиън отстъпи назад, козирува отсечено и се завъртя. Люкът изсъска зад него.

— Ето го, господин Тремейн. Виждате ли?

Редникът от АЗМН се отдръпна от електронния бинокъл, монтиран на триножник върху енергийния ретранслатор над кратера, където някога се бе намирала лабораторията. Отне им часове, за да проследят заровения кабел от излъчвателя, разположен по-долу, и тогава се появи истинският проблем, защото приемникът се оказа многопосочен. Нямаха представа къде е *неговият* ретранслатор, но сега Тремейн надникна през бинокъла и лицето му се изопна, като видя издайническата заобленост на параболична антена. Тя се намираще върху много по-висок хребет на почти двайсет километра разстояние, но тази гладка дъга не можеше да бъде естествена, макар че беше боядисана в цвета на обкръжаващите скали.

— Мисля, че си прав, Крис. — Той погледна разграфения диск в основата на бинокъла, после вдигна микрофона към устата си.

— Хиро?

— Слушам, кептън — долетя гласът на Ямата от увисналия над тях катер.

— Мисля, че Роджърс го засече. Хвърли едно око на онзи хребет в посока... — той пак погледна диска — нула-едно-осем от нас.

— Секунда, кептън. — Катерът леко се завъртя и Ямата отговори почти веднага. — Кажете на Крис, че правилно е видял. Там е.

— Добре. — Тремейн кимна одобрително на човека от АЗМН, после вдигна очи към катера. — Кажете на Рут да ни прибере и да си тръгваме.

— Слушам, сър. Действаме.

— Майор Пападопулос, госпожо — каза Маккиън и се отдръпна, докато капитан Никос Пападопулос от Мантикорската кралска космическа пехота влизаше с маршова стъпка в заседателната зала.

На борда на военен кораб можеше да има само един „капитан“, защото всяко объркване за кого става дума можеше да бъде пагубно в критичен момент, затова Пападопулос бе получил условно повишение. И той наистина изглеждаше като майор въпреки капитанските отличителни знаци. Приличаше на военен, току-що слязъл от плакат на наборната комисия. Истинският майор Барни Исварян изглеждаше далеч не тъй внушително. Всъщност изглеждаше ужасно. Не беше мигнал през изминалите двайсет и девет часа, откакто шейсет и един от най-добрите му приятели бяха убити или ранени, а не личеше и да се е преоблякъл.

Пападопулос погледна майора от АЗМН и козирува, но в погледа му имаше съмнение. Космическият пехотинец беше мургав въпреки рижавата коса, с пронизателни живи очи, уверени движения и мощни мускули, благодарение на тежките тренировки. Навярно бе опасен като мечок кодиак, както пишеше по наборните плакати, помисли си иронично Хонър, но пред стария и опитен Исварян изглеждаше като зелен новобранец.

— Търсили сте ме, капитане — каза той.

— Да. Седнете, майоре.

Хонър посочи едно празно кресло и Пападопулос седна, оглеждайки внимателно двамата си началници.

— Прочетохте ли съобщението, което ви пратих? — попита Хонър и той кимна. — Добре. Помолих майор Исварян да ви даде необходимата допълнителна информация.

— Необходима за какво, госпожо? — попита Пападопулос.

— За съставяне на план за действие, майоре, в случай че анклавите в Делтата бъдат атакувани от медузанци с подобни оръжия.

— О? — За миг Пападопулос сбърчи чело, после сви рамене. — Веднага ще се заема, госпожо, но не виждам проблеми.

Той се усмихна, но усмивката му посърна, като видя, че капитанът продължава да го гледа безизразно. Озърна се към Исварян и настръхна, защото лицето на майора от АЗМН съвсем не беше безизразно. Зачервените му очи пронизаха космическия пехотинец с поглед, в който имаше прекалено силно презрение, за да го изтърпи, и той пак се обърна към Хонър.

— Боя се, че не мога да споделя оптимизма ви, майоре — каза спокойно тя. — Мисля, че заплахата е малко по-сериозна, отколкото предполагате.

— Госпожо — отговори отсечено Пападопулос. — Все още имам на борда деветдесет и трима космически пехотинци. Разполагам с бойна броня за цял взвод — трийсет и петима мъже и жени — и пулсорни пушки и тежко въоръжение за останалите от ротата. Няма да ни стресне тълпа кокилари, въоръжени с кремъклийки.

Той помълча, стисна зъби и добави още едно „госпожо“.

— Глупости.

Хладната реплика долетя не от Хонър, а откъм Исварян. Пападопулос се изчерви и погледна яростно стария офицер.

— Моля, сър? — попита той с леден глас.

— Казах „глупости“ — отвърна Исварян също тъй хладно. — Ще слезете долу, ще се перчите и ще размажете на кайма всеки медузанец, който ви се изпречи, и това, по дяволите, е *всичко*, което можете да направите, докато номадите разкатават фамилията на другите пришълци.

Пламналото лице на Пападопулос изведнъж преbledня. Трябваше да се признае, че половината му гняв идваше от принудата да слуша подобни приказки в присъствието на командира си — но само половината. Той изгледа презрително смачканата униформа и изпитото небръснато лице на Исварян.

— Майоре, моите хора са *космически пехотинци*. Ако сте чували нещо за тях, значи знаете, че ние винаги си свършваме работата.

Той дори не опита да скрие пренебрежението в гласа си и Хонър вдигна ръка да се намеси. Но Исварян скочи на крака и тя отпусна ръката в скута си, докато той се навеждаше над Пападопулос.

— Нека ти кажа нещо за космическата пехота, синко! Знам *всичко* за нея, повярвай ми. Знам, че сте храбри, верни, надеждни и честни. — Горчивият сарказъм в гласа му можеше да обели боята от стените. — Знам, че с пулсор можете да повалите мечок кодиак от два километра. Знам, че можете да гръмнете с плазмена пушка избран комар от рояка и да удушите хексапума с голи ръце. Знам дори, че бойната броня ви дава сила за десетима, защото сърцата ви са чисти! Но това не е тилова мисия, „майор“ Пападопулос, нито пък полево учение. Това е наистина и твоите хора представа си нямат каква шибана каша ги чака долу.

Пападопулос гневно си пое дъх, но този път Хонър бързо вдигна ръка.

— Майор Пападопулос. — Хладното й сопрано го застави да се завърти към нея и тя се усмихна леко. — Може би не знаете, че преди да постъпи в АЗМН, майор Исварян е бил космически пехотинец. — Пападопулос трепна от изненада и усмивката ѝ се разшири. — Почто, служил е в Корпуса почти петнайсет години и накрая е командвал космическата пехота на остров Саганами.

Пападопулос пак погледна Исварян и преглътна гневния отговор. Пехотинците на Саганами се избираха от елита на Корпуса. Те ставаха инструктори, осигуряваха охраната на Академията, служеха за пример и предизвикателство на мичманите, мечтаещи някой ден да имат пехотинци под свое командване, и бяха там, защото *нямаше* по-добри от тях.

— Майоре — тихо каза той. — Приемете... моите извинения.

Твърдият му поглед срещна зачервените очи на стария офицер. Исварян уморено се отпусна в креслото и махна с ръка.

— Няма нищо. Вината не е ваша, майоре. Не биваше да избухвам така. — Той разтърка челото си и притвори очи. — Но все пак нямате представа какво ви чака.

— Може би, сър — каза Пападопулос и гласът му стана малко по-топъл, когато разбра, че зад гнева на майора се крият болка и изтощение. — Всъщност сте прав. Изказах се, без да мисля. Ако имате някакъв съвет, ще го изслушам с благодарност, майоре.

— Добре тогава. — Исварян намери сили да се усмихне накриво. — Работата е там, че нямаме представа колко от онези пушки има долу и какво смятат номадите да правят с тях. Но запомнете едно, майор

Пападопулос. Сложихме на онова чудо стандартен приклад и направихме тестове. Рита невероятно, но Шарон Кьониг се оказа права — има прицелна далекобойност над двеста метра. Нуждае се от подобър мерник, но от тази дистанция едно попадение убива човек на място. — Той се облегна назад и въздъхна дълбоко. — Проблемът е, че вашите хора несъмнено могат да смачкат всеки, когото видят, но няма да видите медузанците, докато те не поискат. Медузанският номад може да пропълзи по билиардна маса, без да го забележите. И макар че бронята ви защитава, тя няма да защити цивилните.

— Да, сър — каза Пападопулос още по-тихо. — Но наистина ли е вероятно да се сблъскаме с някакъв масов бунт?

— Не знаем. Съмнявам се, честно казано, но това не е гаранция. Ако е само поредица дребни инциденти, моите хора сигурно ще се справят, но някой е взел да раздава мекоха с пълни шепи и да ги учи как се правят огнестрелни оръжия. Определено не изключвам възможността за мащабен конфликт. Ако нападнат някой от градовете държави в Делтата, там поне ще издържат, докато се притечем на помощ. Но ако атакуват някой от другопланетните анклавии... — Исварян уморено сви рамене. — Повечето са беззащитни, майор Пападопулос, и дори не знаят това. Охраната им дори не е разчистила мъха наоколо, за да създаде защитни зони и изобщо... — той се усмихна безкрайно уморено, но искрено — нямат си гадни копелета като нас.

— Разбирам, майоре. — Пападопулос отвърна на усмивката, после погледна Хонър. — Госпожо, съжалявам за излишната самонадеяност. Ако разрешите, бих искал да поканя майор Исварян да инструктира взводните командири и старши сержант Дженкинс. После ще се опитам да подготвя разумен план за противодействие.

— Според мен идеята е добра, майоре — кимна Хонър, после погледна Исварян. — От друга страна, може би ще е още по-добре да нахраните майор Исварян и да го затворите някъде да поспи преди съвещанието.

— Ще го уредим — обеща Пападопулос и Хонър се усмихна, докато той помагаше на залитация Исварян да напусне залата.

19.

Катерът на мичман Тремейн висеше на двеста метра от колосалния енергиен колектор, докато самият Тремейн, Харкнес и Ямата се носеха напред през вакуума. Още не можеха да повярват докъде ги е довела енергийната дияра.

— Сигурен ли сте, че искате да го направите, кептън? — промърмори Харкнес по радиото. — Нали разбирате, това си е работа на АЗМН, сър.

— Капитанът нареди *на мен*, подофицер — отвърна Тремейн малко по-остро от друг път. — Освен това, ако сме прави, техниците на АЗМН са последните, с които би трябвало да говорим.

— Господин Тремейн, нима *наистина* мислите... — започна Ямата, но мичманът вдигна ръка.

— Не знам какво да мисля. Знаем само какво открихме дотук. Докато не науча повече — докато не съм сигурен, — няма да казваме никому. Ясно?

— Да, сър — отговори Ямата.

Тремейн кимна и извади от пояса на скафандъра автоматичен гаечен ключ. Реактивните двигатели на костюма го придвижиха малко по-близо и той се хвана за скобата над сервизния люк. Придърпа се, закрепил крака в предвидените за тази цел гнезда, после вдигна ключа над първия винт.

Натисна бутона, чу как бръмченето преминава през ръкавицата нагоре по ръката му и се помъчи да не гледа мантикорския кралски печат над люка.

— Шегувате се! — От екрана мадам Естел гледеше втренчено лицето на лейтенант Стромболи. Пълничкият лейтенант кимна. — Нашият резервен енергиен колектор?

— Да, госпожо. Няма съмнение. Мичман Тремейн и хората му проследиха връзката от първичния приемник и откриха захранването.

Не беше лесно, дори и след като стигнаха до колектора. Всъщност изводът дори не е добавен, а е вграден в главната верига. В момента имам в секретната база данни копие на променената схема.

— Боже мой — въздъхна Мацуко.

Тя се облегна назад, гледайки свързочния екран, а умът ѝ работеше трескаво. Беше ли възможно цялата операция да е дело на човек от нейния персонал? От тази мисъл ѝ приляваше, но не можеше да я отхвърли.

— На кого казахте, лейтенант? — попита след малко тя и присви очи.

— На вас, госпожо — отговори веднага Стромболи. — Господин Трмейн ме уведоми с насочен лъч, тъй че в течение сме аз, моят свързочник и екипажът на мичмана. Това е.

— Добре. Много добре, лейтенант. — Мадам Естел подръпна ухото си, после кимна. — Ако обичате, използвайте секретната връзка, за да уведомите капитан Харингтън. И я помолете да каже на майор Исварян... мисля, че той още е на „Безстрашен“. Не казвайте на никой друг без разрешение от мен или капитана.

— Да, госпожо. Разбирам.

Мадам Естел кимна любезно, но малко разсеяно и изключи връзката. Дълги минути седя мълчаливо, опитвайки да осъзнае какво означава това. Беше безумно... и в същото време беше идеалното прикритие. Спомни си холографските снимки на базата, които Исварян бе направил преди експлозията, отново видя как грижливо са били маскирани сградите. Всичко бе част от общ план, от стремеж към почти маниакална секретност, но нещо звучеше фалшиво. Секретност, да, но щом веднъж паднеше завесата, положените старания сами по себе си гарантираха, че ще последва масов лов на виновници на всички нива.

А и начинът, по който беше направено, източването от собствената ѝ енергийна система, мащабното производство на мекоха, доставката на огнестрелно оръжие за местното население... Всичко говореше за много голяма операция, излизаща — със сигурност — далеч извън границите на онова, което можеше да се спечели чрез продажба на наркотици в едно примитивно общество!

Но защо? Накъде водеше всичко... и с каква цел? Седнала сама в полумрачната стая, тя гонеше сенки и не намираше никакъв смисъл.

Никакъв.

Стана, пристъпи до огромния прозорец на кабинета и се загледа разсеяно отвъд ниската стена на правителствения комплекс към монотонния медузански пейзаж. Не можеше да е някой от нейните хора. Просто не можеше! Каквато и да бе крайната цел или наградата, нямаше да повярва, че неин човек ще раздава мекоха на местните жители и ще ги подтиква към хладнокръвно убийство на техни събратя!

Но някой бе инсталирал източваща схема на място, където нито тя, нито хората на Харингтън биха се сетили да погледнат. А щом беше вградена от самото начало...

Тя затвори очи, притисна чело към коравия пластик на прозореца и стисна зъби от болка.

— Потвърдено е, капитан Маккиън.

Раф Кардонес кимна към терминала и Маккиън се приведе да погледне. Схемата на енергийния колектор изглеждаше интересна, но това бе само част от изненадите. Отклонението към нарколабораторията наистина беше неразделна част от веригата, вградена тъй дълбоко, че можеше да се открие само при основен ремонт. Нещо повече, всички печати бяха непокътнати, а дори човек с достъп до правителствено и флотско оборудване би трябвало да хвърли много време и труд, за да ги свали и възстанови след това. Както и да бе попаднал там изводът, личеше, че не е случайна импровизация.

Той се навъси, натисна един бутон и на екрана пред него се появи цялата история на изграждането и поддръжката на колектора. Маккиън гледаше бавно пълзящите редове, почукваше с писалка по зъбите си и търсеше подозрителни прекъсвания в документацията или твърде често срещани имена, но не откри нищо. Или мнозина от техниците на АЗМН участваха в заговор, или...

Той кимна, натисна друг бутон и погледна Кардонес.

— Раф, запиши всички тези данни на засекретен чип и го прати на капитана. И... не споменавай пред никого, разбрахме ли се?

— Слушам, сър.

Кардонес кимна и Маккиън извърна глава. Очите му блестяха, а изражението му беше странно — нещо средно между усмивка и

измъчено недоволство.

Кралският куриерски кораб влезе в орбита и почти веднага изстреля катер към планетата. Хонър седеше на капитанското кресло, гледаше слизащата машина и се надяваше да изглежда по-спокойна, отколкото се чувстваше.

Върху пулта падна сянка, тя вдигна очи и видя Маккиън до себе си. Лицето му беше тревожно, лишено от обичайната официална маска.

— Някакви новини от мадам Естел? — попита той.

— Не. — Нимиц тихичко изрази тревогата си в скута на Хонър и тя го погали, без да свежда очи. — Предупредили са я да чака лично послание от графиня Мариса; иначе не са казали кой още може да бъде на борда.

— Ясно.

Гласът на Маккиън беше тих, но напрегнат. Той сякаш искаше да каже още нещо, после сви рамене, погледна я почти виновно и се върна на мястото си. Хонър отново насочи очи към дисплея и зачака.

Зад гърба ѝ прозвуча тих сигнал.

— Капитане. — Гласът на лейтенант Уебстър звучеше необичайно напрегнато. — От куриерския кораб искат лична връзка с вас, госпожо. — Той помълча. — Да я прехвърля ли към заседателната зала?

— Не, лейтенант. — Гласът на Хонър беше все тъй спокоен и любезен, но острият слух на свързочника долови тревожни нотки. — Свържете ме тук.

— Слушам, госпожо. Свързвам ви.

Свързочният екран пред Хонър светна и на него се появи най-богатият човек в Звездното кралство Мантикора. Никога не го беше срещала, но навсякъде би разпознала това масивно лице.

— Капитан Харингтън?

Дълбокият плътен баритон беше прекалено мек, за да е истински. Звучеше любезно, но сините очи върху твърде красивото лице я пронизваха с остър поглед.

— Да? — отвърна любезно тя, отказвайки да се преклони пред неговата репутация или дори да признае, че го познава. Видя как очите

му се присвиха.

— Аз съм Клаус Хауптман — изрече след миг баритонът. — Графиня Ню Киев беше така любезна да ми предложи място, когато узнах, че изпраща насам куриерски кораб.

— Разбирам.

Хауптман владееше твърде добре лицето си, за да издаде какво чувства, но на Хонър ѝ се стори, че забеляза едва доловима изненада от нейното спокойствие. Може би не бе очаквал нейните хора в контролния център веднага да схванат смисъла на пристигането му и да я предупредят. Или бе предвидил това и просто се изненадваше, че не я вижда да трепери от страх. Е, страхът си е тук, но няма да му помогне, твърдо реши тя.

— Целта на идването ми, капитан Харингтън — продължи той, — беше... да се запозная с вас. Ще бъде ли удобно да посетя вашия кораб, докато съм в системата?

— Разбира се, господин Хауптман. За флота е винаги удоволствие да предложи гостоприемство на един тъй виден гражданин. Да ви изпратя ли катер?

Този път Хауптман не успя да прикрие изненадата си.

— Сега?

Хонър любезно кимна.

— Ако ви е удобно, сър. В момента съм свободна от непосредствени задължения. Разбира се, ако предпочитате да отложите посещението, с радост ще ви посрещна, когато успея да отделя време. Ако графиците ни някак съвпадат.

— Не, не. Сега е удобно. Благодаря.

— Много добре, господин Хауптман. Катерът ще ви вземе след половин час. Приятен ден.

— Приятен ден, капитан Харингтън — отговори Хауптман.

Хонър прекъсна връзката и се отпусна назад в тапицираното кресло. Трябва да затворя Нимиц в каютата, преди Хауптман да пристигне, каза тя на леденото напрежение в сърцето си. Котаракът беше прекалено чувствителен към настроенията ѝ, за да...

— Капитане?

Хонър трепна, когато Маккиън отново се появи до нея.

— Да, помощник?

— Капитане, аз... не мисля, че трябва да го приемате насаме.

Маккиън говореше с явно колебание, но сивите му очи бяха тревожни.

— Оценявам загрижеността ви, помощник — тихо каза Хонър, — но на този кораб аз съм капитан, а господин Хауптман — само посетител.

— Разбирам, но... — Маккиън помълча и прехапа устни, после се изпъчи като пред разстрел. — Госпожо, изобщо не вярвам, че става дума за обикновено посещение. И...

— Един момент, помощник. — Хонър стана, взе Нимиц и погледна Уебстър. — Самюъл, поеми вахтата. Ако ви потрябвам, с първия помощник сме в заседателната зала.

— Слушам, госпожо. Поемам вахтата — отговори свързочният офицер и Хонър мълчаливо кимна на Маккиън.

Минаха в залата и Хонър сложи Нимиц на края на заседателната маса, докато люкът ги скриваше от очите на вахтения екипаж. Котаракът не възрази, само надигна глава и внимателно се вгледа в Маккиън.

— Слушам ви, помощник — каза Хонър.

— Капитане, Клаус Хауптман идва на борда, за да се оплаче от нашите действия — *ваши*те действия — в тази система — каза решително Маккиън. — Предупредих ви, че ще побеснее. Вие го притеснихте и унижихте, а не бих се изненадал и ако той или неговият картел се изправи пред съда с много сериозни обвинения.

Хонър скръсти ръце.

— Разбирам това.

— Знам, че разбирате, госпожо. Знам също, че сте запозната с неговата репутация.

Хонър кимна. Безмилостната амбиция, свирепата гордост и дивата ярост на Клаус Хауптман бяха любима тема на медиите.

— Не мисля, че щеше да дойде дотук, ако искаше само да се оплаква, госпожо. — По лицето на Маккиън се бореха тревога и притеснение. — Мисля, че ще ви притисне да промените начина си на действие. Най-малко.

— В такъв случай само си губи времето — остро отвърна Хонър.

— Знам, госпожо. Всъщност...

Маккиън млъкна, неспособен дори сега да изрази собствените си сложни, объркани чувства. Знаеше, че Харингтън трябва да е

изплашена до смърт, но знаеше също — знаеше го от самото начало, — че не би позволила никому да я отклони от дълга ѝ. Възможните последици за кораба и лично за Маккиън бяха ужасяващи, но въпреки всичко той изпита странна гордост заради нея. И това го караше още повече да се срамува от своята неспособност да превъзмогне чувствата си и да стане такъв помощник, какъвто тя заслужаваше.

— Капитане, исках да кажа, че Клаус Хауптман се слави като груб играч. Той е жесток, могъщ и арогантен. Ако не приемете да промените действията си, ще стори всичко възможно, за да ви... убеди. — Той пак помълча и Хонър вдигна вежди. — Госпожо, не смятам, че трябва да му позволите да го стори насаме. Смятам, че трябва да имате свидетел на разговора.

Хонър едва не примига от изненада. В момента Маккиън почти нямаше за какво да се бои, дори от човек с отмъстителна слонска памет като Клаус Хауптман. Той беше пръв помощник! Изпълняваше заповеди, заповедите бяха нейни. Но ако станеше свидетел на спор с Хауптман, и то свидетел в нейна полза, всичко щеше да се промени. Спечелеше ли си враг като Хауптман, последствията за кариерата му не подлежаха на съмнение.

Тя приведе глава настрани, вгледа се в измъченото му лице и почти усети вкуса на тревогата. Изкушаваше се да отклони предложението, защото битката беше нейна, а и защото не можеше изведнъж да забрави упорития отказ на Маккиън да си сътрудничи с нея. Но когато го погледна в очите, разбра, че няма избор. Каквото и да го тласкаше, той бе направил крачката. Тя не можеше да отхвърли предложението, без да отхвърли и *него*, точно когато за пръв път се проявяваше като истински помощник.

— Благодаря, господин Маккиън — каза най-сетне тя. — Оценявам и приемам вашето предложение.

20.

Застанала до преходния тунел на хангара, Хонър гледаше как транспортният катер се свързва с външния край на тунела. Малката машина се движеше с безупречна точност през ярко осветения вакуум. Деветдесет и пет тонната маса се отпусна в гнездото, тласкачите избутаха края на тунела напред и го свързаха херметично с люка на катера. Светна зелена светлина и Хонър тихо въздъхна, когато люкът пред нея се отвори.

Клаус Хауптман прекрачи напред с кралска походка. Беше понисък, отколкото бе очаквала, но набит, с внушителни бели бакенбарди, които Хонър винаги бе подозирала, че са изкуствени. Широкото му лице и масивната челюст със сигурност се дължаха на пластичната хирургия — никой не можеше да има толкова правилни черти, — но общите линии бяха запазени. В това лице имаше сила и безкомпромисна самоувереност, надхвърляща рамките на високомерието.

— Капитан Харингтън.

Той протегна ръка. Плътният му глас звучеше меко и благовъзпитано, прикривайки почти напълно дълбоката враждебност.

Тя също протегна ръка и едва сдържа усмивката си, когато усети как пръстите му се подготвят да смачкат нейните. Не бе подозирала, че е толкова дребнав, но може би държеше да демонстрира превъзходството си по всякакъв начин. А може би е забравил, че съм от Сфинкс, помисли си тя и го остави да стиска на воля. Ръката ѝ беше едричка за жена, не му позволяваше да захване удобно и тя позволи на Хауптман да се напругне до предел, после отвърна с мек натиск. Приятната ѝ усмивка не даваше никакъв знак за мълчаливата борба, но тя видя как очите му трепнаха от неочакваната стоманена хватка.

— Добре дошли на борда, господин Хауптман — каза тя и се усмихна още по-широко, когато той прекрати борбата и отдръпна ръка. После кимна към стоящия до нея Маккиън. — Моят пръв помощник, капитан втори ранг Маккиън.

Посетителят кимна, но не подаде ръка. Хонър забеляза как тайно разкършва пръсти. Надяваше се да го боли.

— Ще желаете ли обиколка на кораба, сър? — любезно попита тя. — За жалост в повечето секции не се допускат цивилни, но капитан Маккиън с радост ще ви покаже каквото може.

— Не, благодаря. — Хауптман се усмихна на Маккиън, но очите му не изпусаха Хонър. — Разполагам с ограничено време, капитан Харингтън. Доколкото разбрах, куриерът потегля обратно към Мантикора веднага щом приключи задачата си при комисар Мацуко, и ако не потегля с него, ще трябва сам да си уреждам транспорта.

— В такъв случай да ви покана в офицерската столова?

— Принуден съм пак да откажа. — Хауптман се усмихна отново, но този път усмивката изглеждаше мъничко притеснена. — Всъщност ще ви бъда благодарен, ако ми отделите няколко минути.

— Разбира се. Ще ме придружите ли до заседателната зала?

Тя любезно му стори път към асансьора и Маккиън ги последва. Тримата мълчаливо се изкачиха до мостика. Мълчанието беше напрегнато. Хонър усещаше скритите под него зъби и нокти, и строго заповяда на сърцето си да се успокои. Това беше нейният кораб и нямаше значение, че Клаус Хауптман може да го купи с джобните си пари.

Асансьорът спря. На вахта бе лейтенант Пановски и астронавигаторът се надигна от командирското кресло, когато капитанът излезе на мостика.

— Продължавайте, лейтенант — каза Хонър и поведе госта към заседателната зала.

Никой друг не ги погледна. Това бе подчертан отказ да признаят присъствието на Хауптман и Хонър се усмихна лукаво пред тази демонстрация на мълчаливо неодобрение. Разбира се, всички знаеха или подозираха защо е дошъл и негласната им подкрепа бе още побезценна след тяхната предишна враждебност.

Люкът на залата се затвори зад тях и тя покани Хауптман да седне. Магнатът пристъпи към креслото, но остана прав и погледна Маккиън.

— Ако не възразявате, капитан Харингтън, бих предпочел да поговорим на четири очи — каза той.

— Капитан Маккиън е мой пръв помощник — отговори тя с хладна учтивост.

— Разбирам, но се надявах да обсъдим с вас някои... поверителни въпроси. При цялото ми уважение към капитан Маккиън, боя се, че трябва да настоявам за разговор насаме.

— Съжалявам, но е невъзможно, господин Хауптман.

Лицето на Хонър беше безметежно и никой не можеше да узнае колко трудно удържа гласа си да не изтънее. Тя седна, кимна на Маккиън да се настани отдясно и се усмихна на Хауптман.

По лицето на посетителя се изписа първото истинско изражение — лека руменина по високите скули и едва доловимо трепване на ноздрите. Очевидно Клаус Хауптман не бе свикнал да му противоречат. Е, този път се налагаше да привикне.

— Ясно.

Той се усмихна насила, седна и елегантно преметна крак върху крак, сякаш искаше да сложи върху цялата зала печат за собственост. Хонър чакаше с приведена настрани глава и учтива усмивка. Лицето на Маккиън беше по-безизразно, но този път омразната официална маска не бе насочена срещу нея.

Тя изпитателно гледаше Хауптман, прехвърляйки през ума си всичко, което знаеше за него.

Кланът Хауптман беше един от най-богатите в историята на Мантикора, но нямаше абсолютно никакви връзки с аристокрацията. Това бе рядкост за тъй могъщ род, но според слуховете Клаус Хауптман изпитваше снобска гордост тъкмо от факта, че няма синя кръв.

Също като рода на Хонър, първият Хауптман бе пристигнал на Мантикора едва след Епидемията от 22 година — 1454 година след Диаспората по стандартното летоброене. През 774 г. СД, първоначалната колония Мантикора бе наддавала за правата над системата тъкмо защото планетата Мантикора-А III толкова много приличаше на Старата Земя. Дори най-благоприятните планети се нуждаеха от известно тераформиране, за да приемат човешко население, но в случая Мантикора се наложи само разпространяване на основните земни полезни растения и грижливо подбрана фауна, и въпреки по-дългата година на Мантикора другопланетните видове с лекота се приспособиха към новата си среда.

За жалост приспособяването бе нож с две остриета, защото Мантикора се оказа една от редките планети с болестотворни микроби, способни да заразят хората. На местния вирус бяха необходими четирийсет земни години, за да мутира до опасна разновидност, но след това епидемията се развихри с потресаваща бързина.

Едва след цяло десетилетие медиците победиха болестта, която уби над шейсет процента от колонистите — почти деветдесет на сто от родените на Старата Земя. Оредялото население спадна под критичното ниво и загуби твърде много от най-важните специалисти. Но сякаш за да компенсира бедата, съдбата даде на колонията възможност да се попълни с нова кръв.

Оригиналните колонисти бяха потеглили към Мантикора преди изобретяването на платното на Варшавски и гравитационният детектор да намали риска от хиперпространствено пътуване до приемливо ниво. Нямаха дори импулсен двигател и пътуването им в дълбока хибернация на борда на кораба „Язон“ продължи над шестстотин и четирийсет земни години, но по време на многовековния им сън механиката на междузвездното пътуване бе направила рязък скок.

Новата технология означаваше, че в сравнително разумен срок могат да се набират колонисти от централните светове, а водачът на колонията Роджър Уинтън бе предвидил промените. Преди потеглянето той създаде в Цюрих попечителския фонд „Мантикора“, влагайки в него всички средства, останали след закупуването на колониалните права и оборудването на експедицията. Малцина други бяха помислили за нещо подобно, но Уинтън беше далновиден човек и лихвите от шест века му осигуриха завиден банков баланс на Старата Земя.

Така Уинтън и оцелелите успяха не само да привлекат необходимите подкрепления, но и при необходимост да им платят пътя до техния нов дом. Но тъй като държаха да запазят политическия контрол срещу притока на нови заселници, оцелелите от оригиналната експедиция и техните наследници приеха нова конституция, превръщаща колонията в Звездно кралство Мантикора, управлявано от крал Роджър Първи от династията Уинтън.

Първоначалните акционери на „Мантикора“ ООД получиха земи и права за добив на полезни изкопаеми в системата пропорционално на капиталовия си принос. Новата конституция ги превърна в

наследствена аристокрация, но кръгът им не бе затворен, защото оставаха много неусвоени територии. Новите колонисти, които можеха да си платят билета, получиха след пристигането еквивалент на стойността му в натура, а онези, които можеха да дадат по-голям финансов принос, получиха правото да закупуват земя на половин цена. Възможността да станат благородници привлече удивително голям брой млади, опитни и добре платени специалисти: лекари, инженери, възпитатели, химици, физици, ботаници и биолози — точно хора, необходими за една колония в криза. Те дойдоха да вземат и разширят обещания кредит, и мнозина от тези тъй наречени „вторични акционери“ станаха графове и дори херцози.

Мнозина бяха успели да платят поне частично цената на полета и получиха привилегии след пристигането. Дребни за Мантикора, но огромни за пришълците от централните светове. Тези хора станаха волни земевладелци като прадедите на Хонър и родовете им си оставаха и до днес опора на чувството за независимост.

Но въпреки това мнозинството преселници бяха с „нулев баланс“ и често пристигаха само с дрехите на гърба си. Хора като Хайнрих Хауптман.

Днес между волните земевладелци и „нулевите“ почти нямаше разлика освен древността на именията и някои чисто формални титли, които се употребяваха все по-рядко. Но спомените за някогашното обществено положение не изчезваха и кланът Хауптман помнеше, че е израснал от мизерията. Издигането му към величие бе започнало преди два мантикорски века от правнука на Хайнрих. Ала днес Клаус Хауптман, който можеше да купи и продаде поне десетина херцогства, предпочиташе да се представя — поне публично — за закрилник на „малкия човек“. Това не му пречеше да сключва делови съюзи с аристокрацията, нито да се радва на лукса и статуса на търговски барон, или да се меси дълбоко в мантикорската политика, но произходът от „простолюдието“ играеше важна роля за репутацията му. Макар и роден в богатство, той твърдеше, че е постигнал всичко сам, също както дедите му.

И точно тази фалшива легенда го води днес тук, каза си Хонър. Тя бе хванала негови служители, замесени в незаконна търговия, а за човек с подобна гордост това представляваше не делови провал или съдебно притеснение, а пряк удар срещу него. Клаус Хауптман се

смяташе за символ на целия картел и това превръщаше нейните действия в нетърпима лична обида.

— Много добре, капитан Харингтън — каза най-сетне той. — Ще говоря направо. По някакви свои съображения вие сте сметнали за необходимо да преследвате и накърнявате интересите ми на Василиск. Искам това да спре.

— Съжалявам, че го смятате за „преследване“, господин Хауптман — отговори спокойно Хонър. — За жалост клетвата ми пред Короната повелява да налагам законите и правилата, утвърдени от парламента.

— Клетвата не повелява да ги налагате само върху картела „Хауптман“, капитане.

Хауптман не повиши глас, но под спокойния тон се долавяше жестока заплаха.

— Господин Хауптман — Хонър го гледаше безметежно, стискайки с всичка сила ръце под масата, — ние инспектираме цялата търговия с Медуза и орбиталните складове, не само пратките на вашата фирма.

— Глупости! — изсумтя Хауптман. — Досега нито един офицер от гарнизона не се е намесвал тъй грубо в законната търговия на тази система. По-конкретно, получих многобройни доклади от търговските си представители, че вашите „митнически“ екипи отделят много повече време на моите пратки. Ако това не е преследване, много бих искал да знам какво означава според вас тази дума.

— Действията или бездействието на моите предшественици нямат влияние върху задълженията ми, господин Хауптман — отвърна Хонър с хладно подбрани думи. — А ако наистина моите екипи са отделили повече време за пратките на картела „Хауптман“, то е само защото там има най-голяма вероятност да открият нелегални стоки.

Лицето на Хауптман потъмня застрашително, но тя продължи да го гледа, без да издава вътрешното си напрежение.

— В контрабанда ли ме обвинявате, капитан Харингтън?

Баритонът бе станал още по-плътен и копринен.

— Казвам, господин Хауптман, че според документацията шансът за откриване на контрабанда във вашите пратки е с трийсет и пет процента по-висок, отколкото при другите фирми, търгуващи с Медуза. Разбира се, не мога да кажа дали сте замесен пряко, или не.

Лично аз се съмнявам. Но докато не се уверим, че *никаква* контрабанда не се пренася с товарителници на картел „Хауптман“, екипите с мое разрешение ще обръщат специално внимание на вашите пратки. — Лицето на Хауптман потъмняваше все по-силно, а Хонър продължаваше да го гледа спокойно. — Ако желаете да сложите край на това, което наричате „преследване“, сър, съветвам ви да накарате своите служители да си гледат работата.

— Как смеете? — избухна Хауптман и рязко се надигна в креслото. Хонър стисна ръце още по-силно, но не трепна. — Не знам за каква се мислите, но отказвам да слушам подобни обиди! Съветвам ви да внимавате с безпочвените обвинения, капитане!

— Не бяха „безпочвени обвинения“, а факти — отговори невъзмутимо тя. — Ако предпочитате да не ги слушате, съветвам ви да си вървите.

— Да си вървя? Да си вървя?! — Хауптман се изправи, опря ръце в масата и гласът му прокълтня из цялата зала. — Дойдох тук, за да ви дам шанс да поправите грубата грешка! Щом предпочитате, мога да се обърна към Адмиралтейството — или към правителството, — вместо да се разправям с някакво си надуто и самодоволно офицерче, което ме оскърбява в лицето!

— Разбира се, имате тази възможност. — Хонър усещаше, че до нея Маккиън се е напрегнал като пружина, но собствената ѝ тревога отслабваше, изместена от бликналата лава на гнева. — Междувременно обаче вие сте гост на моя кораб, господин Хауптман, и ще си подбирате думите, или ще ви изхвърля!

Хауптман зяпна, а тя продължи да говори в настаналото мълчание:

— Не обвинявам лично вас в каквото и да било. Казах и мога да потвърдя с документи, че хора от вашата фирма са замесени в незаконна дейност. Заплахите ви да се обърнете към висшестоящи органи не променят този факт, нито ще ме накарат да променя изпълнението на задълженията си.

Хауптман се отпусна в креслото и мускулите на челюстта му заиграха. В залата натегна тишина. После той се усмихна зловещо.

— Много добре, капитане. Тъй като решихте да сметнете търсенето на справедливост чрез Адмиралтейството за „заплаха“ и тъй като не желаете да погледнете справедливо на интересите ми, ще

опитам да се изразя по начин, който можете да разберете. Казвам ви, че незабавно ще спрете да тормозите моите кораби и пратки, или ще смятам вас лично — не флота, не правителството, а *вас* — отговорна за щетите, които нанасяте върху моя бизнес и доброто ми име.

— Кого смятате за отговорен е ваша работа, а не моя — каза студено Хонър.

— Униформата няма да ви скрие от мен, капитане — заплашително изрече Хауптман. — Искам само да проявите любезност и уважение като към всеки почтен гражданин. Ако решите да използвате положението си на кралски офицер, за да водите някаква лична война срещу мен, не ми остава друг избор, освен да използвам възможностите си за ответен удар.

— Както вече казах, нямам намерение да отправям обвинения лично срещу вас, освен ако не бъде доказано недвусмислено, че съзнателно сте позволили на служителите си да осъществяват незаконни дейности. А личните заплахи няма да постигнат повече от заплахите да ме притиснете чрез висшестоящи инстанции. — Умът на Хонър беше хладен и ясен въпреки кипящата ярост, а очите й блестяха като кафява стомана. — Ако желаете пратките ви да минават през контрола с минимално забавяне, трябва само да се погрижите да не съдържат контрабанда. Това — натърти тя — не би трябвало да е прекомерна задача за един почтен гражданин с вашите възможности, сър.

— Много добре, капитан Харингтън — изръмжа той. — С каквито и правни термини да се застраховате, вие избрахте да ме оскърбите. Давам ви последна възможност да отстъпите. Ако не приемете, Бога ми, ще ви *отблъсна*.

— Не, сър, няма да ме отблъснете — тихо каза тя и Хауптман избухна в презрителен смях. Позата му излъчваше високомерна ярост, но когато пак заговори, гласът му беше студен и груб.

— О, ще го сторя, капитане. Ще го сторя. Ако не греша, вашите родители са съдружници в медицинската асоциация „Дювалие“.

Хонър неволно трепна от изненада пред рязката промяна на темата. После очите й се присвиха и тя заплашително приведе глава.

— Е, капитане? — ласкаво попита Хауптман. — Прав ли съм?

— Прав сте — глухо отвърна тя.

— В такъв случай, ако настоявате да превърнете това в личен сблъсък, помислете как ще се отрази на семейството ви, госпожо, защото „Хауптман“ контролира седемдесет на сто от акциите на тази организация. Ясен ли бях, капитане?

Хонър настръхна, пребледня и стоманата в очите ѝ вече не беше хладна. Погледът ѝ пламтеше, угълчето на устните ѝ затрепери. Очите на Хауптман също пламнаха, когато изтълкува погрешно тази реакция. Той се облегна назад с победоносна усмивка.

— Решението е ваше, капитане. Аз съм просто един честен търговец, който се мъчи да защити законните си интереси в тази система. Ако настоявате да се месите в законния ми бизнес, нямам друг избор, освен да се отбранявам, както мога, колкото и да са ми неприятни мерките, към които ме тласкате... и последиците за вашите родители.

Мускулите на Хонър трепереха от омраза, пръстите ѝ се свиха като нокти на звяр и тя усети как устните ѝ се отдръпват, за да избълват предизвикателство в лицето на този човек, но нечий друг хладен глас я изпревари.

— Съветвам ви да оттеглите тази заплаха, господин Хауптман — каза Алистър Маккиън.

Внезапната намеса бе тъй неочаквана, че Хонър смаяно се обърна към него. Лицето на първия помощник вече не напомняше каменна маска. Беше изкривено от гняв, с присвити сиви очи.

Хауптман го изгледа като мебел, за чието присъствие е забравил.

— Нямам навика да приемам съвети от униформени слуги — отсече подигравателно той.

— В такъв случай ви съветвам да свикнете бързо — отговори Маккиън със същия железен глас. — Откакто влязохте в тази зала, упорито се опитвате да представите действията на капитан Харингтън като лична атака срещу вас. Междувременно оскърбихте нея, флота и нашия дълг пред Короната. Всъщност дадохте да се разбере, че не държите нито на закона, нито на своята отговорност пред него, а единствено на безценната си репутация. Въпреки преднамереното ви нахалство, капитанът продължи да проявява учтивост и уважение, но когато отказа да пренебрегне дълга си на кралски офицер или да го заобиколи във ваша полза, вие сметнахте за уместно да я заплашите лично. — В очите на първия помощник блестеше презрение. — Затова

ви предупреждавам, сър, че съм готов да дам показания пред всеки съд.

— Съд?

Хауптман отметна глава от изненада и Хонър също се смая въпреки яростта си.

— Да, сър, съд, където вашите упорити опити да тласнете кралския флот към пренебрегване на дълга ще бъдат приети като доказателство за заговор, целящ държавна измяна и убийство.

Студеният глас на Маккиън заглъхна и залата се изпълни с мълчание. Потресеният Хауптман пребледня, но след миг лицето му пак потъмня.

— Вие сте луд. Вие сте побъркан. Няма съд, който...

— Господин Хауптман — грубо го прекъсна Маккиън. — Преди четирийсет и седем часа шейсет и един полицаи от Агенцията за закрила на местното население бяха убити или ранени при изпълнение на служебния си дълг. Извършиха го пришълци, продаващи на медузанците забранени наркотици. Лабораторията, произвеждаща тези наркотици, се охраняваше чрез незаконна връзка с резервния орбитален колектор на анклава на Нейно Величество. Тази връзка, която нашият персонал откри преди по-малко от осем часа, не е инсталирана след пускането на колектора в орбита; тя е монтирана при изработката на колектора... от картел „Хауптман“!

Хауптман бе загубил дар слово, а Маккиън продължаваше със същия спокоен, дрезгав глас:

— Тъй като монтираното устройство представлява безспорно доказателство за връзка между вашия картел и личностите, участващи в незаконната операция, а оттам и с убийството на тези служители, откритите ви опити да отклоните вниманието от своята дейност в тази система могат да се приемат само като усилие да прикриете нечия вина — ваша или на ваши служители. При всяко положение, сър, това представлява заговор и прави вас лично в най-добрия случай косвен съучастник на убийство. Напомням ви, че използването на имущество на Нейно Величество за тежко престъпление — особено довело до смъртта на кралски офицери — се смята от законите на нашето кралство за държавна измяна. Позволете да изтъкна най-почтително — изобщо не говори почтително, помисли потресена Хонър, — че е във ваш интерес и в интерес на бъдещата репутация на картела ви да

подпомогнете безусловно усилията на капитан Харингтън да разкрие виновниците, вместо сам да се поставяте под тежко подозрение, възпрепятствайки официално разследване на Нейно Величество в тази система.

— Вие сте луд — повтори Хауптман, този път шепнешком. — Измяна? Убийство? Знаете, че „Хауптман“ никога... че аз никога...

— Сър, знам само фактите, които изложих. При тези обстоятелства и ако продължите личната си война срещу капитана — *ваша* война, сър, не нейна, — ще бъде мой дълг като кралски офицер да изложа фактите пред съда.

Алистър Маккиън впи студен сив поглед в изумените очи на Клаус Хауптман и магнатът пребледня. Хонър се застави да седи неподвижно и да овладее яростта, която продължаваше да кипи в нея. Нито за миг не бе повярвала, че Хауптман е замесен лично в енергийната измама или в нарколабораторията. Всъщност беше почти сигурна, че не е замесен лично в нито едно от нарушенията на неговия картел на Василиск. Но в прекомерното си високомерие той бе приел нейните действия като лична атака и прибегна към най-долни тактики само за да си спести унижението и да я накаже, задето е дръзнала да изпълни дълга си. Тази небрежна злоупотреба със сила и власт я изпълваше с отвращение и тя нямаше намерение да усмирява ненадейната контраатака на Маккиън. Хауптман сам бе избрал пътя; сега трябваше да си понесе последствията.

— Няма да посмеете — тихо каза магнатът.

— Ще посмея, сър.

Гласът на Маккиън режеше като кремък и Хауптман се облегна назад, гледайки яростно ту него, ту Хонър.

— Добре — избъбри най-сетне той. — Виждам, че сте се застраховали, капитан Харингтън. Играйте си на голямо началство. Аз си измивам ръцете. Проверявайте каквото решите, по дяволите, но никога — *никога* — не си мислете, че сме приключили!

Маккиън отново изпъчи гърди, но Хонър докосна ръката му и поклати глава. Тя се изправи мълчаливо и направи знак на помощника да остане в креслото. Хладно кимна на Хауптман, посочи отварящия се люк и вбесеният магнат прекрачи навън.

Когато излязоха, на мостика се възцари мъртвешка тишина, но Хонър почти не забеляза това. Тя придружи Хауптман до асансьора и

дватамата слязоха към хангара, а мълчанието между тях бе по-ледено от междузвездния вакуум. Но когато пристигнаха, Хонър се пресегна, блокира вратата и се обърна към госта.

— Господин Хауптман, вие сметнахте за уместно да оскърбите мен и моите офицери, и да заплашите родителите ми. Унижихте се да прибегнете към тактиката на уличните отрепки и по мое мнение, сър, докажахте, че сте от тях. — Лицето на Хауптман се изкриви, но тя продължи със същия леден глас: — Напълно разбирам, че не възнамерявате да забравите този инцидент. Уверявам ви, аз също. Нито пък ще забравя заплахите. Аз съм офицер на Нейно Величество. Като такава ще реагирам на всяка атака срещу мен само и единствено когато стане реалност. И лично, и като кралски офицер не одобрявам традицията на дуелите. Но, господин Хауптман, ако някога се опитате да изпълните заплахата си срещу родителите ми — очите ѝ бяха като ракетни батареи, а ъгълчето на устните ѝ бързо потрепваше, — ще разоблича публично вашите осъдителни действия и ще поискам удовлетворение. А когато приемете предизвикателството, господин Хауптман, ще ви убия като отрепка, каквато сте.

Хауптман залитна към стената на асансьора и се вторачи в нея, сякаш не вярваше на ушите си.

— Повярвайте, господин Хауптман — каза тя съвсем тихо и най-сетне остави вратата да се отвори.

21.

Когато Хонър се върна на мостика, адреналинът още кипеше в кръвта ѝ. Беше се проявила откъм най-грозната си страна, но дребнавата, отвратителна отмъстителност, скрита зад лъскавата фасада на Хауптман, просто я предизвика. Всяка нейна дума бе искрена. Знаеха го и двамата. Знаеха още, че неговата репутация — неговата безценна, самонадеяна *репутация* — не би оцеляла, ако откажеше предизвикателството.

Докато асансьорът спираше, тя въздъхна дълбоко. Вратата се отвори и Хонър излезе на мостика. Пановски тревожно надигна глава и тя разбра, че поне част от разговора е минала през люка на залата. Или просто се дължеше на напрежението между нея и Хауптман, когато прекосиха мостика на връщане към хангара. Все едно. Лейтенантът знаеше. Тревожното му лице беше красноречиво и тя видя подобни изражения по лицата на повечето от подчинените си.

Спря за момент и се застави да се усмихне. Тревогата на Пановски остана все същата, но младежът видимо се поотпусна. Бавно и спокойно Хонър пристъпи към центъра на мостика и се озърна за Маккиън. Нямаше го, но вратата на заседателната зала беше затворена.

Първият помощник вдигна глава, когато люкът се плъзна настрани. Хонър го погледна, но не ѝ се искаше да влезе — вътре все още тегнеше твърде много студена омраза. Тя усети как остатъчната ярост на Маккиън напират да се слее с нейната, но той все пак успя да се усмихне и понечи да стане. Махна му да седи и тръгна към своето място.

— Ти пое голям риск, Алистър — каза тя. За пръв път го наричаше по име, но той дори не забеляза.

— Аз... — той разкърши рамене. — Просто *побеснях*, госпожо. Идва тук като Господ при клетите грешници. И онзи мръсен трик накрая...

Маккиън скръцна със зъби и поклати глава.

— Той няма да забрави как го смачка. — Маккиън кимна и Хонър усети горчивата ирония, че повтаря собствените му думи, след като Тремейн бе открил първата нелегална пратка на картела. — Не биваше да го правиш. Битката беше моя, отговорността също... но все пак ти благодаря.

Маккиън вирна глава и се изчерви.

— Не беше само ваша, госпожо. Беше на флота. Беше на „Безстрашен“, по дяволите, значи и моя.

Той се изчерви още повече, сплете пръсти в скута си и наведе очи към тях.

— Аз... не бях много добър помощник, нали, госпожо? — попита той.

Хонър отвори уста да отговори, но замълча и се вгледа в него. Този човек току-що бе заложил главата си заради нея. Беше си навлякъл гнева на един от най-могъщите хора в кралството и тя потръпна при мисълта как би свършил сблъсъкът с Хауптман без неговата намеса. Изобщо не й бе хрумвало да използва случая с нелегалното устройство, за да обърне манипулациите на Хауптман срещу самия него. В онзи момент не мислеше трезво. Усещаше само гняв, отвращение и желание да отвърне на удара. Познаваше се — знаеше, че е била на косъм от физическо нападение срещу Хауптман, а това би я съсипало независимо от обстоятелствата.

Маккиън я спря навреме. Той видя възможността и я използва, за да изтласка Хауптман в отбрана, давайки време на Хонър да се овладее поне отчасти. Сега тя имаше дълг към него — дълбок, чисто личен дълг, който едва ли някога щеше да има възможност да изплати. И затова й се искаше да му каже да не се тревожи, да забрави за недостатъците си като първи помощник.

Но тя беше капитан на военен кораб. Личните чувства и благодарности стояха на второ място. Така трябваше. Затова се изкашля и заговори тихо, без емоции:

— Да, господин Маккиън. Не бяхте.

Видя как раменете му се напрегнаха и поиска да му протегне ръка. Но не го стори. Само седеше и чакаше.

Тишината ставаше все по-напрегната и мъчителна, Маккиън кършеше ръце в скута си. Хонър чуваше дишането му, чуваше ударите на собствения си пулс и продължаваше да чака. Усещаше неговата

потребност да каже още нещо и знаеше, че се нуждае от време, а поне сега можеше да му го даде.

— Знам, че не бях, госпожо — каза най-сетне Маккиън. — И... съжалявам. — Той сви рамене и вдигна очи към нея. — Не е кой знае какво, но друго не мога да кажа. Аз ви подведох... подведох кораба... и съжалявам.

— Защо, Маккиън? — тихо попита тя.

Помощникът потрепери от съчувствието в гласа ѝ, но разбра въпроса. За момент ѝ се стори, че той ще скочи и ще побегне навън, но Маккиън остана на мястото си.

— Защото... — Той преглътна и хвърли неவிждащ поглед из залата. — Защото позволих на личните си чувства да изместят дълга, госпожо.

Той се застави да я погледне и в този момент сякаш си размениха годините. Високият силен помощник изведнъж стана млад и уязвим въпреки дългогодишния опит, докато я гледаше в очите с молба да разбере.

— Вие дойдохте на борда и изглеждахте тъй адски млада — продължи той с ненавист към себе си. — Знаех, че заслужавате поста. Господи, стигаше един поглед към досието ви, за да го разбере. Но толкова го желяех. Нямах нужния ценз... — Той се разсмя дрезгаво. — Сигурно никога няма да го имам. Аз съм момче за всичко, капитане. Впрегатно добиче. От онези, дето не смеят да вирнат глава. Но, господи, как *исках* този кораб. Повече, отколкото смеех да си призная. И ето ви вас — пет години по-млада, а вече с команден стаж на хиперпространствен кораб, влизате през люка с бялата барета, за която мечтаех.

Той стисна юмруци и стана. Закрачи из малката заседателна зала като звяр в клетка и Хонър усети тревогата и разкаянието му. Сякаш виждаше как страданието го обгръща като отровна мъгла, но потисна внезапния импулс да го прекъсне, да го защити от самия него. Не можеше. Той трябваше да каже всичко — и тя също се нуждаеше от това, ако искаше най-сетне да рухне преградата между тях.

— Мразех ви. — Той извърна глава и глухият му глас отекна между стените. — Казвах си, че не е вярно, но беше така. И ставаше все по-зле. Ден след ден. Ставаше все по-зле всеки път, когато ви виждах да вършите нещо правилно, и осъзнавах, че искам да сбъркате,

за да оправдая чувствата си. После дойдоха маневрите. — Той отново се завъртя към нея с изкривено лице. — По дяволите, знаех, че ви товарят с невъзможна задача, след като ни съсипаха въоръжението! Знаех, че е невъзможно — и вместо да преобърна света, за да успеете въпреки всичко, аз ви оставих да носите цялата тежест, защото дълбоко в душата си *исках* да се провалите. Капитане, аз съм тактически офицер. Всеки път, когато нещо се объркваше, всеки път, когато един или друг от онези проклети Агресори ни „унищожаваше“, нещо в мен ми подсказваше, че е можело да се справя по-добре. Знаех, че всъщност не е така, но нямаше значение. Просто така го *чувствах*. Все пак опитвах да изпълнявам задълженията си, но не можех. Не и както би трябвало.

Маккиън пристъпи до масата, опря ръце на нея и се приведе към Хонър.

— А после това. — Той размаха ръка наоколо. — Гарнизон Василиск. Казвах си, че вината е ваша, че *заради вас* са ни пратили тук, и пак беше лъжа. Но всеки път, когато се утешавах с лъжа, трябваше да добавя и още една, за да оправдая предишните. И тъй, вината бе ваша, а не моя, а всички онези приказки за дълг и отговорност, когато никой друг не си помръдва пръста — всички те бяха глупости. Идеалистични глупости на зелен новобранец от Академията, нямащи нищо общо с реалния свят. — Той пак я погледна. — Но не бяха, нали, госпожо? Не и за вас. Не знам защо Йънг ви натовари така. И няма значение. Важното е, че вие не взехте да хленчите. Не се скатавахте. Просто си плюхте на ръцете и... — Той тръсна глава и се изправи. — Сритахте ни задниците, капитане. Отново и отново, докато накрая ги размърдахме, зарязахме самосъжалението и пак станахме кралски офицери. А аз знаех какво правите и защо, и през цялото време го ненавиждах. *Ненавиждах го*. Защото всеки път, когато вършехте нещо правилно, давахте още едно доказателство, че заслужавате поста, който желяех.

Маккиън се отпусна в едно от креслата, погледна Хонър през масата и вдигна ръка почти умолително.

— Вие бяхте *права*, а аз сбърках. Ставащото сега в тази система го доказва и ако искате да се махна от вашия кораб, няма да ви упрекна.

Най-сетне той замълча и Хонър се приведе към него.

— Не искам да се махнете, капитан Маккиън — тихо каза тя. Той стреснато вдигна глава и тя размаха ръка във въздуха между тях. — Прав сте. Вие ме оставихте да се справям сама. Исках да направите крачка към мен... нуждаех се от това... но не го сторихте. Цялата галактика се срутваше върху мен, а вие просто седяхте, не излизахте от черупката си и ме оставяхте да се справям сама. О, да. Имаше дни, когато на драго сърце бих ви изритала с характеристика, която да ви заземи завинаги. Само че не ми достигаше персонал, няхах на борда надежден и опитен офицер, с когото да ви заменя. Но... — Тя помълча, оставяйки тишината да подчертае думата, после леко кимна. — Но, Маккиън, ако го бях сторила, щях да сбъркам. — Той примига смаяно и тя се усмихна. — О, понякога ми се искаше да ви наричам, да ви удуша или да ви отхапя главата пред целия екипаж, но после разбрах, че се стараете. Не знаех какъв е проблемът и вие не действахте, както бих искала, но се стараехте. Видях как работехте с Раф по онези програми на спътниците. Справихте се чудесно. Видях ви как отделяте време за Пановски, как никога не сте прекалено зает, щом изникне задача — стига да не е свързана с мен. И разбрах нещо, Маккиън. Каквито и недостатъци да имате, вие не сте нито момче за всичко, нито впрегатно добиче.

Тя се облегна назад и го изгледа спокойно.

— Провалихте се. *Наистина* подведохте мен и екипажа, и това можеше да се превърне в катастрофа за всички нас. Но всеки се проваля понякога, господин Маккиън. Това не е краят на света.

Маккиън задълго се вгледа в нея, после въздъхна измъчено и поклати глава.

— Не мога... — той помълча и се изкашля. — Винаги съм се боял, че ако ви кажа, ако разберете как се чувствам, ще реагирате точно така. Няма да ме хокате, няма да ме заплюете. И това... ме плашеше. Щеше да бъде последното доказателство, че наистина заслужавате поста — а аз не. Разбирате ли ме, госпожо?

Двамата се спогледаха и кимнаха едновременно.

— Глупаво, нали? Не смятах хлапета като Кардонес или Тремейн за некадърници само защото допускат грешки и признават, че имат проблеми. Но не можех да си призная, че *аз* имам проблем. Не и пред вас.

— Не е глупаво, господин Маккиън. Просто много, много човешко.

— Може би — прошепна Маккиън и пак сведе очи към ръцете си.

Хонър остави мълчанието да продължи още няколко мига, после се изкашля.

— Но каквото и да е било, вече остана в миналото — каза тя малко по-рязко. — Нали, господин Маккиън?

— Да, госпожо. — Първият помощник изпъчи гърди и кимна отривисто. — Да, госпожо, така е.

— Добре. — Хонър стана и се усмихна. — Щом е в миналото, внимавайте, господин помощник! Усетя ли пак да се скатавате, така ще ви сритам, че ще стигнете по инерция до център Василиск! Ясно ли е, господин Маккиън?

— Тъй вярно, госпожо.

Той се усмихна широко и стана от креслото. Усмивката му изглеждаше неестествена на мястото на досегашната каменна маска, но и някак съвсем нормална.

— Добре — повтори Хонър по-тихо. Поколеба се, после протегна ръка над масата. — В такъв случай, господин Маккиън, добре дошъл на борда. Радвам се, че се върнахте.

— Благодаря. — Той здраво стисна ръката ѝ. — Радвам се, че се върнах... кептън.

22.

Едри снежинки падаха като безмълвни пухкави призраци в безветрената субарктическа нощ зад прозореца. Хамиш Александър гледаше през дебелия двоен пластик и усещаше зад гърба си приятната топлина на камината. Кабинетът му беше в най-старата част на Бели заливи — имението на големия род Александър — и стените от местен камък бяха дебели над два метра. За разлика от други материали, при строежа бе имало камъни в изобилие, а в по-голямо количество те успешно заместваха другопланетните изолационни материи.

Той се върна до грамадната камина и хвърли в огъня още една цепеница. Намести я в жаравата, после се изправи, остави ръжена на стойката и погледна часовника. Часът бе комп плюс дванайсет — двайсет и седем минутният полунощен „компенсаторен час“, въведен за изравняване на местното денонощие със стандартното време. Александър вдигна вежди. Беше необичайно брат му да се обажда толкова късно — и още по-необичайно да уточнява часа предварително.

Сякаш в отговор на мислите му, свързочният терминал на бюрото записука и той отиде да отговори. Седна в грамадното тапицирано кресло, поръчано от працядо му преди повече от век, и потвърди приемането на разговора.

На екрана се появи лицето на по-малкия му брат.

— Здравсти, Хамиш — каза почитаемият Уилям Маклийш Александър.

— Здравей, Уили. — Александър се облегна назад и праметна крак върху крак. — На какво дължа удоволствието?

— На твоята капитан Харингтън — отговори Уилям без всякакви предисловия.

— *Моята* капитан Харингтън?

Александър вдигна вежди и Уилям се усмихна.

— Недей да се правиш на изненадан, Хамиш! Отдавна злорадстваш за онова, с което се е захванала.

— Колко груба дума — възрази Александър. После се ухили. — Е, може и да съм споменал веднъж-дваж за нейните постижения.

— И колкото се може по-грубо, ако наоколо има либерал или прогресист — потвърди Уилям.

— Семейна черта. Но какво искаш да кажеш за нея?

— Всъщност играя ролята на нещо като емисар на почитаемия министър-председател. — Уилям продължаваше да говори шеговито, но гласът му беше сериозен. — Знаеш ли, че лично Клаус Хауптман е отишъл да ѝ затегне болтовете?

— Не, не знаех. — Александър не се опита да скрие презрението си. — Сигурно трябваше да го очаквам. Но не вярвам да е успял.

— Не е... но бих искал да знам защо си толкова уверен.

— Ако Харингтън лесно отстъпваше, вече щеше да го е сторила. Освен това редовно надничам в докладите на Джим Уебстър. Не може да свършиш толкова работа и да ядосаш толкова хора, ако си глупав или не обмисляш предварително всичко. Следователно тя е знаела с каква реакция ще се сблъска още преди да настъпи мината.

— Това за мината е много добро сравнение — съгласи се Уилям с внезапна сериозност — и ако тя беше отстъпила, можеше да изгърми не само нейната кариера.

Александър мълчеше, но очите му питаха и Уилям сви рамене.

— Преди да замине, Хауптман използва всичките си възможности за натиск в Ландинг. Не постигна голям напредък с херцога, но определено привлече Яначек на своя страна. Използва и общите си познати с графиня Ню Киев и „Новите хора“ на Шеридан Уолас. Мисля, че сме подценили даренията му за някои партии, но определено е хванал либералите по-здраво, отколкото предполагахме. Ню Киев не може да отстъпи и на сантиметър — официално, — без да влезе в сблъсък с правителството и да загуби поста си на министър по медузанските въпроси. Няма да го направи, но си личи, че тя и Уолас подготвят атака срещу флота за цялостната му работа в системата Василиск. Ако Харингтън беше отстъпила, щяха да заявят, че флотът в нейно лице е направил кралството за посмешище пред цялата галактика, като първо предизвиква инциденти с космическите ни съседи, а после демонстрира липса на твърдост, като отстъпва под натиск.

Александър изсумтя презрително, а брат му се усмихна студено.

— Естествено, щеше да е голяма говорилня. Досега никога не са се оплаквали от положението на Василиск, а да нападат Харингтън едновременно за връщане към статуквото и за неговата промяна, би било колкото глупаво, толкова и нелогично. От друга страна, либералите никога не са се славили с логика по въпроса за Василиск, нали? А ако говорят достатъчно дълго, сигурно могат да предизвикват такова объркване — особено сред независимите депутати, които биха приели едно отстъпление на Харингтън като плесница за кралството, — че поне да поставят на дневен ред въпроса за отмяна на анексирането.

— Нищо не печелят — изръмжа Александър.

— Зависи как ще го направят, Хамиш — поправи го Уилям. — И кого са привлекли на помощ. Например Хай Ридж беше готов да ги подкрепи поне в началните ходове.

— Хай Ридж в съюз с Ню Киев и Уолас? Това е новост — отбеляза Александър.

— И то не твърде добра за подкрепата на херцога от страна на Консервативната асоциация — кимна Уилям. — Вероятно е най-вече работа на Яначек и Северни низини. С всеки изминал ден Харингтън прави за смях онзи глупак Йънг — а косвено и самия Яначек. Но работата е там, че всички опозиционни партии се готвеха за голям удар, след като Хауптман сплаши Харингтън, а Уолас щеше да развърти секирата. Той дори подаде за другия месец официално питане относно положението в гарнизон Василиск.

— О, не!

Александър поклати глава с тънка усмивка. Официалните питания позволяваха на опозицията да тласка правителството към открити (и често пристрастни) обсъждания на въпроси, които би предпочело да избегне. Премиерът можеше да откаже отговор на официално питане само ако заявеше с подкрепата на Нейно Величество и главния прокурор, че отговорът би застрашил сигурността на кралството. Дори и тогава правителството нямаше друг избор, освен да позволи на отделните парламентаристи да обсъждат въпроса на секретни заседания. Това превръщаше питанията в извънредно ефективно парламентарно оръжие, но ножът имаше две остриета, а моментът можеше да се окаже неподходящ. Както сега. Според неписаните правила на мантикорската конституционна

традиция официално питане не можеше да се изтегли дори и от автора, щом веднъж попаднеш в списъка.

— Недодялана работа — промърмори замислено той.

— Абсолютно. Тъй като вече въпросът не може да се оттегли, Харингтън ни дава идеалния шанс да прокараме поправки към оригиналния Акт за анексия. Но само ако все още е старши офицер в гарнизона, когато започне обсъждането.

— Е, Джим със сигурност няма намерение да я изтегли. А Яначек не може, ако Джим и Люсиен Кортес държат здраво. Според мен няма да отстъпят.

— А ако Йънг се върне в гарнизона?

— Виж, *това* е по-деликатен въпрос — призна Александър. — Джим и Люсиен не могат да го спрат, също както Яначек не може да изтегли Харингтън. Освен ако решат да обявят открита война на консерваторите. А стигне ли се до открит сблъсък между тях и първия лорд, ще загубят. Трябва да загубят, иначе цялата идея за гражданен контрол над военните отива по дяволите.

— Точно от това се боях — въздъхна Уилям. — Нашите агенти във вражеския лагер съобщават, че Хай Ридж притиска Северни низини да „посъветва“ сина си в краен случай да плюе на всичко и да се върне без кораба.

— Няма да стане — отсече твърдо Александър. — В известен смисъл той стана старши офицер на Василиск само защото корабът му бе пратен там.

— Какво искаш да кажеш?

Уилям изглеждаше озадачен, а брат му се усмихна лукаво.

— Това винаги е било основен проблем с тамошната охрана, Уили. Разбираш ли, официално *няма* „гарнизон Василиск“ — не и както има например флотски район Мантикора или флотски район Грифон. Така е заради Акта за анексия и личната политика на Яначек. Това означава, че старшият офицер на загражденията не е в същото положение, както например някой командир на ескадра. При ескадра или официален гарнизон командирът отговаря за *всички* операции в поверения му район и за всеки зачислен кораб. Но поради миш-маша, който забъркахме на Василиск, където изобщо няма официална военна област, основната отговорност на Йънг е да командва собствения си кораб. Само фактът, че е най-старшият флотски офицер там, го прави

командир на загражденията. Или казано с други думи, „Магесник“ е неговият военен район, а извън корпуса властта му се ограничава от конкретното местоположение и куп други обстоятелства. О, ако се беше прехвърлил от „Магесник“ на „Безстрашен“, Адмиралтейството нямаше да възрази. Всъщност точно това трябваше да направи. Но когато официално „делегира“ старшинството на Харингтън, като оттегли кораба си от загражденията, той отхвърли — едностранно — всякаква отговорност за гарнизон Василиск до приключване на ремонта. Формално погледнато, всяко негово завръщане без „Магесник“ ще се смята за дезертъорство, освен ако Люсиен не му даде изрична заповед. Не си представям Люсиен да го направи, но *отлично* си представям как Джим изведнъж ще стане пръв почитател на устава, ако Йънг се опита да поеме командването без „Магесник“.

— Но колко време остава до излизането на „Магесник“ от корабостроителницата? — тревожно попита Уилям. — Може ли да се върне с кораба преди питането на Уолас?

— Възможно е. — Александър се облегна назад и потропа с пръсти по бюрото, после тръсна глава. — Има такава възможност.

— Добре. — Уилям въздъхна дълбоко. — Разбираш, че говоря абсолютно неофициално, Хамиш. — Александър кимна, вече усещайки какво ще последва. — Херцогът ме помоли да ти предам, че правителството на Нейно Величество ще бъде крайно доволно, ако лорд Павел Йънг *не се върне* в гарнизон Василиск по-рано от един месец.

— Разбирам, Уили. — Александър се вгледа в брат си, после сви рамене. — Ще видя какво мога да направя — неофициално, разбира се.

— Благодаря, Хамиш. Оценяваме помощта.

— Щом е в името на добрата кауза, Уили. Довиждане.

Брат му кимна и Александър прекъсна връзката. Той поседя замислен, после набра номер за кодирана връзка. На екрана светна надпис „ИЗЧАКАЙТЕ“, след това се появи съненото лице на Джеймс Уебстър.

— Кой... О, за Бога, Хамиш! Не можеш ли да оставиш един трудов човек да се наспи?

— За съжаление, не. Току-що разговарях с Уили и той има малка задача за нас.

Александър описа накратко разговора с брат си и сънят изчезна от очите на Уебстър.

— Малко искат, нали? — попита той иронично.

— Както и ние. Идеален случай да хванем опозицията по бели гащи, Джим. Доколкото чух по-рано от Уили, доста от лордовете са толкова впечатлени от Харингтън, че ще подкрепят правителството, а вече имаме стабилно мнозинство в Камарата на представителите. Ако на Уолас му се наложи да зададе питането, докато тя още е старши офицер, правителството може да даде нея за пример, а не Йънг, и да я представи точно каквато е — решителен офицер, поемащ напълно задълженията на флота за пръв път от двайсет години насам. И те не могат да отрекат, че трябва да се даде възможност на *другите* офицери да вършат същото в бъдеще. Ако стане така, можем наистина да превърнем гарнизон Василиск в нещо сериозно вместо досегашния безнадежден кошмар. Харингтън свърши своята работа; трябва само още малко да задържим Йънг на Мантикора.

— Хамиш, аз пръв бих признал, че мечтая за такъв шанс, но как ще го направиш? Мога да гарантирам, че Люсиен няма да му даде разрешение да замине без кораба, аз също, но ремонтът на „Магесник“ трябва вече да е към края си.

— Знам. Но дори и най-добрите ремонтни бригади могат понякога да загубят темпо.

— Не вярвам, че първият лорд би искал да чуе това.

— В такъв случай не му казвай. — На лицето на Александър изведнъж цъфна хлапашка усмивка. — Само не ми разправяй, че понякога не забравяш да кажеш едно или друго на началството.

— Случва се — призна Уебстър. — Какво да не казвам този път?

— Мисля да ида да си поговоря с Крейг. Мога ли да му кажа, че одобряваш мисията ми — неофициално, разбира се?

— Неофициално, но от сърце — потвърди Уебстър.

— Добре. Благодаря, Джим. Извинявай, че те измъкнах от леглото.

— Недей да ме мислиш. Само гледай да свършиш добра работа с Крейг.

— О, ще я свърша — усмихна се Александър. — Ще я свърша и още как.

Вицеадмиралът на червените, сър Крейг Уорнър, комендант на кралската космическа станция „Хефест“, отдели време от графика си, за да посрещне лично частната яхта. Много, много отдавна младичкият капитан Уорнър се беше забъркал в дуел заради пиянски обиди срещу доброто име на една дама. Тогавашният му командир не одобряваше дуелите, но когато узна за обстоятелствата и същината на оскърблението, изненада Уорнър, като предложи да му стане секундант. Днес въпросната дама беше съпруга на вицеадмирал Уорнър и майка на четирите му деца, а някогашният командир бе станал скъп семеен приятел — и кръстник на първородния му син. Затова, когато Хамиш Александър го помоли да му отдели няколко часа, Уорнър прие на драго сърце.

Яхтата приключи скачването и Уорнър пристъпи към изхода на съединителния тунел, за да посрещне госта. Посещението беше неофициално и Александър не носеше униформа — караше на половин заплата, откакто сър Едуард Яначек пое Адмиралтейството, — тъй че не се полагаше и официална церемония.

— Радвам се да те видя Крейг — каза Александър, стискайки здраво ръката му. — Готов ли си пак да поемеш истинска космическа част?

— И заварчикът служи на Короната — тържествено отговори Уорнър. — Но, от друга страна, чух, че една ескадра се нуждаела от добър флагмански офицер.

— Сериозно? — усмихна се Александър. — Кога?

— За жалост трябва да изкарам тук още седем месеца. В корабостроителницата ме харесват повече, отколкото бих искал.

— Защото си адски способен — подкачи го Александър, докато вървяха към транспортните капсули.

— Уви, така си е. Но какво мога да сторя за теб, Хамиш. Искаш ли да те разведе из работилницата?

— Може би по-късно. Всъщност със сигурност ще направя една обиколка. Но първо трябва да си побъбрим малко. На четири очи.

Уорнър огледа изпитателно своя началник, после сви рамене и кимна към капсулата.

— В такъв случай да идем в моя кабинет — предложи той и Александър кимна.

Капсулата ги свали на терминал само на петдесет метра от кабинета на Уорнър и двамата адмирала тръгнаха по коридора, като си бърбеха най-безгрижно. Адютантката на Уорнър и личният му ординарец ги чакаха, но той ги пропъди и плътно затвори люка зад тях. После настани Александър, наля питиета и седна зад бюрото си.

— А сега казвай за какво е това неофициално посещение, Хамиш.

— Заради гарнизон Василиск — отговори Александър и Уорнър примига от изненада. — По-точно заради възможността най-сетне да си развържем ръцете. Интересува ли те?

— Много. Но какво общо имам аз?

— Ето как стоят нещата, Крейг...

Александър се облегна назад, кръстоса крака и отново преразказа разговора с брат си. Уорнър слушаше внимателно и кимаше от време на време.

— Значи ти и адмирал Уебстър искате да закотвя тук Йънг? — попита накрая той.

— В общи линии... и съвсем неофициално. Какво ще кажеш? Можеш ли да го направиш?

— Не знам, Хамиш. — Уорнър подръпна долната си устна и се замисли, после сви рамене. — Трябва да ти призная, че аз и бездруго протакам, откакто чух за Харингтън. Просто за да гледам как се гърчи онова копеле. Не му давам предимството, което очаква да получи, и той през ден идва да се оплаква.

— Да не би да си изчерпал торбата с хитрините?

— Не знам...

Уорнър пак се замисли, после се обърна към терминала и изтегли работните досиета за „Магесник“. Заподсвирква си тихичко, докато преглеждаше страница след страница, а Александър се мъчеше да потисне нетърпението си.

— Гледай ти! — промърмори Уорнър след няколко минути. — Това е интересно.

— Какво?

— Когато „Магесник“ пристигна, Йънг искаше пълна подмяна на предните тунери на Варшавски. Всъщност вдигна голям шум, но както знаеш, корабостроителницата трябва да вземе специално решение за толкова драстична промяна в ремонта.

Той се усмихна коварно и Александър отвърна на усмивката с грейнал поглед.

— И какво бе решението ви, адмирал Уорнър?

— Не му разреших, адмирал Александър. Както виждам тук, остават му още осем до десет месеца експлоатация на тунерите, преди да се помисли дори за профилактика. Отказах да отговоря, най-вече за да му натрия вирнатия нос, но мисля, че и при нормални обстоятелства не бих дал съгласие.

— А при сегашните обстоятелства?

— Ами... мисля, че в крайна сметка имам добро сърце — каза Уорнър.

— Добре! Но мислиш ли, че ще се хване на въдицата? Нали каза, че те подканвал да побързаш?

— О, подканва ме. И съм почти сигурен, че няма да се зарадва, ако му направя подобно предложение. Но има начини, Хамиш. Винаги има начини.

— Например?

— Ами... — Уорнър изключи терминала и се обърна към приятеля си. — Мисля, че първата стъпка ще е да изчакам с добрата новина до края на сегашната вахта. Йънг през повечето време е на планетата, обикаля нощните заведения в Ландинг, а неговият помощник-капитан Танкърсли върши работата — никак не се обичат, между другото. Докато кисне по кръчмите, оставя комуникатора си у дома и натоварва свръзката да отговаря на всички обаждания. Тъй че, ако му дам одобрение, ще разполагаме с цяла вахта и половина, поне десет часа, за да наблегнем на работата, преди той да се върне. Предполагам, че докато се усети, платната вече ще са пръснати из целия хангар.

— А дали Танкърсли няма да надуши и да го предупреди?

— Както казах, двамата никак не се обичат. Танкърсли е свястно момче. Едва ли му е допаднал опитът на Йънг да забие нож в гърба на Харингтън, а не може да си помощник на човек като Йънг, без да разбере колко е некадърен. При дадените обстоятелства не ми се вярва Йънг да му е обяснил мотивите си, тъй че Танкърсли може да се прави на ни чул, ни видял. Сигурно все пак ще уведоми Йънг, но само със съобщение до свръзката... и без много да настоява. — Уорнър потропа с пръсти по бюрото си, после кимна. — Но не е зле да се

подсигурим. Моята адютантка е не само хубава, но и *много* умна млада жена, а напоследък се вижда в свободното си време с Танкърсли. Затова предполагам, че той е свястно момче; иначе Синди нямаше да си губи времето с него. Става ли да я помоля да му намекне, че ще бъде много благодарен, ако малко се оплете в следващия доклад до Йънг?

— Не можем да намесваме Джим или правителството, Крейг — предупреди го Александър. — Ако грешиш за него, всичко пада на твоята глава.

— Не мисля, че греша, и съм готов да рискувам за добрата кауза. По дяволите, за какво ми е бойна ескадра? Карол предпочита да се закотвя долу веднъж завинаги.

Уорнър говореше шеговито, но и двамата знаеха, че пагубните последствия са неминуеми, ако се разчуеше за действията им. Спогледаха се за миг, после Уорнър се усмихна.

— Спокойно, Хамиш. Ще го уредя. А разцепим ли веднъж предния корпус на „Магесник“, гарантирам, че няма да напусне хангара след поне седем седмици. Стига ли толкова?

— Стига — кимна Александър. — Благодаря ти.

— Няма защо. И баща му винаги ми е бил противен. А Карол ще се прехласне, като й кажа. Нали знаеш, преди да се оженим Северни низини я задиряше.

— Не, не знаех. Но се чудех защо толкова мразиш сина му.

— По дяволите, младокът няма нищо общо с онази стара история. Или почти нищо. Сам по себе си е позор за униформата.

Уорнър обмисли още малко плановете си, после кимна и стана.

— Това беше — каза той с нескрито задоволство. — А сега, докато чакам да приведа в изпълнение пъклените си планове, дали да не направим обиколката? После ще вечеряме във флагманската столова, преди да си тръгнеш.

— Добра идея — съгласи се Александър и двамата адмирали тръгнаха към люка. — Между другото, как са децата? — попита той, докато излизаха. — Миналата седмица видях Карол, но нямахме време да си поговорим.

— О, добре са. Сандра току-що стана капитан, а Боб май ще го приемат в Академията. Кийт и Фред още учат, разбира се, и не проявяват интерес към флота, но...

Разговаряйки весело, двамата тръгнаха по коридора.

23.

Медуза си остава най-скучната планета, която съм виждала, помисли Хонър, гледайки главния визуален монитор, но явно външността лъже. Тя си спомни, че някъде беше чела за едно древно проклятие от Старата Земя: „Да живееш в интересни времена“. Сега разбираше какво означава.

Въздъхна тихо и отиде да седне в креслото си, без официално да поеме вахтата от Маккиън. Беше заета с размишления.

Бяха минали два дни след посещението на Хауптман. Цели два дни без нито една нова катастрофа, което я изпълваше с лоши предчувствия. Не че липсваха „интересни“ събития. Например разказът на мадам Естел за разговора ѝ с куриера на графиня Ню Киев. Хонър никога не бе предполагала, че кротката стара дама може така да побеснее. Мадам Естел изглеждаше готова да гризе мебелите, но като чу всичко докрай, Хонър напълно разбра настроението ѝ.

Очевидно Ню Киев беше под натиска на финансовата общност като цяло и по-специално на картела „Хауптман“. От думите на комисаря Хонър започваше да подозира, че големите мантикорски търговски картели спонсорират либералната партия по-щедро, отколкото предполагаше. Идеята за съюз между индустриалните магнати и парламентарните борци за все по-високи социални разходи изглеждаше малко странна, но нещо им даваше невероятна самонадеяност, защото графиня Ню Киев бе решила да набие обръчите на мадам Естел.

Хонър се смая, като научи от комисаря, че Ню Киев получила недвусмислено нареждане да стои настрана от флотските операции в гарнизон Василиск. Сигурно здравата се е изненадала, помисли си Хонър с тайно удоволствие и това засили подозренията ѝ, че нейде високо горе някой одобрява нейните действия. За пръв път след анексирането на Василиск бяха дали на министерството по медузанските въпроси да разбере — и то доста грубо, — че властта му се разпростира само до горните слоеве на атмосферата. Крайно време

беше флотът да поеме своята отговорност, макар че като знаеше какви офицери и кораби пращат тук, Хонър не вярваше това да трае дълго.

Но засега беше така и Ню Киев никак не харесваше положението. Нещо повече, властта ѝ изглеждаше разклатена дори в рамките на планетата.

Хонър не разбра добре блясъка в очите на мадам Естел, когато тя спря да беснее и започна да разсъждава за политическата ситуация на Мантикора. Разбира се, Хонър не беше в течение на вътрешните парламентарни интриги. Предпочиташе флота, където поне беше ясно кой кого командва, независимо от сблъсъците, които съществуваха между отделните фракции и групировки. Но мадам Естел явно познаваше много добре византийските правила на играта и изглеждаше убедена, че под повърхността назрява нещо дълбоко, сложно и вероятно драстично... и че каквото и да е, то няма да се отрази добре на графиня Ню Киев.

Хонър схвана някои от разсъжденията ѝ, защото, както изтъкна мадам Естел, Ню Киев, като един от лидерите на опозицията, запазваше поста си само защото министерството по медузанските въпроси по традиция се даваше на либералната партия според някакво старо споразумение, останало от някогашната парламентарна битка за анексирането. Но имаше граници на възможностите ѝ да се отклонява от правителствената линия, без да загуби поста си, и изглежда, че ги бе достигнала, защото пратеникът носеше на мадам Естел не заповеди, а „предложения“.

Комисарят никак не харесваше предложенията и доколкото разбра Хонър, те представляваха вариации на една тема. Мадам Естел да не забравя колко са важни за кралството големите търговски къщи. Да спазва „по-спокоен тон“ в отношенията с тях и „да посредничи между прекомерно строгото налагане“ на търговските правилници и „основателните тревоги от внезапните и резки промени на условията за търговия“. А най-вече „да помни преходния характер на нашето присъствие на Медуза“ и да избягва всякакви действия, които биха разгневили местните жители или онези, които един ден ще търгуват с тях на равна нога. И разбира се, да се бори „да усмири“ прекомерното усърдие на сегашния старши офицер в гарнизон Василиск.

Хонър си помисли, че това прилича на най-сладкодумното и двулично междузвездно изнудване, което е чувала, но бе дошло в

крайно неподходящ момент. Когато куриерът на Ню Киев пристигна при мадам Естел, тя току-що се беше прибрала от посещение в болницата след смъртта на най-тежко ранения агент на АЗМН.

Тя нахока нещастника и го прати да си върви след подробно описание на разкритите драстични нарушения на законите на протектората на Нейно Величество. И както злорадо сподели с Хонър, бе приключила разговора със забележката, че тези нарушения са разкрити единствено благодарение на „усърдните, професионални и изключително успешни действия, както самостоятелно, така и в съдействие с АЗМН“ на капитан Хонър Харингтън и екипажа на „Безстрашен“. При тези обстоятелства мадам Естел няма никакво намерение да ограничава по какъвто и да било начин дейността на капитан Харингтън. А ако правителството на Нейно Величество не е доволно, тя, разбира се, ще подаде оставка.

Според комисаря фактът, че предложението за оставка не беше прието, потвърждаваше извода ѝ, че Ню Киев е загазила здравата. Хонър не беше толкова сигурна, но като имаше предвид неочакваната подкрепа от страна на собственото ѝ началство, трябваше да признае, че мадам Естел може и да е права. Разбира се, проблемът бе там, че подкрепата можеше да изчезне, ако не успееш да разкрият кой стои зад нарколабораторията (и новите оръжия) или да докажат, че престъпната дейност е прекратена веднъж завинаги. А печалната истина беше, че нямаха абсолютно никакъв напредък след отпътуването на Хауптман и куриера.

Докато Нимиц дремеше върху облегалката на креслото, Хонър се облегна назад, праметна крак върху крак, събра пръсти под брадичката си и се замисли какво още не е направила.

Слънчевият колектор почти със сигурност щеше да се окаже задънена улица. О, не се съмняваше, че схемата е монтирана още при изработката от картел „Хауптман“, но въпреки яростната контраатака на Маккиън и разследването, което се водеше на Мантикора, едва ли някога щеше да се докаже как е станало. Ако го бе наредил някой високопоставен служител на концерна, цялата документация щеше да е унищожена. А ако някой го бе направил при монтирането в орбита около Медуза, виновникът се губеше между трийсетина участници в работата. Така или иначе шансът да се разкрие истината беше нищожно малък.

Но мадам Естел имаше право за едно. Източването на правителствения резервен колектор говореше за арогантна самонадеяност, която никак не пасваше на грижливо маскираната лаборатория. Не беше *необходимо* да се източва точно този колектор. Дори ако не искаха да използват собствен колектор, можеха да си осигурят енергия чрез геотермален източник или прост хидрогенератор, монтиран в горещите извори на два километра от лабораторията. Един подземен кабел премахваше риска от лъчеви приемници и ретранслатори. Противникът сякаш страдеше от раздвоение на личността. От една страна, криеше нарколабораторията с маниакално усърдие, от друга — поемаше абсолютно излишния риск да краде енергия от врага.

А може дори да има и трета личност, мрачно помисли тя, ако се съди по взривяването на лабораторията. Това бе невъобразима глупост за която и да било престъпна организация; АЗМН никога нямаше да изостави гонитбата на виновниците. Сякаш някой бе подготвил злобна и целенасочена провокация, за да тласне властите към най-ярозната реакция.

Лошото беше, че в нищо нямаше логика. Злодеите не само лавираха с плановете си във всички посоки, но и самият мащаб на операцията изглеждаше абсурден. Мадам Естел беше права. Тия хора преследваха всичко друго, но не и печалба от търговия с наркотици или оръжия. Намирисваше на тайна другопланетна операция, но с каква цел? Въръжаването на медузанците и разпространението на наркотик, тласкащ към насилие, говореше за опит да се организира местно въстание. Но никакво въстание не би могло да се пребори със силите, към които щеше да прибегне Мантикора. Можеше да се стигне до жестоко кръвопролитие, но кръвта щеше да е предимно на медузанците и най-вероятно всичко би свършило с разполагане на постоянни военни гарнизони вместо сегашните полицейски части на АЗМН.

Освен ако тайнственият организатор (тя упорито се стараяше да не приема за *даденост*, че това е Република Хейвън) се надяваше на съвсем друга реакция. Не беше изключено кървавата баня да налее вода в мелницата на либералите и прогресистите, и да предизвика такова възмущение в парламента, че анексията най-сетне да бъде отменена. Изглеждаше крайно невероятно, но все пак възможно. Ала

дори и така, кралството никога нямаше да се откаже от претенциите за възел Василиск, а каква полза би имал някой — дори Хейвън, — ако само прогони АЗМН от Медуза?

Не, ставаше още нещо. Нещо, което пропускаха, но определено бе свързано с другопланетни интереси. Хонър бе сигурна, макар че не виждаше следващото звено от веригата, а това означаваше...

— Капитане?

Гласът на капитан Пападопулос я изтръгна от размишленията. Изненадата ѝ събуди Нимиц, който вдигна глава и се прозя срещу космическия пехотинец.

— Да, майоре? — отговори тя. После видя Барни Исварян до отворения люк на залата и очите ѝ се присвиха. — Да не би да сте готов с плана за разгръщане?

— Да, капитане. Извинявайте, че се забавих, но майор Исварян беше съвсем изтощен, госпожо, а после трябваше да издирваме свестни карти и данни с какво разполага АЗМН на планетата.

— Няма нищо, майоре — отговори Хонър съвсем искрено. Ако бе доловила в гласа на Пападопулос и капка вина, щеше да реагира другояче, но той не се оправдаваше, просто излагаше фактите.

Тя стана, разкърши се и погледна вахтения офицер.

— Господин Маккиън?

— Да, кептън?

Първият помощник откъсна очи от пулта и Хонър забеляза, че двама-трима дежурни трепнаха, сякаш им се искаше да завъртят глави. Думата „кептън“ вече не изглеждаше съвсем необичайна в устата му, но все още не звучеше нормално. Засега.

— Ще ви бъда благодарна, ако се присъедините в заседателната зала към мен, майор Пападопулос и майор Исварян. Искам да чуя вашето мнение.

— Веднага, госпожо. — Маккиън стана и погледна лейтенант Кардонес. — Поемете вахтата, господин Кардонес.

— Слушам, сър. Поемам вахтата — отговори Кардонес и Маккиън бързо влезе в залата.

Пападопулос, който винаги стоеше настрани от връзките между Хонър и офицерите, явно не подозираше нищо за промяната в отношенията между нея и Маккиън. Той пристъпи към заседателната маса и зареди два чипа в един от терминалите, после изчака Хонър и

Маккиън да се настанят. Исварян, който вече изглеждаше много по-добре, също седна и Пападопулос се изкашля.

— Капитане, помощник Маккиън, искам да изложа накратко идеите ни, преди да ви запозная със самия план за разгръщане. Одобрявате ли?

— Разбира се — отговори Хонър.

— Благодаря, госпожо. Добре. Първо, имаме три основни задачи. Едно: трябва да реагираме на заплаха, чиито параметри не можем да установим със сигурност. Две: ресурсите ни са ограничени, а извънпланетните сили — по-точно космическата пехота от „Безстрашен“ — не са концентрирани на едно място. Три: идеалното решение изисква пълното съчетание на пехотинците и тяхната огнева мощ с опита на АЗМН за една съвместна силова операция. След дълги дискусии с майор Исварян аз и моите взводни командири стигнахме до извода, че докато не се сблъскаме с противника, няма начин да знаем силата му. Просто няма как да разберем, макар че нови разузнавателни данни може да променят положението. Всичко, което ни дава представа за силата на противника, ще бъде безценно, а майор Исварян ни увери, че хората му ще положат усилия да открият такава информация. Тук възниква необходимостта да концентрираме наличните си сили. АЗМН разполага само с пет роти, ако включваме и поддържащите части, а моята рота сега е в непълен състав. Затова с ваше разрешение, капитане, бих искал да изтегля пехотинците, заети с митническия и транспортен контрол. Смятам, че натоварването е спаднало до ниво, което би позволило да намалим инспекторските полети и да попълним групите с хора от екипажа, което би освободило пехотинците за евентуални военни действия. В такъв случай ще разполагам с четири взвода в пълна бойна готовност.

Пападопулос замълча и вдигна вежда към Хонър. Тя стори същото и се обърна към Маккиън.

— Мисля, че можем, госпожо — каза помощникът. — При сегашното ниво на трафика сигурно ще се справим и с два екипа.

— Много добре, майор Пападопулос — каза Хонър. — Ще си получите пехотинците.

— Благодаря, госпожо. Това ми дава много повече свобода за действие.

Космическият пехотинец се усмихна за миг, а Исварян кимна доволно.

— Разполагайки с тези сили — продължи Пападопулос, — бих искал да ги прехвърля на планетата колкото се може по-скоро. Основният план за разгръщане има за цел да осигурим максимална охрана на другопланетните анклави, запазвайки възможността да се притечем на помощ на местните, както настояха мадам Естел и майор Исварян. С тази цел възнамерявам да преобразувам бойните брони на две отделения в разузнавателен вариант. Както със сигурност знаете, капитане, нашата силова броня е проектирана да дава максимална тактическа гъвкавост чрез програмиране за различни мисии. Обикновено действаме с доста тежък оръжеен заряд, но това ни ограничава в две отношения. Първо, тежестта на самото оръжие ни принуждава да намалим енергоносителите, а от друга страна, повечето оръжия изразходват твърде много енергия. Така получаваме огнева мощ, но за сравнително кратко време. В разузнавателния режим оръжията се свеждат до минимум за сметка на допълнителни сензорни системи, като същевременно можем да добавим енергоносители, да намалим разхода на енергия и значително да повишим чувствителността на апаратурата. При реални бойни условия пехотинец с броня в стандартен режим има издръжливост по-малко от четири часа; в разузнавателен режим може да действа над петдесет часа, да развива скорост до шейсет километра в час дори по пресечен терен и да вижда далеч по-добре. Ударната му мощ обаче спада почти до тази на пехотинец с обикновена униформа.

Той замълча и огледа останалите, за да се увери, че разбират. Хонър кимна.

— Добре — продължи Пападопулос. — Възнамерявам да използвам две от тези отделения за разузнаване. Щом научим за инцидент, разузнавачите тръгват да търсят евентуален враг, за да можем с въздушни удари да го спрем, преди да достигне анклавите. Ще имат сензорни възможности и бързина да покриват обширни територии, а бронята ще ги предпазва от всички местни оръжия. Майор Исварян ме уверява, че даже медузански номад не може да се укрие от армейските сензори, ако знаем в кой район се намира, тъй че дори разузнавачите да бъдат отблъснати към анклавите, очаквам от тях сравнително пълни тактически данни. Бронята на третото отделение

ще бъде програмирана за максимална ударна сила и ще го разположим в центъра на анклавите. Ще действа в зависимост от сведенията за вражески акции. При огневата мощ, с която разполага всеки пехотинец, мога да ги разделя на двойки и те ще са моята главна ударна сила. — Той помълча и се навъси. — Донякъде бих предпочел да ги оставя за резерв, но се боя, че няма да е възможно. Останалите три взвода ще обединя с хората на майор Исварян. Нашите имат по-добра броня и по-мощни оръжия от АЗМН, освен това са обучени за действия в бойна обстановка, докато АЗМН е преди всичко полиция. Бих искал да разпределя по едно отделение към всеки взвод с опитен командир от АЗМН, за да подсилват огневата мощ и тактическата мобилност. Същевременно искам да привлека към нас поне един офицер от АЗМН, който познава терена. Ако може, и повече от един, в случай че се наложи да разделя хората си, тъй като те ще бъдат максимално полезни само ако знаят къде отиват и какви условия ги очакват. С подкрепа на нашите пехотинци АЗМН ще осигури основната охрана на периметъра. Мисията им е да прикриват анклавите и да задържат нападателите, докато се намесят тежковъоръжените части или разузнавачи от околността. Ще имат нареждане да не се подлагат на риск, тъй като са много по-зле защитени, но би трябвало да могат и сами да се справят. Четвъртият и последен взвод с тежкото въоръжение ще остане в резерв. Тежкото оръжие ще бъде на общо разположение, а майор Исварян ми обеща достатъчно антиграви, за да осигурим мобилност. Надявам се оръжейните екипи да действат според обстоятелствата и при първа възможност да се връщат в резерв, но всичко зависи от ситуацията. Четвърти взвод обаче ще чака в пълна готовност, за да се справи с евентуално нахлуване. Майор Исварян обещава достатъчно транспорт, за да изпращаме пехотинците до кризисните места и да ги връщаме обратно в резерв.

Той пак замълча и наведе глава, сякаш обмисляше казаното, после кимна.

— Дори и при най-добри обстоятелства, капитане, силите ни ще са много разтегнати. От друга страна, ще превъзхождаме противника по комуникации, наблюдателност и индивидуална огнева мощ. С майор Исварян обсъдихме възможностите на новите местни пушки и смятаме, че хората ни ще се справят сравнително бързо с всяка

вражеска група, дори при нейно огромно числено надмощие. Най-силно ни тревожи възможността за множество едновременни малочислени нападения, които ще разтеглят още повече силите ни и поне част от нападателите ще се промъкнат безпрепятствено. Такъв вариант е особено опасен в застроените части на Делтата. Там обзорът ни ще бъде далеч по-ограничен, отколкото на открито, както и възможностите за стрелба. Затова толкова държа на разузнавачите и разпръсквам нашите хора — за да реагираме по-бързо на всяка заплаха.

— Разбирам, майоре — каза Хонър, впечатлена от спокойствието на Пападопулос.

— В такъв случай, госпожо — каза космическият пехотинец, натискайки бутони на терминала пред себе си, — позволете да ви покажа схемата за първоначално разгръщане, която разработихме с майор Исварян. — Над заседателната маса се появи холограма на анклавите и част от Делтата около тях. — Както виждате, ще разположим първата разузнавателна група тук, край притока на Пясъчната река. После ще разположим още две тук и тук. След това...

Хонър седеше и гледеше как по холограмата разцъфват кодови обозначения, докато Пападопулос обясняваше плана. Тя беше космически офицер, но организацията ѝ се струваше впечатляваща. И по-важно, Исварян изглеждаше напълно доволен. Но докато слушаше, нещо не преставаше да я измъчва. Разбра какво е едва когато Пападопулос свърши и се обърна към нея с въпросително изражение.

— Много съм впечатлена, майоре — каза тя. — Струва ми се, че сте положили усилия да разгърнете с пълна сила възможностите си и да ограничите тези на противника. Ще разрешите ли да задам няколко въпроса?

— Разбира се, капитане.

— Благодаря. Първо, обсъждали ли сте плана с някого на планетата?

Пападопулос се озърна към Исварян и майорът отговори вместо него:

— Разговаряхме с двама от моите полеви командири, с мадам Естел и нейния заместник Джордж Фремонт. Това е всичко засега, капитане.

— Ясно. А можете ли да ми кажете колко планиране и подготовка ще ви трябва, за да реализирате плана?

— Поне седмица за постигане на добра интеграция. Бих предпочел десет дни.

— Ясно — повтори Хонър и стисна зъби, преди да зададе следващия въпрос. — А установихте ли вече как хората от нарколабораторията са узнали за предстоящото нападение, майор Исварян?

Лицето на майора изведнъж се изопна, защото разбра накъде бие, но той се застави да отговори спокойно.

— Не, госпожо.

— Тогава се боя, господа, че имаме проблем — тихо каза тя.

— Проблем ли, капитане?

Пападопулос изглеждаше озадачен и тя се обърна към него, но Исварян вдигна ръка.

— Разрешете на мен, капитане — помоли дрезгаво той. Пападопулос го изгледа през масата. Хонър кимна.

— Издънихме се, Никос — въздъхна Исварян. — По-точно аз се издъних. Имам проблем със сигурността.

— Не разбирам, сър. — Пападопулос се озърна към Хонър. — Капитане? Каквото и да знаят медузанците, как може да се отрази на нашата операция? Технологичната пропаст е твърде дълбока, за да проумеят каква опасност представляват оръжията ни.

— За местните жители навярно сте прав, майоре — каза Хонър. — Но имаме основания да смятаме, че оръжията, които толкова ни тревожат, са им доставени от пришълци и тези пришълци явно имат информатор в АЗМН, или — според мен по-вероятно — в цивилните поддържащи структури на Агенцията. При всяко положение веднага ще узнаят за разгръщането на хората ни.

— Това го разбирам, госпожо — навъси се Пападопулос, — но все още не схващам накъде биете. Нима сведенията няма да ги накарат да се въздържат от враждебни действия?

— Проблемът е, че не знаем какво всъщност искат, Никос — каза Исварян. — Мадам Естел смята, че гонят нещо повече от пари, капитан Харингтън е на същото мнение. — Той сви рамене. — Щом са единодушни, не бих спорил с тях. Но това означава, че не е сигурно

дали сведенията за нашите намерения ще усмирят противника. Може би само ще му дадат възможност да коригира плановете си.

— Но с каква цел? — попита Пападопулос.

— Не знаем — намеси се Хонър, преди Исварян да отговори.

Тя прехапа устна и се зачуди дали да товари Пападопулос с още тревоги. Той явно се съсредоточаваше — както и беше редно — само върху тактическия проблем. Също тъй явно не подозираше за задкулиското напрежение и опитите за отстраняване на „Безстрашен“ (заедно с Хонър). Или поне не очакваше това да се отрази на задачата му.

— Едната възможност е да ги подплашим и да се изпокрият — каза накрая тя, подбирайки внимателно думите. — Всичко говори за някакъв дългосрочен план. Макар че нашата непосредствена цел е да ограничим жертвите и щетите, прекомерният успех може да навреди на по-общата ни задача да ги обезвредим окончателно, тъй като няма как да осуетим намеренията им, докато не се опитат да ги осъществят.

Искаше да добави нещо за проблема със сроковете, но се отказа.

Пападопулос я гледаше много внимателно. Очевидно разбираше, че премълчава нещо, но и казаното дотук му даваше достатъчно храна за размисъл.

— Разбирам — каза след малко той. Погледна замислено холограмата, после се обърна към Хонър. — Имате ли други предложения, госпожо?

— Само едно. — Тя се обърна към Маккиън. — Преди малко се споразумяхме да намалим инспекторските полети. Можем ли да се ограничим само със совалките?

— Не виждам пречка — отговори Маккиън. — В края на краищата това им е работата.

— В такъв случай искам и трите катера от правителствения център да се върнат на „Безстрашен“ — каза Хонър на Исварян. — С тях на разположение, можем да придвижим едновременно цялата рота на майор Пападопулос.

— И да ги задържим на борда, без да издаваме плановете си — кимна Исварян.

— Именно. Майоре?

— Ами... — Пападопулос гледаше втрещено дисплея пред себе си и Хонър усети как мислите прелитат през ума му. Той отвори уста,

пак я затвори и накрая бавно кимна. — Ще стане доста по-сложно, госпожо. Ако всичките ми хора са тук, нараства рискът да не узнаем навреме за някой инцидент или поради лоша координация да допуснем нахлуване в анклавите. Най-много ме тревожи, че няма да се сработим с АЗМН, ще загубим маневреност и бързина на реакцията. Но все ще измислим нещо.

Той се почеса по брадичката, огледа холограмата и се обърна към Исварян.

— Можете ли да останете още ден-два, майоре? Ще трябва да преработим целия оперативен план, а много държа на мнението ви.

— С удоволствие, Никос. — Исварян стана и също се загледа в холограмата. — И не съм сигурен, че ще загубим маневреност. Можем да обвържем плановете за разгръщане на моите хора с твоя евентуален десант и евентуално да използваме първо и второ отделение като сили за бързо реагиране.

— И аз така мислех — съгласи се Пападопулос. — А после... — Той се озърна към Хонър. — Извинявайте, капитане. Ние с майора няма да ви досаждаме. Ще се опитам до края на деня да ви представя предварителен план.

— Чудесно, майоре. — Хонър стана и се усмихна на Исварян. — Впечатлена съм, господа, и вярвам, че окончателното ви решение ще е също тъй добро.

Тя пак се усмихна и кимна на Маккиън. Излязоха заедно от заседателната зала. През затварящия се люк видя как двамата офицери се навеждат над холограмата, увлечени в разговор.

24.

Лейтенант Самюъл Хюстън Уебстър си тананикаше и преглеждаше огромния списък на рутинните сигнали и съобщения. Свещената древна традиция повеляваше всеки свързочен офицер да ненавижда бумащината, но Уебстър тайно си признаваше, че не е на ниво в това отношение. Понякога се ядосваше за загубеното време, но се гордееше с факта, че от всички офицери на борда само той знае за корабната информация колкото капитана.

Пръстите му танцуваха сръчно по таблото, а част от мислите му се рееха другаде, докато зорко следеше разкодирането на съобщенията. Свестен капитан имаме, помисли си той. Това бе най-силната похвала в неговия речник и малцина началници я бяха печелили. Уебстър не беше суетен или високомерен, но знаеше, че заради произхода си някой ден ще стане висш офицер. И поради това наблюдаваше командирите си с два чифта очи. Единият принадлежеше на млад офицер, желаещ да се поучи от чуждия опит, другият — на бъдещ флагмански офицер, и този чифт беше далеч по-критичен, отколкото можеше да се предположи.

Капитан Маккиън например много го разочарова. Ако някой на борда можеше да разбере какво иска капитан Харингтън и да ѝ помогне, това беше той. Но напоследък Маккиън изглеждаше променен и Уебстър се постара да запомни как капитанът избягваше да притиска помощника си преди това. Понякога се тревожеше от нейната съдържаност, но крайният резултат наистина му отвори очите.

Странно, в известен смисъл. Капитан Харингтън беше удивително спокойна. Във флота се срещаха всякакви чешити и Уебстър бе виждал капитани, способни да прегризат стоманена броня в гнева си. Капитан Харингтън никога не повишаваше глас. Не че някой друг освен пълен идиот би си позволил да я ядоса. Всъщност Уебстър силно се изненада, когато разбра, че нейното спокойствие става още по-ефективно тъкмо защото друг капитан би бълвал огън и жупел.

Възхищаваше се на умението ѝ да поддържа дистанция от подчинените — винаги на разположение, но без да им позволява да забравят, че тя командва. Същевременно умееше да скастри всекиго, когато поиска — както например накара Раф Кардонес да реши онзи проблем с роботите, — и сякаш знаеше всичко за целия екипаж. Знаеше дори, че Кардонес обича да го наричат „Раф“, но Уебстър не понася да го наричат „Сам“. Едва ли тази информация се намираще в личните досиета и Уебстър се чудеше откъде може да я е разбрала.

На екрана примига ново известие, символите като по вълшебство се превърнаха в ясен текст и той трепна. Изненадано вдигна вежди, зачете и изведнъж се усмихна. Дълго седя, потрепвайки с пръсти по таблото, после кимна. Щеше да остави това за последно. Беше най-обикновена рутинна „информация“, но Уебстър имаше вроден усет за подмолните удари между видните кланове във флота. Струваше му се, че известието ще озари деня (ако не и цялата седмица) на капитана, и щеше да е голяма изненада да го открие в края на списъка.

В тихата си кабина Хонър също работеше на терминала. Напоследък прекарваше твърде много време в заседателната зала. Присъствието на капитана отвъд люка можеше да притеснява младшите офицери, а след като Маккиън се съвзе, вече нямаше нужда тя да виси постоянно на мостика. През изминалата седмица и двамата бяха направили голяма крачка напред. Не достатъчна, за да компенсира пропуснатото, но все пак много полезна за корабното всекидневие.

Тя приключи със седмичния доклад на Доминика Сантос за поддръжката, одобри предложенията за отстраняване на някои дребни проблеми и разтърка очи. Люкът на столовата се отвори и Макгинес се появи с чаша горещо какао, сякаш усетил мислите ѝ.

— Благодаря, Мак. — Тя отпи и се усмихна.

— Моля, госпожо — отвърна той и изчезна също тъй тихо, както се бе появил.

Хонър отпи още една глътка, остави чашата и се приготви за нова схватка с докладите, но звънецът на външния люк избръмча. Тя натисна бутона за свръзка.

— Да?

— Свързочният офицер, госпожо — съобщи часовият от космическата пехота.

Хонър направи гримаса. Не защото идваше Уебстър, а защото знаеше, че ѝ носи цял куп съобщения за деня.

— Влизай, Самюъл — каза тя и отвори люка.

Уебстър влезе с инфоплочка под мишницата, козирува и протегна плочката през бюрото.

— Нося...

— ... известията за деня — довърши Хонър и той се усмихна.

— Да, госпожо. Няма спешни съобщения.

Тя взе плочката, потвърди с палец приемането и отново се зачуди защо флотът настоява един офицер да си губи времето в разнасяне на поща. Уебстър можеше да ѝ препрати всичко от мостика с едно натискане на бутона, но така бе прието във флота. Може би, помисли си тя, вярват, че така ще накарат капитаните наистина да четат всичко.

Уебстър козирува отново и изчезна през люка.

Хонър гледаше ту терминала, ту инфоплочката и се питаше кое ще е по-малко досадно. Съобщенията спечелиха — те поне не идваха от „Безстрашен“ — и тя включи плочката.

Първото съобщение се появи на вградения дисплей, тя го прегледа набързо и прехвърли на второто. После на третото.

Удивително бе какви бисери пращаха на своите офицери премъдрите лордове от Адмиралтейството. Не беше ясно например защо изпълняващият длъжността старши офицер на гарнизон Василиск трябва да знае, че занапред дреднаутите ще заменят два от транспортните катери с шести боен. Може би просто им беше лесно да разпрацат сведенията накуп, вместо да подбират кое за кого е предназначено.

Тя се усмихна леко и продължи да чете. Някои сведения наистина имаха отношение към задачите ѝ, например включването на силовите ножове в списъка на забранени стоки за Медуза; други бяха умерено забавни, но повечето я отегчаваха до смърт.

Но когато стигна до последното съобщение, очите ѝ се разтвориха широко. Тя подскочи в креслото и с крайчеца на окото си забеляза как Нимиц надига глава.

Известието дори не беше до нея, но когато го прочете повторно, на лицето ѝ грейна усмивка. Получаваше го просто „за сведение“ и се

разсмя на глас, когато си спомни подозренията, че *някой* одобрява нейните действия. Явно същият „някой“ бе решил недвусмислено да ѝ намекне за своето отношение, защото нямаше друга причина да пращат информацията до „Безстрашен“.

Беше рутинно известие от коменданта на станция „Хефест“ до адмирал лейди Люси Данвърс, трети космически лорд. Данвърс отговаряше за корабостроенето, а вицеадмирал Уорнър я уведомяваше, че за съжаление не можел да изпълни молбата ѝ за ускорен ремонт на тежкия крайцер „Магесник“. Техническият екип потвърдил предварителната преценка на капитан лорд Иънг за сериозно износване на тунерите на Варшавски и се налагала незабавна подмяна. Това обаче означавало, че ще трябва още осем седмици за монтаж и задължителни тестове. Разбира се, вицеадмирал Уорнър щял да окаже всякакво съдействие за ускоряване на ремонта и изразявал своите дълбоки уважения към адмирал Данвърс.

Хонър внимателно остави плочката на бюрото и се помъчи да съдържи смеха си. Знаеше, че изглежда ужасно, когато се киска, но този път просто нямаше как да спре. Продължавайки да се кикоти като невъзпитана ученичка, тя скочи, грабна Нимиц и го завъртя из кабината, а котаракът отвърна с развеселено цвърчене.

— Е, това беше, сър.

Подофицер Харкнес избърса потта от челото си с мърлява кърпа и я прибра в джоба на гащеризона.

— Това беше — потвърди мичман Тремейн.

Той разкърши схванатите си мускули и се запита дали ще е под офицерското му достойнство също да избърше потта си.

— Благодаря, господин Тремейн.

Мичманът забеляза с леко раздразнение, че Дядката Дженкинс — по някаква незначителна причина космическите пехотинци на всеки кораб наричаха старшия си подофицер „Дядка“ — дори не се е изпотил. Дженкинс хвърли последен поглед към бойните брони в товарния трюм на катера, отбеляза нещо в инфоплочката и затвори люка.

— На твое разположение, Дядка — отговори Тремейн.

Харкнес мълчеше и гледаше с безкрайно превъзходство космическия пехотинец, а Дженкинс се преструваше, че изобщо не го

забелязва.

— Значи остават само палетите с амуниции за втори катер — продължи жизнерадостно Дженкинс, докато вървяха по преходния тунел.

Тремейн едва не изстена. Беше се надявал да отложат това до другата вахта, а физиономията на Харкнес подсказваше, че и той е имал подобни надежди. Мичманът понечи да възрази, но прехапа устна. Зад изражението на Дженкинс определено се спотайваше *лукава усмивка*. Може би подофицер Харкнес имаше право относно космическите пехотинци... не че щеше да го признае открито пред Дженкинс.

— Разбира се, Дядка — отвърна той още по-жизнерадостно. — Заповядай насам. Подофицер?

— С удоволствие, господин Тремейн — рече кисело Харкнес и малката работна група се отправи към купчината палети.

— ... и тъй, катерите са в пълна бойна готовност.

Маккиън приключи рапорта и изключи бележника си. Хонър кимна. По часовника на „Безстрашен“ бе късна нощ. Снежнбялата покривка между двамата беше покрита с остатъци от вечерята, а в другия край Нимиц все още си дояждаше. Хонър праметна крак върху крак и се загледа как острите му зъби с хирургическа точност обират месото от пилешка кълка. За хиляден път си помисли колко културно се храни с всичко друго, освен с целина.

— Мисля, че по-готови не можем да бъдем — каза тя.

— Само ми се ще да знам *за какво* сме готови — мрачно добави Маккиън.

— Минаха почти две седмици от посещението на Хауптман и все още няма никакви произшествия — изтъкна Хонър.

— Което само ме кара да се боя, че ни дебне нещо ужасно гадно — въздъхна Маккиън, после се усмихна криво и стана. — Е, каквото има да става, ще стане. Лека нощ, госпожо.

— Лека нощ, господин Маккиън.

Той кимна и излезе. Голяма промяна, каза си тя доволно. Много голяма.

Стана и посегна към полупразната купа със салата. Нимиц тутакси вдигна глава и очите му светнаха.

— Дръж, лакомнико.

Тя му подаде стрък целина и тръгна към банята. Вече предвкушваше удоволствието от дълъг горещ душ.

Събуди я дрезгаво бръмчене.

Хонър отвори очи. Винаги бе имала дълбок сън, но още първото командирско назначение бе променило това. Докато се надигаше, Нимиц сънено изрази протеста си. Той се изтърколи от любимото си място на гърдите ѝ, тя лекичко го подхвана с една ръка и натисна бутона за свръзка.

Бръмченето престана и Хонър бързо приглади късата си коса. Това бе едно от предимствата на мъжката прическа. Така или иначе нямаше смисъл да се прави на хубавица и поне не губеше време, когато някой я събуждаше посред нощ. Грабна кимоното от стола, наметна го и натисна повторно бутона.

Екранът светна болезнено ярко в тъмната каюта. Беше разполовен и от едната страна я гледаше мадам Естел. Денонощието на „Безстрашен“ бе съгласувано с това на правителствения комплекс и Мацуко също беше по пеньоар върху нощницата, но в другата половина на екрана седеше Барни Исварян в пълна бойна униформа. Хонър видя зад него своя заместник главен лекар Монтоя и разпозна безупречно чистите стени на една от местните клиники.

— Извинявай, че те събудих, Хонър, но е важно.

Гласът на комисаря звучеше почти уплашено.

— Какво има, мадам Естел?

— Две сведения. Едното дойде преди няколко дни, но беше толкова неясно, че реших да изчакам. Барни току-що ми събщи второто, и то променя всичко.

Хонър кимна и леко приведе глава настрани, подканвайки комисаря да продължи.

— В сряда ме посети Гирилату, един от номадските вождове — каза Мацуко. — Както всички номади, той не харесва градовете държави в Делтата, но преди две години ние помогнахме на клана му. Поради тукашния климат номадите всеки сезон мигрират от едното

полукълбо в другото — или поне до екватора и обратно, — но кланът на Гиринату попадна в подранила буря, докато пресичаше Делтата. С антиграва измъкнахме повечето му хора и почти половината добитък, преди пороят да ги удави, и така се сприятелихме.

Тя помълча и вдигна вежди, сякаш питаше дали е достатъчно ясна. Хонър кимна.

— Добре. Кланът на Гиринату е част от Хинярх... можем да го наречем съюз на клановете. Както и да е, отивал да презимува на юг, но имал роднини в северното полукълбо и намина да ми каже, че един роднина от Мъхови хълмове му пратил известие. Не било много конкретно, но Гиринату смяташе, че трябва да знаем. В груб превод беше предупреждение, че тази зима Делтата няма да е здравословно място.

Лицето на Хонър се изопна и мадам Естел кимна.

— Точно това си помислих и аз, но за пръв път получавахме информация от местните и, както казах, беше много неясно. Затова не ти се обадох... докато не изникна новата вест. — Мадам Естел кимна към половината на своя екран, където беше образът на Исварян. — Ще продължиш ли нататък, Барни?

— Да, госпожо. — Исварян се настани по-удобно и погледна Хонър. — Сега съм в нашата клиника край Даугуаар до Трите притока.

Хонър се напрегна да си припомни картата на Делтата, после кимна. Река Трите притока се намираще далече на север, а Даугуаар беше най-далечният град държава. Следователно и най-близък до Мъхови хълмове.

— Обадиха ни се тази сутрин — продължи Исварян. — Един номад се дотърлил и рухнал пред градската порта. Стражата го домъкнала в клиниката. Дежурният лекар веднага разпознал симптомите — отравяне с мекоха в много напреднал стадий, — но забелязал също, че номадът носи много необичаен пояс. Докато местните му асистенти се грижели за жертвата, той отворил пояса.

Исварян посегна настрани и показа на Хонър голяма кожена кесия. Отвори я и тя прехапа устни, когато зърна мътния блясък на оловни куршуми.

— Носел и барутница — продължи мрачно Исварян. — Никой не видял пушка, но и това стигаше, за да дотичам веднага. Нашият Фриц — той посочи Монтоя, който се усмихна уморено — поиска да дойде с

мен, за да види симптомите на отравянето. През повечето време седяхме до леглото на номада и го слушахме как бълнува, докато не издъхна преди десет минути. Беше съвсем зле. В толкова напреднал стадий интелектът почти изчезва, а и рефлексите му бяха съсипани, тъй че трудно го разбирахме, но и каквото разбрах ме изплаши до смърт, капитане. Все повтаряше за нови оръжия — пушките — и някакъв номадски шаман, дето раздавал „пълни шепи свещена мекоха“. Превеждам го почти буквално.

— По дяволите! — неволно прошепна Хонър. Исварян кимна.

— Нататък става още по-зле, госпожо. Това ни стигаше, за да разберем, че онзи шаман — който и да е той — има някаква връзка със строителите на лабораторията и онези, които са донесли пушките, ако не са едни и същи хора. Мисля, че вече е сигурно. Според умиращия номад шаманът получил пряко видение от боговете. Било време да прогонят проклетите пришълци от свещената земя на Медуза и за целта боговете му дали тия вълшебни оръжия. Още по-зле, боговете му казали, че не всички пришълци са лоши. Някои служели на боговете и ги тачели подобаващо, и точно от тия богоугодни пришълци идвала „свещената мекоха“. Изглежда е събрал местна армия и обещава, че когато лошите пришълци бъдат прогонени или принесени в жертва на боговете, добрите ще дойдат при номадите да им дадат още по-вълшебни оръжия и мекоха колкото искат.

Майорът замълча. Лицето му беше сковано от напрежение и тревога. Най-сетне мадам Естел наруши тишината.

— Всичко се изяснява, Хонър. Не е престъпна операция, а нечий целенасочен опит да предизвика въстание и да изтласка кралството от планетата.

— Хейвън — изрекоха едновременно Хонър и Исварян.

— И аз така си помислих — тихо каза Мацуко. — Но тъй като е първото, което хрумва на всички ни, смятам, че ще е добре да не прибързваме. От друга страна, не си представям кой друг може да бъде, а Хейвън най-упорито настоява, че нямаме истински суверенитет тук.

— Вярно. — Хонър замислено се почеса по носа. — Може да е работа на Андерман. Густав XI не би имал нищо против да стъпи здраво на Василиск и ще очаква ние автоматично да обвиним Хейвън. Но не мога да си го представя. В момента вниманието му е насочено

към Силезия и ние сме му по-малка грижа, отколкото федерацията Мидгард. Всеки удар насам ще ни превърне в негов враг, а точно това не му трябва, ако иска да атакува силезийците и техните съюзници.

— А някой друг? Някоя от най-близките едносистемни нации?

— Едва ли, мадам Естел. Всички там се спотайват и гледат да не привлекат вниманието на Хейвън. Освен това каква полза ще имат от Медуза.

— А каква полза ще има Хейвън? — усъмни се Исварян.

— Не знам. — Хонър разтри носа си по-силно. — Крайната цел на Хейвън би трябвало да е Възелът, а не виждам как ще им помогне прогонването ни от Медуза, дори ако заемат нашето място. Но това, че ние не виждаме, не означава, че и те не виждат.

— Боя се, че трябва да те подкрепя — въздъхна Мацуко. — Но след като не виждаме логична причина да го правят, трябва ми абсолютни доказателства, преди да подам каквито и да било официални протести.

— Разбира се. — Хонър се облегна назад и скръсти ръце. — Трябва ни повече информация. — Тя погледна Исварян. — Знаеш ли откъде е дошъл умиращият номад, Барни?

— Не съвсем. Ако се съди по диалекта и личните му вещи, стигнал е твърде далече от дома си. Вероятно е някъде от района на Мъхово плато, може би малко по на юг. Да речем седемстотин или осемстотин километра от Делтата.

— Може ли да е минал толкова път в това състояние?

Исварян се озърна към Монтоя. Лейтенантът поклати глава.

— Не вярвам, госпожо. Не съм експерт по медузанците, но разговарях с местния лекар. При това състояние и бързата му агония бих се учудил, ако е останал на крака повече от двайсет-трийсет часа след последната си лула.

— Колко път може да мине за трийсет часа, Барни?

— Със сигурност не и седемстотин километра, капитане. Медузанците се движат по-бързо от нас, но дори ако е яздил джерн, няма как да измине повече от двеста-триста километра в това състояние.

— Добре. Това ни дава известна представа къде да търсим онзи, с когото може да е бил.

Мацуко кимна решително.

— Правилно. Барни, искам час по-скоро да пратиш патрул.

— Слушам госпожо.

— Да е по-голям — добави Хонър. — За всеки случай.

— И да го води човек с глава на раменете — каза Мацуко.

Исварян пак кимна.

— Веднага след разсъмване мога да пратя въоръжен глайдер с десет човека. Да речем, след около осем часа.

— Добре — каза Хонър с крива усмивка. — И след като вече ми съсипахте съня, може и аз да събудя някого. Не знам дали ще ни хрумнат гениални идеи, но не е зле да се посъветвам. Ще се обадя и на Пападопулос. Той сигурно ще поиска да разговаря с теб, Барни.

— Няма проблем. Мадам Естел знае свързочния ми код. Правителственият комплекс може да ми осигури кодиран канал където и да се намирам.

— Чудесно. В такъв случай, мадам Естел, ако с Барни ме извините, мисля да се облека. Ще ви се обадя след два-три часа да съобщя какво сме измислили... или че не ни е хрумнало нищо.

— Благодаря, Хонър.

В гласа на мадам Естел звучеше отчетливо облекчение и Хонър с усмивка изключи връзката.

Усмивката ѝ изгасна едновременно с екрана. Тя стана и посегна към униформата си.

25.

Хонър огледа офицерите около заседателната маса. С изключение на Кардонес, който беше на вахта, присъстваха всички завеждащи секции и техните заместници. Тук беше и мичман Тремейн, защото Хонър искаше да използва познанията му за планетата. Когато тя преразказа разговора си с мадам Естел, всички лица се сковаха от тревога.

— Това е положението — тихо каза тя. За пръв път имаме ясен признак, че сме изправени срещу тайна операция на другопланетно правителство. Не знаем крайната цел, нито кога и как ще ударят, но поне в това сме сигурни.

Маккиън кимна, въртеше замислено пръст по масата. После вдигна глава.

— Трябва да проверим доколко са достоверни думите на онзи умиращ номад, госпожо. Може ли мекохата да го накара да вижда несъществуващи неща? Или да изтълкува погрешно видяното?

— Уместна забележка — кимна Хонър и се озърна към Лоис Съчън. — Докторе? Какво е вашето мнение?

— Моето мнение ли, капитане? — Гласът на Съчън звучеше почти свадливо. — Аз съм флотски лекар. Не знам нищо за физиологията на туземците.

Хонър стисна устни и спокойно я изгледа. Лицето на Съчън се изчерви, но тя устоя на погледа. Знае, че е застрахована, помисли си Хонър. Беше в течение на ситуацията и знаеше колко важни могат да бъдат сведенията за ефекта на мекоха върху медузанците, но никой не й бе поръчал да провери достъпната литература. А трябваше някой да го стори. Например капитан Хонър Харингтън, която знаеше много добре, че само пряка заповед може да изкара Съчън от удобното й кресло.

— Много добре. Ще обсъдя въпроса с мадам Естел — и лейтенант Монтоя — след съвещанието, господин Маккиън.

Хонър записа това в бележника си и се усмихна леко, виждайки гримасата на Съчън при споменаването на отсъстващия ѝ подчинен.

— Мисля, че въпросът е основателен — продължи Хонър, — но засега да предположим, че информацията е точна.

Маккиън кимна, а Пападопулос вдигна ръка.

— Да, майоре?

— Освен лошите новини може да има и добра, госпожо. Хората на Исварян поне ще извлекат нови сведения за възможностите на кокиларите. В идеалния случай ще ни засекат цел извън Делтата. Ако майорът открие онзи шаман, можем да нанесем един бърз удар с бойни брони и да откънем оръжията — може би и шамана, — преди да се превърнат в заплаха.

— Съгласна съм — каза Хонър. — От друга страна, трябва много да внимаваме с подобни ходове. Мадам Естел има строга забрана да замесва персонала си в местни религиозни дела, а аз не мога да предприема едностранни действия без нейно съгласие. Ако не докажем пряка външна намеса, ръцете ѝ са вързани — както и нашите, — докато последователите на шамана не се вдигнат на оръжие.

— Разбирам, капитане. Но като знам къде и какво да търся, бих се чувствал далеч по-добре. Предпочитам да ги спипаме на открит терен, където ще имаме предимство в мобилност, далекобойност и въздушна подкрепа, отколкото да стигнем до ръкопашен бой в анклавите.

Хонър кимна и космическият пехотинец седна. Беше дал своя принос. Всичко друго беше работа на флота и интересът в очите му поизгасна.

— Знаете ли, кептън — бавно каза Доминика Сантос, — мислех си за вашите думи, че всичко това е другопланетна тайна операция. Според мен единственият заподозрян е Хейвън. А дори да не са те, по-добре да си мислим, че е така, отколкото да сгрешим.

— Разумно, кептън — потвърди Маккиън. — Много разумно.

— Съгласна. — Хонър потропа с пръсти по масата, после пак се обърна към първия помощник. — Да предположим, че е тайна операция на Хейвън, господин Маккиън. Смятате ли, че ще подготвят нещо подобно, а после ще скръстят ръце и ще чакат?

Маккиън се замисли.

— Едва ли има начин да разберем. Инстинктът ми подсказва, че няма да спрат дотук, но нищо не мога да кажа, без да знам крайната цел.

— Капитане?

Гласът беше колеблив и много млад, и Хонър с усмивка се обърна към собственика му.

— Да, господин Тремейн?

— Аз... просто исках да спомена нещо, госпожо. Забелязах го преди два дни, но тогава не ми се стори важно. Сега обаче...

Мичманът притеснено сви рамене.

— Какво, господин Тремейн?

— Ами аз просто държах под око излитането и кацането, откакто ме върнахте на борда, госпожо. Навик. И забелязах, че вече май няма никакво движение на хейвънните.

— А!

Хонър погледна Маккиън и вдигна вежда. Помощникът трепна, после се усмихна кисело.

— От устата на младенците и мичманите...

Тремейн се изчерви от смеха около масата. После също се усмихна на първия помощник.

— Не знам какво означава това, госпожо — продължи по-сериозно Маккиън, — но той е прав. Няма никакво движение на хейвънните към планетата. Почти от седмица.

— Интересно — промърмори Хонър, записвайки и това в бележника си. — Изтеглили ли са някого от анклага? Някакви признаци за дискретна евакуация?

— Питайте комисаря или майор Исварян, госпожо, но със сигурност не съм забелязал нищо подобно.

— Може би не им се налага, капитане — пак се обади Тремейн. — Консулството им е същинска крепост и имат страхотна охрана. — Мичманът помълча. — И все пак, госпожо, те имат още два-три анклага — търговски постове в покрайнините на Делтата. Доста далече на север. Не означава ли това, че ако почне нападението, ще бъдат атакувани първи?

— Големи ли са? — попита Маккиън.

— Е, аз само съм прелитал над тях, сър — призна смутено Тремейн, — но не са много големи. Бих казал по десетина пришълци

плюс местен персонал, но това е само предположение.

— Смятате ли, че размерът им има значение? — попита Хонър.
Маккиън сви рамене.

— Не знам, госпожо. Но си мисля, че ако целта им е да ни прогонят и да заемат нашето място, може би ще им е изгодно да дадат няколко жертви. И още нещо — добави той замислено. — Ако долу избухне кървава баня, а те нямат жертви, не само ние, но и други ще се зачудят какъв е този късмет.

— Може би сте прав.

Хонър се помъчи да скрие тръпката си пред хладната пресметливост в подобна хипотеза. Първият помощник бавно кимна, после се намръщи и изпъна рамене.

— Един момент, кептън. Хрумна ми нещо. — Маккиън се наведе над терминала си, после кимна. — Правилно съм запомнил. — Той пак се обърна към капитана. — Помните ли, че разговаряхме за намалелия трафик от Хейвън към Медуза? Е, движението им *през Възела* си остава на нормално ниво, но сега в орбита около Медуза има само два техни кораба. Куриерският и един товарен — „Сириус“.

Хонър се намръщи от някакъв спомен за името „Сириус“. После очите ѝ се разшириха.

— Точно така — каза Маккиън. — Този кораб е паркиран на орбита вече над три месеца. Може да ме тресе параноята, но съвпадението ми се струва крайно любопитно.

— Извинявайте, кептън, но какво знаем за този „Сириус“? — попита Сантос. — Имаме ли представа защо е тук?

Хонър направи знак на Маккиън. Той погледна монитора.

— Голям е — 7,6 мегатона, клас „Астра“. Капитан Йохан Коглин от Народния търговски флот. Според нашите данни са имали злополука... или по-точно, боят се от злополука, ако потеглят. Коглин съобщил, че механиците засекли флукуация в тунерите на Варшавски при излизане от хиперпространството и обявил аварийно положение. Сега чакат да им доставят резервни тунери.

— Какво? — подскочи Сантос.

— Смущава ли ви нещо? — попита Хонър.

— Просто ми се вижда ужасно странно, кептън. Не знам много за техническата поддръжка при хейвънните, а флукуация в тунера не е шега работа. Ако е имало такова нещо, капитан Коглин с право е

обявил аварийно положение. Само че флуктуацията не идва изневиделица. Тунерите носят повече натоварване от всички останали компоненти, тъй че ако не си малоумен, дебнеш като орел за най-малкото трепване. Когато се появи истинска флуктуация, вече отдавна е минало времето за основен ремонт, а хейвънските кораби са собственост на правителството. Не се застраховат навън, тъй че ако пострадат, няма кой да ги обезщети. Не вярвам да пестят от поддръжката, както някои частници.

— И друго. — Очите на Маккиън блестяха. — Флуктуацията често се забелязва при влизане в хиперпространството, отколкото на излизане. Енергийното излъчване след прехода я прикрива.

— Но за какво им е да паркират на орбита търговски кораб? — попита жално лейтенант Пановски. Хонър го погледна и той се сви. — Така де, вече си имат куриер на постоянна орбита, госпожо. С какво им е по-полезен търговският кораб?

— Не знам — каза Сантос, — но се сетих за още една странност. Имали са флуктуация, нали така? Е, защо седят тук и чакат резервни части? Стоят вече трети месец, но ако не са се разпаднали съвсем, могат да скочат през Възела към Мантикора. Кратък скок, с минимално натоварване, а тамошните корабостроителници могат да им монтират не тунер, а цяло ново платно само за месец-два. Но дори ако се боят да пресекат Възела, защо не поръчат резервни части от Мантикора? Ще е далеч по-бързо и евтино, отколкото да ги карат от Хейвън, а ние имаме цели рояци частни ремонтни кораби. Иначе от Хейвън трябва да им пратят свои ремонтници или да наемат наши, а само загубеното време на орбита ще им струва по-скъпо от частите. — Тя поклати глава. — Не. Трябва да са замислили нещо, кептън. Просто няма нито инженерна, нито икономическа логика в действията им.

— Какво знаем за корабния товар, капитане? — попита лейтенант Бригам. — Знаем ли какво носят и накъде ще потеглят след ремонта?

— Капитан Маккиън току-що ви каза всичко, което знаем — сухо отвърна Хонър. — Корабът е на орбита още отпреди да пристигнем. Това означава, че е получил разрешение от капитан Йънг.

Всички около масата направиха еднакви гримаси и въпреки тревогата Хонър вдигна длан, за да прикрие усмивката си.

— В такъв случай, госпожо — обади се мичман Тремейн, — може би трябва да пратим митническа проверка. Мога да взема катера с подофицер Харкнес и...

— Не, Скоти — каза разсеяно Хонър и дори не забеляза как младежът се изчерви от удоволствие, че го е нарекла по име. — Не можем. „Сириус“ вече е проверен от „Магесник“.

Някой прихна. Хонър хвърли свиреп (доколкото можеше) поглед около масата и пак се завъртя към Тремейн.

— Корабът официално се води проверен. Не можем да извършим повторна проверка без категорично доказателство, че капитанът е излъгал лорд Йънг. И макар да смятам, че Сантос е права и причината за присъствието им тук е измислена, не разполагаме с доказателства, нали?

Тремейн печално поклати глава и Хонър леко сви рамене.

— И още по-важно, ако направим повторна проверка, ще свалим картите на масата. Те ще разберат, че подозираме нещо. Ако просто реагираме параноично — тя се усмихна на Маккиън — заради едно невинно съвпадение, няма нищо лошо. Но ако наистина кроят нещо, можем да ги подплашим и да потърсят нов начин на действие. За който няма да знаем нищо.

— Още нещо, кептън. — Маккиън въздъхна. — Както казахте, веднъж са ги проверили. Капитанът просто ще откаже да ни допусне на борда, а без доказателства нямаме никакво основание да употребим сила. Ще ни засилят с междузвездни протести.

— Мога да го преживея — хладно отвърна Хонър. — Просто не виждам как да го сторим, без да се издадем.

— Знаете ли, кептън — предложи Сантос, — и без да се качим на борда, едно добро външно сканиране може да ни подсказе нещо. — Хонър я погледна и механикът сви рамене. — Не знам какво, но трябва да има нещо. — Тя помълча и присви очи. — Първо, много искам да знам дали двигателят им съвпада с документацията, която са дали на „Магесник“. Ако онзи Коглин е скърпил доклад за фалшива авария, може някъде да е сбъркал.

— Например?

— Зависи. — Сантос подръпна долната си устна. — Може да няма нищо — ако са умни, няма да има, — но ако наистина имат проблем с флукуация, трябва алфа-възлите им да са адски износени.

Ще видим поне корозия, може би външно изгаряне и главната намотка със сигурност трябва да има много стар печат за подмяна.

Хонър кимна замислено. Главната гравитационна намотка винаги се подменяше заедно с тунерите. В известен смисъл тя беше част от тунера, износваше се заедно с него и носеше печат за датата на монтиране. И което бе най-важното — гравитационната намотка беше от външната страна на кораба. Имаше голяма вероятност печатът да се види при близък оглед.

— Ако се приближим достатъчно, госпожо — предложи Уебстър, — ще мога да получа добра представа за комуникациите им. Може дори да ги подслушам.

Хонър го погледна и той се изчерви. Предложението му нарушаваше поне половин дузина междузвездни конвенции. Можеше да си изпати само задето го е споменал.

— Харесва ми — обади се изведнъж Маккиън. — Ако открием несъответствие, за каквото говори Доминика, то може да се окаже необходимото доказателство, кептън.

— Не е невъзможно тунерът да изгърми преждевременно — каза Сантос, — но е твърде необичайно. Ако открием несъответствие между видимото износване на алфа-възлите и нормалното износване на тунера, мога да ви дам писмена декларация за подозренията си. Това е свидетелство на експерт и служи за доказателство пред всеки адмиралтейски съд.

— Пред всеки *мантикорски* адмиралтейски съд — поправи я тихо Хонър, опитвайки да преглътне буцата в гърлото си. Офицерите, които в началото бяха тъй враждебни, сега залагаха главите си заради нея. — Много добре, дами и господа. Ще предам на мадам Естел вашите коментари и предложения. Междувременно искам да променим орбитата. — Тя погледна Пановски. — Искам да заемем позиция на двеста километра от „Сириус“. Щом стигнем там — тя обърна очи към Тремейн, — искам да потеглите с транспортен катер към най-близкия мантикорски кораб. Ще ви дам писмено послание до капитана.

— Послание ли, госпожо? Какво послание?

— Не знам, докато не разберем кой ще е корабът — отсече тя. — Но ще измисля нещо. Всъщност вашето пътуване ще е поводът да

променим орбитата — затова искам да вземете обикновен транспортен катер — и искам целта ви да е очевидна.

— О... — Тремейн се замисли и кимна. — Да, госпожо. Разбирам.

— Не се съмнявам. — Тя се обърна към Маккиън. — Господин Маккиън, докато лейтенант Пановски и лейтенант Бригам планират маневрата, искам да седнете с лейтенант Кардонес. Искам всичко да се извърши с пасивни сензори. Знам, че резултатите няма да са съвършени, но да използваме активно сканиране ще е същото като да се качим на борда. Трябва ни най-мощната пасивна апаратура и искам да помогнете на Раф да я подготви.

— Да, госпожо. — Маккиън уверено я погледна в очите. — Ще се погрижим.

— Много добре. — Хонър въздъхна, стана и отново огледа офицерите. — Вече всички знаем какво да правим, тъй че нека приключим.

Всички станаха на свой ред, но спряха, когато Хонър вдигна ръка.

— Преди да си тръгнете — тихо каза тя, — искам да ви благодаря.

Не уточни за какво. И като погледна лицата им, разбра, че няма да се наложи.

26.

„Безстрашен“ описа плавна спирала, безпроблемно навлезе в новата орбита и един малък катер излетя от хангара, за да се отправи към огромния мантикорски търговски кораб с официална писмена покана до капитана да заповяда на вечеря с капитан Харингтън. Търговският капитан несъмнено щеше да бъде смаян — и може би леко изплашен — от тази покана, но никой от хората на мостика не обърна внимание на мантикорския кораб или на катера. Цялото им внимание беше съсредоточено върху данните от пасивните инструменти, насочени към „Сириус“.

Голям кораб, помисли Хонър, гледайки монитора от капитанското кресло. „Безстрашен“ можеше да се настани спокойно в някой от товарните му трюмове и това придаваше тежест на хипотезата на Сантос. Да изоставиш подобен кораб по-дълго, отколкото е необходимо, значеше да хвърляш пари във вакуума. Никой собственик — дори и правителствена бюрокрация като хейвънското министерство на търговията — не би сторил това без много основателна причина.

Тя се облегна назад и погледна към тактическия сектор. Кардонес и Маккиън бяха привели глави над сензорното табло, а Уебстър следеше също тъй съсредоточено свързочния пулт. Ако този кораб предаваше някакви съобщения, правеше го с насочен лъч, а такъв лъч се откриваше адски трудно. Но пръстите на свързочния офицер танцуваха с хирургическа точност, насочвайки компютрите към издирване. Ако имаше един-единствен тъничък лъч, Уебстър щеше да го открие. Хонър не се съмняваше в това.

От таблото ѝ долетя сигнал и тя натисна бутона.

— Тук капитанът.

— Кептън, получихме добри визуални данни от тактическия отдел. — Гласът на Доминика Сантос звучеше развълнувано. — В момента проучвам на монитора задните възли на „Сириус“. Не

забелязвам корозия или нагар, а печатът не се вижда, но ви казвам, че има нещо много странно.

— Можеш ли да прехвърлиш изображението към моя дисплей, Доминика?

— Разбира се, госпожо. Една секунда.

„Сириус“ изчезна от монитора на Хонър и почти веднага бе заменен от силно увеличено изображение на задната част на корпуса. Един от двигателните възли, който на предишното изображение изглеждаше като главичка на карфица, сега изпълни екрана и Хонър се навъси. Нещо в образа изглеждаше не наред, но не успяваше да схване какво точно.

— Какво има, Доминика? — попита след малко тя.

— Много по-голям е, отколкото трябва, госпожо, и цялата форма е сбъркана. Вижте.

Курсорът очерта мястото, където възелът минаваше през външната обшивка на „Сириус“, и Хонър приведе глава настрани, когато забележа широката черна ивица сянка около него.

— Виждате ли този отвор около основата на възела? Не би трябвало да го има. А сега погледнете.

Курсорът изчезна и покрай видимата част на възела плъзна ярка зелена линия. Тя започваше от основата, но после завиваше много порязко навътре и извън очертанията ѝ оставаше почти една трета от цялата маса на възела.

— Това е профилът на нормален възел — каза Сантос и зелената линия почна да мига. — Този тук е прекалено широк за дължината си и не става дума за особеност на проекта. Възел с такъв профил не може да се построи — противоречи на физичните закони. Освен това погледнете. — Курсорът отново се появи и посочи дебел цилиндър, стърчащ малко под края на възела. — Това е главната гравитационна намотка, двойно по-голяма, отколкото се полага на възел с такива размери. Подхожда по-скоро на супердреднаут, отколкото на товарен кораб.

— Разбирам. — Хонър се вгледа в монитора. — От друга страна, те явно са построили, каквото са искали, и то е дошло тук на собствен ход.

— Знам — отговори Сантос, — но мисля, че тая проклетия е подвижна. Когато преминат в работен режим, изкарват извън корпуса

останалата част от възела. Затова отворът е толкова широк — най-широката част на възела е вътре и трябва да я изкарват навън за избягване на злополуки. Кептън, ако това не е добре маскиран военен импулсорен възел, ще си изям таблото.

— Много добре, Доминика — промърмори Хонър. Тя погледа още малко изображението и кимна. — Дай ми писмена преценка за възможното ускорение на двигателя — в импулсен и варшавски режим. Погрижи се и да запазиш всички данни. Ще трябва да ги подадем на корабостроителния отдел за консултация.

— Слушам, госпожо.

Сантос изключи връзката. Хонър вдигна глава и откри, че Маккиън стои до креслото ѝ.

— Сантос казва, че имаме явно несъответствие, господин Маккиън — каза тя и помощникът кимна.

— Да, госпожо, чух края на разговора. Засякохме пълен работен заряд на всички алфа- и бета-възли от тази страна на корпуса, отпред и отзад. За системен тест се включват само алфите или бетите, не и двете заедно. А и защо ще тестват едновременно предните и задните възли? Освен това нивото на заряда остава стабилно вече десет минути.

Хонър го погледна и зърна зад сивите му очи отражение на собствените си мисли. Нямаше забрана търговски кораб да остава на орбита с включен импулсор, но това беше нечувано. Енергията на борда на звездолет струваше сравнително евтино, но дори и най-добрият реактор се нуждаеше от работна маса, а импулсорите гълтаха много енергия, дори и на празен ход. Поддържането на заряд без необходимост удряше търговците право по джоба. А и беше зле за апаратурата. Механиците не можеха да провеждат профилактика на работещ двигател, а и самите компоненти имаха ограничен срок на годност. Поддържането в работен режим ускоряваше тяхното износване и това пак беше удар по джоба.

Затова нито един търговски капитан не би поддържал двигателя в работен режим без много основателна причина. Но при бойните кораби нещата стояха различно. За активиране на импулсора от студен старт бяха необходими четирийсет минути; при предварително включени възли стигаха и петнайсет.

— Много интересно, господин Маккиън — промърмори Хонър.

— Все по-любопитно и по-любопитно, госпожо — потвърди Маккиън. — Огромни импулсорни възли и пълен работен заряд. Струва ми се, че разполагате с търсеното несъответствие, ако искате да се качите на борда, капитане.

— Може би да, може би не.

Нимиц усети тревогата на Хонър и лекичко захапа ухото ѝ. Тя се усмихна и го свали в скута си, за да се спаси от посегателствата, но веднага стана пак сериозна и вдигна очи към Маккиън.

— Проблемът е, че не са длъжни да дават истински данни за двигателя си — изтъкна тя — и никой закон не им забранява да строят кораби, противоречащи на здравия разум. Фактът, че възлите им работят и нямат признаци на износване, определено потвърждава, че са излъгали „Магесник“ за техническите си проблеми, но разполагаме само с това. Един добър адвокат ще ни обори веднага, а трябва да признаем, че от два месеца и половина дори не са пратили совалка до планетата. Без физически контакт с когото и да било няма как да ги обвиним в контрабанда. Просто висят на орбита и никому не досаждат като добри и почтени космически търговци. Това означава, че доказателствата ни засега са ужасно слаби, а и още не искам да сваля картите.

Тя погали ушите на Нимиц, опитвайки да се пребори с необичайната колебливост. От една страна, вероятно можеше да оправдае изпращането на инспекторска група въз основа на данните от наблюдението. Но ако го направеше и хейвънитите наистина крояха нещо, щяха да разберат, че тя ги подозира. Тогава със сигурност щяха да подадат цял куп дипломатически протести. Най-много я мъчеше това, че не можеше да реши кое я плаши повече — протестите или рискът да разкрие подозренията си. Мислеше, че е първото, но едно тъничко вътрешно гласче се чудеше дали не е второто.

Тя затвори очи и се помъчи да обмисли вариантите възможно най-хладнокръвно. Истинският проблем беше, че според междузвездните закони капитанът можеше да откаже да приеме инспекторите, ако нямаха доказателства, че нарушава закона или застрашава сигурността на Мантикора. Ако капитан Коглин откажеше, тя имаше само две възможности: да приеме плесницата или да прогони „Сириус“ от мантикорското пространство. Разполагаше с власт да постъпи така с всеки кораб, който отказва да разреши проверка, но

после трябваше да оправдае действията си пред Адмиралтейството и си представяше какви заглавия ще предизвика: „Кралският флот прогонва търговски кораб с повреден двигател“, „Товарен кораб пратен да загине в хиперпространството от безсърдечен мантикорски офицер“, „Хейвън протестира срещу безчовечното деяние на Харингтън“.

Тя потръпна от тази мисъл, но си помисли, че в краен случай би понесла това. Някои новинарски агенции вече имаха в какво да я обвинят — особено контролираните от Хауптман и неговите приятели. Но истинският проблем беше, че дори и да осуетеше плановете на Хейвън, като прогони „Сириус“, никога нямаше да узнае какви са били те и да попречи на осъществяването им по някакъв друг начин. А ѝ се струваше, че всеки толкова целенасочен план трябва да има резервни варианти, а това означаваше, че...

— Капитане?

Тя отвори очи и откри, че Уебстър стои до Маккиън.

— Да, господин Уебстър?

— Извинявайте, госпожо, но реших, че ще искате да го чуете. Има тристранна обезопасена връзка между „Сириус“, консулството на Хейвън и куриерския кораб на консулството. — Хонър приведе глава настрани и Маккиън сви рамене. — Нищо повече не мога да кажа, кептън. Използват много тънък лазерен лъч и в момента няма много комуникации. Пуснах два пасивни приемника, но хванах само наличието на връзка. Не мога да се закача за тях, без да монтирам приемник в някой от лазерите, а те със сигурност ще забележат.

— Можете ли да кажете дали са с променлива честота?

— Не, госпожо. Но като знам колко тънък лъч използват, бих се учудил, ако не са. Тънкият лъч не им трябва по технически съображения на толкова малко разстояние. Трябва да е предпазна мярка.

— Ясно. — Хонър кимна и колебанието ѝ се превърна в спокойствие. — Господин Маккиън, щом господин Трмейн се прибере на борда, искам да ни върнете на предишната орбита, но малко зад куриерския кораб.

— Слушам, госпожо — машинално отвърна Маккиън, но Хонър забеляза недоумението в очите му.

— Дръжте „Сириус“ под око, но се опитайте да разберете дали и възлите на куриерския кораб са в работен режим — продължи тя. — Вече установихме, че става нещо странно и че в основата стои Хейвън, но все още не знаем какво. Искам да разбера, помощник. Искам да ги хвана на местопрестъплението и да ги разоблича.

— Да, госпожо.

— Междувременно искам и „Безстрашен“ да бъде в постоянен импулсен режим. Ако някой от онези два кораба потегли нанякъде, трябва да мога да го последвам. Ясно?

— Ясно, госпожо.

— Добре. — Тя се обърна към свързочния офицер. — Господин Уебстър, трябва ми кодирана връзка с мадам Естел.

— Права си, Хонър. Определено замислят нещо.

Мадам Естел изглеждаше уморена и Хонър се запита дали е успяла да заспи след нощния разговор.

— Няма никакво съмнение — съгласи се Хонър. — Особено след като открихме, че и двигателите на куриерския кораб са в пълна готовност. Неприятно ми е да го кажа мадам Естел, но това *никак* не ми харесва.

— Не се упреквай. — Мацуко разтърка очи, после с въздишка отпусна ръце на бюрото си. — Нямах да чакат в готовност, ако не смятаха, че имат много добра причина да тръгнат нанякъде, а проклетият куриер има дипломатически имунитет. Не можем да го пипнем, ако потегли.

— Не ме тревожи това, а че са два, госпожо — мрачно отвърна Хонър. Мадам Естел я погледна с изненада и тя сви рамене. — Не че искам дипломатически инцидент, но големият ми проблем е, че имам само един кораб. Ако двата обекта потеглят в различни посоки, мога да преследвам само единия.

— Но какъв е смисълът? — изстена комисарят. — Аз имам дрогирани местни жители, въоръжени с барутни пушки и настървени да изстребят всички пришълци, а ти имаш два звездолета с включени двигатели! Каква е връзката?

— Не знам... все още. Но съм сигурна, че има връзка, и целият този комуникационен поток ми се струва показателен.

— Съгласна съм. Ще видя какво мога да разбера.

— Да разберете?

Хонър изненадано вдигна вежди и мадам Естел се усмихна уморено.

— За съжаление не съм толкова доверчива, колкото биха желали началниците ми от министерството по медузанските въпроси. Моите хора се сдобиха с... някои свързочни приспособления извън официалния списък. Наблюдаваме много внимателно комуникациите на чуждите анклави.

— Така ли? — изненада се Хонър.

— Не казвай на никого, Хонър. Може да си имам неприятности.

— Предполагам — усмихна се Хонър.

— Правилно предполагаш. Хейвънните обаче не само променят честотите, но и кодират всички предавания. Успяхме да проникнем в честотите им — ако не са ги променили пак през последните дни, — но не можем да се справим с кода.

— Мислите ли, че знаят какво правите?

— Трудно е да се каже. Може да знаят, особено ако има пряка връзка между товарния и куриерския кораб — каза замислено мадам Естел. — Оттук не можем да засечем тази линия, тъй че имат поне един сигурен канал.

— Но това би означавало, че мозъкът на операцията е горе — изтъкна Хонър. — Иначе нарежданията пак би трябвало да минават през консулството.

— Вярно. — Мацуко направи гримаса и нервно затропа с пръсти по ръба на бюрото. — Мразя догадките — въздъхна тя.

— И аз. Е, каквото и да са намислили, явно го подготвят отдавна, а онзи вожд казва, че Делтата ще е нездравословно място през *зимата*. Колко остава? Още два месеца?

— Някъде там. Значи смяташ, че разполагаме с толкова време, за да разнищим тази история?

— Не знам. Но знам, че едва започваме да подреждаме пъзела и трябва да побързаме, независимо за кога са насрочили операцията си. От друга страна, вече разкрихме достатъчно, за да пристъпя към официални действия.

— Официални?

— Подготвям рапорт лично до първия космически лорд с всички факти, подозрения и изводи — мрачно каза Хонър. — Може да реши, че съм луда... но може и да реши, че ми трябва подкрепления.

— Кога могат да дойдат?

— При тази оскъдна информация в най-добрия случай след около петдесет часа, и то ако не ме сметне за луда и ако има кого да изпрати насам. Лично аз бих се изненадала, ако видим полезна реакция след по-малко от три-четири дни, но поне е стъпка в правилната посока.

— А дотогава ще разчитаме само на себе си — отбеляза мадам Естел.

— Да, госпожо. Какво става с патрула на Барни?

— Трябва да потеглят... — мадам Естел погледна часовника — след около двацет минути. Барни провежда последен инструктаж в хангара; после ще дойде тук. Имат изрична заповед да не кацат никъде, без да ни уведомят, и да наблюдават всичко по пътя към целта. Така поне ще можем да знаем къде *не са* поклонниците на онзи шаман.

— Добре. Искам да добавя в рапорта си какво е открил. И лично аз ще се чувствам малко по-добре, ако знаем как точно стоят нещата долу.

— Аз също. — Мадам Естел поклати глава. — Добре, Хонър. Благодаря. Дръж ме в течение, ако разбереш нещо.

— Непременно, госпожо.

Хонър изключи връзката и праметна крак върху крак. Събра пръсти под брадичката си и се унесе в мисли. Не знаеше колко време е минало, но накрая тихичко изсумтя и отпусна ръце.

— Господин Маккиън?

— Да, госпожо?

Хонър му махна с ръка и първият помощник се приближи.

— Мисля, че навлизаме във финала — каза тя съвсем тихо. — Опитвам се да не прибързвам с изводите, но всичко започва да придобива смисъл.

Хонър замълча и Маккиън кимна.

— Прегледах плана за разгръщане на Пападопулос и ми се струва добър — продължи тя. — Но искам да внесе две промени.

— Да, госпожо?

— Първо искам космическите пехотинци веднага да заемат места в катерите. Тесничко е, но ще имат къде да спят. И искам да са в готовност за незабавен десант. Могат да си сложат броните по време на полета или дори след кацането.

— Да, госпожо. — Маккиън извади бележника си. — А втората промяна?

— Искам лейтенант Монтоя и другите ни медици да се върнат на борда. До средата на вахтата, ако е възможно.

— Моля, госпожо?

Хонър се усмихна на изненадата му.

— Официално реших, че е нелюбезно да предлагам на мадам Естел и АЗМН услугите на нашия младши медицински персонал, ако възникне инцидент. Поради богатия опит на доктор Съчън смятам за далеч по-разумно да им предложа нейната помощ.

— Разбирам, госпожо. — Очите на Маккиън леко просветнаха. — А... хм... *неофициалната* причина?

— Неофициално, господин Маккиън — гласът на Хонър стана суров, — мадам Естел и Барни си имат отличен медицински персонал, а в анклавите има и доста цивилни лекари. С общи усилия все ще успеят някак да мъкнат на гръб доктор Съчън.

Маккиън трепна от убийствения сарказъм в гласа на капитана, но кимна.

— Освен това — продължи Хонър, — макар и с десет години по-млад, лейтенант Монтоя е сто пъти по-добър лекар от нея. Ако ни трябва медик, ще трябва да е най-добрият.

— Наистина ли очаквате да ни трябва?

Маккиън не скри изненадата си и Хонър смутено сви рамене.

— Не знам. Наречете го предчувствие. Или само нерви. Но ще се чувствам далеч по-спокойна, ако Съчън е долу, а Монтоя на „Безстрашен“.

— Разбрано, кептън. Имам грижата.

— Добре. Ще бъда в каютата си. Имам да пиша рапорт.

На лицето ѝ се появи странна усмивка — смес от умора, тревога, озадаченост и някакво дълбоко вълнение — и Маккиън усети как го побиват тръпки.

— Кой знае — тихо довърши Хонър. — След още няколко часа може да имам нещо интересно за рапорта.

Тя взе дървесния котарак и тръгна към асансьора. Маккиън стоеше и се питаше защо усмивката ѝ го плаши толкова.

27.

Лейтенант Франсис Малкълм от АЗМН се прозя и разкърши рамене в креслото. Глайдерът се носеше над ниските предпланини, покрити с безкрайни километри мъх. Нещо изтропа отзад, Франсис извърна глава и видя стрелеца ефрейтор Труман да слиза от оръжейната куличка.

— Извинявай, Франи.

Малкълм неволно се намръщи. Също като Барни Исварян, тя бе минала през космическата пехота, но в АЗМН не държаха особено на формалностите, а Труман беше полицай от кариерата, прехвърлен тук от полицейското управление на Сан Джорджо, Мантикора. Отдавна бе зарязала опитите да го накара поне мъничко да заприлича на войник. Нямаше смисъл. А и няма причина, каза си тя. Макар и цивилни, хората от АЗМН умееха да се справят, когато станеше напечено.

— Забравих си термоса — каза Труман и отново се изкатери нагоре.

Малкълм чу бълбукането и поклати глава. Кафе на пост! Не, това определено не беше космическата пехота.

— Наближаваме отметка триста, Франи — промърмори пилотът и Малкълм кимна.

Откакто напуснаха Делтата, летяха на зигзаг и затова напредваха само с около седемдесет и пет километра в час. Имаше чувството, че едва се тътрят, особено след като Исварян обясни на инструктажа колко е спешна задачата, но поне наближаваха най-далечната точка, откъдето можеше да е дошъл номадът. И със сигурност не бяха забелязали тълпи въоръжени медузанци. Никой не можеше да скрие от нейните сензори толкова много метал и топли тела, а...

— Какво е това? — стресна я гласът на сержант Хаябаши.

Малкълм вдигна глава. Сержантът гледаше навъсено инструментите си и тя усети как устните ѝ се свиха, когато зърна светлото петно на екрана.

— Енергиен източник. Може да е електрическата система на въздушна кола или малък генератор.

— Каквото и да е, не му е мястото тук, нали? — попита Хаябаши.

Малкълм поклати глава.

— Вярно. Но да не прибързваме, сержант. Пратиха ни да търсим дрогирани туземци. Може да е нечие аварийно кацане.

— Да, госпожо, може и да е леля ми — отговори кисело Хаябаши и Малкълм неволно се усмихна. — Така или иначе...

Сержантът не довърши, защото петното изчезна. Той затрака с клавишите, после се озърна към лейтенанта.

— Нещо прекъсна сканирането, госпожо.

— Видях. — Малкълм настрои своите системи. — Изгубихме сигнала. Може да го закрива някакво възвишение, или е скрит и случайно сме засекли пробив в изолацията.

— Скрит?

Малкълм сви рамене.

— Казвам само, че е възможно, сержант. — Тя се обърна към пилота. — Дай назад, Джеф. И слез на стотина метра. Искам да видя с очите си това нещо, ако го засечем.

— Слушам, обратен завой — отговори пилотът.

Глайдерът рязко зави. Хаябаши изсумтя и превключи на визуален режим.

— Мамка му! — промърмори след малко той и веднага се намръщи. — Извинявайте, госпожо, но бяхте права. Виждате ли?

Пръстът на сержанта потупа дисплея и Малкълм се приведе напред. Присви очи, когато видя нещо като естествена пещера, от която се подаваше носът на въздушна кола, покрита с камуфлажна мрежа. Тя тръсна глава и погледна термалните и магнитни сензори. Не показваха нищо и Малкълм се обърна към пилота.

— Задръж неподвижно, Джеф. А ти имай готовност, Труман — подхвърли през рамо тя и включи връзката с центъра на АЗМН. — Не очаквам неприятности, но да не забравяме случая с лабораторията. Това ми се вижда адски подоз...

От таблото ѝ прозвуча сигнал за тревога и тя стреснато се обърна към него. Изведнъж на екрана изникнаха магнитни и топлинни източници. Разцъфнаха навсякъде, сякаш извираха от земята — и

точно така беше, осъзна тя в следващата секунда. Отворът с въздушната кола беше вход към огромна система от пещери и туземците извираха оттам, сякаш връщането на глайдера им бе подало сигнал за атака.

И стреляха. Облачета дим се надигнаха от мъха като гъби, сляха се в невероятен килим от сиво-бяла мъгла. Глайдерът подскочи, когато стотици куршуми се врязаха в корема му; някой отзад изкрещя.

Глайдерът не беше брониран. Нови куршуми пробиваха корпуса от здрав и еластичен пластик. Малкълм чу Труман да ругае с изтънял глас, но пулсорната куличка вече бе влязла в действие, всяка цев бълваше петнайсетмилиметрови експлозивни куршуми с обшивка от осколочна керамика. Огънят прорязва почвата, разкъсвайки с еднаква лекота мъх и медузанци, но Труман можеше да стреля само в една посока, а от пещерите извираха още и още въоръжени тълпи.

Пилотът натисна дроселите докрай и турбините изреваха, но вече бе късно. Сержант Хаябаши подскочи в креслото с мъчително хъркане, когато оловен куршум се впи в тялото му, проби го по дължина и изхвъркна от рамото сред кървав фонтан. Сержантът се просна върху таблото. Малкълм усети мирис на кръв и разкъсани органи, после в обшивката на дясната турбина цъфнаха назъбени дупки и от двигателя изригна ослепителен пламък на горящ водород.

Това не можеше да е истина. Шок и ужас замъгляваха мозъка ѝ, но ръцете ѝ действаха самостоятелно. Пръстите ѝ дори не трепереха, а гласът ѝ прозвуча много спокойно, когато вдигна микрофона към устните си.

— Централа АЗМН, тук Сиера-едно-едно. Позиция три-нула-нула километра северно от река Три притока.

Повредената турбина избухна и обгърна в пламъци дясната половина на корпуса. Пилотът трескаво спря притока на водород и Малкълм усети как глайдерът завибрира, докато градушката от куршуми обсипваше гравитационната му намотка.

— Обстрелват ме въоръжени местни жители. Имаме жертви. Падаме.

Труман изпищя и падна от купичката, притискайки с две ръце окървавения си корем. Пулсорите замлъкнаха.

— Аварийно приземяване! — изкрещя пилотът, но продължи да се бори с непослушните прибори. Всяка секунда във въздуха го

опазваше още мъничко от освирепелите медузанци.

— Повтарям, Сиера-едно-едно пада — продължаваше Малкълм със същия неестествено спокоен тон. — Трябва ни помощ. Повтарям, трябва ни помощ.

Тя смъкна слушалките и се хвърли покрай сгърчения Труман към оръжейната купичка. Изкатери се горе и сърчно намести рамене в ремъците, които Труман трябваше да си е сложил. Ремъците автоматично се стегнаха, ръцете ѝ напипаха ръкохватките и тя изсипа огнен вихър върху побеснялата тълпа медузанци, тичащи към единственото равно място, където можеха да кацнат.

Убийствен удар разтърси глайдера, Малкълм се вкопчи в ръкохватките и изпъшка, когато ремъците се врязаха в раменете ѝ. Чу нечий вик, но пилотът си знаеше работата. Глайдерът разораваше почвата сред облаци мъх и прах, парчета от корпуса хвърчаха наоколо, но бяха кацнали... и все още живи.

А към тях с рев се носеха хиляди медузански номади.

Малкълм чуваше хлипане и стонове на ранени, но чу също отварянето на амбразури и пискливия вой на първата пулсорна пушка. При падането се беше ударила в нещо и струя кръв заслепяваше лявото ѝ око, но дясното виждаше ясно. Индикаторът за захранването все още светеше в зелено, а моторът на купичката забръмча, когато тя натисна педала.

Малкълм обсипа с кръстосан огън невероятния жив прилив. Убиваше десетки, стотици, но те продължаваха да прииждат. Куршуми пробиваха купола на купичката, парчета пластик се вливаха в лицето ѝ, но тя стискаше ръкохватките и обливаше с огън бясната тълпа.

Все още стреляше, когато тояги и приклади разбиха купичката и десетки медузански ръце я измъкнаха навън.

Ножовете чакаха.

Свързочният терминал върху бюрото на Хонър избръмча тихо.

Тя излезе изпод душа, бършейки мократа си коса, наметна кимоното и натисна бутона.

— Капитане? — В гласа на Уебстър звучеше тревога. — Спешен сигнал от лейтенант Стромболи, госпожо.

— Свържете ме.

— Слушам, госпожо.

Уебстър изчезна от екрана и на негово място се появи тревожното лице на Макс Стромболи.

— Какво има, лейтенант? — попита Хонър с подчертано спокоен глас.

Лейтенантът преглътна.

— Госпожо, мисля, че трябва да знаете... преди петнайсет минути засякохме предаване от глайдер на АЗМН. Казаха, че са под обстрел и падат. После прекъснаха. Централата опитва да се свърже, но няма отговор.

Гласът на Хонър стана по-рязък.

— Патрульът на майор Исварян ли беше?

— Да, госпожо, така мисля. И... — Стромболи замълча и се озърна, сякаш някой му каза нещо, после пак погледна Хонър. — Госпожо, не знам дали има връзка... не виждам как може да има... но онзи товарен кораб, „Сириус“, напуска орбита, а определено не е поискал разрешение.

Стромболи изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото разтревожен, но Хонър изтръпна. Изпълваше я същата мощна увереност, както в Академията, когато се бореше със сложна тактическа задача. Изведнъж всичко си идваше на мястото. Невъзможно! Цялата идея бе смехотворна! Но нямаше друг отговор.

Стромболи неволно отдръпна глава от екрана, когато очите ѝ пламнаха. Тя забеляза реакцията му и се застави да се усмихне.

— Благодаря, лейтенант. Добре се справихте. Оттук нататък поемам аз.

Тя изключи връзката, вдигна прозрачния похлупак в края на капитанския терминал и натисна червеното копче под него.

Воят на бойни сирени огласи лекия крайцер. Екипажът наскоча от койките, изтърва чашите кафе, скочи от масите в столовата, захвърли картите или книгите и се втурна към бойните постове. Воят пронизваше до кости и само мъртвец не би го чул.

Хонър остави сигнала да вие и се свърза с мостика. Дежуреше Пановски и очите му се разшириха, когато я видя.

— Двигателят в пълна готовност... *веднага*, лейтенант — кресна тя.

— Слушам, госпожо! — Слисаният Пановски дори козирува, после облиза устни. — Какво става, капитане?

Тя махна с ръка.

— После ще обяснявам. Свързочникът да открие мадам Естел. Ще разговарям с нея от мостика. Действайте с двигателя, лейтенант!

Тя изключи връзката и се завъртя към шкафа. Дръпна вратата, извади скафандъра и захвърли кимоното на пода, после седна на ръба на леглото и пъхна крака в скафандъра. Флотските космически костюми бяха по-гъвкави и удобни от моделите за монтажници и миньори, и тя бе благодарна за това, докато трескаво свързваше маркучите и надяваше костюма върху все още мокрото си тяло. Пъхна ръце в ръкавите, запечата шевовете и докато грабваше шлема и ръкавиците, огледа индикаторите. Всички светеха в зелено.

При първия звук на сигнала Нимиц бе скочил от стойката си. Той познаваше процедурата не по-зле от нея и припна през каютата към масивната кутия, която Хонър бе монтирала веднага след идването си на борда. Тази кутия й бе струвала цяло състояние, защото представляваше изработен по поръчка спасителен модул, снабден с автоматичен аварийен сигнал, какъвто имаше всеки флотски скафандър. Вратичката се захлопна автоматично зад Нимиц. Котаракът не можеше да я отвори отвътре, но системите му осигуряваха сто часа живот, дори ако каютата бъдеше разхерметизирана.

Хонър спря да провери вратичката на модула, после изскочи от каютата и изтича към асансьора.

Когато пристигна на мостика, сигналът бе замлъкнал и тя се застави да крачи бързо, но уверено. Всички сектори бяха заети и Хонър чуваше тихи гласове да докладват, докато бойният индикатор бързо преминаваше от оранжево към червения цвят на пълна готовност.

Маккиън я бе изпреварил. Той стоеше до капитанското кресло и изглеждаше спокоен, но по челото му избиваха капчици пот. Хонър кимна и се настани в креслото. Монитори и дисплеи я обкръжиха с поток от информация, но тя продължаваше да гледа Маккиън.

— Статус?

— Всички сектори са в готовност, капитане — рапортува помощникът. — Импулсният клин задействан... очакваме готовност за полет след десет минути. „Сириус“ потегли преди шест минути... с пълно ускорение от четиристотин и десет *g*.

Той замълча и Хонър стисна зъби. Това беше сравнително бавно за военна машина, но невероятна скорост за търговски кораб. Само военни импулсори можеха да осигурят такова ускорение за грамада като „Сириус“... и само военен гравикомпенсатор би позволил на екипажа да оцелее.

— Куриерският кораб?

— Почна да загрява клина си малко след нас, госпожо.

— Разбрано. — Хонър се озърна през рамо. — Имаме ли връзка с местния комисар, господин Уебстър?

— Да, госпожо.

— Свържете ме.

На екрана се появи преbledнялата мадам Естел. Тя отвори уста, но Хонър вдигна ръка и заговори първа.

— Извинявайте, мадам Естел, но нямам време. Мисля, че вече знам какво става. Чухте ли нещо повече за патрула?

Мацуко мълчаливо поклати глава и лицето на Хонър се вкамени.

— Много добре. Изпращам космическата пехота. — Тя стрелна поглед към Маккиън, който кимна и натисна бутона, за да предаде заповедта. — Боя се, че нищо друго не можем да сторим за вас. Ако не греша, много скоро ще си имаме свои проблеми.

— Разбирам — прекъсна я мадам Естел, — но има нещо, което трябва да знаеш. Засякохме предаване от района, където падна патрулът. Току-що успяхме да го декодираме. Говорещият не се назова и наричаше получателя с кодово име, но веднага след това засякохме сигнал от хейвънското консулство към товарния кораб, тъй че знаем за кого е било съобщението.

— Какво каза? — попита Хонър.

Вместо отговор мадам Естел пусна записа и от таблото пред Хонър изхриптя мъжки глас:

— *Одисей!* Одисей *незабавно*, по дяволите! Скапаният шаман се е побъркал! Изскачат от пещерите и не мога да ги удържа! Надрусаните копелета се развилняха!

Чу се рев на медузански гласове и трясък на изстрели, после мадам Естел спря записа.

— Благодаря, мадам Естел — каза Хонър. — Сега разбирам какво става. Успех.

Тя изключи връзката, приведе се над маневреното табло и започна да въвежда вектори. Щеше да е рисковано, но орбиталният трафик бе намален и ако се справеше...

— Колко остава до готовност на импулсора? — попита тя, без да вдига очи.

— Четири минути и два̀сет секунди — дрезгаво рапортува Маккиън.

Хонър кимна. Можеше да се справи. Навярно. Тя въведе минутите на дисплея си и броячът започна да примигва.

— Благодаря. Потегли ли пехотата?

— Да, госпожо. Заедно с доктор Съчън. Лейтенант Монтоя пристигна преди час.

Хонър вдигна очи и на каменното ѝ лице се появи мимолетна, но истинска усмивка. После тя пак се приведе към дисплея.

— Ще преследваме „Сириус“, господин Маккиън. Трябва на всяка цена да му попречим да напусне системата. Какъв е сегашният му курс?

— Направление две-седем-четири на нула-девет-три от центъра на системата, капитане — обади се гласът на лейтенант Бригам.

— Какво е положението в тази посока, Мерседес?

— При сегашното ускорение ще достигнат хиперпространствения предел на около една светлинна минута преди Телермановата вълна, капитане — докладва Бригам.

Хонър изруга наум. Точно от това се боеше.

— Импулсор след три минути, госпожо — рапортува Маккиън.

— Господин Уебстър!

— Да, госпожо?

— Запишете сигнал до лейтенант Венизелос в център Василиск за незабавно препращане до щаба на флота. Открит текст. Спешно.

Тя чу как Уебстър преглътна.

— Слушам, госпожо. Готовност за запис.

— Господин Венизелос, заповядайте на първия наличен кораб да предаде през Възела следното съобщение до щаба на флота. Текст: Личен код Лима-Майк-Ехо-девет-седем-едно. Ситуация Зулу. Повтарям, Зулу, Зулу, Зулу. Край. — Тя чу как Маккиън тихо ахна зад нея. — Това е всичко, господин Уебстър. Предайте съобщението.

Уебстър помълча за миг, а когато отговори, гласът му беше неестествено спокоен.

— Слушам, капитане. Съобщавам ситуация Зулу. — Ново мълчание. — Ситуация Зулу предадена, госпожо.

— Благодаря.

Хонър искаше да се облегне назад и да си отдъхне, но нямаше време. Съобщението, което бе продиктувала, не се използваше никога при учения. Ситуация Зулу имаше само един смисъл: вражеско нападение.

— Капитане, сигурна ли сте... — започна Маккиън, но тя вдигна ръка.

— Време до готовност, помощник?

— Четирийсет и три секунди.

— Благодаря. — Тя въведе новата стойност и забеляза мимоходом, че Доминика Сантос е успяла да спести няколко секунди. Данните на табло то леко се промениха. — Старшина Килиън?

— Слушам, капитане?

Раменете му бяха напрегнати, но гласът му звучеше спокойно.

— Подгответе курс три-пет-седем на едно-седем-едно, старшина Килиън. По моя заповед искам ускорение триста *g* за десет секунди. После курс две-седем-четири на нула-девет-три и пълна мощ на двигателя.

Над мостика се спусна смаяна тишина, по-дълбока дори от тишината при обявяването на ситуация Зулу. Старшина Килиън се озърна през рамо.

— Капитане, този курс...

— Знам точно накъде води, старшина Килиън — срязва го Хонър.

— Капитане — този път говореше Бригам с официален глас, — правилникът изисква да изтъкна, че с този курс нарушавате междупланетни транспортни схеми.

— Прието. Старшина Браун, моля, въведете в дневника предупреждението на пилота и отбележете, че поемам пълна отговорност.

— Слушам, госпожо — отвърна Браун и я погледна така, сякаш очакваше всеки момент на устата ѝ да избие пяна.

— Импулсорният клин вдигнат, госпожо — рапортува Маккиън.

— Курсът заложен ли е, старшина?

— Тъй вярно, госпожо. Курс три-пет-седем на едно-седем-едно Ускорение три-нула-нула g за едно-нула секунди. Заложена също така промяна две-седем-четири на нула-девет-три.

— Благодаря. — Хонър усещаше зад гърба си напрежението на Маккиън, но нямаше време за него. — Време до готовност на куриерския кораб?

— Трийсет и шест секунди, госпожо — рапортува лейтенант Кардонес с изтънял глас.

— Много добре. — Тя изчака секунда и на брояча върху таблото се появи нула. — Действайте, старшина Килиън!

— Изпълнявам — отвърна той почти със страхопочитание и „Безстрашен“ се стрелна шеметно напред и надолу.

Ръцете на Хонър се впиха в подлакътниците на креслото, но тя дори не мигна, когато лекият крайцер се вряза в самото сърце на орбиталния трафик около Медуза. Беше заложила вектора на око, без грижливо пресмятане и проверка, както се изискваше по устав. Просто нямаше време. Но мозъкът ѝ все още работеше на безумни обороти и тя знаеше, че е права.

Хейвънският куриер изникна на екрана пред нея. Импулсорните му възли започваха да се нажежават, но още не бяха в готовност. От аварийните маневрени двигатели изригнаха облаци пара, когато капитанът се опита да избегне бясната атака на „Безстрашен“, но те бяха твърде слаби, за да отместят кораба на повече от няколко метра за толкова кратко време, а крайцерът връхлиташе срещу крехкия куриер като разгневен ястреб.

Някой ахна, офицерите се напрегнаха за неминуемия сблъсък, но лицето на Хонър остана каменно. Ръбът на енергийното поле навлезе далече навътре в границите за безопасност и обгърна за миг малкия кораб. Мощният импулсорен клин превърна кърмовите възли на куриера в облак нажежена метална пара, после „Безстрашен“ отмина и звездите на екрана се завъртяха в лудешки танц, когато крайцерът рязко смени курса и мигновено включи на максимално ускорение от петстотин и дващест g .

— Боже мой! — прошепна някой, когато „Безстрашен“ прелетя само на десет километра от един грамаден търговски кораб.

Хонър дори не обърна глава. Вече търсеше на екрана червената точка на бягащия „Сириус“.

— Капитане?

Уебстър изглеждаше потресен, както всички останали.

— Да, Самюъл? — отвърна разсеяно Хонър.

— Капитане, получих съобщение от куриерския кораб. Изглеждат много разстроени, госпожо.

— Не се и съмнявам. — Хонър неволно се усмихна и усети как напрежението на мостика изведнъж се разсейва. — Свържете ме.

— Слушам, госпожо.

На екрана се появи много млад офицер в сиво-зелената униформа на Народния космически флот. Носеше лейтенантски пагони, а по лицето му странно се смесваха гневни червени петна и бели петна на ужас.

— Капитан Харингтън, протестирам срещу вашите безотговорни и незаконни маневри! — развика се младежът. — Едва не унищожихте кораба ми! Цялата кърмова...

— Много съжалявам, капитане — прекъсна го благо Хонър. — Боя се, че не гледах накъде карам.

— Не сте гледали накъде... — Хейвънският капитан не довърши и стисна зъби. — Настоявам да спрете и да помогнете на екипажа ми в отстраняването на повредите.

— Съжалявам, но е невъзможно, капитане — каза Хонър.

— Според междузвездната конвенция от... — започна лейтенантът, но тя го прекъсна с любезна усмивка.

— Разбирам, че формално съм в нарушение, капитане. Но несъмнено местният комисар на Нейно Величество ще ви окаже цялата необходима помощ. Междувременно ние сме малко заети и не можем да спрем. Довиждане, капитане.

Тя изключи връзката, облегна се назад и промърмори:

— Май малко сбърках, нали?

Екипажът зяпна, после в мостика избухна всеобщ смях на облекчение. Хонър се усмихна, но когато погледна Маккиън, лицето му беше сурово.

— Спряхте куриера, кептън — тихо каза той, — но какво ще направите с другия?

— Ще спра и него — отвърна Хонър. — По всеки възможен начин.

— Но *защо*, госпожо? Казахте, че знаете какво става, но да пукна, ако разбирам нещо.

— Бягството на „Сириус“ беше последното късче от пъзела. — Хонър говореше тъй тихо, че Маккиън трябваше да се приведе към нея. — Разбирате ли, аз знам къде отива.

— Какво?!

Маккиън трепна, но после се овладя и огледа мостика. Десетина чифта очи, приковани към него и капитана, моментално се завъртяха към приборите. Той отново насочи недоумяващ поглед към Хонър.

— Някъде там, Алистър, вероятно само на няколко часа хиперпространствен полет, има хейвънска бойна ескадра. „Сириус“ се насочва за среща с нея.

Маккиън пребледня и очите му се разшириха.

— Това е единственият логичен отговор — продължи Хонър. — Наркотиците и оръжията на планетата трябваше да предизвикат нападение срещу анклавите. То трябваше да е изненадващо и да прерасне в кървава баня, изстребваща пришълците. Както сам отбелязахте, щяха да загинат и хейвънските търговци от северните анклави. Всъщност бих се обзаложила, че „Сириус“ е зачислен официално към някой от тези анклави. — Тя кимна. — Така става почти идеално, нали?

— Как, госпожо?

— Те се опитват с един удар да завладеят планетата. Капитанът на „Сириус“ бяга панически от местния бунт. Случайно се натъква на хейвънска военна ескадра, изпълняваща „рутинни маневри“. Естествено, разказва всичко на командира, който, потресен и ужасен, незабавно се отправя към Медуза, за да потуши бунта. — Тя погледна Маккиън и видя, че той започва да проумява. — А след това обявява Медуза за владение на Хейвън, тъй като Мантикора е доказала пълната си неспособност да опазва мира на планетата.

— Това е безумие — прошепна Маккиън. — Знаят, че никога няма да приемем.

— Дали?

— Трябва да знаят! А целият флот е само на един транзит разстояние, кептън!

— Може би вярват, че ще им се размине. — Гласът на Хонър звучеше безстрастно и хладно. — В парламента винаги е имало

противници на анексията. Може би смятат, че едно кръвопролитие на Медуза ще им даде сили да се наложат.

— Никога — изръмжа Маккиън.

— Вероятно. Но те гледат отвън. Може би не осъзнават колко малък е шансът. Ако бе станало, както планираха, нямаше да имаме основание да подозираме тяхна намеса. Всички щяха да бъдат заети с бунта и никой нямаше да забележи изчезването на „Сириус“. Той щеше да доведе ескадрата и чак тогава щяхме да разберем какво става. И планетата щеше да бъде тяхна още преди флотът да реагира.

Хонър замълча и с изумителна бързина въведе данни в маневрената система. Резултатът се появи на екрана и тя го посочи.

— Погледнете. Ако изскочат от хиперпространството по курса, избран от „Сириус“, ще бъдат само на двайсет и две светлинни минути от Медуза. При максимална скорост ще влязат в орбита след по-малко от три часа и половина. Същевременно ще бъдат на около единайсет светлинни часа от Възела, тъй че могат да стигнат дотам за двайсет и осем часа и четирийсет и пет минути. Ако разберем за идването им едва когато излязат от хипера, ще имат време да заемат позиции срещу Възела, докато нашият флот минава през него. Маккиън пребледня.

— Това ще е обявяване на война — възрази той.

— Това също. — Хонър посочи Медуза. — Но ставащото на планетата ще е война само ако знаем кой го е направил, а те положиха огромни усилия да ни убедят, че всичко е дело на мантикорски престъпници. По същия начин забраната да минаваме през Възела ще бъде война само ако се опитаме да преминем *и те ни обстрелят*. Ако правилно предполагам, не може да са изпратили целия си флот. Всъщност, ако го бяха пратили и наистина искаха да се бият, нямаше да им трябва претекст. Просто щяха да налетят и да завземат Възела. Но ако имат само една или две ескадри, тогава можем да ги изхвърлим от системата, дори и да ни очакват. Загубите ни ще бъдат жестоки, но техните ще са сто процента. Би трябвало да го знаят.

— Тогава какво си мислят, че вършат, за Бога?

— Мисля, че блъфират — тихо каза Хонър. — Надяват се да не рискуваме, щом могат да ни нанесат тежки загуби. Да открием, че общественото мнение не приема такива жертви за една система, която и бездруго мнозина не искат. Но ако наистина блъфират, това е още една причина да нападнат със сравнително малка сила. Винаги могат

да осъдят действията на командира, да заявят, че е надвишил властта си поради загриженост за клането на Медуза. Така си оставят вратичка за измъкване, особено ако никой не знае, че те са причинили клането. Но помисли, Алистър. Събитията на Медуза са само демонстрация. Претекст. Те не искат планетата, искат втори хиперпространствен възел. Дори шансът да е едно на петдесет, нима не си струва риска?

— Така е.

В гласа на Маккиън вече нямаше капка съмнение.

— Но може да греша за размера на силите им или за готовността им да се сражават — продължи Хонър. — В края на краищата техният флот е по-голям от нашия. Те могат да понесат загубата на две ескадри в началото на войната, особено ако ни нанесат тежки загуби. А дори със ситуация Зулу всичко ще става ужасно бавно. Съобщението ни ще стигне до щабъ едва след тринайсет часа и половина, а „Сириус“ може да премине в хиперпространството след по-малко от три часа. Да речем, че до мястото на срещата им остават още три часа. При ускорение от четиристотин и двайсет g ще стигнат дотук само след дванайсет часа, а до Възела след четирийсет и един. Щабът ще разполага само с двайсет и седем часа и половина след получаването на сигнал Зулу, за да осигури отбраната на Възела. Ако адмирал Уебстър незабавно изпрати флота от Мантикора, ще им трябват...

Тя бързо въведе нови данни, но Маккиън я изпревари.

— Приблизително трийсет и четири часа за супердреднаут или трийсет и пет за кръстосвач — промърмори през зъби той.

Хонър кимна.

— Следователно, ако са готови да се бият, те ще имат три часа да разположат енергийни мини около Възела и да заемат позиция. Което означава, че единственият начин да избегнем военен конфликт е да попречим на „Сириус“ да достигне целта си.

— Как смятате да го спрете, госпожо?

— Все още сме в мантикорско пространство, а събитията на Медуза определено са „извънредно положение“. При тези обстоятелства имам власт да спра всеки кораб за проверка.

— Знаете, че Хейвън не приема това тълкуване на междузвездните закони, госпожо.

Маккиън говореше тихо и Хонър кимна.

— Ако не спре доброволно, ще го спра насила — каза тя. Двамата се спогледаха. — Щом Хейвън може да се отрече от действията на някой свой адмирал, то и Нейно Величество може да се отрече от действията на един обикновен капитан.

Маккиън я погледа още малко, после кимна. Не беше нужно да споменава какво следва. Един флагмански офицер можеше да оцелее след подобен скандал; обикновен капитан — не. Ако Хонър стреляше по „Сириус“ и предизвикаше междузвезден инцидент, принуждаващ кралица Елизабет да се отрече от нейните действия, с кариерата ѝ бе свършено.

Маккиън се обърна и тръгна към тактическия сектор, но изведнъж спря. Постоя и се върна към капитанското кресло.

— Капитан Харингтън — изрече тържествено той. — Рапортувам, че напълно споделям изводите ви. Моля, мнението ми да се запише в дневника.

Хонър го изгледа смаяно и кафявите ѝ очи омекнаха. Той сам не можеше да повярва на думите си. Официалното съгласие означаваше, че поема всички последствия от нейните действия. Щеше да сподели с нея отговорността — и позора. Но това му се струваше незначително, докато гледаше Хонър в очите, защото за пръв път, откакто бе дошла на борда, Маккиън видя в дълбините им пълно и безрезервно одобрение.

Тя поклати глава.

— Не, господин Маккиън. Аз отговарям за „Безстрашен“... и за действията си. Но благодаря. Много благодаря за предложението.

Тя протегна ръка и Маккиън я стисна.

28.

— Централата АЗМН, тук Сокол. Три минути до мястото на последния сигнал от Сиера-едно-едно. Имате ли нови сведения за нас?

Докато чакаше отговор, капитан Нико Пападопулос се озърна през рамо. Въпреки теснотията в катера, старши сержант Дженкинс и лейтенант Килгор вече бяха успели да облекат в броня почти целия трети взвод.

Доктор Съчън се свиваше на седалката зад капитана. Мургавото й лице беше мъртвешки бледо и тя машинално притискаше към гърдите си аварийния медицински комплект.

— Сокол, тук централа АЗМН — долетя глас и Пападопулос се обърна към таблото. — Нямаме нови сведения.

— Тук Сокол, разбрано. Няма нови сведения. Ще ви държим в течение.

— Благодаря, Сокол. И успешен лов. Тук централа АЗМН, край.

Пападопулос насочи вниманието си към картата върху дисплея до лакътя му. Не знаеха къде точно е паднал Сиера-едно-едно, но имаха най-обща представа. За жалост теренът не изглеждаше твърде удобен. Някой спря до него и той вдигна очи към мичман Тремейн.

— Скенерът ни засича един или два енергийни източника, сър — каза мичманът. — Вече предадохме данните на АЗМН.

Лицето му беше изопнато, но той се приведе почти предизвикателно към дисплея на Пападопулос. Появиха се две светли точки само на пет километра една от друга. И двете бяха неясни, но едната примигваше много по-слабо от другата. Капитанът се вгледа в тях, после решително посочи мигащата.

— Това е Сиера-едно-едно.

— Как може да сте сигурен, сър?

— Погледнете терена, господин Тремейн. Този сигнал тук е не само по-слаб, но и в долина с единственото равно място на километри наоколо. Другият е върху хълм. Или под него — добави замислено той.

— Под него?

— Сигналът е едва доловим, господин Тремейн, а плътната почва предлага много добра изолация. Разумно е да го заровят, но не са се справили много добре. Ние го виждаме, а нещо е накарало Сиера-едно-едно да се спусне и кокиларите да го свалят. Може би също са забелязали източника и са слезли да огледат.

— Разбирам. — Тремейн се почеса по брадичката, после погледна космическия пехотинец. — Смятате ли, че е примамка? Че нарочно са подмамили патрула?

— Възможно е — съгласи се Пападопулос, — но по-скоро бих казал, че е немарливост. Не виждам причина да започват бунт сред пущинака. А вие?

— Не, сър. Но ако разрешите, бих пратил единия катер да огледа източника. Ще останат два за подкрепа на вашите хора, но ако някой там е привлякъл нарочно патрула, ще го засечем.

— Превъзходна идея, господин Тремейн — каза Пападопулос. — Всъщност...

— Сокол, тук АЗМН-две — долетя от таблото гласът на Барни Исварян.

— АЗМН-две, Сокол слуша.

— Никос, остават ни още петнайсет минути полет, но гледам данните от вашите сензори. Мисля, че западният източник трябва да са нашите хора. Съгласен ли си?

— Потвърждавам, майоре.

— Какви са намеренията ти?

— Спускам първата група разузнавачи... — Пападопулос погледна хронометъра и данните за първо отделение на трети взвод — след петдесет и девет секунди. Те ще обезопасят зоната около предполагаемото място на катастрофата и ще потърсят оцелели. Останалите ми хора отиват на двайсет километра юг-югоизток покрай хребет едно-три-пет. Там има дълга долина със стръмни брегове. Ще се опитаме да задържим и обезвредим противника в долината.

— Разбрано. Водя две роти. Ще спусна едната при твоите хора, после с антиграва ще прехвърля останалите на север. Може би ще успеем да минем зад тях и да ги поставим между два огъня. — Настана мълчание и Пападопулос се стегна за неминуемия въпрос. — Има ли признаци хората на лейтенант Малкълм да са живи, Никос?

— Няма признаци, майоре — глухо отвърна Пападопулос.

Чу как Исварян въздъхна.

— Постарайте се, Никос.

— Ще го сторим, сър. — Прозвуча рязък сигнал и над десантния люк замига ярка светлина. — Спускаме първото отделение, майоре. Ще ви държим в течение. Тук Сокол, край.

Сержант Тадеус О'Брайън прекрачи през люка в пустотата и полетя надолу заедно с другите. Включи антиграва и изпъшка от удара, жесток като ритник на муле. Но О'Брайън бе свикнал. С добре тренирано движение задейства реактивните двигатели на костюма и се извъртя във въздуха, за да насочи сензорите и електронния бинокъл към разбития глайдер. Дори разузнавателната апаратура не можеше да проникне през корпуса, но лицето на сержанта се изкриви, когато видя трупове наоколо.

Из обраслата с мъх низина лежаха триста или четиристотин мъртви кокилари, разкъсани от огъня на бордовите оръжия. Но не бяха само те и О'Брайън едва не повърна, когато видя първото човешко тяло. Изглежда, някой бе опитал да се спаси с бягство; оръжието му лежеше до зловещите останки. О'Брайън се молеше да е бил мъртъв, когато са го догонили, но прикованите с ножове крайници на изкормения труп подсказваха друго.

Екзоскелетът на бронята пое удара при приземяването. Сержантът погледна дисплея си. Всичко изглеждаше добре, почти като на учение. Сигналите на отделението обкръжаваха глайдера в идеален кръг.

— Шарън, поemi охраната на периметъра — нареди той. — Аз взимам хората на Бил и отивам да проверя глайдера.

— Слушам, сержант — изрече в слушалката гласът на ефрейтор Шарън Хилярд.

Хилярд беше корава жена, млада, но вече със седем години служба, и все пак О'Брайън усети облекчението й.

— Стимсън, Хадли — подвикна тя на двамата плазмени стрелци в отделението, — заемете позиции на онзи хребет на север и ни прикривайте. Елън, искам ти и...

О'Брайън изключи канала и махна на другия ефрейтор и петимата войници от групата му.

Беше зле. Много по-зле, отколкото се боеше. Бяха извлекли стрелеца от купичката и трудно можеше да се познае, че това разкъсано тяло е било на жена. По дяволите, трудно можеше да се познае, че изобщо е било човешко, и той стисна зъби, докато вървеше през кървавите петна.

Стигна до зеещ отвор в корпуса на глайдера и звуковите сензори на бронята доловиха отвътре пращенето на разкъсани кабели, но нямаше никакви признаци на живот. О'Брайън въздъхна, затвори очи, после се провря до кръста и видя ужаса.

Отскочи назад, преглътна и пребледнялото му лице се обля в пот. Затвори очи и опита да си представи, че всичко е сцена от холографски филм.

Не помогна. Вътрешността на глайдера беше оплискана в алено, сякаш там бе вилнял луд с кофи кръв. Накълцаните крайници, телата и главите с избодени очи го изпълниха с нещо по-лошо от ужас, но той се застави да прекрачи през отвора. Не мислеше, не чувстваше и се водеше единствено от инстинкта си.

Нямаше оцелели и това мъничко го зарадва — че никой не е изтърпял докрай зверствата на кокиларите. Приключи огледа и докато се обръщаше да излезе, в замръзналия му ум пулсираше само една мисъл: Мили Боже, какво може да накара някого да извърши това?

Навън спря и се опита да сдържи сълзите. Дишаше задавено и се радваше, че костюмът го изолира от миризмата на кръв и смърт. Найсетне отново отвори очи и се изкашля.

— Няма оцелели — каза той на отделението.

Гласът му звучеше дрезгаво и немощно, но за щастие никой не зададе въпроси. Превключи на командирския канал.

— Сокол-пет, тук Сокол-три-три.

— Сокол-три-три, Сокол-пет слуша — отговори старши сержант Дженкинс.

— Сокол-пет, няма оцелели. Повтарям, няма оцелели.

— Тук Сокол-пет, прието. Изчакайте.

О'Брайън стоеше с гръб към глайдера и гледаше в пустотата, докато Дженкинс се съвещаваеше с капитан Пападопулос. После се обади капитанът:

— Сокол-три-три, тук Сокол Лидер. Разбрано, няма оцелели. Някакви признаци за враждебно присъствие?

— Няма признаци, Сокол Лидер. Има стотици мъртви, но нищо друго.

В този момент на дисплея просветна сигналът на Хилярд.

— Изчакайте, Сокол Лидер. — Той бързо смени канала. — Да, Шарън?

— Чух какво каза, сержант. Предай на Лидера, че не виждам пушки. Трябва да са ги събрали, преди да продължат.

— Разбрано, Шарън. — О'Брайън отново включи командирския канал. — Сокол Лидер, тук Сокол-три-три. Съобщавам, че не виждаме пушки на кокиларите. Изглежда, са ги взели от мъртвите.

— Разбрано, Сокол-три-три, няма пушки. Може би оръжията им не достигат за всички. Има ли признаци да са взели въоръжението на патрула?

— Не, Сокол Лидер. Те... са се задържали доста време, но видях няколко пулсорни пушки. Вероятно не знаят как да ги използват.

— Да се надяваме, Сокол-три-три. Добре. Имам нова задача за вас.

Първите глайдери на АЗМН прелетяха отгоре и завиха на юг, за да спуснат десант зад тълпата медузанци, бързащи към река Три притока и анклавите. О'Брайън видя как се снишиха рязко да огледат обезобразените останки от Сиера-едно-едно, докато той слушаше гласа на Пападопулос.

— Флотът ми съобщава, че има друг енергиен източник на пет точка три километра. Може би това е подмавило патрула. Да го проучим е също тъй важно, както да спрем кокиларите. Един катер виси точно отгоре, но от наземните части вие сте най-близо. Флотът отговаря на четвърти канал, позивна „Сокол-три“ и има готовност за въздушна поддръжка. Проверете и докладвайте. Заловете когото намерите. Разбрано?

— Тъй вярно, Сокол Лидер, разбрано. Да проверя енергиен източник в посока нула-три-девет, да обезопася района и да докладвам. Позивна на флота „Сокол-три“. Действаме, сър.

— Добре, Сокол-три-три. Дръжте ме в течение. Тук Сокол Лидер, край.

— Тук Сокол-три-три, край.

О'Брайън превключи на канала на отделението и огледа картата. Ако там имаше енергиен източник, щеше да е под земята, но той и

хората му имаха сензори да го открият.

— Шарън, Бил, чухте ли?

— Тъй вярно, сержант — отговори Хилиард, след нея потвърди и ефрейтор Ливайн.

— Добре, Бил, твоите хора минават отпред. Отваряй си очите на четири. Ако са замесени пришълци, може да имат модерни оръжия. Не забравяй какво стана, когато АЗМН атакува лабораторията.

— Разбрано, сержант.

— Шарън, прати Стимсън и Хадли да прикриват Бил по фланговете, но останалите да ни пазят гърба. Чу ли?

— Разбрано, сержант — отговори Хилиард и замълча за момент.

— Сержант, началството каза ли как иска пленниците — живи или мъртви?

— Не каза и аз не попитах — отсече О'Брайън. Последва красноречиво мълчание. — Добре, хора, да се размърдаме.

Бронирани пехотинци обърнаха гръб на ужаса и поеха на изток.

— Сокол Лидер, тук Сокол-три. Сокол-три-две докладва движение от посока нула-три седем.

Лейтенант Килгор говореше тихо, сякаш се боеше да не го чуят медузанците. Пападопулос погледна дисплея в набързо организирания команден пост и кимна. Изглежда, майор Исварян имаше право за ефекта на мекоха върху кокиларите. Тия негодници се движеха по права линия към анклавите, без да проявяват никаква предпазливост. Кое то беше просто чудесно за капитан Никос Пападопулос.

— Сокол Лидер приема, Сокол-три. Следвайте ги, но на безопасно разстояние.

— Слушам, Сокол Лидер.

— Сокол Лидер до всички Соколи. Противникът приближава от нула-три-седем. Пригответе се за атака по мое нареждане.

Зад гърба му се чуваше тракане на метал и пластик. Шестима от лекарите на Исварян подготвиха полеви превързочен пункт. Пападопулос се намръщи и махна с ръка на сержанта от четвърти взвод, който стоеше наблизко.

— Да, сър?

— Реджано, къде е доктор Съчън?

Сержант Реджано се озърна за миг, после погледна командира в очите.

— Там, където ни свали совалката, сър. — Пападопулос заплашително приведе глава настрана и сержантът побърза да отговори на незададения въпрос. — Отказва да се приближи до фронта, сър.

— Ясно. — Пападопулос си пое дъх и погледът му стана суров. — Сержант Реджано, върнете се на мястото на десанта и уведомете от мое име доктор Съчън, че се нуждаем от нейното присъствие. Ако откаже да ви придружи до превързочния пункт, използвайте всички необходими средства — включително сила, — за да я доведете. Разбрано, сержант?

— Тъй вярно, сър!

Реджано козирува с нескрито удоволствие и тръгна назад.

Пападопулос преглътна напирещата в гърлото му неприлична дума, прогони яда и се замисли за предстоящата задача. Погледна визуалния дисплей върху дясното коляно на старши сержант Дженкинс. Изображението на долината от птичи поглед идваше от един от двата катера, увиснали високо в небето, и Пападопулос настръхна, когато видя как сякаш самата почва пълзи към позициите му. Тълпата кокилари беше широка два километра и дълга три. Прииждаше през обраслата с мъх равнина като необятен прилив. Бяха поне десет хиляди — много повече от най-песимистичната му преценка. Дори с подкрепата на АЗМН съотношението беше трийсет или четирийсет към едно. И слава Богу, че ги засякоха тук, а не между анклавите.

Беше избрал това място, защото долината, пресичаща хребета, предлагаше най-удобния път на юг и медузанците прииждаха насам точно както се надяваше Пападопулос. Те навлязоха откъм север, започнаха да се сгъстяват и той за последен път провери позициите.

Планът му до голяма степен разчиташе на бойните брони на трети взвод и той съжаляваше, че не успя да върне за подкрепление групата на О'Брайън. Но нямаше как. Трябваше да проверят онзи енергиен източник, преди някой да е избягал оттам. Но при това положение взводът на Килгор се разтягаше много рисковано. Бронираното му отделение преграждаше долината на юг заедно с

тежкото въоръжение на Пападопулос. Би трябвало да се справят, особено с подкрепата на сержант Хауъл и кацналите глайдери на Исварян, но така на Килгор му оставаше само едно отделение разузнавачи за прикриване на двата фланга.

Раздадоха се гневни гласове, единият писклив и висок — гласът на лекарката от „Безстрашен“, — после звук от удар, но Пападопулос не им обърна внимание и се съсредоточи върху по-важни неща. От двете страни на долината разузнавачите притичваха между прикритията и той ги наблюдаваше, хапейки устни.

Не се тревожеше за бронираните пехотинци, но останалите бяха със стандартни бронезилетки, а хората на Исварян нямаха и това. Без съмнение оръжията им можеха да превърнат долината в кланица, но дори и с въздушна подкрепа част от противниците им щяха да се измъкнат от зоната. Това изглеждаше смехотворно за съвременната военна наука. Всички наръчници, които бе чел, всички лекции, които бе слушал, заявяваха категорично, че зле въоръжени диваци не могат да преодолеят подобна огнева мощ. Но наръчниците и лекциите нямаха предвид такава орда, защото именно съвременната огнева мощ превръщаше подобно скупчване в самоубийство. Това означаваше, че няма начин да прецени какви поражения могат да издържат медузанците — особено ако са упоени с мекоха, — преди да се разбягат, а по фланговете им имаше само две тънки редици въоръжени разузнавачи, които да ги пресрещнат. Ако медузанците бяха достатъчно дрогирани, за да продължат все напред, ако успееха да нахълтат между леко бронираните му пехотинци...

— Дръж под око фланговете, Дядка — каза той тихо на Дженкинс и включи армейския канал. — Ястреб-едно, тук Сокол Лидер. Наблюдавайте склоновете. Ако се разбягат, искам бързо да ги пресрещнете.

— Тук Ястреб-едно, разбрано, Сокол Лидер — отговори мичман Трмейн. — Ще наблюдаваме фланговете.

— Благодаря, Ястреб-едно.

Той отново се загледа в картата, на която противникът нахлуваше в долината. Още петнайсет минути.

Лейтенант Лиам Килгор гледаше с едно око дисплея на бронята, с другото проверяваше пулсорната си пушка. Разузнавачите му си свършиха работата, като засякоха кокиларите, после отстъпиха незабелязано. Сега беше време да опердашат противника и той изсумтя одобрително, като ги видя да се промъкват към набързо избраните позиции. Неговите хора трябваше да спират бягащите кокилари и да не ги допускат към по-зле защитените бойци отзад, но враговете бяха ужасно много. Жалко, че О'Брайън го нямаше, но и да беше тук, пак нямаше да уплътнят позициите. Но пък на хребетите над хората му имаше доста огнева мощ. Това можеше да помогне.

Господи, колко много гадини! Прииждаха още и още, и вече не му трябваша сензори, за да ги види. Те дори не опитваха да се крият. Сякаш бяха загубили прехвалената си способност да остават незабелязани, а звуковите сензори долавяха някаква писклива варварска песен. Около половината язدهа джернове, другите тичаха пеша и всички размахваха пушки, мечове, копия, дори тояги и се окуражаваха с викове. Над повечето от пушките стърчаха щикове и имаше нещо особено кръвожадно в крясъците на медузанците и явното им безгрижие на какво могат да налетят. Килгор имаше чувството, че долавя острата миризма на мекоха, а мисълта да се бие срещу същество, което не усеща страх и дори болка, бе непривична за космическия пехотинец.

От друга страна, каза си мрачно той, за кокиларите пък е непривично да се изправят срещу модерни оръжия. Чакаше ги голяма изненада...

— Сокол Лидер до всички Соколи. *Огън!* — долетя глас по радиото и Килгор машинално вдигна пулсорната пушка.

Палецът му превключи на автоматична стрелба, а кутретото му натисна бутона за експлозивни куршуми. Той изчака още един миг, видя тълпата медузанци през хладни, сякаш много далечни очи, после натисна спусъка.

Не беше касапница. Беше много по-лошо. Медузанците бяха натъпкани рамо до рамо в плътна, пресована цел. Ако пропуснеш някого, куршумът непременно намираше друга жертва.

Пулсорната пушка на Килгор се разтресе, малката гравинамотка изстреля надолу порой от четиримилметрови куршуми. Експлозиите им не бяха чисти и бели като на стрелбище; бяха червени и димящи

над разкъсаните медузански тела. Той обливаше със смъртоносен огън крещящата тълпа и за по-малко от двайсет секунди изпразни цял пълнител с четиристотин патрона. А неговата пушка беше само една от треста наоколо.

Над главата му прелитаха куршуми откъм хребетите над долината, а от юг се раздаде трясъкът на тежки многоцевни пулсори. Тежките оръжия откриха огън и плазмени блясъци изпаряваха десетки кокилари, а някои от хората на Исварян бяха въоръжени с ракети и гранатохвъргачки, които изхвърляха нагоре облаци разкъсана кокиларска плът. Скалистата долина се превърна в ад и дори мекохата не можеше да надделее над ужаса. Кокиларите виеха от страх и болка, гърчеха се като мравки в пожар, но докато едни умираха с писъци, други се втурнаха нагоре по склоновете с поразителната сръчност на трите си крака — право срещу убийствения огън.

Беше невероятно. Килгор зареди нов пълнител и не усети кога го изпразни. Зареди трети и пак откри огън. Ушите му къртяха от дивата какофония на писъци и експлозии, и той просто не можеше да повярва. Кокиларите атакуваха тъй бързо, в тъй плътна тълпа, че не можеше да избие достатъчно, за да ги спре! Всеки разумен противник би побягнал от смъртоносния огън; не и кокиларите. Бяха като жива вълна, готова на всякакви загуби, за да достигне врага. Прескачаха мъртвите и ранените, изкачваха се все по-нагоре по склоновете, а разузнавачите бяха твърде малко, за да ги удържат.

— Сокол-три, тук Сокол Лидер. Отстъпете, Сокол-три. Очистете склоновете за флота.

— Разбрано, Сокол Лидер.

Килгор не позна гласа си. Беше безизразен и спокоен, напълно лишен от чувства, докато предаваше заповеди на разузнавачите. Измъкна се от прикритието, усещайки как примитивни куршуми отскачат от бронята му като градушка, когато най-сетне медузанците видяха хората му да тичат нагоре по склона. Отгоре пехотинците и войниците от АЗМН спряха стрелбата, докато разузнавачите притичваха през огневата им линия, а кокиларите нададоха победен вой, когато гибелната лавина отслабна. Втурнаха се след бягащите врагове, а онези в долината продължаваха да умират под унищожителния ураган откъм юг. Парче смачкано олово отхвъркна с трясък от шлема на Килгор.

Но сетне разузнавачите се оттеглиха и катерите връхлетяха с грохот на лазери и автоматични пулсори. Те плъзнаха над склоновете на долината, зад тях избухваха касетъчни и напалмови бомби, а лазерите прорязваха десетметрова ивица абсолютно унищожение през ревящата тълпа медузанци, после завиха обратно, за да повторят. И да потретят.

Отново, отново и отново... докато мъртвите се натрупаха на слоеве по петима-шестима и не остана нищо живо сред обгорения кошмар на тази долина на смъртта.

Сержант О'Брайън чу в далечината внезапния трясък на битката, но сега имаше други грижи. Отделението му бе заело стрелкови позиции по тесния остър хребет, а той наблюдаваше с бинокъл отвора на пещерата отвъд клисурата.

Отвътре стърчеше носът на въздушна кола и той стисна зъби, когато видя от двете страни дулата на пулсори. Издължената машина нямаше отличителни знаци, а наличието на тежко въоръжение я правеше незаконна, дори да бе имала регистрация. Въпросът беше какво да прави. Не беше полицай, а и не искаше да си играе на такъв след ужасната гледка в глайдера.

Той решително изръмжа и натисна бутона за прибиране на бинокъла.

— Ястреб-три, тук Сокол-три-три — изрече той в микрофона. — Готови ли сте да ги заковете, ако се опитат да духнат?

— Потвърждавам, Сокол-три-три — отговори командирът на катера. — Но няма да останат много доказателства, нали?

— Разбрано, Ястреб-три. Ще се опитаме да ги задържим, но имайте готовност.

— Дадено, Сокол-три-три. Успех.

— Благодаря. — О'Брайън отново се включи към мрежата на отделението. — Стимсън, виждаш ли козирката над оная кола?

— Виждам, сержант.

Плазменият стрелец говореше лаконично, почти отегчено, но О'Брайън го познаваше много добре.

— Искам да запушим пещерата заедно с машината. Може да потрябва за доказателство. Можеш ли да събориш козирката?

— Може и да стане — замислено каза Стимсън, — обаче скалата е много яка и не се обзалагам, че ще го направя оттук. Бебчето няма

чак такава пробивна сила, а и ъгълът не е добър. Ако сляза малко надолу, сигурно ще се получи, сержант.

— Можеш ли да слезеш, без да те засекаат?

— Може да се промъкне по северния край на хребета, сержант — предложи Хилиард. — Там има неравности и скали.

— На мен ми звучи добре, сержант — потвърди Стимсън.

— Действай, Стимсън.

— Тръгвам.

О'Брайън изсумтя доволно, но сензорите на бронята му вече долавяха вой на турбини и други механични звуци, както от отсрещната пещера, така и от другата точно под нея. Вътре можеше да има още превозни средства.

— Хадли, дръж под око долната пещера — нареди той. — Ако нещо се опита да излезе, закови го на място и майната им на доказателствата.

— С удоволствие, сержант.

— Шарън, когато Стимсън блокира колата, искам с твоите хора да покриете малката пещера отляво. Бил, с Паркър и Лавджой поемаш онази най-отдясно. Търнър и Франковски, вие сте с мен към средната. Хадли и Стимсън остават да ни прикриват. Всички ли чуха?

Раздаде се хор от потвърждения и той се застави да чака търпеливо, докато Стимсън се промъкваше към позицията. Сякаш мина цяла вечност, макар да знаеше, че само така му се струва. Оръжейният тътен от юг ставаше все по-силен и той прехапа устни, осъзнавайки мащабите на сражението. Сигурно гадините бяха повече, отколкото предполагаша. Опита се да прогони спомена за онова, което бяха сторили с нещастниците от АЗМН, и да се съсредоточи само върху задачата.

— На позиция съм, сержант — чу се гласът на Стимсън.

— Давай тогава — нареди О'Брайън и долу лумна ослепителен блясък.

Плазмената мълния освободи мигновено енергията си върху долния край на каменната козирка. Изригна облак изпарена пръст и нажежен кварц, но козирката издържа... за секунда. После втора мълния се вряза в тлеещия отвор. Масивната скала рухна с трясък към входа на пещерата. Каменната грамада блокира отвора, смаза носа на колата като тъпа гилотина и О'Брайън скочи на крака.

— Напред! — изрева той и бронираната му група незабавно се хвърли надолу.

О'Брайън стигна до централната пещера за по-малко от трийсет секунди и отскочи зад една скална издатина, за да се предпази от скрити оръжия. Хвърли бърз поглед към дисплея и изсумтя доволно. Всички бяха заели позиции до целите. Сега някой трябваше да надникне и да се моли да не му пръснат главата.

— Прикривай ме, Търнър — изръмжа той и предпазливо изтича към отвора.

Пред него се разкри тесен тунел с грапави стени. Готов за стрелба, той тръгна бавно напред и пак изсумтя, когато засече нови енергийни източници. Тъй. Това трябваше да е базата, която търсеха... и някъде там бяха негодниците, които са дали на кокиларите гадните пушки. Той се усмихна свирепо, но се застави да крачи все тъй бавно и предпазливо.

Пещерата зави наляво, разшири се и иззад завоя проблесна светлина. Той се прокрадна натам и присви очи, когато видя десетина човешки фигури свити зад скали, другопланетни контейнери и товарни машини. Всички кашляха сред облака дим и прах, нахлул в пещерата след изстрела на Стимсън. Изглеждаше, че са товарили въздушната кола за спешна евакуация. Но се налага промяна в плана, студено помисли О'Брайън. Вече никъде нямаше да отидат.

Повечето бяха с бронезилетки и О'Брайън видя няколко тежки оръжия плюс пет-шест пулсорни пушки. Но хората му бяха с бойна броня, а никой от онези копелета не знаеше, че той е над тях, нали така?

Понечи да натисне спусъка, но се удържа. Не беше полицай, но началството сигурно щеше да иска пленници. И улики.

— Стреляйте само на месо — прошепна той в микрофона. — Ако се наложи да стреляте, гледайте да не засягате оборудването — ще трябват улики, — но не поемайте глупави рискове.

Чу потвържденията и превключи на вторичния пълнител с обикновени куршуми. Въздъхна дълбоко и се промъкна още напред, а отдясно се появи Търнър. Спогледаха се и О'Брайън кимна.

— Хвърлете оръжията! — изрева изведнъж той.

Засилен от високоговорителя на бронята, гласът му отекна из пещерата. Хората долу подскочиха от изненада, двама-трима

машинално захвърлиха оръжията и вдигнаха ръце.

— Не, по дяволите! — изкрещя някой.

Ослепителна светлина избухна върху скалата на три метра вдясно от О'Брайън, когато един от хората долу отчаяно стреля към него с плазмена карабина. Сержантът дори не мигна, но в очите му запламтя жесток блясък. Не повтори предупреждението. Цевта на пушката му помръдна леко надясно, той оголи зъби и хладнокръвно натисна спусъка. После още веднъж.

Куршумите профучаха през пещерата с две хиляди метра в секунда, а Тадеус О'Брайън неведнъж бе печелил състезания по стрелба с пулсорна пушка. Бронежилетката не можеше да ги спре на такова разстояние и те се врязаха точно където бе искал сержантът — един сантиметър под пъпа на полковник Брайън Уестърфелд.

Сержантът остана прав и чу как долу дрънчат захвърлени оръжия. Гледаше към пещерата и студената, горчива омраза в сърцето му се смесваше с надеждата призраците на избития патрул да чуват пронизителните писъци на простреляния негодник под него.

29.

Капитан Хонър Харингтън седеше в капитанското кресло и следеше екраните, а „Безстрашен“ се носеше с максимална мощ през пространството. Крайцерът поддържаше ускорение от петстотин и двайсет g — над пет километра в секунда на квадрат, — преследвайки товарния „Сириус“. Каменното лице на Хонър криеше тревогата ѝ, а зад спокойния ѝ поглед кипяха мисли.

Беше почти сигурна, че е права... но почти. А ако грешеше, ако не бе преценила вярно...

Тя прогони тази мисъл и се облегна назад. Бягството на „Сириус“ можеше да означава само едно, а изчисленият от Бригам курс го потвърждаваше. „Сириус“ наистина отиваше към Вълната на Телерман, а Телерман бе една от „ревящите дълбини“, най-мощните гравитационни вълни, откривани някога. Нещо повече, водеше почти направо към Народна република Хейвън. Ако наистина някъде там имаше бойна ескадра, Телерман щеше да тласне „Сириус“ към нея със скорост, надвишаваща три хиляди пъти тази на светлината.

В ранните дни на хиперпространствените полети космонавтите биха бягали от нея като от чума, защото тя означаваше смърт за всеки кораб. Но нещата се бяха променили.

Първоначалният хиперпространствен двигател беше убиец, но мина много време, преди да разберат защо. Някои от опасностите лесно се разпознаваха, но други се откриваха много по-трудно — най-вече защото който се сблъскваше с тях, не се завръщаше да разкаже.

Рано бе открито, че преминаването на алфа-честота — най-ниската от хиперчестотите — със скорост над трийсет на сто от светлинната е самоубийство. Но хората продължаваха да се самоубиват, опитвайки да постигнат по-високи скорости. Не защото не ценяха живота, а защото толкова ниска скорост ограничаваше ползата от хиперпространствените полети.

Преминаването към всяка честота на хиперпространството представляваше сложен енергиен обмен, отнемащ на преминаващия

кораб почти цялата му предварителна скорост — до деветдесет и два процента при алфа-честотата. Енергийната загуба спадаше леко при всяка следваща хиперчестота, но не изчезваше и в течение на пет стандартни века всички хиперпространствени кораби разчитаха на реактивни двигатели.

Има предел на реактивната маса, която може да носи един кораб, а капаните за междузвезден водород не действаха в екстремните условия на хиперпространството. Това ограничаваше корабите само до най-ниските (и „най-бавни“) хиперчестота, тъй като никой не можеше да носи достатъчно маса за възстановяване на скоростта след няколко прехода. Това обясняваше и защо най-упоритите изобретатели продължаваха разточителните си усилия да преминават при по-високи скорости, за да поддържат в хиперпространството колкото се може по-голяма начална скорост. Бяха нужни около два века, за да се приеме окончателно ограничението от 0,3 с, а дори и днес някои учени търсеха начини да го заобиколят.

Но дори и след като бе разрешен проблемът с безопасните скорости, оставаше въпросът за навигацията. Хиперпространството не беше като нормалното пространство. Физическите закони действаха във всяка негова точка, но ако един хипотетичен наблюдател погледнеше навън, приборите му биха показали бързо нарастващо изкривяване. При идеални условия максималният обсег на наблюдение достигаше едва двайсет светлинни минути; по-нататък гравитационно изкривеният хаос на хиперпространството и неговите високо заредени частици правеше данните крайно неточни. Което, разбира се, осуетяваше астронавигационните изчисления, а сляп кораб рядко се връща у дома.

Отговорът дойде с откриването на така наречения хиперлаг, еквивалент на древните инерционни системи, разработени на Старата Земя много преди Диаспората. Ранните хиперлагове не бяха особено точни, но поне даваха на астронавигаторите известна представа къде се намират. Това беше по-добре от нищо, но дори и с хиперлаг изчезваха толкова много кораби, че в хиперпространството влизаха само изследователски експедиции. Екипите им бяха малки, фантастично добре платени и мъничко смахнати, но продължаваха да летят, докато не срещнаха онова, което бе унищожило толкова много кораби, и оцеляха, за да разкажат.

Хиперпространството се смяташе за концентрирано измерение, отговарящо точка по точка на нормалното пространство, но събиращо тези точки в много по-плътна последователност и следователно „скъсяващо“ разстоянията между тях. Всъщност имаше много „честоти“, или дискретни измерения на хиперпространството. Колкото „по-висока“ беше една честота, толкова по-висока ставаше относителната скорост на кораба в него... както и енергийната цена за навлизането.

Ранните теоретици разбираха това. Но не схващаха, че хиперпространството, създадено от комбинираното гравитационно изкривяване на вселенската маса, е прорязано от постоянни вълни и потоци фокусирана гравитация. Разбира се, между тях имаше огромни интервали, но можеха да са широки десетки светлинни години и носеха смърт на всеки кораб. Гравитационните сили можеха да разкъсат корпуса мигновено, освен ако корабът не навлезеше под точно определен ъгъл в точно определен вектор, а екипажът му имаше достатъчно реактивна маса, за да се измъкне навреме.

След време оцелелите кораби начертаха сравнително безопасни маршрути из най-оживените области на хиперпространството. На тях не можеше да се разчита напълно, защото гравитационните вълни понякога се изместваха, а безопасните пътища между вълните често изискваха векторни промени, на каквито тогавашните кораби просто не бяха способни. Поради това хиперпространствените пътувания станаха по-заобиколни и дълги, но оцеляваха все повече кораби. Същевременно физиците проучваха гравитационните вълни с все по-усъвършенствани инструменти, данните се натрупваха и възникваха все по-нови теории за гравитацията.

Минаха над петстотин години, но най-сетне учените от планетата Беовулф узнаха достатъчно, за да създадат импулсния двигател, който използваше „опитомени“ гравитационни вълни в нормалното пространство. Ала, макар и полезен в нормалното пространство, импулсорът се оказа извънредно опасен в хиперпространството. При среща с безкрайно мощните естествени гравитационни вълни той можеше да изпари целия звездолет, както Хонър бе сторила с импулсорите на хейвънския куриер.

Минаха над трийсет години, преди доктор Адриен Варшавски от Старата Земя да открие начин за заобикаляне на опасността. Именно

тя създаде гравитационен детектор, който можеше да открие вълната на разстояние пет светлинни секунди. Това беше безценен дар, позволяващ импулсните двигатели да се използват далеч по-безопасно между гравитационните вълни и дори днес всички гравидетектори се наричаха „Варшавски“ в нейна чест. Но тя не спря дотам. При изследванията си бе проникнала далеч по-дълбоко в същината на гравитационните вълни от всички предишни учени и изведнъж осъзна, че има начин да се използва самата гравитационна вълна. Един импулсен двигател, модифициран така, че да излъчва не наклонени силови ивици под и над кораба, а две леко извити плоскости *под прав ъгъл* към корпуса, можеше да ги използва като огромни безплътни „платна“, за да улови фокусираното излъчване, прелитащо по вълната. Нещо повече, взаимодействието между платно на Варшавски и гравитационна вълна пораждаше вихър от невъобразимо високи енергийни нива, които можеха да захванват кораба. Щом звездолет „вдигнеше платна“ в гравитационна вълна, можеше спокойно да изключи бордовите генератори.

И тъй гравитационната вълна, предвещаваща някога сигурна смърт, се превърна в ключ към по-бързи, поевтини и по-безопасни полети. Капитаните, които ги избягваха като чума, сега ги търсеха, прекосяваха пространството между тях с импулсни двигатели и мрежата от проучени гравитационни вълни бързо растеше.

Все още имаше проблеми. Най-досадният бе, че гравитационните вълни представляваха слоеве фокусирана гравитация със зони на обратни течения и непредсказуема „турбулентност“ там, където се срещаха противоположни вълни. Такава турбулентност можеше да унищожи кораба, но още по-отчайващо бе, че никой не можеше да използва пълния потенциал на платното на Варшавски (а и на импулсния двигател), защото човешкият организъм не би издържал постижимите на теория ускорения.

Усъвършенстваните детектори на Варшавски преодоляха първата трудност чрез разширяване на обсега. Така корабите откриваха отрано зоните на турбулентност и можеха да скъсят платната, променяйки тяхната плътност. Всяка грешка в това отношение можеше да бъде фатална, затова и до днес страхът от флукуации в тунера си оставаше много голям и „Сириус“ умело го бе използвал за обяснение на аварията си.

Проблемът с издръжливостта на ускорение обаче остана неразрешен повече от век, докато доктор Шигемацу Радхакришнан, навярно най-великият физик след Варшавски, не откри инерционния компенсатор.

Пак Радхакришнан пръв предложи хипотезата за пробивите в пространството, но компенсаторът бе неговият най-голям дар за човешката диаспора. Компенсаторът превръщаше гравитационната вълна (естествена или изкуствена) в резервоар, където да се отцежда инерцията. Благодарение на компенсатора всеки звездолет можеше да поддържа в рамките на корпуса си нулева гравитация, независимо от ускорението. Но ефикасността на компенсатора зависеше от два фактора: пространството, обгърнато в полето, и силата на гравитационната вълна, използвана за резервоар. Така малък кораб с по-малко компенсаторно пространство можеше да издържи по-голямо ускорение, а естествените и безкрайно по-мощни вълни в хиперпространството позволяваха далеч по-високи ускорения с платна на Варшавски, отколкото можеха да се постигнат с импулсори в нормалното пространство.

Дори с ускорения, каквито позволяваше компенсаторът, нито един кораб не можеше да надхвърли в нормалното пространство осемдесет процента от скоростта на светлината, защото просто не съществуваше изолация, способна да спре радиацията при подобни скорости. Най-високата безопасна скорост в хиперпространството беше още по-ниска, около 0,6 с поради по-високите енергийни заряди, но по-голямата близост на точките означаваше, че *привидната* скорост може многократно да надхвърли светлинната. Един съвременен кораб, оборудван с платна на Варшавски, гравидетектори и инерционен компенсатор, можеше да достигне в хиперпространството ускорение до 5500 *g* и привидна скорост до 3000 с. Търговските кораби, които не можеха да отделят толкова маса за най-добрите платна и компенсатори, не стигаха до високите хиперчестоти и рядко надхвърляха 1200 с, макар че някои пътнически лайнери стигаха до 1500.

И това връщаше Хонър към „Сириус“, защото корабът пред нея очевидно имаше военен двигател и компенсатор. Огромната му маса означаваше, че компенсаторното поле е по-голямо и следователно не тъй ефикасно като това на „Безстрашен“, но нито един търговски кораб не би постигнал подобно ускорение. Дори супердреднаут,

единственият военен модел с такава маса, достигаше само четиристотин и двацет g , а „Сириус“ развиваше четиристотин и десет. Това оставяше на „Безстрашен“ предимство от едва сто и десет g , малко повече от километър в секунда на квадрат — а „Сириус“ имаше преднина от петнайсет минути.

Можеше да е по-зле, ако „Безстрашен“ не беше в пълна готовност, или ако Доминика Сантос не бе спечелила цяла минута в подготовката на двигателя. Сега имаше шанс Хонър да настигне „Сириус“ преди хиперграницата, но не с такъв запас от време, какъвто би искала. „Сириус“ щеше да достигне хиперграницата сто седемдесет и три минути след напускането на орбитата. Хонър го гонеше вече десет минути. Натоварвайки компенсатора до предела на безопасност, можеше да достигне скоростта на беглеца след четирийсет и шест минути, но за да навлезе в зоната за обстрел, ѝ трябваше цял час. А за да го догони реално, бяха потребни още сто и седем минути, тъй че оставаха само двацет минути, преди „Сириус“ да достигне хиперграницата. А дори да догонеше кораба, нямаше да е лесно да го спре. Нещо по-лошо, самата инерция щеше да отнесе „Сириус“ отвъд границата, дори да включеше всички двигатели на обратна тяга след предупреждението. А Хонър не можеше да знае на какво разстояние отвъд границата се намира ескадрата. Никакъв сензор не можеше да проникне отвъд завесата на хиперпространството. Целият хейвънски флот можеше да се спотайва на светлинна секунда отвъд границата, без някой на Василиск да узнае, тъй че беше напълно възможно „Сириус“ да изпълни мисията си чрез самото си проникване в хиперпространството.

Кое то означаваше, че Хонър трябва някак да го спре в близките деветдесет и седем минути. Иначе ѝ оставаше само една възможност — да го унищожи.

Капитан Йохан Коглин седеше на мостика. Беше изчерпал запасите си от ругатни преди десет минути. Сега само седеше, гледаше ростно монитора и гневът кипеше като лава в ума му.

Когато за пръв път се запозна с операция „Одисей“, планът му се стори разумен. Лишен от изящество и изтънченост, но разумен. Нямаше специална причина да използват *неговия* кораб, но никой не го

послуша, когато предложи да използват истински товарен кораб. Искаха високото ускорение на „Сириус“ и хиперпространствената му скорост „за всеки случай“. И ако всичко бе минало както трябва, нямаше да има значение. Но идиотите, които ръководеха операцията, трябваше да разберат, че нищо няма да стане, още когато „Безстрашен“ замени „Магесник“. Трябваше да отменят операцията преди седмици и той го каза на Канинг.

От самото начало „Одисей“ разчиташе на измама, притворство и на небрежните командири в гарнизон Василиск. Сега всичко се проваляше. Хитроумната измама завърши с фиаско, което можеше да прерасне в катастрофа, най-вече защото използваша неговия кораб, а Коглин знаеше, че флотското разузнаване, генералният щаб и военното министерство ще се борят със зъби и нокти, за да прехвърлят вината другиму.

Не се съмняваше, че капитанът на „Безстрашен“ е разгадал същината на „Одисей“, и въпреки гнева си се възхищаваше на светкавичната реакция на Харингтън. Взривяването на консулския куриер беше невероятно рисковано, но гениално, оставяйки в играта само „Сириус“ и „Безстрашен“, а сензорите му бяха засекали отделянето на три катера от крайцера. Това със сигурност бяха космическите пехотинци, а бързата реакция подсказваше, че Канинг и Уестърфелд грубо са подценили предварителните планове на флота и АЗМН. При толкова много оръжия, раздадени от шамана, кокиларите можеше и да успеят, ако стигнеха до анклавите, но на открито една рота космически пехотинци с въздушна подкрепа щеше да ги изтреби до крак.

Което означаваше, че неговата роля в операция „Одисей“ вероятно беше безсмислена. Без касапница в анклавите Хейвън едва ли можеше да претендира, че се е намесил само за да спаси пришълците.

Коглин стисна зъби. Онзи тъпак Канинг беше не само глупав, но и сляп. Провали всичко, като нареди на „Сириус“ да напусне орбита, преди кокиларите да нападнат анклавите. Ако беше изчакал двайсет минути — само двайсет минути! — щяха да разберат за пехотинците и спокойно да отменят космическата част на операцията. Но Канинг се паникьоса, а Коглин не знаеше достатъчно за ситуацията, за да възрази, дори ако имаше правото да отхвърли заповедта на консула.

И ето, сега бягаше от „Безстрашен“, потвърждавайки с бягството си всички подозрения на Харингтън, а план „Одисей“ отиваше по дяволите.

Но вече нямаше избор. Канинг бе предупредил ударната група да има готовност на дата, до която оставаха само шест дни. Ако още разполагаха с куриерския кораб, можеха да го пратят тихомълком да отмени операцията, но това вече не беше възможно. Което означаваше, че ако Коглин не стигнеше дотам със „Сириус“, ескадрата можеше все пак да нанесе удара. Това трябваше да се предотврати. А дори и да нямаше тази цел, не можеше да позволи на Харингтън да се качи на борда, защото това щеше да е категорично доказателство, че Хейвън стои зад въстанието на кокиларите. Нямаше начин да скрие, че „Сириус“ е военен кораб.

Той провери разузнавателните данни за въоръжението на „Безстрашен“. Беше произведен преди почти осемдесет години и бе малък за съвременните стандарти. Но това не означаваше, че е немошен. Оцелелите кораби от този клас бяха грижливо преоборудвани и носеха опасно въоръжение. Почти нямаха броня и имаха сравнително слаба радиационна защита, но носеха два грейзъра, два трийсетсантиметрови лазера и по седем ракетни отсека на двата борда. Нямаха капацитет за дълъг ракетен сблъсък, но докато разполагаха с боеприпаси, можеха да изстрелват удивително гъсти залпове — предостатъчни да изпарят всеки товарен кораб.

Той откъсна очи от екрана и се загледа в маневрения дисплей. Светлата точка на „Безстрашен“ се носеше подир него, все още доста назад, но с нарастващо ускорение. Коглин стисна юмруци. Проклет да е Канинг... и Харингтън заедно с него! Но и докато я ругаеше, той изпитваше дълбоко съжаление за нея. Тя беше забележителен офицер, надарен с толкова ум и решителност, че само за два месеца унищожи грижливо подготвените планове на Хейвън.

А сега този успех щеше да ѝ струва живота.

— Петдесет и шеста минута, капитане. Скоростите ще се изравнят след трийсет и две секунди.

— Благодаря, господин Маккиън. — Хонър разтърка бедрото си и съжали, че през ръкавиците на скафандъра не усеща нищо. Погледна

към Уебстър. — Лейтенант, подгответе съобщение за „Сириус“.

— Записвам, госпожо.

— Капитан Коглин — изрече Хонър бавно и отчетливо, — говори Хонър Харингтън, капитан на звездолета на Нейно Величество „Безстрашен“. Заповядвам да спрете за проверка. Моля, изключете двигателя и имайте готовност да приемете проверяващите. Тук Харингтън, край.

— Записано, госпожо — каза Уебстър. — Чакам нареждане да го излъча.

— Благодаря. — Тя се облегна назад и погледна маневрениния дисплей. Изчака скоростите на двата кораба да се изравнят, после кимна. — Изпратете го.

— Слушам, госпожо.

Почти седем милиона и седемстотин хиляди километра делиха двата кораба. Съобщението на Хонър измина това разстояние за двайсет и пет секунди — двайсет и пет секунди, през които „Сириус“ измина още четиристотин и четирийсет хиляди километра. Общата дължина на сигнала беше двайсет и седем секунди и лицето на Коглин се вкамени, когато го чу. Той сведе очи към светлата точица, която вече започваше бавно да го догонва, но не каза нищо.

— Няма отговор, госпожо — докладва Уебстър.

Хонър прехапа устна, но се застави да кимне спокойно, сякаш го бе очаквала. И може би наистина просто не искаше да си признае, че го е знаела през цялото време. Беше сигурна, че Коглин не е търговски капитан. Хейвън не би поверил операцията на цивилен, а един военен капитан имаше заповеди. На негово място и Хонър не би спряла. Можеше само да бъде принуден.

Отблъскваше я мисълта да стреля по невъоръжен кораб, но ако Коглин откажеше да спре, не ѝ оставаше избор. Сега съжаляваше, че е изпратила за десанта и трите катера. Можеше да им даде совалка и да запази поне един катер. Катерът можеше спокойно да догони „Сириус“, а и една от задачите му беше да извършва проверки. Но, от

друга страна, би било престъпление да лиши мадам Естел и Барни Пападопулос от подкрепата на част от космическите пехотинци.

— Господин Уебстър — каза тя.

— Да, капитане?

— Запишете. „Капитан Коглин, ако откажете да спрете, ще бъде принудена да открия огън. Повтарям. Заповядвам незабавно да изключите двигателя.“

— Записано, капитане.

— Предайте го незабавно.

— Предадено, капитане.

— Господин Кардонес.

— Да, госпожо?

— Пригответе се за предупредителен изстрел. Програмирайте детонация поне на пет хиляди километра от „Сириус“.

— Слушам, госпожо. Залагам детонация на пет-нула-нула-нула километра от целта.

— Благодаря.

Холин се облегна назад и се помоли Коглин да послуша гласа на разума.

— ... принудена да открия огън. Повтарям. Заповядвам незабавно да изключите двигателя.

Коглин изсумтя и първият помощник откъсна очи от приборите.

— Ще отговорим ли, капитане?

— Не. — Коглин се навъси. — Тя ще даде поне един предупредителен изстрел, а колкото по-далече стигнем, толкова по-добре.

— Да се приготвим ли за обръщане?

— Не. — Коглин се замисли, после кимна. — Продължаваме да бягаме, но взривете кърмовата облицовка.

— Слушам, сър. Взривявам кърмовата облицовка.

— Няма отговор, капитане — каза Уебстър съвсем тихо.

— Благодаря, лейтенант. Господин, Кардонес...

Хонър не довърши и се вгледа в тактическия дисплей, защото нещо се откъсна от „Сириус“.

— Капитане, засичам...

— Виждам, господин Кардонес. — Хонър погледна Маккиън. — Някакви коментари, помощник?

— Не знам, госпожо. — Маккиън върна записа и поклати глава. — Прилича на някакви отломки. Не се сещам какво може да бъде.

Хонър кимна. Каквото и да беше, нямаше двигател и бе твърде малко, за да е оръжие. Дали не изхвърляха някакъв подозрителен товар?

— Засечете курса, господин Пановски — каза тя. — Може би ще се върнем да го изследваме.

— Слушам, капитане.

Пановски въведе в компютрите траекторията на отломките.

— Господин Кардонес. Разстояние и време до целта?

— Две-пет-точка-шест-две светлинни секунди, госпожо. Време на полета едно-девет-две-точка-осем секунди.

— Много добре, господин Кардонес. Дайте предупредителен изстрел.

— Слушам, госпожо. Изстрелвам ракетата.

Ракетата излетя от втори ракетен сектор и се понесе напред с ускорение от 417 километра в секунда на квадрат, добавяйки към скоростта на „Безстрашен“ още осемнайсет хиляди километра в секунда. Можеше да ускори двойно повече, но намаляването на ускорението до 42 500 *g* удължаваше работата на малкия импулсен двигател от една на три минути, което не само й даваше тройно повече време за маневриране, но и увеличаваше крайната скорост почти с петдесет процента.

Ракетата сякаш едва пълзеше след „Сириус“. След три минути, на десет милиона километра от точката на изстрелване и при финална скорост малко над деветдесет и три хиляди километра в секунда, зарядът на импулсора свърши и тя продължи да догонва целта по инерция.

Капитан Коглин я гледаше как се задава. Беше сигурен, че ще е само предупредителен изстрел, и векторът ѝ доказа, че е прав. Дори да

не беше така, щеше да има почти тринайсет секунди след изключването на двигателя ѝ, за да се отклони от удара. Максималната промяна на вектора беше едва четири километра в секунда на квадрат, но ракетата не би могла да го последва.

Но не се наложи да маневрира. Той видя как ракетата приближава на пет хиляди километра от кораба му. После избухна ослепителна термомядрена експлозия и Коглин изсумтя.

— Заглушителите готови ли са, Джамал?

— Тъй вярно, сър — рапортува тактическият офицер.

— Имай готовност. Едва ли ще даде още един предупредителен изстрел, но остават още дващсет минути, преди да навлезе в зоната за ефективен обстрел.

— Слушам, сър. Имам готовност.

Коглин кимна и насочи поглед към хронометъра.

— Нищо, капитане — тихо каза Маккиън.

Хонър кимна. Не беше очаквала промяна в курса на „Сириус“. Тя погледна маневрения дисплей. Още деветнайсет минути, преди да има поне минимален шанс да улучи товарния кораб. Напрежението изпъваше нервите ѝ, но я мъчеше и още нещо. Нещо, свързано с онези отломки от „Сириус“. Ако капитанът нямаше намерение да спре, защо изхвърляше товара? Имаше почти цял час, преди „Безстрашен“ да го догони. В това нямаше никакъв...

Тя застина с разширени очи. Мили Боже, може би *имаше* смисъл!

— Господин Маккиън.

Първият помощник се озърна и Хонър му махна да се приближи.

— Да, госпожо?

— Онези отломки от „Сириус“. Може ли да са облицовка от корпуса?

— Облицовка от корпуса? Е, сигурно е възможно, кептън. Но защо?

— Знаем, че този кораб има военен двигател и компенсатор — тихо каза Хонър. — Ами ако има и още нещо военно на борда? Нещо скрито зад фалшива облицовка?

Лицето на Маккиън бавно пребледня.

— Кораб-примамка? — прошепна той.

— Според разузнаването те имат тежковъоръжени товарни кораби — каза Хонър все тъй спокойно. — Може да е един от тях. Знаем, че са използвали фалшиви търговски кораби срещу Звездата на Тревър и Шелдън. А ако е кораб-примамка, може да е въоръжен по-добре, отколкото бяхме ние *преди* преоборудването.

— И е далеч по-голям — мрачно добави Маккиън. — Което означава, че има много повече място за боеприпаси.

— Именно. — Хонър въздъхна. Мислите прелитаха през главата ѝ като късчета лед. — Предупреди Раф, после виж дали нямаме в базата данни нещо за хейвънски кораби-примамки.

— Да, госпожо.

— И предупреди Доминика. — Хонър се усмихна горчиво. — Нашият офицер по оценка на щетите може да има работа много скоро.

30.

— Боя се, че не знаем много за въоръжените им търговски кораби, кептън.

На мостика беше прохладно, но Маккиън гневно избърса капка пот от челото си, докато зареждаше данните в тактическия дисплей на Хонър.

— Нямаме никакви данни да са модифицирали кораби от клас „Астра“ като „Сириус“, но някои бежанци от Звездата на Тревър са описали кораб-примамка, изграден върху корпус от клас „Тръмбъл“. Бил е с милион и половина тона по-малък от „Сириус“, но с друго не разполагаме.

Хонър кимна, опитвайки да прикрие тревогата си. Корабът-примамка от клас „Тръмбъл“ имаше по-мощно въоръжение от повечето съвременни тежки крайцери. Тя превъртя данните, докато не откри описание на въоръжението. Три ракетни батареи и по един лазер на носа и на кърмата. Ако се съдеше по тонажа, „Сириус“ можеше да има двойно по-голяма мощ от „Безстрашен“.

Тя се облегна назад и усети напрежението на екипажа. Това не беше учение, а дори и да беше, нямаше гениален план да издебнат „Сириус“ от засада. Преследването ограничаваше възможностите за действие и единственото нищожно предимство на „Безстрашен“ беше в по-малките му размери. Дори и то губеше много от факта, че предният отвор на импулсния клин беше двойно по-голям от кърмовия отвор на „Сириус“, а въпреки ниското ускорение огромната маса на „товарния“ кораб му осигуряваше много по-мощни силови ивици.

Тя хапеше устни и търсеше отговор, но мислите ѝ буксуваха. Щом започнеше да догонва целта, можеше да се опита да криволичи. При разстояние над два-три милиона километра нямаше как да извърти напред страничните стени, без да загуби предимството в скоростта, но поне можеше да се спаси от преки попадения, като се движи на зигзаг. Не беше кой знае какво, но нищо друго не можеше да направи. Устните ѝ горчиво се изкривиха. Всички тия блестящи маневри в Академията,

всички коварни планове да издебне флагманския кораб на адмирал Д'Орвил, а сега можеше само да се гърчи като червей в гореща пепел, за да избегне унищожението.

Тя се озърна към Маккиън, опитвайки да разчете мислите му. Той също беше тактически офицер. Дали си мислеше, че просто трябва да прекъснат преследването? „Безстрашен“ беше преследвач, не преследван. Ако оставеха Коглин на мира, „Сириус“ просто щеше да изчезне в хиперпространството, а „Безстрашен“ щеше да оцелее.

Но нямаше такъв вариант. Може и да грешеше за мисията на „Сириус“. Рискуваше кораба и екипажа си в преследване на враг с поне пет пъти по-мощно въоръжение, когато бе напълно възможно той да не представлява заплаха за кралството. Но не можеше да го знае.

А това означаваше, че няма избор.

Тя отново погледна хронометъра. Шейсет и три минути от началото на преследването. Бяха изминали трийсет и шест милиона километра, а дистанцията бе спаднала до седем милиона и шестстотин хиляди. Още тринайсет минути, докато навлезе в ракетен обсег. Тя погледна светлата точка на дисплея и се запита какво мисли противникът.

— Дистанция, Джамал?

— Две-пет-точка-три-пет светлинни секунди, капитане.

— Време до хиперграницата?

— Девет-четири-точка-шест минути.

— Скорост на догонване?

— Четири-пет-осем километра в секунда, сър.

— Полетно време на ракетите?

— Приблизително едно-осем-девет секунди, сър.

Коглин кимна и се почеса по долната устна. Ракетите му щяха да изчерпят заряда си девет секунди преди да достигнат „Безстрашен“, и една част от него искаше да изчака. Да скрие факта, че е въоръжен, докато „Безстрашен“ се приближи. Шансът за попадение щеше да е мъничко по-голям, ако можеха да следват маневрите на „Безстрашен“, но не кой знае колко на такава дистанция. А откровено казано, нямаше да има значение.

Но от друга страна, кисело си помисли той, не беше изключено Харингтън вече да подозира, че „Сириус“ е въоръжен. Тя определено се бе досетила за *всичко* останало. В такъв случай нямаше смисъл да бави огъня, но дори и да подозираше, тя едва ли осъзнаваше с колко мощно въоръжение разполагат. Коглин искрено я уважаваше за смелостта, но сега тя се превръщаше в мишка, преследваща котка.

Той обмисли вариантите. Неохотно призна, че най-умно би било да се подчини на заповедта. Ако бе спрял и изчакал приближаването на крайцера, преди да взриви облицовката, можеше да унищожи противника с един залп. Сега му оставаха много по-непривлекателни варианти.

„Сириус“ имаше десетократно превъзходство в огневата мощ, но мантикорските крайцери бяха далеч по-издръжливи, отколкото изглеждаха. Ако се обърнеше срещу нея, тя не само щеше да има по-висока относителна скорост, но и далеч по-добра маневреност в близкия бой. Елиминирането на куриерския кораб подсказваше, че Харингтън не е за подценяване, а главните ѝ импулсни ивици бяха също тъй непроницаеми като неговите. Ако влезеше в близък бой с по-маневрен противник, тя можеше да извади късмет и да нанесе няколко точни удара, преди да загине. Ако например го лишеше от платна на Варшавски, нямаше да има значение дали ще се добере до хиперпространството. Рано или късно щеше да се прибере, но нямаше да стигне навреме, за да предотврати нападението. Не и само с импулсни двигатели и ако трябваше да заобиколи Телерман, вместо да го използва.

От друга страна, при сегашния курс ѝ подлагаше уязвимата си кърма, а така тя пак би могла да му нанесе тежък удар. Не изглеждаше вероятно ракетите да успеят при такъв ъгъл, но и не беше напълно изключено. Но кърмовата му огнева мощ беше тройно по-голяма от носовото въоръжение на „Безстрашен“, а той разполагаше с предостатъчно ракети — много повече, отколкото можеха да се натъпчат в един лек крайцер. Следователно можеше да започне рано обстрела и да се надява на щастлив удар, докато ограничените боеприпаси на Харингтън я принуждаваха да открие огън едва когато има надежда за успех. А теоретичната по-добра маневреност нямаше да ѝ помогне при непрестанен обстрел.

Единственият проблем беше, че тя можеше да отстъпи, когато видеше с какво си има работа, и тогава той щеше да е принуден да прекрати боя. Никак не му се искаше. Откриеше ли огън, тя щеше да има доказателство, че е въоръжен. Това не само щеше да разкрие факта, че Хейвън е въоръжил търговски кораби от клас „Астра“, но и присъствието на кораб-примамка в системата щеше да докаже, че Хейвън има пръст в бунта на Медуза. А ако откриеше огън пръв, Хейвън щеше да е виновен и за открити военни действия. От друга страна, единствените доказателства щяха да са данни от приборите, а всички знаеха, че те могат да се фалшифицират. Можеше да се окаже неприятно за някои едри риби, но нямаше да е катастрофално за Хейвън. И най-важното, нямаше да е катастрофално за „Сириус“ и капитан Йохан Коглин.

Не. Трябваше да унищожи „Безстрашен“, преди да съобщят на Мантикора — и на цялата галактика, — че „Сириус“ е въоръжен. И точно това щеше да стори, ако Харингтън не отстъпеше или ако се появеше възможност да я унищожи, без да рискува основната си мисия. А засега щеше да продължи да бяга... макар че имаше много по-могъщ кораб.

— Съобщи ми, когато полетното време на ракетите спадне до едно-осем-осем секунди, Джамал — каза той. — И имай готовност за заглушаване по мое нареждане.

— Да, сър.

Дистанцията продължаваше да намалява, докато по-голямото ускорение на „Безстрашен“ увеличаваше относителната му скорост спрямо „Сириус“. Отначало предимството не беше голямо, но нарастваше непрестанно и Хонър усети как я обзема странно спокойствие.

Беше решила. Още нямаше изстрел — всъщност дори не знаеше дали „Сириус“ е въоръжен, — но знаеше какво ще стане.

— Господин Кардонес — тихо каза тя.

— Да, госпожо?

— Вероятно ще бъдем известно време под обстрел, преди да можем да отвърнем, стрелецо — каза тя и го видя как се изчерви от удоволствие, а раменете му се поотпуснаха. — Не искам да разкривам

подозренията ни, че „Сириус“ е въоръжен, докато не открие огън — може да ни допусне по-близо, ако смята, че не знаем за заплахата, — но бъдете готов да задействате носовата защита веднага щом нещо се насочи към нас. Не чакайте моя заповед.

— Слушам, капитане.

— Господин Пановски.

— Да, капитане?

Навигаторът изглеждаше доста по-разтревожен от Кардонес, може би защото беше по-стар и разбираше, че е смъртен.

— Щом наближим на два милиона километра, искам да започнете маневри на зигзаг, за да подлагате страничните ни стени, колкото се може по-често. Подгответе курса и поддържайте връзка със старшина Килиън.

— Слушам, госпожо.

Пановски се обърна към таблото с подновена енергия, сякаш се радваше, че има какво да прави. Или може би просто се радваше на мисълта, че могат да оцелеят, докато се приближат на два милиона километра. Тя се усмихна и за нейно учудване усмивката беше съвсем истинска.

Преследването продължаваше вече шейсет и шест минути.

— Полетно време едно-осем-осем секунди, сър.

— Много добре. — Коглин се отпусна в креслото и кръстоса крака. — Започнете да заглушавате и открийте огън с батареи двайсет и двайсет и едно.

На „Безстрашен“ прозвуча тревожен сигнал.

Хонър отвори уста да даде заповед, но Рафаел Кардонес вече бе реагирал с младежка бързина. Тактическото табло припламна, когато активната защита премина в работен режим и две петдесеттонни примамки изскочиха от страничните си гнезда. Буксирни лъчи ги придържаха до крайцера, за да прикриват фланговете, пасивни сензори подслушваха идващите ракети и търсеха честотите на прицелните им системи, а заглушителите се опитваха да ги заслепят.

Кардонес посегна към бутона за изстрелване на антиракетите, но спря и се озърна през рамо.

— Още не, господин Кардонес — тихо каза тя. — Нека да се насочат. Стреляйте на половин милион километра, когато двигателите им се изтощят.

— Да, госпожо.

Младият тактически офицер въведе командата в компютрите и зачака напрегнато, а Хонър се озърна към Уебстър точно когато той ядно се отдръпна от пулта си. Тя въпросително вдигна вежди и той кимна.

— Заглушават ни, госпожо. Векторът е твърде неудобен, може да улуча с лазера някое корито в орбита около Медуза, а те покриват всичко останало.

— Разбрано, господин Уебстър.

Тя отново насочи вниманието си към тактическия дисплей. Сега! Антиракетите на Кардонес се стрелнаха с ускорение над деветдесет хиляди g , а двигателите на идващите ракети вече изгасваха. Те продължаваха, неспособни да маневрират, и антиракетите настроиха векторите си с убийствена точност. Нямаха бойни глави, оръжията им бяха техните малки, но мощни импулсни клинове.

Ракетите на „Сириус“ изчезнаха от екрана.

Но след тях идваха още две, а пред очите ѝ излетя нова двойка. Кардонес затрака с клавишите, настройвайки носовите лазери. Хонър се застави да погледне спокойно тактическите данни пред себе си.

Още десет минути до възможността да отвърне на огъня с надежда за успех, а в носовите ѝ батареи имаше по-малко от шестдесет ракети. Не можеше да ги прахосва като „Сириус“ в очакване на случайно попадение и тя злобно изруга лейди Соня Хемфил. Ако Хемфил не беше изкормила въоръжението ѝ, сега щеше да се извърти и да отправи към „Сириус“ залп от седем ракети просто за да провери защитата му. Но седемте бордови батареи ги нямаше, а и нямаше боеприпаси за подобна стрелба.

Тя вдигна глава тъкмо когато Кардонес унищожи още две ракети и отклони третата двойка с примамките.

Йохан Коглин изсумтя, когато сензорите отчетоха какво е станало на двайсет и пет светлинни секунди зад него. Бързината, с която влязоха в действие примамките и заглушителите на „Безстрашен“ отговаряше на въпроса дали Харингтън е подозирала за въоръжението на „Сириус“. А отбраната им се оказваше по-добра, отколкото предполагаше разузнаването.

Той мислено отбеляза хладния професионализъм, с който „Безстрашен“ се въздържа от контрастрелба, докато ракетите не загубят маневреност, и прибави това към досегашните данни за способностите на капитан Харингтън. Опасна, много опасна жена, каза си той, когато две от ракетите му бяха отклонени от курса и избухнаха безрезултатно край страничните стени на „Безстрашен“. Но не толкова опасна, че да компенсират разликата в огневата мощ.

— Премини на бърз огън с двайсет и двайсет и едно, Джамал — нареди той.

Хонър трепна, когато корабът пред нея почна да бълва двойки ракети на всеки петнайсет секунди. Самото изобилие на този поток от смъртоносни снаряди бе ужасяващо. При това темпо „Сириус“ щеше само за седем минути да изстреля повече ракети, отколкото имаше тя в носовите батареи, и това едва ли се дължеше на паника. Досега Коглин действаше хладно и целенасочено. Знаеше точно какво върши, а това означаваше, че има достатъчно боеприпаси, щом си позволяваше да ги хаби по такъв начин.

— Отбранителна маневра Ехо-седем-едно, старшина Килиън — каза тя.

— Слушам, госпожо. Маневра Ехо-седем-едно.

Ехо-седем-едно беше най-простата отбранителна маневра, която Хонър бе отработила с Килиън — хаотичен зигзаг по един и същ вектор. Отклоняваше ги само на няколко десетки километра от основния курс, но нямаха друг начин да избегнат стрелбата на „Сириус“. Освен ако Хонър се отдалечеше достатъчно, за да подложи страничната стена, но така щеше да загуби предимството в ускорението. И все пак маневрата не беше чак толкова безполезна, защото включваше Кардонес и Маккиън. Кардонес продължаваше да контролира активната защита, а Маккиън пое пасивната и раздвижи

фланговите примамки. Те се мятаха в пълен кръг около крайцера, а първият помощник внимателно променяше енергийните им нива, създавайки впечатлението, че корабът също се мята. Имаше вероятност тактическият офицер на „Сириус“ да изхаби още ракети, за да покрие предполагаемите промени в курса им, защото не можеше да бъде сигурен, че това е измама.

Хонър се надяваше хитрината да успее. Вражеските ракети все още оставаха без двигател, преди да долетят до целта, но времето между залповете бе твърде кратко, за да може Кардонес да ги изчаква. Трябваше да изстрелва ракетите по-рано, с по-малка точност и ускорение, за да имат повече мощност за клиновете. Лазерите също откриха огън, когато няколко ракети се промъкнаха през антиракетите. Хонър вдигна очи към главния визуален дисплей и видя как сред звездите избухват ослепителни блясъци. Ако правилно преценяваше бойните им глави, не биваше да ги допуска на по-малко от двайсет хиляди километра, а изглеждаха ужасно близо.

Но нито една ракета не стигна по-близо от сто хиляди километра... засега.

— Дистанция две-нула-четири светлинни секунди, капитане — рапортува капитан втори ранг Джамал. — Повишаваме точността, но онези техни примамки са страхотно добри.

Коглин изсумтя, без да откъсва очи от тактическия дисплей. Джамал беше прав. Защитата на „Безстрашен“ се оказваше далеч по-добра, отколкото предполагаше разузнаването, и жестоко объркваше задачата на Джамал. Освен това прахосваха прекалено много боеприпаси и не му се мислеше колко струва всяка ракета. Знаеше, че някой щабен идиот ще го хока за разходите, но ракетите струваха много по-малко от „Сириус“.

Хонър изтръпна, когато Кардонес най-сетне пропусна една от идващите ракети. Тя се приближи на двайсет и две хиляди километра, после изчезна сред ослепителен блясък и Хонър прехапа устни. Потвърждаваха се най-лошите ѝ страхове. „Сириус“ използваше

лазерни бойни глави, които превръщаха всяка ракета в батарея от рентгенови лазери, охранявани с ядрен взрив.

Скоростта на сближаване беше над седемдесет и седем хиляди километра в секунда, което не позволяваше особена точност на насочващите системи, особено след като срещнеха заглушителите на Маккиън, но един лъч улучи дясната примамка. Маккиън я замени, без да чака нареждане или коментар, но нямаше нужда от коментари. „Безстрашен“ носеше само още три примамки; когато свършеха, отбранителната способност щеше да спадне наполовина, а още бяха далече от зоната на ефективен обстрел.

Капитан Коглин се усмихна, когато първата бойна глава се приближи достатъчно до целта, за да експлодира. Не личеше да е нанесла щети, но и това щеше да стане.

— Дистанцията спадна на две-три-точка-четири светлинни секунди.

Гласът на Кардонес издаваше напрежението на тринайсет минути под обстрел, но в него се долавяше и ликуване.

— Много добре, стрелецо.

Хонър усети в гласа си същото нетърпение. Бяха изгубили още една примамка, но дотук имаха невероятен късмет. „Безстрашен“ оставаше невредим — и най-сетне навлизаше в зоната за стрелба.

— Огневи план „Танго“ по моя заповед — каза тя.

— Слушам, госпожо. Зареждам огневи план „Танго“. — Лейтенантът въведе командата. — Огневи план „Танго“ зареден.

— В такъв случай давай, стрелецо.

— Откривам огън.

— Насрещен огън! — кресна Джамал.

Коглин изруга. Дявол да го вземе, как да удари онзи проклет кораб? Досега бе изстрелял над деветдесет ракети; шест минаха през антиракетите, но пасивната отбрана на крайцера беше адски ефективна и нито една не улучи. Сега Харингтън отвърщаше на стрелбата и

въпреки огневото предимство той усети тръпка на страх. Но ако намалената дистанция ѝ даваше повече шансове, същото се отнасяше и за него.

— Господи!

Коглин рязко завъртя глава към смаяния Джамал. Запищя сигнал за повреда, мостикът се разтърси и той панически се наведе над дисплея, но след миг си отдъхна. Лазерна бойна глава бе разпорила трюм номер четири като огромен нокът, но номер четири беше празен и нямаше жертви.

Коглин вдигна студен поглед към тактическия офицер.

— Е, Джамал?

— Измамиха ме, сър — призна Джамал. По челото му се стичаше пот, но пръстите му танцуваха по таблото. — Изстреляха две лазерни бойни глави с малка разлика. — Той въведе нова програма за отбранителните компютри и пак се обърна към капитана. — Интервалът беше под половин секунда, но първата ракета носеше някакъв заглушител. Не знам какъв точно, но прикриваше разликата във времето. Компютрите решиха, че идват едновременно, и пропуснаха разликата. Унищожихме първата, но втората мина. Няма да се повтори, сър.

— Надявам се — изръмжа Коглин. — Инак ще се прибираме пеш.

Той яростно погледна дисплея и стисна зъби. Значи капитан Харингтън искаше да си играе на изненади? Е, и той имаше какво да покаже.

— Бърз огън с всички кърмови батареи — хладно нареди Коглин.

— Попадение, госпожо! — извика Кардонес.

Потокът излитащ въздух се виждаше ясно като кървяща рана върху животински хълбок и над мостика се надигна вълна от одобрителни възгласи.

Хонър не сподели радостта. Гледаше други сензори и не виждаше промяна в енергийния профил на „Сириус“. Разбираше възторга на Кардонес — подобен удар би нанесъл тежки щети на

„Безстрашен“, — но беше забравила колко голям е „Сириус“. Можеше да понесе тежки удари и въпреки това...

Тактическият дисплей просветна и Хонър ахна от изненада. „Сириус“ вече изстрелваше по шест ракети едновременно.

Двата кораба летяха напред и „Безстрашен“ се мятеше под жестоките удари на противника. Хонър усети по слепоочието си струйка пот и раздражено я избърса, като се надяваше никой да не забележи. Губеше малка част от предимството в ускорението, но нямаше избор; налагаше се да маневрират. Бяха загубили още една примамка. Оставаше само една в резерв, а ракетната градушка от „Сириус“ беше невъобразима. Един тежък кораб би могъл да даде и по-мощен единичен залп, но дори супердреднаут не можеше да се похвали с толкова боеприпаси, че да поддържа тъй дълго подобна стрелба! Тя можеше да си позволи само по един залп на минута, а на всяка нейна ракета „Сириус“ отговаряше с дванайсет.

Потната коса прилепваше по главата на Кардонес, лицето на Маккиън бе изопнато от напрежение. Двамата отблъскваха жестокия обстрел и се мъчеха да отвърнат на удара. Силите бяха неравни. Хонър го знаеше, всички офицери го знаеха, но тя вече не мислеше за отстъпление. *Трябваше да спре този кораб.*

Изведнъж „Безстрашен“ подскочи като ранено животно. Раздаде се вой на сирени и Килиън рязко вдигна глава.

— Предните импулсори извън строя!

В сектора за контрол на щетите Доминика Сантос пребледня, когато фокусиран рентгенов лъч се врязва в носа на „Безстрашен“. Сирените зареваха като осъдени души, докато накрая лейтенант Манинг не ги изключи.

— Носовият трюм разгерметизиран. Влекач едно извън строя. Тежки загуби в реактор едно — кресна Манинг. — О, Господи! Изгубихме алфа-две, госпожо!

— По дяволите!

Сантос заграка по клавиатурата, провери в централния компютър и пак изруга, когато пред нея светна в червено схема на носовите импулсори възли. Вгледа се за момент, после натисна бутона за свързка.

— Тук мостикът. Говори капитанът — раздаде се в ухото й почти спокоен сопран.

— Кептън, тук Сантос. Целият носов двигателен сегмент се изключи автоматично. Загубихме алфа-възел две, а изглежда и три след него.

— Можеш ли да ги възстановиш?

В гласа на капитана прозвуча напрежение. Сантос затвори очи и отчаяно се замисли.

— Няма начин, госпожо — процеди тя през зъби. Отвори очи и проследи с пръст примигващата схема. — Главният пръстен прекъсва при алфа две и бета три. Мисля, че има повреди и в бета четири, но останалата част от пръстена изглежда наред. Вероятно мога да заобиколя повредените възли, после да включа бета две и четири — ако четири още е в строя, — за да възстановя клина, но ще ми трябва време.

— Колко?

— Десет, може би петнайсет минути. Най-малко.

— Добре, Доминика. Захващай се незабавно.

— Действам, госпожо! — Сантос свали ремъците и скочи от креслото. — Алън, отивам отпред. Замествай ме, докато се върна.

— Ами реактор едно? — попита Манинг. — Разхерметизиран е и загубихме две трети от дежурните енергетици!

— По дяволите!

Сантос се наведе над таблото, видя данните и лицето ѝ посърна. Не само повечето ѝ хора бяха загинали, но и вече имаше дисбаланс в температурата на реактора. Тя заграка по клавишите и изпъшка от облекчение, когато данните се промениха.

— Реакторът ще издържи — бързо каза тя. — За всеки случай го изключи от системата — номер две ще поеме товара — и дръж под око температурата. Ако започне да се покачва, повикай ме.

— Да, госпожо.

Манинг се приведе над таблото, а Сантос изтича към люка.

— Пряко попадение, сър! — обяви Джамал и Коглин рязко кимна.

Най-сетне! Крайно време беше; обстрелваха „Безстрашен“ от седемнайсет минути.

— Ускорението им пада, сър. — Джамал се ухили. — Трябва да сме ударили носовите импулсори.

— Добре, Джамал. Много добре. Сега го направи още веднъж — изръмжа Коглин.

— Слушам, сър!

Хонър прехапа устна до кръв. Току-що мощността бе спаднала наполовина и това беше зле, но загубата на алфа-възела можеше да е катастрофа. Въпреки загубата на ускорение продължаваха да догонват „Сириус“, макар и по-бавно, защото скоростта им надвишаваше с хиляда и петстотин километра в секунда тази на кораба-примамка. Но сега „Сириус“ имаше предимство в ускорението. Ако Сантос не успееше да възстанови носовите възли, след по-малко от седемнайсет минути щяха да започнат да изостават.

Но това бе най-малката грижа на Хонър. Тя гледаше пламъчетата по дисплея, разкриващи как претоварената отбрана на „Безстрашен“ отблъсква градушката от ракети, и се бореше с отчаянието.

Без алфа-възел „Безстрашен“ не можеше да преобразува носовите импулсори в платна на Варшавски. Ако „Сириус“ навлезеше в хиперпространството и стигнеше до Телерман, щеше да избяга с десетократно по-високо ускорение... а Хонър можеше да го преследва във вълната само с импулсори.

Разполагаше с четирийсет и три минути, за да унищожи врага; иначе всичко щеше да бъде напразно.

31.

Лейтенант Монтоя дори не вдигна очи, когато люкът на лазарета изсъска отново. Влязоха трима пребледнели мъже, носещи още един оцелял от първи реактор. Мъчеха се да не тръскаат стенещия си товар, но внезапният удар на второ попадение ги разтърси точно докато влизаха. Те отхвъркнаха към стената и жената, която носеха, изпищя, когато разкъсаният ѝ крак пое удара.

Този път Монтоя вдигна глава. Лицето му беше безизразно, вече не чувстваше ужаса и гледаше безучастно ранената жена. Писъкът ѝ заглъхна в глухо хъркане и той тихо изсумтя, като разбра, че засега животът ѝ е във от опасност. После пак се наведе и окървавените му ръце докоснаха смазаните гърди на безжизнения енергетик.

Един слисан санитар — единственият, когото можеше да отдели от спешната хирургия, за да разпределя ранените — изтича към новодошлите, а Монтоя продължи борбата да спаси гаснещия живот пред себе си.

Не успя.

Глухото бръмчене на мониторите му каза истината и той отстъпи от трупа, смъквайки ръкавиците, за да надене нови. На масата легна ново отпуснато тяло — млада жена, която вече бе изгубила една ръка и можеше да загуби другата. Монтоя се наведе като автомат, а зад него люкът изсъска отново.

— Не там... тук! — кресна Доминика Сантос. — Размърдай си задника, по дяволите!

Грамадни синьо-бели искри прескачаха безшумно над нея във вакуума на разбития двигателен отсек. Боцман Макбрайд сграбчи един от ремонтниците си и го издърпа на място.

— На работа, Портър! — изръмжа боцманът и застана зад него.

Нямаха нито време, нито място да ползват инструменти и двамата хванаха полуразтопения кабел. Бесни електрически заряди

пробягваха по скафандрите им; тежкото пъшкане отекваше в слушалките на Сантос. Единият край на кабела се откъсна, искрите изгаснаха и Сантос пристъпи напред с лазерен резач. Нагази до глезените в изгорели части и парчета от корпуса, после изпъшка доволно, когато резачът прекъсна другия край на кабела.

Макбрайд и Портър залитнаха към стената, а Сантос яростно размаха ръце към ремонтния екип.

— Донесете веднага резервния кабел. Размърдайте се, по дяволите!

Йохан Коглин неволно трепна, когато още една ракета проби отбраната на Джамал. Тя избухна и смъртоносните рапири на грозда от лазери заиграха около кораба. Един лъч проряза като хартия радиационната защита зад клина и от корпуса бликнаха струи въздух.

— Тежки загуби в кърмовия контрол! — изкрещя нечий глас.

Коглин изруга и яростно погледна тактическия дисплей. По дяволите, какво крепеше още онзи скапан кораб? Беше го улучил поне два пъти, може би три, а той още бе там — осакатен, безсилен, смазан, но жив и продължаваше да стреля. Залповете му бяха много по-слаби, но постигаха почти същите попадения като техните, защото ракетите се оказваха невероятно трудни мишени за бордовата отбрана.

Коглин се завъртя към Джамал и отвори уста... после застина, защото бойната глава на една от ракетите им избухна на по-малко от хиляда километра пред носа на „Безстрашен“.

Вселената полудя. Кинжали от рентгенови лъчи пронизваха тънката броня на „Безстрашен“, прорязваха стени, убиваха хора. След част от секундата лекият крайцер налетя на ударната вълна.

Не беше пряк сблъсък, от който нищо не би ги спасило, а дива плазмена експлозия под корема на кораба. Генераторите нададоха див вой, но издържаха — на косъм — и „Безстрашен“ се разтресе по бързеите на унищожението.

Доминика Сантос изкрещя, докато падаше. Целият екип се подмяташе между стените и в слушалките й кълтяха викове и писъци. Ударът я запрати към полуразтопените прекъсвачи. Тя отскочи,

размахвайки бясно ръце в търсене на опора, и в ушите ѝ нахлу ужасяващ гърлен крясък. Хвана се за нещо, успя да спре и едва не повърна, когато видя, че техник Портър стиска с две ръце остро парче метал, стърчащо от корема му. Парчето бе част от стената зад него и той се гърчеше с диви писъци, а от дупката в скафандъра извираха кръв и парчета от органи. Кръвта от устата му оплиска шлема отвътре. Вкаменена от ужас, Сантос гледаше и не можеше да извърне глава.

— Хайде, хора! — изплющя като камшик гласът на Сали Макбрайд. — Размърдайте си задниците — *веднага!*

Доминика Сантос се изтръгна от ужаса и закуцука напред.

Хонър отчаяно се вкопчи в командирското кресло. Отново завиха сирени и тя тръсна глава, опитвайки да се пребори със замайването и шока.

Застави се да погледне бойното табло. Поне дузина сектори бяха разхерметизирани и лейтенант Уебстър удари с юмруци по пулта си.

— Пряко попадение в свързочния сектор, госпожо — докладва задавено той. Тя се обърна и погледна преbledнялото му лице, очите му бяха насълзени. — Няма го. Мили Боже, отидоха си половината ми хора.

— Разбрано, лейтенант.

Собственият ѝ глас я изненада. Беше прекалено спокоен и безстрастен. Тя убиваше кораба си в битката срещу „Сириус“. Знаеше, че е така... както знаеше, че не може да отстъпи. Искаше да каже още нещо, да сподели болката на Уебстър, но не намери думи и се обърна към Кардонес точно когато той пак натискаше бутона за стрелба.

От „Безстрашен“ излетя ракета, но само една. Раздаде се тревожен сигнал. Кардонес подскочи и включи проверката на системите. После раменете му се стегнаха и той обърна глава към капитана.

— Първа батарея извън строя, госпожо. Остана ни само една.

Хонър натисна бутона за свързка.

— Контрол на щетите, тук капитанът. Какво става с батарея едно?

— Съжалявам, госпожо. — Лейтенант Манинг говореше неясно и глухо. — Двама от хората ми са мъртви. Получаваме рапорти за

повреди от целия кораб. — Той помълча и се стегна. — Съжалявам. Какво казахте, госпожо?

— Батарея едно. Какво става с батарея едно?

— Няма я, госпожо. Имаме четириметрова дупка в левия борд. Целият сектор изчезна... заедно с екипажа.

— Разбрано. — Хонър отпусна бутона и погледна Кардонес. — Продължавай боя с батарея две, стрелецо.

— Последната трябва да ги е ударила зле, сър — каза Джамал и Коглин се ухили победоносно.

Дистанцията бе спаднала под шест милиона километра и облакът от въздух и изпарен метал зад „Безстрашен“ се виждаше ясно. Нещо повече, крайцерът изстрелваше само единични ракети. Сега ако можеше...

„Сириус“ се разтресе от взрива на поредната мантикорска ракета точно зад кърмата. По таблото на Коглин светнаха червени сигнали.

— Четвърта кърмова извън строя, сър — докладва някой. — Загубихме и вторичните сензори за контрол на стрелбата. Първичните незасегнати.

Коглин изруга диво.

— Удари ги пак, Джамал! — изръмжа той.

Доминика Сантос избута Макбрайд настрани и сложи на място последния резервен блок. Грейна зелена светлина и тя се свърза с „Контрол на щетите“.

— Отново сме в строя, Ал!

— Разбрано, госпожо. Започвам проверка на систе...

— Зарежи! — кресна Сантос. — Нямаме време за проверки. Просто кажи на капитана, че сме готови, и надуй импулсорите *веднага!*

Очите на Хонър пламнаха като нажежена кафява стомана, когато ускорението на „Безстрашен“ изведнъж рязко скочи нагоре. Осакатеният крайцер се стрелна напред и тя усети в него собствената

си решителност. Числата на маневреното табло бързо нарастваха и Килиън ги отчиташе на глас:

— Петстотин... пет-нула-три... пет-нула-шест... пет-нула-осем *g*, капитане! Задържахме на пет-нула-осем.

— Отлично, старшина Килиън! Маневра Делта-девет-шест.

— Слушам, госпожо. Маневра Делта-девет-шест.

— Ускорението им пак расте, капитане — докладва тревожно Джамал. — Не изглежда... Не, сър, определено няма да се възстанови докрай. Спря на това ниво.

— Какво е? — кресна Коглин.

— Приблизително пет-нула-осем *g*, сър. И започва сериозни отбранителни маневри.

— По дяволите!

Коглин хвърли яростен поглед към танцуващата точка на екрана. Проклятие, какво трябваше да направи още, за да спре този кораб?

Лейтенант Сантос тичаше към сектор „Контрол на щетите“. Не знаеше какво още е станало, докато я нямаше, но знаеше, че е зле и...

Нов жесток удар я повали на пода и тя се плъзна по корем.

Бойната глава експлодира на хиляда и петстотин километра и от сърцето ѝ бликнаха двайсет и пет енергийни лъча.

Два от тях улучиха „Безстрашен“.

Единият удари средата на кораба и проряза шест отсека. Деветнайсет мъже и жени умряха мигновено по пътя му, когато изкорми животоподдържащите системи, опустоши предната столова и разби две торпедни тръби, но не спря дотам. Вряза се по-надълбоко, мина покрай бойния информационен център и стигна до мостика.

Хонър захлопна шлема си, докато въздухът излиташе с вой през зейналата дупка. Костюмът се стегна, за да я предпази от вакуума, но някои от хората ѝ нямаха този късмет. Лейтенант Пановски не успя да извика; ударът откъсна огромни парчета от корпуса и едно от тях го обезглави, после превърна в руини цялото му табло. Двама от помощниците му умряха също тъй бързо, а старшина Браун изхвъркна

от креслото си, блъсна се в стената и умря, блъвайки кръв, преди някой да изтича да му сложи шлема.

Скафандърът на Мерседес Бригам беше оплискан с кръвта на Пановски. Кръв блисна и по лицето ѝ, преди да затвори шлема. Не можеше дори да я избърше и тя я изплю, докато включваше своите компютри да заменят тези на Пановски.

Хонър огледа мостика. Таблото на Пановски догаряше с дим и искри в чезнещата атмосфера. Тя прехапа устни като видя, че Уебстър се държи за гърдите и клюмва напред с посивяло лице.

— Контрол на щетите, обадете се! — извика Хонър и се застави да откъсне очи от ранения офицер.

Вторият лъч удари по-напред и лейтенант Алън Манинг с ужас видя как на таблото му пламва червена светлина. Той свали ремъците, избута от съседното кресло трупа на приятеля си и плъзна ръце по аварийния пулт.

Не се случи нищо. Светлината продължаваше да мига, придружена от дрезгав вой. Той натрака алтернативна команда, после трета, а светлината ставаше все по-ярка.

— Лейтенант Сантос! — изпъшка той в микрофона. — Лейтенант Сантос, тук Манинг! Обадете се, моля!

— К-какво има, Алън?

Гласът на главния механик звучеше замаяно, Манинг едва не заплака.

— Реактор едно, госпожо! Възникнаха флуктуации и не мога да го изключа оттук... нещо е прекъснало връзките!

— О, Господи! — Гласът на Сантос изведнъж стана тревожен и остър. — Тръгвам. Ела да ме придружиш.

— Но, госпожо, не мога да изоставя...

— По дяволите, Алън, размърдай се! Остави Стивънс!

— Не мога, госпожо! — кресна Манинг, после се овладя. — Стивънс е мъртъв, а Райърсън не може да напусне реактор две. Сам съм... няма кой да ме замести!

— Тогава кажи на кептъна да ти намери някого — изръмжа Сантос. — Трябваш ми тук, по дяволите. Веднага!

— Слушам, госпожо.

Хонър преbledня, когато чу трескавото съобщение на Манинг. „Безстрашен“ можеше да се бие и само с един реактор. Вторият беше резервен, затова се намираха в двата края на кораба. Но ако загубеха и двата...

— Разбрано, Манинг. Тръгвай. Ще намеря кой да те замени.

Тя огледа мостика и се запита кого да изпрати. Изведнъж осъзна, че има само една възможност.

— Господин Маккиън!

— Да, кептън?

— Само вие имате необходимия опит. Прехвърлете ми отбранителните системи и слезте долу.

Маккиън явно искаше да възрази, но премълча.

— Слушам, госпожо.

Той свали ремъците и изтича към асансьора.

Хонър хвърли бърз поглед на отбранителните системи. Бяха останали само две примамки, но заложените от Маккиън програми работеха добре. Тя посегна да въведе промяна, но спря, защото Кардонес се озърна от таблото си.

— Кептън, останаха само дванайсет ракети за батарея две и вече нямам лазерни глави.

— А боеприпасите на батарея едно?

— Двайсет и три ракети включително осем лазерни глави, но преходната тръба е разкъсана.

— Стреляйте с ядрени — каза тя и превключи към „Контрол на щетите“.

— Боцман, тук капитанът. Къде сте?

— Кърпя преграда в отсек четирийсет, госпожо — отговори веднага Макбрайд.

— Съберете ремонтна група и минете отпред. Трябва да се прехвърлят ракети от батарея едно в батарея две, а преходната тръба е повредена. Прехвърлете най-напред лазерните глави.

— Слушам, госпожо. Веднага тръгвам.

— Благодаря, боцман.

Макбрайд въздъхна дълбоко и огледа хората около себе си.

— Чухте шефката! — кресна тя. — Харкнес, Лоуъл... донесете ми една дузина антиграв обръчи модел девет. Йънг, трябват ми въжета. Намерете руло жица втори номер и резачка. Джефрис и Матисън, минете отпред и проверете влекача в коридор деветнайсет. Искам да знам...

Тя продължи да сипе заповеди, а горе на мостика Хонър Харингтън насочи вниманието си към отбранителните системи миг преди да връхлети нов ракетен залп.

Йохан Коглин гледаше смаяно монитора. Вече от трийсет минути обстрелваше „Безстрашен“, улучи го поне шест пъти, а крайцерът продължаваше да го преследва. Дори наваксваше изгубеното предимство в скоростта. По дяволите, не можеше ли Харингтън да го остави на мира? Искаше само да се махне оттук и да каже на ескадрата да не идва!

Още една ракета избухна съвсем близо до кораба и той примижа, когато отдясно разцъфна огромна огнена топка. Сигурно бяха свършили лазерните глави. Стреляха с ядрени и това можеше да е много лоша новина. Стандартните ядрени бойни глави не бяха оръжия за далечен бой. За да нанесат поражения, трябваше да избухнат много по-близо. Но един близък взрив на подобно чудовище можеше да причини неописуеми беди.

По челото му изби пот. Неговият кораб беше много по-моцнен от този на Харингтън. Той разнебити крайцера — само някаква магия й позволяваше да го крепи и дори да стреля по него! Искаше да се обърне, да я довърши, но продължаваше да вярва на старите правила, че не бива да влиза в близък бой.

А защо не?

Той приведе глава настрани и присви очи. Да, тя все още го гонеше, но изстрелваше единични ракети, а фактът, че използваше само ядрени глави, подсказваше, че запасите й са на изчерпване. Пълна безсмислица. Кораб от нейния клас имаше седем флангови батареи, за Бога, а тя го догонваше едва с хиляда и сто километра в секунда. Защо не се обръщаше да го обстреля с фланговите батареи? Можеше да се върти и да праща повече ракети от неговите, по дяволите!

Освен ако... Освен ако я бе наранил по-зле, отколкото предполагаше. Може би затова продължаваше да го гони плътно по курса. Дали пораженията не бяха много по-тежки? Можеше ли да е засегнал фланговите батареи и може би оръжейния контрол? Напълно възможно при това рязко отслабване на огъня. Ако не беше изгубила фланговата си огнева мощ, тя просто бе длъжна да я използва, вместо да отбягва ракетите му като пиян боксьор.

А ако беше така, тогава можеше...

„Сириус“ се разтърси като потъващ галеон.

— Да! — изкрещя Рафаел Кардонес и сърцето на Хонър подскочи, когато видя как бясна експлозия от светлина избухна до самия „Сириус“.

— Тежки щети в кърмовия сектор. Четиринайсет мъртви в батарея две-пет. Няма връзка с две-четири и две-шест. Сър, загубихме бета-възел. Ускорението ни пада.

Джамал бе пребледнял, говореше с напрегнат, неестествено спокоен глас и Коглин го изглежда смаяно. Половината им кърмови батареи унищожени с един удар? Харингтън беше истински демон!

Двата кораба летяха напред, обсипваха се с термоядрен огън, ръсеха отломки и облаци въздух като кървава диря. Товарният кораб започна да лъкатуши, а малкият му противник упорито го гонеше по петите. „Сириус“ бе останал само с три кърмови батареи, а „Безстрашен“ го догонваше все по-бързо.

— Добре... *дърпай!*

Сали Макбрайд се включи в борбата и седемдесеттонната ракета се понесе по коридора. Коридорът беше разхерметизиран и техниците в скафандри дърпаха с ругатни десетметровия цилиндър. Антигравитационните пръстени свеждаха теглото до нула, но не променяха масата и инерцията.

Нов жесток удар разтърси кораба, разруши хангара и ракетата подскочи като разлютено животно. Завъртя се настрани и Макбрайд отскочи отчаяно.

Почти успя. Почти. Седемдесет тона маса размазаха в стената дясното ѝ бедро и таза, и тя изкрещя от болка, а ракетата продължи да я мачка.

После Харкнес скочи върху ракетата, опря рамене в стената и яростният му рев се чу дори през писъците на Макбрайд. Вените по слепоочията му се издуха като въжета, гърбът му се напрегна, ракетата бавно отстъпи и боцманът рухна на пода.

Техниците се втурнаха към нея, но Харкнес ги прогони с ритници.

— Хващайте въжетата! — изръмжа подофицерът. — Трябва да размърдаме това чудо!

Те покорно хванаха въжетата и Харкнес се наведе над боцмана. Лицето ѝ бе пребледняло, скулите ѝ изпъкваха като топки от слонова кост, но очите ѝ бяха отворени и стискаше зъби, за да не крещи. Той натисна медицинското табло, в кръвта ѝ нахлуха обезболяващи и тя потръпна от облекчение. От прехапаната ѝ устна течеше кръв. Харкнес неловко я потупа по рамото.

— Санитар в батарея две! — извика той и отново се хвърли в битка с ракетата.

Доминика Сантос спря пред реактора и очите ѝ се разшириха. Пораженията бяха потресаващи. Назъбена еднометрова дупка бе унищожила контролните системи. Само една жена от енергетиците беше жива, но в капан и немощно размахваше ръце, притисната под извито парче метал. Тя извъртя глава към Сантос.

— Зле ли си, Ърнхард? — попита Сантос, докато посягаше към резервните компютри.

— Нищо ми няма, по дяволите! — Ърнхард изглеждаше по-скоро ядосана, отколкото наранена. — Просто не мога да се измъкна.

— Е, потрай и след малко ще видя какво мога да направя — каза разсеяно Сантос, подавайки команди на компютрите. — В момента си имам други грижи.

— Добре де — съгласи се дрезгаво Ърнхард и Сантос се усмихна измъчено.

Усмивката ѝ изчезна след миг, когато по екрана плъзнаха червени кодове за повреди. Ударът по първичната система бе натоварил и резервната. Половината командни файлове бяха изтрити.

Някой застана до нея. Тя извърна глава и видя Манинг. Устните му се кривяха от отчаяние.

— Божичко, шефе! Какво ще правим сега?

Сантос изруга и дръпна нова ръчка. Не се случи нищо и тя хвърли изплашен поглед към реактора.

— Изгубили сме повечето от софтуера... не знам изобщо как се крепи — бързо каза тя, отваряйки ремонтните люкове. — И всички файлове за подаване на водорода. Ще го изтървем.

Сантос кимна и се зае да отваря другите люкове.

— Ако плазмата достигне критични нива... — Сантос не довърши, просна се по корем и надникна във вътрешността на таблото. — Имаме може би пет минути, преди това нещо да гръмне, а не смея да си играя с магнитните регулатори.

— Да спрем захранването? — предложи Манинг.

— Може, но ще трябва да свързвам проклетото нещо на ръка. Изгубих си резачката при последния удар. Намери ми друга.

— Слушам, госпожо!

Манинг хукна навън, а Сантос извърна глава, без да става. Очите ѝ спряха за миг върху голямата червена ръчка на стената.

— Мостик, тук батарея две. — Гласът беше задавен от изтощение. — Прехвърлихме две лазерни глави. Номер пети и шести по ред. Сега се мъча да прехвърля номер три.

— Батарея две, тук капитанът. Къде е боцманът?

— На път към лазарета, кептън. Тук Харкнес. Май аз командвам в момента.

— Разбрано. Прехвърлете третата ракета колкото се може по-бързо, подофицер.

— Действаме, госпожо.

Докато Хонър говореше, Кардонес въвеждаше новия ред на стрелба. Петнайсет секунди по-късно от единствената оцеляла батарея

излетя ракета с лазерна бойна глава.

Мостикът на „Сириус“ се превръщаше в истински ад. Из въздуха се носеха валма черен пушек, разбитите пултове яростно бълваха снопове искри. Йохан Коглин се задави, когато в дробовете му нахлу дим от горящата изолация. Чу мъчителната кашлица на Джамал, който се опитваше да възстанови тактическия контрол. Някой крещеше от болка.

— Загубихме... загубихме... — Джамал се преви от нов пристъп на кашлица и не успя да довърши.

Той захлопна шлема си и Коглин последва примера му, дишайки хрипливо, докато системите на скафандъра пречистваха въздуха.

— Загубихме още един бета-възел, сър. И... — Джамал се вгледа в таблото, после изруга. — Защитата ни пострада зле, капитане. Загубих четири лазерни батареи и половината радарни инсталации.

Коглин изпсува свирепо. Без двата бета-възела максималното ускорение щеше да спадне с над девет процента — би било истински късмет да развие триста и осемдесет *g*. Все още разполагаше с алфа-възли, което означаваше, че засега има възможност да навлезе в хиперпространството — но докога щеше да трае това? Особено след загубата на половината лазерни батареи.

— Огневият контрол? — дрезгаво попита той.

— Все още действа. И противоракетните системи също... не че има голяма полза от тях — горчиво добави Джамал.

— Дистанция?

— Наближава едно-точка-пет милиона километра, сър.

Коглин мрачно кимна. Отворът на носовия клин на „Безстрашен“ беше обърнат право към него, а лазерите можеха да открият ефективна стрелба на дистанция от един милион километра. Но той беше загубил най-мощните си лазери, а кърмовият му клин беше също тъй отворен, както носовият клин на крайцера. Ако „Безстрашен“ се приближеше на дистанция за енергиен обстрел...

Дистанция за енергиен обстрел, как ли пък не! Защитата му беше унищожена наполовина. Ако Харингтън разбереше това, обърнеше се и дадеше залп с бордовите батареи...

Той преглътна поредната ругатня. Това не можеше да е истина! Невъзможно бе един вехт лек крайцер да му причини всичко това!

— Мисля, че „Сириус“ е закъсал, стрелецо — каза Хонър, гледайки данните от пасивните сензори. — Мисля, че ти току-що го лиши от половината му възможности за ракетен контрол.

— Дано, кептън — дрезгаво каза Кардонес, — защото ми останаха само три ракети и...

— Готово! — изкрещя Сантос, когато свърза последния кабел и започна да се измъква изпод таблото. Сега оставаше само да изключи захранването и...

„Безстрашен“ се разтреса. Свирепият гласък подхвърли Сантос нагоре и я стовари на пода. Шлемът ѝ изкънтя и тя глухо изпъшка, замаяна само за миг.

Но не разполагаше дори с миг. Погледът ѝ се поизбистри, а устата ѝ пресъхна. Не можеше да чуе воя на сирени в околния вакуум, но виждаше как на таблото светкавично се сменят червени числа. Защитата на реактора се разпадаше и вече нямаше време да изключат захранването.

Като се опитваше да не мисли какво върши, тя се търкулна по палубата и посегна към червената ръчка.

— Господи, видяхме ѝ сметката! — изрева Джамал. — Очистихме кучката!

Аварийните взривни заряди изхвърлиха в космоса цялата обшивка около първи реактор част от секундата преди нов, по-мощен взрив да изхвърли самия реактор. Нищожната разлика във времето беше необходима, за да не се стигне до експлозия на плазменото поле вътре в кораба. Но дори и тази част от секундата едва не се оказа фатална.

Доминика Сантос, Алън Манинг и Анджела Ърнхард загинаха мигновено. Защитата на реактора престана да действа точно докато корпусът му излиташе през отвора, и яростната звездна енергия избухна както навън, така и навътре. Първи реактор изчезна заедно със седемстотин квадратни метра от обшивката на „Безстрашен“, ракетна батарея две, лазерна батарея три, кърмова защита едно, първи радиационен щит, всички носови сензори за контрол на стрелбата, предните генератори за странична стена и четирийсет и двама души от екипажа. От страховитата рана бликна потоп от чиста енергия и лекият крайцер бясно отскочи настрани.

Хонър се вкопчи в креслото, когато агонията на кораба се вряза в собствената ѝ плът. Главният тактически пулт изгасна с унищожаването на носовите сензори. Ремъците на старшина Килиън се разкъсаха, той изхвъркна над пулта, блъсна се в отсрещната стена и остана да лежи неподвижно. Всички сензори за повреди мигаха в червено.

Хонър освободи собствените си ремъци и се хвърли към пилотското място.

— Гледайте, сър! — провикна се възторжено Джамал.

— Виждам.

Коглин се мъчеше да потисне свирепата радост, защото „Безстрашен“ се люшна настрани и рязко прекрати огъня. Не знаеше какво точно е улучил Джамал, но личеше, че най-сетне крайцерът е изкормен.

Но още не беше мъртъв. Макар и отслабнал, носовият клин още действаше, а някой на мостика се бореше да възстанови контрола над кораба. Коглин гледаше осакатения крайцер и в гърдите му кипеше нещо първобитно и неудържимо. Сега можеше да избяга. Но „Безстрашен“ все още бе жив. И не просто жив, а смазан, превърнат в жалка останка. Ако го оставеше така, Мантикорският кралски флот щеше да разполага с нагледно доказателство, че „Сириус“ е бил въоръжен.

Коглин усещаше колко опасни са чувствата му и опита да се пребори с тях. Както и да се погледнеше станалото, имаше само едно тълкуване — военна провокация. И Хейвън бе дал първия изстрел. Но единствените свидетели бяха на „Сириус“ и „Безстрашен“, а „Безстрашен“ се носеше беззащитен зад него.

Мъртвите не говорят, помисли си той.

Каза си още, че трябва да обмисли всички варианти, да прецени решението спокойно и трезво, но знаеше, че това е лъжа. Беше изтърпял твърде много, за да разсъждава спокойно.

— Насочете ни към „Безстрашен“, господин Джамал — яростно каза той.

— ... нищо не е оцеляло на левия борд — докладваше дрезгавият глас на Алистър Маккиън от „Контрол на щетите“. — Обшивката е разкъсана до отметка двеста. На десния борд загубихме енергийно торпедо и лазер две, но поне обшивката е цяла.

— А двигателят? — попита Хонър.

— Още работи, но не задълго. Целият ляв импулсорен пръстен е загубил баланс. Едва ли ще издържи още петнайсет минути.

Хонър огледа мостика, видя изтощението и усети вкуса на страха. Корабът ѝ умираше по нейна вина. Тя ги бе довела дотук, защото отказа да отстъпи, защото не беше по-умна и по-бърза.

— „Сириус“ прави завой, кептън. — Рафаел Кардонес седеше накриво, явно имаше счупени ребра, но продължаваше да наблюдава остатъците от сензорите. — Идва към нас.

Хонър стрелна очи към пилотския маневрен дисплей пред себе си. Беше малък, но още работеше и тя видя как червената точка на „Сириус“ завива и яростно намалява скоростта. Коглин се връщаше да ги довърши.

— Кептън, ако завиете наляво, мога да дам няколко изстрела от дясната батарея — каза напрегнато Кардонес, но Хонър поклати глава.

— Не.

— Но, кептън...

— Нищо няма да правим, Раф — каза тя. Кардонес я зяпна изумено и Хонър се усмихна с очи като кремък. — Нищо, освен да го

оставим да се приближи... и да насочим гравитационното копие —
добави тя съвсем тихо.

Йохан Коглин чуваше как сърцето му бие бясно, докато корабът
стремглаво намаляваше скоростта. „Безстрашен“ бавно и мъчително
зави наляво, обръщайки десния си борд към него, но вече едва
пълзеше. Дори и с повреден възел, „Сириус“ щеше да стигне след пет
минути до дистанция за стрелба от упор.

Джамал седеше мълчалив и вдървен над отбранителното табло.
Явно се боеше от изненади откъм десния борд на „Безстрашен“.

Но крайцерът не предприемаше нищо и Коглин усети как в
гърлото му напират отмъстителен смях. Прав беше! Въоръжението на
„Безстрашен“ бе унищожено — никой капитан не би изпуснал
възможността да стреля с фланговите батареи право в отворен
импулсорен клин!

Той довърши завоя, насочи уязвимия преден клин настрани и се
приближи под ъгъл, подлагайки лявата странична стена. Дистанцията
намаляваше стремително и усмивката му стана грозна.

— Дистанция петстотин хиляди — каза напрегнато Кардонес. —
Сближаване с три-три-девет-две километра в секунда.

Хонър кимна и завъртя още малко наляво осакатения кораб.
„Сириус“ летеше насреща.

— Четири-осем-пет хиляди — изрече Кардонес с прегракнал
глас. — Четири-седем-пет. Четири-шест-нула. Четири-четири-пет.
Сближаване с четири-нула-две-едно километра в секунда. Време до
енергиен обсег едно-едно-точка-девет секунди. Време до обсег на
копието осем-две-точка-шест-пет секунди.

— Копието в готовност — тихо нареди Хонър.

Мислите й кипяха. Щеше ли да дойде толкова близо? Той имаше
по-малко от минута и половина, за да реши, и ако не срещнеше огън...

Тя седеше неподвижно и гледаше как дистанцията намалява.

— Обстреляй ги на отметка четиристотин хиляди — тихо каза Коглин. — Да видим дали ще им хареса.

— Четиристотин хи...

Още преди Кардонес да довърши, Хонър светкавично завъртя „Безстрашен“.

— Мамка му!

Коглин удари с юмрук по пулта, когато разбитият крайцер внезапно се завъртя. По дяволите, тая Харингтън не можеше ли да разбере кога всичко е свършило? С нея бе свършено. Можеше само да удължи агонията, но сякаш не го разбираше и му подложи непробиваемата долна ивица. Беше очаквал това, но не му стана приятно, че се оказа прав.

„Сириус“ откри бесен огън, а Хонър извърши маневрата с част от секундата закъснение. Долните ивици на „Безстрашен“ спряха навреме ракетите, но два лазерни лъча преминаха. Страничната стена пое силата им, но не докрай и крайцерът се разтърси, когато те прорязаха корпуса и унищожиха единствената неизползвана батарея и две енергийни торпеда.

Но корабът оцеля... заедно с гравитационното копие.

— Добре, по дяволите — изръмжа Коглин. — Дай по-близо, Джамал.

— Слушам, сър.

Хонър гледаше хронометъра и умът ѝ бе кристално бистър, без никаква мисъл за провал. Оцелелите сензори не различаваха ясно „Сириус“ през долната силова ивица, а сегашният ѝ вектор даваше на противника четири възможности: да прекрати битката и да избяга; да се извърти спрямо „Безстрашен“ и да стреля „надолу“ през страничната стена, докато прелита над крайцера; да пресече отпред или да мине отзад. Можеше да стори всичко това, но Хонър залагаше кораба — и живота си, — че Коглин ще пресече отпред. Това бе класическа маневра, каквато всеки офицер търсеше инстинктивно, а той знаеше, че въоръжението на носа ѝ е унищожено.

Но ако се канеше да го направи, трябваше да заеме позиция... *сега!*

Тя бясно завъртя кораба и подложи на „Сириус“ десния фланг, който му бе отказвала досега.

Джамал примига, поколеба се за част от секундата. Нямах логична причина за такъв завой на „Безстрашен“ и в този миг той просто не можеше да повярва, че са го направили.

В този миг Рафаел Кардонес насочи гравитационното копие и стреля.

„Сириус“ се разтърси. Капитан Коглин подскочи в креслото с разширени очи и изумено лице. Страничната му стена рухна, после четирите оцелели торпедни батареи на „Безстрашен“ откриха неспирен огън.

Въоръженият търговски кораб „Сириус“ изчезна в бесен вихър от светлина.

32.

Капитан Хонър Харингтън от Мантикорския кралски флот отново стоеше в галерията на космическа станция „Хефест“. Държеше ръцете си зад гърба, а Нимиц гордо стърчеше на рамото ѝ. Едната му лапа леко докосваше баретата ѝ — обикновената черна барета на работната униформа, — а зелените му очи отразяваха чувствата ѝ, докато се взираше през бронирания пластик.

„Безстрашен“ висеше в пустотата като разбита играчка, настъпена от небрежно дете. Зеещият отвор, където бе загинала Доминика Сантос, се разстиляше по корпуса като дълга черна рана. Още рани обезобразяваха някогашния строен и безупречен корпус. Някои изглеждаха малки, прикривайки вътрешното опустошение, и Хонър усети как очите ѝ парят при спомена за хората, загинали под нейно командване.

Тя гневно примига, въздъхна дълбоко, после вирна глава и се върна назад — към онзи зашеметяващ момент, когато тя и оцелелите от екипажа осъзнаха, че са спечелили. Ако се съдеше по скоростта и въоръжението, „Сириус“ трябва да бе имал на борда хиляда и петстотин души, но нито един не оцеля. Дори и сега тя можеше да затвори очи и да си спомни съвсем ясно онзи врящ казан от светлина и енергия, да почувства отвращение от деянието си... и възторга от победата.

Победа, но на каква цена. Тя отново прехапа устна. Сто и седем души от екипажа, над една трета от онези, които започнаха ужасяващата гонитба. Още петдесет и осем бяха ранени, но военните болници щяха да върнат на служба повечето от тях.

Цената в кръв и болка беше ужасна. Оставаха ѝ едва сто и двайсет човека за ремонтните работи, а „Безстрашен“ беше развалина. Предните импулсни възли престанаха да работят секунди след унищожаването на „Сириус“ и този път нямаше начин да ги поправят. И още по-лошо — кърмовият импулсен пръстен не пожела да спре и се изключи едва след четирийсет и пет минути, през които изминаха още

деветдесет и четири милиона километра, а към мостика продължаваха да идват доклади за повреди.

Отначало Хонър си мислеше, че ще последват „Сириус“ в гроба. Почти цялата животоподдържаща система беше унищожена, три четвърти от компютрите не работеха, гравитационното копие бе повредило три от кърмовите бета-възли, инерционният компенсатор излезе от строя и седемдесет на сто от инженерния персонал бяха мъртви или ранени. Мнозина бяха блокирани в пострадали сектори из целия кораб. Собствената ѝ каюта беше улучена и остана без въздух шест часа. Нимиц оцеля само благодарение на спасителния модул и при спомена колко близо е бил до смъртта, тя вдигна ръка да го погали.

Но Алистър Маккиън и Илона Райърсън, единствената оцеляла сътрудничка на Доминика Сантос, работиха като луди сред руините, а подофицер Харкнес и неговата работна група бяха намерили спасение в батарея едно. Те оцеляха и Харкнес, без да чака заповед, отиде да потърси Маккиън и Райърсън. С общи усилия те не само възстановиха компенсатора, но дори успяха да върнат в строя два от повредените кърмови възли и да осигурят възможност за намаляване на скоростта с два и половина километра в секунда.

На ранения кораб му трябваша още четири часа, за да сведе до нула скоростта си спрямо Василиск, но екипажът използва добре това време. Маккиън и Райърсън продължиха работата, възстановявайки все повече контролни системи, а лейтенант Монтоя (слава Богу, че се бе отървала от Съчън) и неговите медицински екипи работеха до припадък. Монтоя изгуби прекалено много от пациентите си и никога нямаше да си прости това, но благодарение на него оцеляха хора като Самюъл Уебстър и Сали Макбрайд.

После дойде дългото завръщане. Дългото бавно пътуване, когато сякаш пълзяха, защото комуникациите бяха унищожени. Нямаше начин да съобщят на мадам Естел или на Адмиралтейството какво е станало, кой е победил и на каква цена. Чак до момента, когато разбитият „Безстрашен“ влезе в орбита около Медуза тринайсет часа след потеглянето си и пребледнелият Скоти Тремейн спря катера си до ужасната развалина.

Ремонтните кораби на флота трябваша да работят два месеца, докато възстановят кораба дотолкова, че Хонър най-сетне да го поведе през Възела към „Хефест“. Два месеца, през които целият флот,

призован от нейния отчаян сигнал Зулу, провеждаше в гарнизона „незапланувани военни игри“ — и посрещна трите хейвънски бойни ескадри, които дойдоха на „приятелско посещение“ шест дни след като хората на капитан Пападопулос и Барни Исварян унищожиха въоръжените медузански номади.

Скръбта на Хонър за мъртвите никога нямаше да избледнее докрай, но си струваше да преживее всеки миг на убийствен труд, съмнения и решителност, за да види това. Да чуе скритото униение в гласа на хейвънския адмирал, докато отговаряше на любезното приветствие на адмирал Д'Орвил. Да гледа лицата на хейвънските офицери при безкрайните срещи с колегите им, докато най-сетне получи разрешение да си тръгнат с подвити опашки.

И накрая пътят към дома с почетна стража в състав цяла ескадра, докато всички флотски предаватели в системата излъчваха националния химн. Хонър имаше чувството, че сърцето й ще се пръсне, когато колосалният „Крал Роджър“ на Д'Орвил включи сигналните си светлини, за да приветства „Безстрашен“. Но под гордостта и горчиво-сладката радост се криеше страх, който не смееше да си признае. През цялото време, докато техниците работеха по разбития корпус, Хонър си повтаряше, че „Безстрашен“ ще се върне на служба, но инспекцията в корабостроителницата уби тези надежди.

„Безстрашен“ беше твърде стар. Твърде малък и твърде пострадал. Ремонтът изискваше буквално да бъде построен отново и щеше да струва колкото нов, по-голям кораб. Така се стигна до решението. След една седмица щяха да го изтеглят за скрап на някоя от орбиталните станции.

Заслужаваше повече, помисли си Хонър, усещайки как сълзите напират отново, но поне загина като боец. Победи и върна оцелелия екипаж, вместо да издъхне в съня си след няколко десетилетия в нафталин. А дори и когато изчезнеше, нещо щеше да остане, защото „Безстрашен“ бе включен в почетния списък на МКФ.

Тя пак въздъхна, обърна гръб на прозореца и тъгата й се разсея, когато погледна тримата мъже пред себе си. Алистър Маккиън изглеждаше променен, но някак далеч по-естествен с трите златни капитански нашивки на ръкава и бялата барета на командващ унищожителя „Трубадур“, който вече го чакаше със заповед да отпътува към новата, подсилена охрана на гарнизон Василиск.

Тя му се усмихна и той отвърна на усмивката. После Хонър погледна другите двама. Капитан втори ранг Андреас Венизелос беше все тъй спретнат и фатално хубав, както винаги, а до него старши лейтенант Рафаел Кардонес вече не изглеждаше толкова млад. Те нямаше да потеглят с Маккиън. Имаха назначение на друг кораб, както и Хонър. Щяха да минат няколко месеца, докато Хонър смени черната си барета с бяла, но тогава Венизелос щеше да бъде неин първи помощник, а Кардонес тактически офицер. Хонър настоя за това въпреки малкия стаж на Кардонес и никой не посмя да ѝ възрази.

— Е, Алистър. — Тя протегна ръка. — „Трубадур“ извади късмет с теб... и на флота му трябва един ветеран от Василиск да ги държи под напрежение. Не ги оставяй да се разкиснат.

— Непременно, госпожо. — Маккиън се усмихна широко, стисна ръката ѝ и веднага се намръщи, защото комуникаторът му записука. — Това е совалката ми, госпожо. Трябва да бягам.

— Знаем. Успех, капитан Маккиън.

— И на вас, капитан Харингтън.

Маккиън козирува и изчезна по коридора. Хонър се усмихна след него, после се обърна към Венизелос.

— Оправи ли проблема със списъка на екипажа, Андреас?

— Да, кептън. Беше грешка на корабостроителите. Обещаха да я поправят до утре.

— Добре. — Тя замислено наведе глава, после сви рамене. — Тогава по-добре иди да нагледаш кораба. Тия техници винаги се нуждаят от надзора на истински офицер.

— Да, госпожо.

Венизелос весело кимна на Кардонес и двамата изтичаха към корабостроителницата в края на „Хефест“, където вече привършваха работите по новия тежък крайцер „Безстрашен“. Хонър погледа след тях, после с въздишка се обърна към стария „Безстрашен“.

В крайна сметка всичко свършва добре, помисли си тя малко тъжно. Мнозина добри хора загинаха, за да поправят грешките, алчността и глупостта на други, но постигнаха своето. Картелът „Хауптман“ бе оправдан от обвинението за съзнателен заговор, но кралският съд реши, че картелът би трябвало да знае какво вършат подчинените му, и го плесна през ръцете с няколко милиона долара. А адмиралтейският съд обяви „Мондрагон“ за конфискувана

контрабандна стока — решение, което по една случайност превърна капитан Хонър Харингтън в милионер. И най-важното, опитът на Хейвън да заграби Медуза и Възела разгорещи политическата ситуация. Страхът, че Хейвън може да опита отново, обърна консерваторите срещу дългата борба на Яначек да омаловажи ролята на гарнизон Василиск, а либералите и прогресистите преминаха в отстъпление. Всъщност Актът за анексия бе коригиран по начин, какъвто графиня Ню Киев не бе виждала и в най-лошите си кошмари.

И, разбира се, Павел Йънг.

При този спомен Хонър си позволи злорада усмивка и Нимиц измърка доволно. Политическите връзки на семейството му го спасиха от военен съд и дори от съд на честта, но нищо не можеше да го спаси от съда на офицерите. Нямаше униформен офицер, който да не осъзнава какво се е опитал да стори на Хонър, и удивително малко от тях криеха мнението си. Не стига, че бе използвал властта си, за да забие нож в гърба на подчинен, но и бе занемарил положението на Медуза. Пак лорд Павел Йънг не си бе дал труда да провери „Сириус“ и лично бе потвърдил фалшивия рапорт за авария. Никой не се съмняваше как биха завършили планове на Хейвън, ако лорд Павел Йънг бе останал старши офицер на гарнизон Василиск.

Той и „Магесник“ бяха изпратени да охраняват търговски конвои по маршрута към Силезийската конфедерация. Дори и първият лорд Яначек не успя да му спести това. Имаше късмет, че го оставиха на действителна служба.

Колкото до Народна република Хейвън, флотът и правителството на Нейно Величество още не бяха достатъчно силни, за да започнат война, особено след като опозицията изтъкна — съвсем основателно, — че всички доказателства за връзка между Хейвън и пушките на Медуза са косвени. Беше крайно подозрително един сътрудник на консулството и полковник от хейвънската армия да снабдява армията на шамана, но той беше мъртъв, а републиката представи удивително пълна документация, че полковник Уестърфелд е бил уволнен няколко седмици преди злощастния инцидент. Без съмнение още тогава е имал връзки с мантикорските престъпници, които в действителност са снабдявали местните жители. Въпросните престъпници, заловени от пехотинците на Пападопулос, не успяха да докажат, че са получавали

пари от Хейвън, и вече никога нямаше да докажат каквото и да било. Последният бе разстрелян преди около месец.

Не че някой се съмняваше в участието на Хейвън. Опозицията можеше да твърди, че хейвънитите са постъпили така само поради страх от война, но и те знаеха истината не по-зле от Хонър.

С прокламация на Короната всеки хейвънски кораб, минаващ през Възела, подлежеше на пълна проверка, преди да продължи пътя си. Нещо повече, на хейвънски военни кораби не се позволяваше преминаване при никакви обстоятелства. Не подлежеше на обсъждане — Хейвън можеше да приеме или да откаже... и да добави месеци към пътуванията на своите кораби.

Републиката прие целенасоченото унижение, защото отказът щеше да има катастрофални последици за търговията ѝ. Но тъй като липсваха доказателства, Хейвън продължаваше да прокламира невинност и да се оплаква на галактичното обществено мнение от дискриминация и опорочаване на доброто му име.

Никой на Мантикора не вярваше в това, както не вярваха и в протестите срещу непредизвиканото нападение на капитан Харингтън над невинен търговски кораб и пълното му унищожение. Всъщност нямаха избор — трябваше да протестират, ако не искаха да признаят какво са подготвяли, но дори стигнаха до искане Хонър да бъде екстрадирана и изправена пред хейвънски съд за убийство. Това я развесели, докато един експерт от министерството на външните работи не ѝ обясни пропагандната теория за „голямата лъжа“. Колкото по-голяма е една лъжа, толкова по-лесно се приема, защото хората не могат да повярват, че едно правителство ще разправя такива неща, ако не са верни.

Но кралството отвърна недвусмислено на претенциите на Хейвън. Хонър се усмихна и подръпна ръкавите си, на които блестяха четирите пръстена на капитан от адмиралтейския списък. Повишиха я предсрочно и адмирал Кортес едва не се извини, че не са ѝ дали благородническа титла.

Хонър нямаше нищо против. Тя наведе очи към панделката на Мантикорския кръст, най-високата награда за храброст. Беше я получила в знак на благодарността на флота и Нейно Величество, както и новия си кораб. Твърдо бе стъпила на стълбичката нагоре и

никой — дори Павел Йънг, Република Хейвън, графиня Ню Киев или сър Едуард Яначек — нямаше да я събори оттам.

Тя въздъхна, притисна ръка към прозореца, сякаш за да се сбогува с „Безстрашен“, и се обърна, но някой я повика по име.

— Капитан Харингтън?

По галерията се задаваше пълничък комодор. Виждаше го за пръв път, но той спря и се усмихна широко, сякаш се канеше да я прегърне.

— Да, сър? — попита озадачено тя.

— О, извинявайте. Не ме познавате. Аз съм Андрю Еренски.

Той протегна ръка и Хонър я стисна.

— Комодор Еренски — каза тя, като все още се чудеше защо я търси.

— Искях да поговорим за действията ви на Василиск — обясни Еренски. — Разбирате ли, аз съм от комисията за разработка на нови оръжия.

— О...

Хонър кимна. Сега разбираше. Крайно време бе някой да отбележи допуснатата глупост с въоръжението на „Безстрашен“.

— Да, така е — усмихна се лъчезарно Еренски. — Четох рапорта ви. Блестящо, капитане. Просто гениално сте го подмамили, за да го унищожите. Всъщност надявах се идната седмица да изнесете пред комисията кратка лекция за вашата тактика. Както знаете, наш председател е адмирал Хемфил и тя предложи обсъждане на демонстрираната ефективност на гравитационното копие.

Хонър примига. *Адмирал Хемфил?* Не може да бъде!

— Възхитени сме от резултата на вашите действия — бърбеше Еренски. — Блестящо доказателство на новата оръжейна концепция! Помислете само — вашият стар, малък крайцер унищожил кораб-примамка с маса осем милиона тона. И като си помисля, че крайцер със стандартно въоръжение не би успял...

Хонър го гледеше изумено, а той бърбеше за „ново мислене“, „оръжейни системи за модерни военни кораби“ и тъй нататък. Нещо горещо и първобитно кипна в нея. Очите ѝ заблестяха сурово, а Нимиц оголи зъби и се надигна, готов да забие нокти в самонадеяния глупак. Това „ново мислене“ бе погубило половината ѝ екипаж и не „нови

оръжейни системи“ спасиха остатъка от „Безстрашен“, а хората, тяхната кръв и помощта на Всевишния!

Ноздрите ѝ се разшириха, но комодорът дори не забеляза. Просто продължаваше да бърби и да се перчи.

Тъглчето на устните ѝ затрепери.

Да говори с комисията? Той искаше тя да говори с комисията и да каже какво гениално хрумване е било преоборудването на „Безстрашен“? Тя го изгледа свирепо и пое дъх да му каже къде точно да си завре поканата, но ѝ хрумна нова мисъл. Тикът изчезна. В очите ѝ заблестяха искрици и тя потисна желанието да се разкиска, когато той най-сетне млъкна.

— Извинявайте, комодор — чу Хонър собствения си глас, — но да видим дали съм ви разбрала. Искате да застана пред комисията за разработка на нови оръжия и да кажа мнението си за бойната оценка на оръжейните системи на „Безстрашен“?

— Именно, капитане! — възкликна Еренски. — Нашите най-прогресивни членове — всъщност целият флот — ще са ви вечно задължени. Личното свидетелство на офицер, доказал способностите си в истинска битка, ще има огромна тежест пред най-реакционните и назадничави членове на комисията. Бог ми е свидетел, че се нуждаем от помощ. Някои от тези ретрогради дори отказват да признаят, че вашите оръжия... и умения, разбира се... са били залог за победата!

— Потресаващо — промърмори Хонър. Тя наведе глава настрани и на устните ѝ цъфна широка усмивка. — Е, комодор Еренски, не виждам как мога да ви откажа. Изпитвам много силни чувства към новите оръжия — усмивката ѝ стана още по-широка — и *на драго сърце* ще ги споделя с адмирал Хемфил и нейните колеги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.